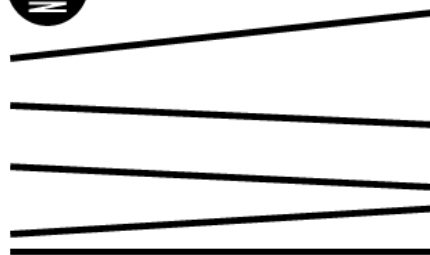

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Andersen, H. C.

Samlede Skrifter.

Vol. 19-20

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1854-1879

33 bd.

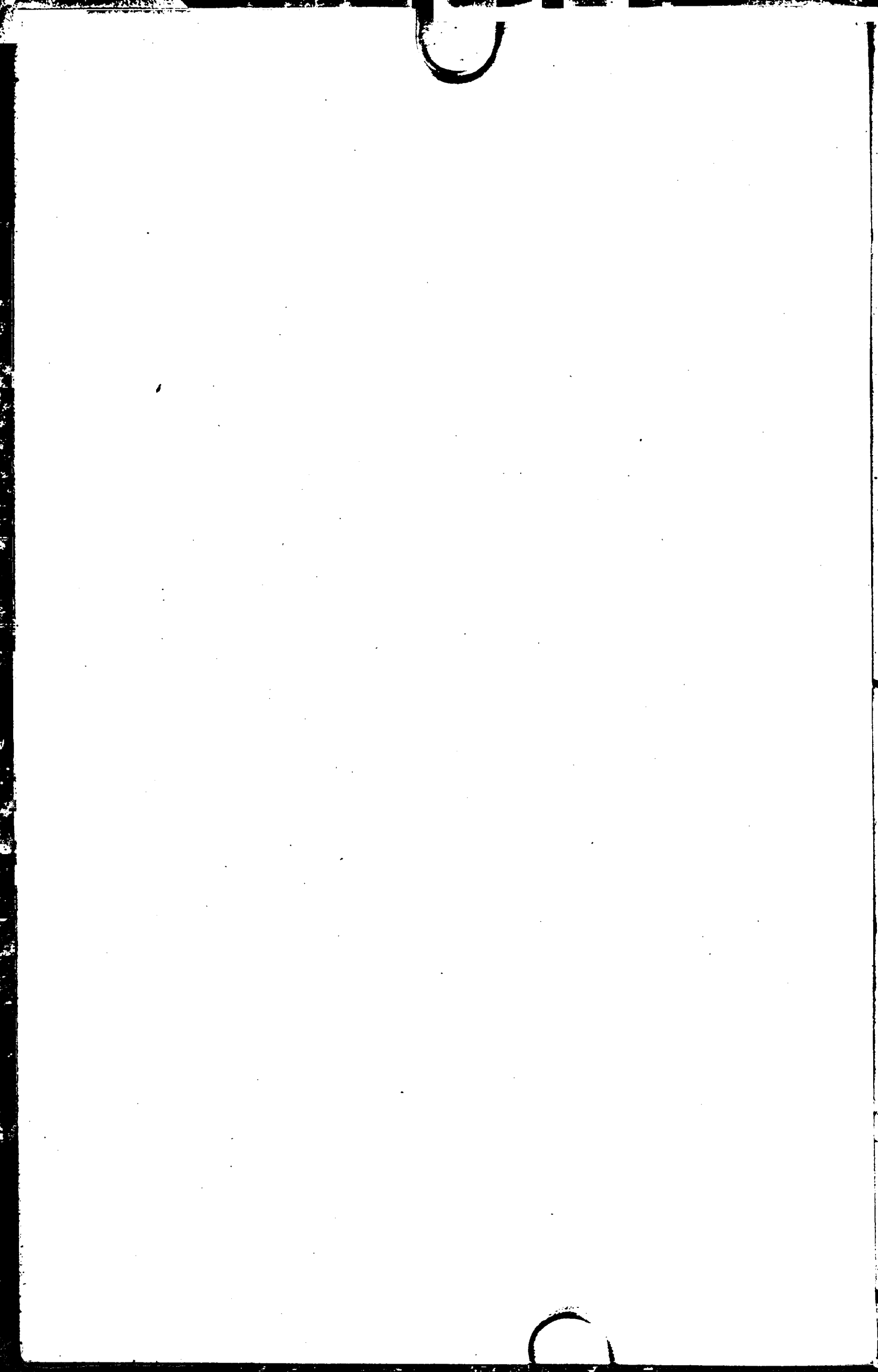
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Nittende Bind.

(Eventyr. Første Deel.)

© 1911 by the University of Chicago Press

© 1911 by the University of Chicago Press

© 1911 by the University of Chicago Press

(© 1911 by the University of Chicago Press)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Attende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af E. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

G e n t y r

af

H. C. Andersen.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Indhold af første Deel.

	Side
Grantræet	1.
Svinedrengen	10.
Kjærestefolkene	16.
Keiserens nye Klæder	18.
Syldemoer	23.
Elverhøi	32.
Sneedronningen	39.
Holger Danske	74.
De Lufoie	79.
Tommelise	91.
Lille Claus og store Claus	104.
Den standhaftige Tinsoldat	117.
Boghveden	122.
Den lille Havfrue	124.
Den uartige Dreng	148.
Paradisets Have	151.
Gaafeurten	166.
Den grimme Velling	171.
Storkene	181.
Engelen	187.

Enghels in de taal

187

1

101

102

12

33

35

36

47

57

61

101

117

133

134

135

136

137

138

139

140

141

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Enghels in de taal

Grantræet.

Ude i Skoven stod der saadant et nydeligt Grantræ; det havde en god Plads, Sol kunde det faae, Luft var der nok af, og rundtom vorte mange større Kammerater, baade Gran og Fyr; men det lille Grantræ var saa ilter med at vore; det tænkte ikke paa den varme Sol og den friske Luft, det brød sig ikke om Bønderbørnene der gif og smaasnakkede, naar de vare ude at samle Jordbær eller Hindbær; tidt kom de med en heel Krufke fuld eller havde Jordbær trukket paa Straa, saa satte de sig ved det lille Træ og sagde: „nei! hvor det er nydeligt lille!“ Det vilde Træet slet ikke høre.

Åaret efter var det en lang Stilf større, og Åaret efter igjen var det endnu een meget længer; thi paa et Grantræ kan man altid, efter de mange Åed, det har, see hvor mange Åar det har voret.

„O, var jeg dog saadant et stort Træ, som de Andre!“ sukede det lille Træ, „saa kunde jeg brede mine Grene saa langt omkring og med Toppen see ud i den vide Verden! Fuglene vilde da bygge Nede imellem mine Grene, og naar det blæste kunde jeg nikke saa fornemt, ligesom de Andre der!“

Det havde slet ingen Fornøielse af Solskinnet, af Fuglene eller de røde Ekyer, som Morgen og Aften seilede hen over det.

Var det nu Winter, og Sneen rundt omfring laae gnistrende hvid, saa kom tidt en Hare springende, og satte lige over det lille Træ, — o, det var saa ærgerligt! — Men to Vintre gif, og ved den tredie var Træet saa stort, at Haren maatte gaae uden om det. O, vore, vore, blive stor og gammel, det var dog det eneste Deilige i denne Verden, tænkte Træet.

I Efteraaret kom altid Brændehuggerne og fældede nogle af de største Træer; det skete hvert Aar, og det unge Grantræ, som nu var ganske godt vorent, skjælvede derved, thi de store, prægtige Træer faldt med en Knagen og Bragen til Jorden; Grenene bleve hugne fra, de saae ganske nøgne, lange og smalle ud; de vare næsten ikke til at kjende, men saa bleve de lagte paa Vogne, og Heste traf dem affled ud af Skoven.

Hvor skulde de hen? Hvad forestod dem?

I Foraaret, da Svalen og Storken kom, spurgte Træet dem: „Veed I ikke, hvor de førtes hen? Har I ikke mødt dem?“

Svalerne vidste ikke Noget, men Storken saae betænkelig ud, nikkede med Hovedet og sagde: „Jo, jeg troer det! jeg mødte mange nye Skibe da jeg fløi fra Ægypten; paa Skibene vare prægtige Mastetræer, jeg tør sige, at det var dem, de lugtede af Gran; jeg kan hilse mange Gange, de kneise, de kneise!“

„O, var jeg dog ogsaa stor nok til at flyve hen over Havet! Hvorledes er det egentligt dette Hav, og hvad ligner det?“

„Ja det er saa vidtløstigt at forklare!“ sagde Storken, og saa gif den.

„Glæd Dig ved din Ungdom!“ sagde Solstraalerne; „glæd Dig ved din friske Vært, ved det unge Liv, som er i Dig!“

Og Vinden kyskede Træet, og Duggen græd Taarer over det, men det forstod Grantræet ikke.

Naar det var ved Juletid, da blev ganske unge Træer fældede, Træer som tidt ikke engang vare saa store eller i Alder

med dette Grantræ, der hverken havde Rast eller Ro, men altid vilde afsted; disse unge Træer, og de vare just de allerstærkeste, beholdt altid deres Grene, de bleve lagte paa Vogne, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

„Hvorhen skulle de?“ spurgte Grantræet. „De ere ikke større end jeg, der var endogsaa eet, der var meget mindre; hvorfor beholdt de alle deres Grene? Hvor kjøre de hen?“

„Det vide vi! det vide vi!“ qvibbede Graaspurvane. „Vi have nede i Byen figet ind ad Ruderne! vi vide, hvor de kjøre hen! O, de komme til den største Glæde og Herlighed der kan tænkes! Vi have figet ind af Vinduerne og seet at de blive plantede midt i den varme Stue og pyntede med de deiligste Ting, baade forgyldte Gælder, Høningfager, Legetøj og mange hundrede Lys!“

„Og saa —?“ spurgte Grantræet og bævede i alle Grene. „Og saa? Hvad skeer saa?“

„Ja, mere have vi ikke seet! Det var mageløst!“

„Mon jeg er blevet til for at gaae denne straalende Vej?“ jublede Træet. „Det er endnu bedre, end at gaae over Havet! Hvor jeg lider af Længsel! Var det dog Juul! nu er jeg høi og udstrakt, som de Andre, der førtes afsted sidste Aar! — O, var jeg alt paa Vognen! var jeg dog i den varme Stue med al den Pragt og Herlighed! og da —? Ja, da kommer noget endnu Bedre, endnu Skønnere, hvorfor skulle de ellers saaledes pynte mig! der maa komme noget endnu større, endnu herligere —! men hvad? O, jeg lider! jeg længes! jeg veed ikke selv, hvorledes det er med mig.“

„Glæd Dig ved mig!“ sagde Luften og Sollyset! „glæd Dig ved din friske Ungdom ude i det Frie!“

Men det glædede sig slet ikke! det vorte og vorte, Winter og Sommer stod det grønt; mørkegrønt stod det; Folk, som saae det, sagde: „det er et deiligt Træ!“ og ved Juletid blev

det fældet først af alle. Dren hug dybt igiennem Marven, Træet faldt med et Suf hen ad Jorden, det følte en Smerte, en Afmagt, det kunde slet ikke tænke paa nogen Lykke, det var bedrøvet ved at stilles fra Hjemmet, fra den Plet, hvor det var skudt frem; det vidste jo, at det aldrig mere saae de kjære, gamle Kammerater, de smaa Buske og Blomster rundtom, ja maaskee ikke engang Fuglene. Afreisen var slet ikke noget Behageligt.

Træet kom først til sig selv, da det i Gaarden, aspakket med de andre Træer, hørte en Mand sige: „Det er prægtigt! vi bruge ikke uden det!“

Nu kom to Tjenere i fuld Stads og bare Grantræet ind i en stor, deilig Sal. Rundtom paa Væggene hang Portraiter, og ved den store Glisefakkelovn stode chinesiske Vaser med Løver paa Laaget; der var Gynge stole, Silkesophaer, store Borde fulde af Billedbøger, og med Legetøi for hundred Gange hundred Rigsdaler — idetmindste sagde Børnene det. Og Grantræet blev reist op i en stor Fjerding, fyldt med Sand, men Ingen kunde see, at det var en Fjerding, thi der blev hængt grønt Tøi rundt om, og den stod paa et stort, broget Tæppe. O, hvor Træet bævede! Hvad vil der dog skee? Baade Tjenere og Trækener gif og pyntede det. Paa en Green hang de smaa Net, udklippede af couleurt Papir; hvert Net var fyldt med Sukkergodt; forgyldte Æbler og Balnøgder hang, som om de vare vorede fast, og over hundrede røde, blaae og hvide Smaalys bleve stufne fast i Grenene. Duffer, der saae livagtig ud som Mennesker, — Træet havde aldrig seet saadanne før — svævede i det Grønne, og allerøverst oppe i Toppen blev sat en stor Stjerne af Glitter=Guld; det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt.

„Tasten“, sagde de Allesammen, „tasten skal det straale!“

„O!“ tænkte Træet, „var det dog Aften! var bare Lyfene snart tændte! og hvad mon da skeer? Mon der komme Træer fra Skoven og see paa mig? Mon Graaspurvne flyve ved Nu-

den? Mon jeg her vorer fast og skal staae pyntet Winter og Sommer?"

Jo, det vidste god Bested; men det havde ordenlig Barkepine af bare Længsel, og Barkepine er ligesaa slem for et Træ, som Hovedpine for os Andre.

Nu bleve Lysene tændte. Hvilken Glands, hvilken Pragt, Træet bævede i alle Grene derved, saa at et af Lysene stak Ild i det Grønne; det svød ordenligt.

„Gud bevare os!“ skreg Træknerne og slukkede i en Hast.

Nu turde Træet ikke engang bæve. O, det var en Gru! Det var saa hange for at tabe noget af al sin Stads; det var ganske fortunlet i al den Glands, — — og nu gif begge Fløisdøre op, og en Mængde Børn sthyrtede ind, som om de vilde vælte hele Træet; de ældre Folk kom bestindige bag efter; de Smaa stode ganske tause, — men kun et Dieblif, saa jubled de igien saa at det rungede efter; de dandsede rundt om Træet, og den ene Present efter den anden blev plukket af.

„Hvad er det, de gjør?“ tænkte Træet. „Hvad skal der skee? Og Lysene brændte lige ned til Grenene, og eftersom de brændte ned, slukkede man dem, og saa fik Børnene Lov til at plyndre Træet. O, de sthyrtede ind paa det, saa at det knagede i alle Grene; havde det ikke ved Snippen og Guldstjernen været bundet fast til Loftet, saa var det sthyrtet om.

Børnene dandsede rundt med deres prægtige Legetøi, Ingen saae paa Træet uden den gamle Barne pige, der gif og tittede ind imellem Grenene, men det var bare for at see, om der ikke var glemmt endnu en Figen eller et Æble.

„En Historie! en Historie!“ raabte Børnene og trak en lille, thf Mand hen imod Træet, og han satte sig lige under det, „for saa ere vi i det Grønne“, sagde han „og Træet kan have besynderligt godt af at høre med! men jeg fortæller kun een Historie. Vil I høre den om Svæde=Alvede eller den om

Klumpe=Dumpe, som faldt ned af Trapperne og kom dog i Højsædet og fik Brindsessen?"

"Ivede=Uvede!" skreg Nogle, "Klumpe=Dumpe!" skreg Andre; der var en Raaben og Skrigen, kun Grantræet taug ganske stille og tænkte: "Skal jeg slet ikke med, slet ikke gøre Noget!" Det havde jo været med, havde gjort hvad det skulde gøre.

Og Manden fortalte om "Klumpe=Dumpe der faldt ned af Trapperne og kom dog i Højsædet og fik Brindsessen". Og Børnene klappede i Hænderne og raabte: "fortæl! fortæl!" de vilde ogsaa have "Ivede=Uvede", men de fik kun den om "Klumpe=Dumpe". Grantræet stod ganske stille og tankefuld, aldrig havde Suglene ude i Skoven fortalt Sligt. "Klumpe=Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Brindsessen! Ja, ja, saaledes gaaer det til i Verden!" tænkte Grantræet og troede at det var virkeligt, fordi det var saadan en net Mand, som fortalte. "Ja, ja, hvem kan vide! maaskee falder jeg ogsaa ned af Trapperne og faaer en Brindsesse!" Og det glædede sig til næste Dag at blive klædt paa med Lys og Legetøi, Guld og Frugter.

"Imorgen vil jeg ikke ryste!" tænkte det. "Jeg vil ret fornøje mig i al min Herlighed. Imorgen skal jeg igjen høre Historien om "Klumpe=Dumpe" og maaskee den med om "Ivede=Uvede". Og Træet stod stille og tankefuld den hele Nat.

Om Morgenens kom Karl og Pige ind.

"Nu begynder Stadsen igjen!" tænkte Træet, men de slæbte det ud af Stuen, op ad Trapperne, ind paa Loftet, og der i en mørk Krog, hvor ingen Dag skinnede, stillede de det hen. "Hvad skal det betyde!" tænkte Træet. "Hvad mon jeg her skal bestille? Hvad mon jeg her skal faae at høre?" Og det heldede sig op til Muren og stod og tænkte og tænkte. — — Og god Tid havde det, thi der gik Dage og Nætter; Ingen kom

herop, og da der endelig kom Nogen, saa var det for at stille nogle store Kasser hen i Krogen; Træet stod ganske skjult, man skulde troe, at det var reent glemt.

„Nu er det Vinter derude!“ tænkte Træet. „Jorden er haard og dækket med Snee, Menneffene kunne ikke plante mig; derfor skal jeg nok her staae i Læ til Foraaret! hvor det er velbetænkt! hvor dog Menneffene ere gode! — Var her kun ikke saa mørkt og saa skræffeligt eensomt! — Ikke engang en lille Hare! — Det var dog saa artig der ude i Skoven, naar Sneen laae, og Haren sprang forbi; ja, selv da den sprang hen over mig, men det holdt jeg ikke af den Gang. Her oppe er dog skræffeligt eensomt!“

„Vi, pi!“ sagde en lille Muus i det samme og smuttede frem; og saa kom der nok en lille. De snusede til Grantræet og smuttede mellem Grenene paa det.

„Det er en gruelig Kulde!“ sagde de smaa Muus. „Ellers er her velsignet at være! Ikke sandt, Du gamle Grantræ?“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Grantræet; „der ere mange, der ere meget ældre end jeg!“

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte Musene, „og hvad veed Du?“ De vare nu saa grueligt nysgjerrige. „Fortæl os dog om det deiligste Sted paa Jorden! Har Du været der? Har Du været i Spisefammeret, hvor der ligge Oste paa Hylterne og hænge Skinker under Loftet, hvor man danser paa Tællelys, og gaaer mager ind og kommer fed ud!“

„Det kjender jeg ikke;“ sagde Træet, „men Skoven kjender jeg, hvor Solen skinner, og hvor Fuglene synge!“ og saa fortalte det Alt fra sin Ungdom, og de smaa Muus havde aldrig før hørt saadant Noget, og de hørte saadan efter og sagde: „nei, hvor Du har seet Meget! hvor Du har været lykkelig!“

„Jeg!“ sagde Grantræet og tænkte over, hvad det selv for-

talte; „ja, det var i Grunden ganske morsomme Tider!" — men saa fortalte det om Juleaften, da det var pyntet med Rager og Lys.

„O!" sagde de smaa Muus, „hvor Du har været lykkelig, Du gamle Grantræ!"

„Jeg er slet ikke gammel!" sagde Træet, „det er jo i denne Vinter, jeg er kommet fra Skoven; jeg er i min allerbedste Alder, jeg er bare sat i Værten!"

„Hvor Du fortæller deiligt!" sagde de smaa Muus, og næste Nat kom de med fire andre smaa Muus, der skulde høre Træet fortælle, og jo mere det fortalte, desto tydeligere huskede det selv Alt og syntes: „det var dog ganske morsomme Tider! men de kan komme, de kan komme! Klumpe=Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen, maaskee jeg kan ogsaa faae en Prindsesse", og saa tænkte Grantræet paa saadant et lille, nydeligt Birketræ, der vorte ude i Skoven, det var for Grantræet en virkelig deilig Prindsesse.

„Hvem er Klumpe=Dumpe?" spurgte de smaa Muus. Og saa fortalte Grantræet hele Eventyret, det kunde huske hvert evige Ord; og de smaa Muus vare færdige ved at springe op i Toppen paa Træet af bare Fornøielse. Næste Nat kom der mange flere Muus, og om Søndagen endogsaa to Ratter; men de sagde at Historien var ikke morsom, og det bedrøvede de smaa Muus, thi nu syntes de ogsaa mindre om den.

„Kan De kun den ene Historie!" spurgte Ratterne.

„Kun den ene!" svarede Træet „den horte jeg min lykkeligste Aften, men den Gang tænkte jeg ikke paa, hvor lykkelig jeg var!"

„Det er en overmaade daarlig Historie! kan De ingen med Blegg og Tællelys? Ingen Episefammer=Historier?"

„Nei!" sagde Træet.

„Ja, saa skal De have Tak!" svarede Ratterne og gik ind til deres.

De smaa Muus bleve tilsidst ogsaa horte, og da jukkede Træet: „Det var dog ganske rart, da de sad omkring mig de vobre Smaamuus og hørte, hvad jeg fortalte! Nu er ogsaa det forbi! — men jeg skal huske at fornøje mig, naar jeg nu tages frem igjen!”

Men naar skete det? — Jo! det var en Morgenstund, da kom der Folk og rumsterede paa Loftet; Kasserne bleve flyttede, Træet blev trukket frem; de kastede det rigtignok lidt haardt mod Gulvet, men strax slæbte en Karl det hen imod Trapperne hvor Dagen skinnede.

„Nu begynder Livet igjen!” tænkte Træet, det følte den friske Luft, den første Solstraale, — og nu var det ude i Gaarden. Alt gik saa gesvindt, Træet glemte reent at see paa sig selv, der var saa meget at see rundtom. Gaarden stødte op til en Have, og Alt blomstrede derinde; Roserne hang saa friske og duftende ud over det lille Rækværk, Lindetræerne blomstrede, og Svalerne fløj om og sagde: „qvirre=virre=vit, min Mand er kommen!” men det var ikke Grantræet, de meente.

„Nu skal jeg leve!” jublede det og bredte sine Grene vidt ud; af, de vare alle visne og gule; det var i Krogen mellem Ukrud og Nelder, at det laae. Guldpapirs=Stjernen sad endnu oppe i Toppen og glimrede i det klareste Solskin.

I Gaarden selv legede et Par af de lystige Børn, der ved Juletid havde dandsset om Træet og været saa glade ved det. Een af de mindste foer hen og rev Guldstjernen af.

„See, hvad der sidder endnu paa det ækle, gamle Juletræ!” sagde han og trampede paa Grenene, saa de knagede under hans Støvler.

Og Træet saae paa al den Blomster=Pragt og Friskhed i Haven, det saae paa sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke Krog paa Loftet; det tænkte paa sin friske Ungdom

i Skoven, paa den lystige Juleaften og paa de smaa Muus, der saa glade havde hørt paa Historien om Klumpe=Dumpe.

„Forbi! forbi!“ sagde det stakkels Træ. „Harde jeg dog glædet mig, da jeg kunde! forbi! forbi!“

Og Tjenestekarlen kom og huggede Træet i smaa Stykker, et heelt Bundt laae der; deiligt blussede det op under den store Bryggerkedel; og det sukkede saa dybt, hvert Suk var som et lille Skud; derfor løb Børnene, som legede, ind og satte sig foran Ilden, saae ind i den og raabte „pif! paf!“ men ved hvert Knald, der var et dybt Suk, tænkte Træet paa en Sommerdag i Skoven, en Vinternat derude, naar Stjernerne skinnede; det tænkte paa Juleaften og Klumpe=Dumpe, det eneste Eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle —, og saa var Træet brændt ud.

Drengene legede i Gaarden, og den Mindste havde paa Brystet Guldstjernen, som Træet havde baaret sin lykkeligste Aften; nu var den forbi, og Træet var forbi og Historien med: forbi, forbi, og det blive alle Historier!

Svinedrenge.

Der var engang en fattig Prinds; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han.

Nu var det jo rigtignok noget kjæft af ham, at han turde sige til Keiserens Datter: „vil Du ha'e mig?“ men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt, der var hundrede Prindsesser, som vilde have sagt Tak til, men see om hun gjorde det.

Nu skulde vi høre:

Paa Brindsens Faders Grav vorte der et Rosentræ, o saadant et deiligt Rosentræ; det bar kun hvert femte Aar Blomst, og det kun een eneste, men det var en Rose, der duftede saasødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer, og saa havde han en Nattergal, der kunde synge, som om alle deilige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Brindsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølv-Foderaler og blev saa sendt til hende.

Keiseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal, hvor Brindsessen gif og legede „komme Fremmede“, med sine Hofdamer; de bestilte ikke Andet; og da hun saae de store Foderaler med Presenterne i, flappede hun i Hænderne af Glæde.

„Bare det var en lille Misseskat!“ sagde hun, — men saa kom den deilige Rose.

„Nei, hvor den er nydelig gjort!“ sagde alle Hofdamerne.

„Den er mere end nydelig!“ sagde Keiseren, „den er pæn!“

Men Brindsessen følte paa den og saa var hun færdig at græde.

„Sy Papa!“ sagde hun, „den er ikke kunstig, den er virkelig!“

„Sy!“ sagde alle Hoffolkene, „den er virkelig!“

„Lad os nu først see, hvad der er i det andet Foderal, før vi blive brede!“ meente Keiseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa deiligt, at man ligestrax ikke kunde sige noget Ondt mod den.

„Superbe! charmant!“ sagde Hofdamerne, for de snakkede Allesammen Fransk, den Eine værre end den Anden.

„Hvor den Fugl minder mig om høiselig Keiserindens Spilledaase!“ sagde en gammel Cavaleer; „af ja! det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!“

„Ja!“ sagde Keiseren, og saa græd han, som et lille Barn

„Jeg skulde dog ikke troe, den er virkelig!“ sagde Prindsessen.

„Jo, det er en virkelig Fugl!“ sagde de, som havde bragt den.

„Ja, lad saa den Fugl flyve“, sagde Prindsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Prindsen kom.

Men han lod sig ikke forkytte; han smurte sig i Ansigtet med Bruunt og Sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa.

„God Dag, Keiser!“ sagde han, „kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet.“

„Ja, her ere saa Mange, som søge“! sagde Keiseren, „Men, lad mig see! — jeg trænger til Een, som kan passe Svinene! for dem har vi mange af!“

Og saa blev Prindsen ansat som keiserlig Svinedreng. Han fik et daarligt, lille Kammer nede ved Svinestien og her maatte han blive! men hele Dagen sad han og arbejdede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa deiligt og spillede den gamle Melodi:

„Ach, Du lieber Augustin,
Alles ist wack, wack, wack!“

men det Allerkunstigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man strax lugte, hvad Mad der blev lavet i hver Skorsteen, der var i Byen; see, det var rigtignok noget Andet end en Rose.

Nu kom Prindsessen spadserende med alle sine Hofdammer, og da hun hørte Melodien, blev hun staaende og saae saa fornøiet ud; for hun kunde ogsaa spille: „Ach, du lieber Augustin,“ det var den eneste hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

„Det er jo den, jeg kan!“ sagde hun; „saa maa det være en dannet Svinedreng! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster.“

Dg saa maatte een af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klods-Skoe paa. —

„Hvad vil Du have for den Gryde?“ sagde Hofdamen.

„Jeg vil have ti Kys af Prindsessen!“ sagde Svinedrengen.

„Gud bevar' os!“ sagde Hofdamen.

„Ja, det kan ikke være mindre!“ sagde Svinedrengen.

„Naa, hvad siger han?“ spurgte Prindsessen.

„Det kan jeg virkelig ikke sige!“ sagde Hofdamen, „det er saa grueligt!“

„Saa kan Du hviske!“ og saa hvistlede hun.

„Han er jo uartig!“ sagde Prindsessen, og gif strax — men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa klang Bjælderne saa deiligt:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist wack, wack, wack!“

„Hør“, sagde Prindsessen, „spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!“

„Nei Tak!“ sagde Svinedrengen, „ti Kys af Prindsessen, eller jeg beholder Gryden.“

„Hvor det er noget kjedeligt Noget!“ sagde Prindsessen, „men saa maae I staae for mig, at Ingen saaer det at see!“

Dg Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøjelse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsteen i hele Byen, uden de vidste hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dandsede og klappede i Hænderne.

„Vi veed hvem der skal have sød Suppe og Pandekage! vi veed hvem der skal have Grød og Karbonade! hvor det er interessant!“

„Høist interessant!“ sagde Overhovmesterinden.

„Ja, men hold reen Mund, for jeg er Keiserens Datter!“

„Gud bevar' os“! sagde de Allesammen.

Svinedrengen, det vil sige Brindsen, men de vidste jo ikke Andet, end at han var en virkelig Svinedreng, lod ikke Dagen gaae hen uden at han bestilte Noget, og saa gjorde han en Skralde, naar man svingede den rundt, flang alle de Balse, Hopsaer og Polkaer, man kjendte fra Verdens Skabelse.

„Men det er superbe!“ sagde Brindsessen, i det hun gik forbi, „jeg har aldrig hørt en deiligere Composition! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster; men jeg kysser ikke!“

„Han vil have hundrede Kys af Brindsessen!“ sagde Hofdamen, som havde været inde at spørge.

„Jeg troer han er gal!“ sagde Brindsessen, og saa gik hun; men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa blev hun staaende. „Man maa opmuntre Kunsten!“ sagde hun, „jeg er Keiserens Datter! Siig ham, han skal faae ti Kys ligesom igaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!“

„Ja, men vi ville saa nødig!“ sagde Hofdamerne.

„Det er Snak!“ sagde Brindsessen, „og naar jeg kan kysse ham, saa kan I ogsaa! husk paa, jeg giver Eder Kost og Løn!“ og saa maatte Hofdamen ind til ham igjen.

„Hundrede Kys af Brindsessen,“ sagde han, eller hver beholder sit!“

„Staae for!!!“ sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for og han kyskede da.

„Hvad kan det dog være for et Opløb dernede ved Svinstien!“ sagde Keiseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Øine og satte Brillerne paa. „Det er jo Hofdamerne, der ere paa Spil! jeg maa nok ned til dem!“ — og saa trak han sine Tøfler op bag i, for det var Skoe, som han havde traadt ned.

Gille den! hvor han skyndte sig!

Saa snart han kom ned i Gaarden, gik han ganske sagte, og Hofdamerne havde saa meget at gjøre med at tælle Kysene, for at det kunde gaae ærligt til, at han ikke skulde faae for mange, men heller ikke for lidt, de mærkede slet ikke Keiseren. Han reiste sig paa Træerne.

„Hvad for Noget!“ sagde han, da han saa de kysfædes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Tøffel, lige i det Svinedrengen fik det jer og firrindstyvende Kys. „Heraus!“ sagde Keiseren, for han var vred, og baade Prindsessen og Svinedrengen bleve satte uden for hans Keiserrige.

Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skjæmte og Regnen skyllede ned.

„Ak, jeg elendige Menneske!“ sagde Prindsessen, „havde jeg dog taget den deilige Prinds! ak, hvor jeg er uluckyelig!“

Og Svinedrengen gik bag ved et Træ, tørrede det Sorte og Brune af sit Ansigt, kastede de stygge Klæder og traadte nu frem i sin Prindsedragt, saa deilig, at Prindsessen maatte neie ved det.

„Jeg er kommet til at foragte Dig, Du!“ sagde han. „Du vilde ikke have en ærlig Prinds! Du forstod Dig ikke paa Rosen og Rattergalen, men Svinedrengen kunde Du kysse for et Spilleværk! nu kan Du have det saa godt! —“

Og saa gik han ind i sit Kongerige, lukkede Døren i og slog Glæde for, saa kunde hun rigtignok staae udenfor og synge

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist wack, wack, wack!“

Kjærestefolkene.

Toppen og Bolden laae i Skuffe sammen mellem andet Legetøi, og saa sagde Toppen til Bolden: „Skulle vi ikke være Kjærestefolk, siden vi dog ligge i Skuffe sammen!“ — men Bolden, der var sjet af Saffian, og bildte sig ligesaa meget ind, som en fin Frøken, vilde ikke svare paa saadant Noget.

Næste Dag kom den lille Dreng, der eiede Legetøiet, han malede Toppen over med Rødt og Gult, og slog et Messings Søm midt i den; det saae just prægtigt ud, naar Toppen snurrede rundt.

„See paa mig!“ sagde den til Bolden. „Hvad siger De nu? skulle vi saa ikke være Kjærestefolk, vi passe saa godt sammen, De springer og jeg dandser! Iyffeligere end vi To kunne Ingen blive!“

„Saa, troer De det!“ sagde Bolden, „De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Saffians Løfler, og at jeg har en Prop i Livet!“

„Ja, men jeg er af Mahognitræ!“ sagde Toppen, „og Byfogden har selv dreiet mig, han har sin egen Dreierbænk, og det var ham en stor Fornøjelse!“

„Ja, kan jeg stole paa det!“ sagde Bolden.

„Gid jeg aldrig faae Bidst, om jeg lyver!“ svarede Toppen.

„De taler meget godt for Dem!“ sagde Bolden, „men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halv forlovet med en Svale! hver Gang jeg gaaer til Veirs, stikker den Hovedet ud af Reden og siger! „vil De? vil De?“ og nu har jeg indvortes sagt Ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!“

„Ja, det skal stort hjælpe!“ sagde Toppen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden taget frem; Toppen saae, hvor den foer høit op i Luften, ligesom en Fugl, man kunde tilfidsst flet ikke vine den; hver Gang kom den tilbage igjen, men gjorde altid et høit Spring, naar den rørte Jorden; og det kom enten af Længsel, eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igjen; og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

„Jeg veed nok, hvor den er!“ suffede Toppen, „den er i Svalereden og er gift med Svalen!“

Jo mere Toppen tænkte derpaa, desmere indtaget blev han i Bolden; just fordi han ikke kunde faae hende, derfor tog Kjærligheden til; at hun havde taget en Anden, det var det aparte ved det; og Toppen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte den paa Bolden, der i Tanken blev fjønnere og fjønnere. Saaledes gik mange Aar — — og saa var det en gammel Kjærlighed.

Og Toppen var ikke ung mere — —! men saa blev den en Dag heel og holden forghldt; aldrig havde den seet saa deilig ud; den var nu en Guldbold og sprang, saa det snurrede efter. Jo, det var Noget! men med eet sprang den for høit og — borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i Kjælderen, den var dog ikke at finde.

— — Hvor var den?

Den var sprunget i Skarnfierdingen, hvor der laae alle Slags, Kaalstokke, Feieskarn og Gruus, der var faldet ned fra Tagrenden.

„Nu ligger jeg rigtignok godt! her kan snart Forghldingen gaae af mig! og hvad det er for nogle Prakkere jeg er kommet imellem!“ og saa skjævede den til en lang Kaalstok, der var pillet altfor nær, og til en underlig rund Ting, der saae ud som et gammelt Uble; — men det var intet Uble, det var en gammel

Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og som Vandet havde sivet igjennem.

„Gudskee Lov, der kommer dog een af Ens Lige, som man kan tale med!“ sagde Bolden og betragtede den forghldte Top. „Jeg er egentlig af Saffian, sivet af Jomfru-Hænder, og har en Prop i Livet, men det skulde Ingen see paa mig! jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De troe, for en Jomfru!“

Men Toppen sagde ikke Noget, han tænkte paa sin gamle Kjæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

Da kom Tjenestepigen og vilde vende Tjerdingen: „hejsa, der er Guldtoppen!“ sagde hun.

Og Toppen kom igjen i Stuen til stor Agt og Ære, men Bolden hørte man intet om, og Toppen snakkede aldrig meer om sin gamle Kjærlighed; den gaaer over, naar Kjæresten har ligget fem Aar i en Vandrende og sivet, ja man kjender hende aldrig igjen, naar man møder hende i Skarnstjerdingen.

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke, nye Klæder, at han gav alle sine Benge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Comedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjøle for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: „Keiseren er i Klædeskabet!“ —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gave sig ud for at være Vævere og sagde, at de forstod at væve det deiligste Tøi, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mønstrer var noget usædvanligt Smukt, men de Klæder, som bleve syede af Tøiet, havde den forunderlige Egenskab at de bleve usynlige for ethvert Menneſke, som ikke duede i sit Embede, eller ogsaa var utilladelig dum.

„Det var jo nogle deilige Klæder,“ tænkte Keiseren; „ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige der ikke due til det Embede de have; jeg kan kjende de Kloge fra de Dumme! ja det Tøi maa strax væves til mig!“ og han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de skulde begynde paa deres Arbeide.

De satte ogsaa to Væverstole op, lode som om de arbeidede, men de havde ikke det mindste paa Væven. Naar væk forlangte de den fineste Silke, og det prægtigste Guld; det puttede de i deres egen Pose og arbeidede med de tomme Væve, og det til langt ud paa Natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Tøiet!“ tænkte Keiseren, men han var ordentligt lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at Den, som var dum, eller slet passede til sit Embede, ikke kunde see det, nu troede han nok, at han ikke behøvede at være bange for sig selv, men han vilde dog sende Nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Menneſker i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Tøiet havde, og Alle vare begjærlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Naboe var.

„Jeg vil sende min gamle, ærlige Minister hen til Væverne!“ tænkte Keiseren, „han kan bedst see, hvorledes Tøiet tager sig ud, for han har Forstand, og Ingen passer sit Embede bedre end han!“ —

Nu gik den gamle, skikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragerere sad og arbejdede med de tomme Bæve. „Gud bevar' os!“ tænkte den gamle Minister og spillede Dinene op! „jeg kan jo ikke see Noget!“ Men det sagde han ikke.

Begge Bedragerne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mønster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Bæv, og den stakkels gamle Minister blev ved at spille Dinene op, men han kunde ikke see Noget, for der var ingen Ting. „Herre Gud!“ tænkte han, „skulde jeg være dum! Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Mennesker vide! skulde jeg ikke due til mit Embede? Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan see Tøiet!“

„Naa, De siger ikke Noget om det!“ sagde den Gne, som vævede!

„O, det er nydeligt! ganske allerkjæreste!“ sagde den gamle Minister og saae igjennem sine Briller, „dette Mønster og disse Farver! — ja, jeg skal sige Keiseren, at det behager mig særdeles!“

„Naa det fornøier os!“ sagde begge Bæverne, og nu nævnte de Farverne ved Navn og det selsomme Mønster. Den gamle Minister hørte godt efter, for at han kunde sige det Samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det gjorde han.

Nu forlangte Bedragerne flere Penge, mere Silke og Guld, det skulde de bruge til Vævning. De stak Alt i deres egne Lommer, paa Bæven kom ikke en Trevl, men de bleve ved, som før, at væve paa den tomme Bæv.

Keiseren sendte snart igjen en anden skikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Vævningen, og om Tøiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom Ministeren, han saae og saae, men da der ikke var Noget uden de tomme Bæve, kunde han ingen Ting see.

„Ja, er det ikke et smukt Stykke Tøi!“ sagde begge Be-

dragerne og viste og forklarede det deilige Mønster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!“ tænkte Manden, „det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var løierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!“ og saa roste han Tøiet, han ikke saa, og forstikkrede dem sin Glæde over de kjønne Couleurer og det deilige Mønster. „Ja det er ganske allertjæreste!“ sagde han til Keiseren.

Alle Mennesker i Byen talte om det prægtige Tøi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Væven. Med en heel Skare af udsøgte Mænd, mellem hvilken de to gamle skikkelige Embedsmænd, vare, som før havde været der, gif han hen til begge de listige Bedragere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl og Traad.

„Ja er det ikke magnifique!“ sagde begge de skikkelige Embedsmænd. „Vil Deres Majestæt see, hvilket Mønster, hvilke Farver!“ og saa pegede de paa den tomme Væv, thi de troede, de Andre vistnok kunde see Tøiet.

„Hvad for Noget!“ tænkte Keiseren, „jeg seer ingen Ting! det er jo forfærdeligt, er jeg dum? Duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det skrækkeligste, som kunde arrivere mig!“ „O det er meget smukt!“ sagde Keiseren, „det har mit allerhøieste Bifald!“ og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Væv; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Følget, han havde med sig, saa og saa, men fik ikke mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren: „o, det er meget smukt!“ og de raadede ham at tage i Klæder dette nye, prægtige Tøi første Gang, ved den store Procession, som forestod. „Det er magnifique! nysseligt, excellent!“ gif det fra Mund til Mund, og man var Allesammen saa inderligt fornøiede dermed. Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Vævejunkere.

Hele Natten før den Formiddag, Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over fexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som om de toge Tøiet af Væven, de klippede i Luften med store Saxe, de syede med Syenaal uden Traad og sagde tilsidst: „see nu er Klæderne færdige!“

Keiseren, med sine fornemste Cavalerer, kom selv derhen og begge Bedragerne løstede den ene Arm i Beiret ligesom om de holdt Noget og sagde: „see her er Beenklæderne! her er Kjølen! her Kappen!“ og saaledes videre fort. „Det er saa let, som Spindelvæv! man skulde troe man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det!“

„Ja!“ sagde alle Cavalernerne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke Noget.

„Vil nu Deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage Deres Klæder af!“ sagde Bedragerne, „saa skal vi give Dem de nye paa, herhenne foran det store Speil!“

Keiseren lagde alle sine Klæder og Bedragerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og de toge ham om Livet og de ligesom bandt Noget fast, det var Slæbet, og Keiseren vendte og dreiede sig for Speilet.

„Gud hvor det klæder godt! hvor det sidder deiligt!“ sagde de Allesammen. „Hvilket Mønster! hvilke Farver! det er en kostbar Dragt!“ —

„Udenfor staae de med Thronhimlen, som skal bæres over Deres Majestæt i Processionen!“ sagde Overceremonimesteren.

„Ja jeg er jo istand!“ sagde Keiseren. „Sidder det ikke godt?“ Og saa vendte han sig nok engang for Speilet! for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherrerne, som skulde bære Slæbet, famlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom om de toge Slæbet op; de

gik og holdt i Luften, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingen Ting kunde see.

Og saa gik Keiseren i Processionen under den deilige Thronhimmel og alle Menneſter paa Gaden og i Vinduerne ſagde: „Gud hvor Keiſerens nye Klæder ere mageløſe! hvilket deiligt Slæb han har paa Kjolen! hvor det ſidder velsignet!“ Ingen vilde lade sig mærke med, at han Intet ſaae, for ſaa havde han jo ikke duet i ſit Embede, eller været meget dum. Ingen af Keiſerens Klæder havde gjort ſaadan Lykke.

„Men han har jo ikke Noget paa!“ ſagde et lille Barn. „Herre Gud, hør den Uſkyldiges Røſt!“ ſagde Faderen; og den Gne hviſtede til den Anden, hvad Barnet ſagde.

„Han har ikke Noget paa, er der et lille Barn, der ſiger, han har ikke noget paa!“

„Han har jo ikke Noget paa!“ raabte tilſidſt hele Folket. Og det krøb i Keiſeren, thi han ſyntes, de havde Ret, men han tænkte ſom ſaa: „nu maa jeg holde Processionen ud.“ Og ſaa holdt han ſig endnu ſtoltere, og Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, ſom der ſlet ikke var.

H y l d e m o e r.

Der var engang en lille Dreng, der var forkjølet; han havde gaaet og ſaaet vaade Fødder, Ingen kunde begribe, hvor han havde ſaaet dem fra, thi det var ganſke tørt Veir. Nu flædte hans Moder ham af, bragte ham i Seng og lod Theemaſſinen komme ind, for at lave ham en god Kop Hyldethee, for det varmer! I det ſamme kom ind ad Døren den gamle, morſomme

Mand, som boede øverst oppe i Huset og levede saa alene, for han havde hverken Kone eller Børn, men holdt saa meget af alle Børn og vidste at fortælle saa mange Eventyr og Historier, at det var en Lyst.

„Nu drikker Du din Thee!“ sagde Moderen, „maaskee faaer Du saa et Eventyr.“

„Ja, naar man bare kunde noget nyt!“ sagde den gamle Mand og nikkede saa mildt. „Men hvor har den Lille faaet de vaade Fødder?“ spurgte han.

„Ja, hvor har han det!“ sagde Moderen, „det kan der Ingen begribe.“

„Faaer jeg et Eventyr?“ spurgte Drengen.

„Ja, kan Du sige mig temmelig nøiagtigt, for det maa jeg først vide, hvor dyb er Rendestenen omme i den lille Gade, hvor Du gaaer i Skole.“

„Alffurat til midt paa Skafterne,“ sagde Drengen, „men saa maa jeg gaae i det dybe Hul!“

„See derfra have vi de vaade Fødder!“ sagde den Gamle. „Nu skulde jeg rigtignok fortælle et Eventyr, men jeg kan ingen flere!“

„De kan lave et lige strax!“ sagde den lille Dreng. „Moder siger, at Alt hvad De seer paa, kan blive et Eventyr, og Alt hvad De rører ved, kan De faae en Historie af!“

„Ja, men de Eventyr og Historier due ikke! nei, de rigtige, de komme af sig selv, de banke mig paa Panden og sige: her er jeg!“

„Banke det ikke snart?“ spurgte den lille Dreng, og Moderen loe, kom Hyldethee paa Potten og skjænkede kogende Vand over.

„Fortæl! fortæl!“

„Ja, naar der vilde komme et Eventyr af sig selv, men saadant et er fornemt, det kommer kun naar det selv har Lyst —!

stop!" jagde han lige med Et. „Der har vi det! pas paa, nu er der et paa Theepotten!"

Og den lille Dreng saae hen til Theepotten, Laaget hævede sig meer og meer, og Hyldeblomsterne kom frem saa friske og hvide, de skjød store og lange Grene, selv ud af Tuden bredte de sig til alle Sider og bleve større og større, det var den deiligste Hyldebust, et heelt Træ, det ragede ind i Sengen og skjød Gardinerne til Side; nei, hvor det blomstrede og duftede! og midt i Træet sad en gammel, venlig Kone med en underlig Kjole paa, den var ganske grøn, ligesom Hyldeetræets Blade og besat med store, hvide Hyldeblomster, man kunde ikke strax see, om det var Tøi eller levende Grønt og Blomster.

„Hvad hedder den Kone!" spurgte den lille Dreng.

„Ja, disse Romere og Grækere," sagde den gamle Mand, „de kaldte hende en Dryade, men det forstaae vi ikke; ude i Nyboder have de et bedre Navn til hende, der kaldes hun „Hyldeemoer", og det er nu hende, Du skal passe paa; hør bare efter, og see paa det deilige Hyldeetræ:"

„Netop saadant et stort, blomstrende Træ staaer der ude i Nyboder! det vorede henne i Krogen i en lille, fattig Gaard; under dette Træ sad en Eftermiddag, i det deiligste Solskin, to gamle Folk, det var en gammel, gammel Sømand og hans gamle, gamle Kone, de vare Oldeforældre og skulde snart holde deres Guldbryllop, men de kunde ikke rigtig huske Datoen, og Hyldeemoer sad i Træet og saae saa fornøiet ud, ligesom her. „Jeg veed nok, naar det er Guldbryllop!" sagde hun, men de hørte det ikke, de talte om de gamle Dage."

„Ja, kan Du huske", sagde den gamle Sømand, „dengang vi vare ganske smaa Unger og løb og legede, det var netop i den samme Gaard, hvor vi nu sidde, og vi stak Binde i Jorden og gjorde en Have."

„Ja," sagde den gamle Kone, „det husker jeg godt! og vi

vandede Bindene, og een af dem var en Hyldepind, den satte Rod, skjød grønne Skud og er nu blevet til det store Træ, vi gamle Menneſter ſidde under."

"Ja viſt!" ſagde han, "derhenne i Krogen ſtod en Vandballe, der flød mit Fartøi, jeg havde ſelv ſkaaret det, hvor det kunde ſeile! men jeg kom rigtignok ſnart anderledes ud at ſeile!"

"Ja, men førſt gif vi i Skole og lærte Noget!" ſagde hun, "og ſaa bleve vi confirmerede; vi græd begge To, men om Eftermiddagen gif vi Haand i Haand op paa Rundetaarn og ſaae ud i Verden over Kjøbenhavn og Vandet! ſaa gif vi paa Frederiksberg, hvor Kongen og Dronningen i deres prægtige Baade ſeilede om i Kanalerne."

"Men jeg kom rigtignok anderledes til at ſeile, og det i mange Aar, langt bort paa de ſtore Reiſer!"

"Ja, jeg græd tidt for Dig!" ſagde hun, "jeg troede, Du var død og borte og ſkulde ligge og pjanke dernede i det lybe Vand! mangen Nat ſtod jeg op og ſaae om Fløien dreiede ſig; ja den dreiede ſig nok, men Du kom ikke! jeg huſker ſaa tydelig, hvorledes det ſkyllede ned en Dag, Skraldemanden kom udenfor hvor jeg tjente, jeg kom ned med Tjerdingen og blev ſtaaende ved Døren; — hvor det var et fælt Veir; og ligesom jeg ſtod der, var Poſtbudet ved Siden af mig og gav mig et Brev; det var fra Dig; ja hvor det havde reiſt om! jeg foer lige i det og læſte; jeg loe og jeg græd; jeg var ſaa glad! der ſtod, at Du var i de varme Lande, hvor Kaffebonnerne groe! hvor det maa være et velſignet Land! Du fortalte ſaa meget, og jeg ſaae det Altsammen, mens Regnen ſkyllede ned, og jeg ſtod med Tjerdingen. I det ſamme var der Gen, ſom tog mig om Livet — —!"

"— Ja, men Du gav ham et godt Slag paa Dret, ſaa det kladſkede efter."

"Jeg vidſte jo ikke, at det var Dig! Du var kommet ligesaa

tidligt som dit Brev; og Du var saa fjøn; — det er Du da endnu, Du havde et langt, guult Silkesømmetørklæde i Lommen og en blank Hat paa; Du var saa fin. Gud hvor det dog var et Veir, og hvor Gaden saae ud!"

"Saa bleve vi gifte!" sagde han, "huffer Du? og saa da vi fik den første lille Dreng og saa Marie og Niels og Peter og Hans Christian!"

"Ja, og hvor de Allesammen ere vorede op og blevne skikkelige Mennesker, hvem Alle holde af!"

"Og deres Børn igjen, de have saaet Smaa!" sagde den gamle Matros; "ja det er Børnebørnsbørn, der er Krummer i! — det var jo dog, synes mig, paa denne Tid af Aaret vi holdt Bryllup —!"

"Ja, just i Dag er det Guldbryllupsdagen!" sagde Hylde-
moer og stak Hovedet lige ind imellem de to Gamle, og de troede, at det var Nabokonen, der nikkede; de saae paa hinanden og holdt hinanden i Hænderne; lidt efter kom Børn og Børne-
børn; de vidste godt, at det var Guldbryllupsdagen, de havde allerede imorges gratuleret, men det var glemt af de Gamle, medens de huffedes saa godt Alt, hvad der var skeet for mange Aar tilbage; og Hylde-
træet duftede saa stærkt og Solen, som var ved at gaae ned, skinnede de to Gamle lige ind i Ansigtet; de saae begge To saa rødmsede ud, og den mindste af Børne-
børnene dansede rundt om dem og raabte nok saa lykkelig, at i Aften skulde der være rigtig Stads, de skulde have varme Kar-
tøfler; og Hylde-
moer nikkede i Træet og raabte Hurra med alle de Andre. —

— "Men det var jo intet Eventyr!" sagde den lille Dreng, som hørte det fortælle.

"Ja det maa Du forstaae!" sagde han, som fortalte, "men lad os spørge Hylde-
moer!"

"Det var intet Eventyr," sagde Hylde-
moer, "men nu

kommer det! Ud af det Virkelige vorer just det forunderligste Eventyr; ellers kunde jo min deilige Hyldebuss ikke være sprunget ud af Theepotten;" og saa tog hun den lille Dreng ud af Sengen, lagde ham ved sit Bryst, og Hyldegrenene, fulde af Blomster, sloge sammen omkring dem, de sad som i det tætteste Lysthuus, og det fløi med dem igjennem Luften, det var saa mageløst deiligt. Hyldemoer var med eet blevet en ung, nydelig Pige, men Kjolen var endnu af samme grønne, hvidblomstrede Tøi, som Hyldemoer havde baaret; paa Brystet havde hun en virkelig Hyldeblomst, og om sit gule, frøllede Haar en heel Krands af Hyldeblomster; hendes Dine vare saa store, saa blaa, o, hun var saa velsignet at see paa! hun og Drengen kyssede, og saa vare de i lige Alder og af lige Lyst.

De gik Haand i Haand ud af Løvhytten og stode nu i Hjemmets smukke Blomsterhave; ved den friske Græsplet var Faderens Stof tøjret til en Bind; for de Smaa var der Liv i Stoffen; saasnart de satte sig strævs over den, forvandlede sig den blanke Knap til et prægtigt vrinskende Hoved, den lange, sorte Manke slagrede, fire slanke, stærke Been skjød ud; Lyret var stærkt og væligt; i Gallop foer de rundt om Græspletten; hus! — „Nu ride vi mange Mile bort!" sagde Drengen; „vi ride til Herregaarden, hvor vi vare ifjor!" og de red og red Græspletten rundt; og altid raabte den lille Pige, der, som vi veed, var ingen anden end Hyldemoer: „Nu ere vi paa Landet! seer Du Bondens Huus med den store Bagerovn, der synes et kæmpestort Væg i Muren ud mod Veien; Hylde træet helder sine Grene hen over den, og Hanen gaaer og straber for Hønsene, see, hvor den bryster sig! — nu ere vi ved Kirken! den ligger høit paa Bakken mellem de store Egetræer, hvoraf det ene er halvt gaaet ud! — Nu ere vi ved Smedien, hvor Ilden brænder, og de halvnøgne Mænd slaae med Hammeren, saa Gnisterne flyve vidtomkring. Afsted, afsted til den

prægtige Herregaard!" og Alt, hvad den lille Pige, der sad bag paa Stokken, sagde, det fløi ogsaa forbi; Drengen saae det, og dog kom de kun Græspletten rundt. Saa legede de i Sidegangen og ridsede i Jorden en lille Have, og hun tog Hyldeblomsten af sit Haar, plantede den, og den vorte affurat ligesom det var skeet for de gamle Folk i Nyboder dengang de vare Smaa, og som der tidligere er fortalt om. De gik Haand i Haand, ligesom de gamle Folk havde gjort det som Børn, men ikke op paa det runde Taarn, eller til Frederiksberg Have, nei, den lille Pige tog Drengen om Livet, og saa fløi de vidt omkring i hele Danmark, og det var Vaar og det blev Sommer, og det var Høst og det blev Winter, og tusinde Billeder affpeilede sig i Drengens Dine og Hjerte, og altid sang den lille Pige for ham: „det vil Du aldrig glemme!" og paa den hele Flugt duftede Hylde træet saa sødt og saa deiligt; han mærkede vel Roserne og de friske Bøge, men Hylde træet duftede endnu mere forunderligt, thi dets Blomster hang ved den lille Piges Hjerte og til det hældede han i Flugten tidt sit Hoved.

„Her er deiligt i Vaaren!" sagde den unge Pige, og de stode i den nye udsprungne Bøgeskov, hvor den grønne Bukkar duftede for deres Fødder, og de blegroede Anemoner saae saa deilige ud i det Grønne. „O, var det altid Vaar i den duftende danske Bøgeskov!"

„Her er deiligt i Sommeren!" sagde hun, og de foer forbi gamle Herregaarde fra Riddertiden, hvor de røde Mure og taffede Gavl speilede sig i Canalerne, hvor Svanerne svømmede og figede op i de gamle, fjolige Alleer. Paa Marken vølgede Kornet, ligesom det var en Sø, Grøfterne stode med røde og gule Blomster, Gjerderne med vild Humle og blomstrende Convolvuli; og om Aftenen steg Maanen rund og stor, Høstakene paa Engene duftede saa sødt. „Det glemmes aldrig!"

„Her er deiligt i Efteraaret!“ sagde den lille Pige, og Luften blev dobbelt saa høi og blaa, Skoven fik de deiligste Couleurer af Rødt, Gult og Grønt, Jagthundene foer afsted, hele Skarer Buglevildt fløi svingende henover Ræmpehøien, hvor Bromberranken hang om de gamle Stene; Havet var fortblaat med hvide Seilere og i Løen sad gamle Koner, Piger og Børn og pillede Humle i et stort Kar; de Unge sang Viser, men de Gamle fortalte Eventyr om Nisser og Trolde. Bedre kunde der ikke være! „Her er deiligt i Vinteren!“ sagde den lille Pige, og alle Træer stode med Nisfrost, de saae ud som hvide Koraller, Sneen knirkede under Fødderne, som om man altid havde nye Støvler paa, og fra Himlen faldt det ene Stjernesud efter det andet. I Stuen tændtes Juletræet, der var Præsenter og godt Humeur; paa Landet klang Violen i Bondens Stue, Ublestiver fløi i Grams; selv det fattigste Barn sagde: „Det er dog deiligt om Vinteren!“

Saa, det var deiligt: og den lille Pige viste Alting til Drengen, og altid duftede Hyldekræet og altid vaiede det røde Flag med det hvide Kors, Flaget, hvorunder den gamle Sømand i Nyboder havde seilet! — og Drengen blev Røs, og han skulde ud i den vide Verden, langveis bort til de varme Lande, hvor Kaffe groer; men i Afskeden tog den lille Pige en Hyldeblomst af sit Bryst, gav ham den at gemme og den blev lagt i Psalmebogen, og altid i fremmed Land, naar han aabnede Bogen, var det just paa det Sted, hvor Grindingsblomsten laae, og jo mere han saae paa den, des friskere blev den; han ligesom følte en Duft fra de danske Skove, og tydeligt saae han mellem Blomsterbladene den lille Pige titte frem med sine klare, blaa Øine, og hviskede da: „her er deiligt i Vaar, i Sommer, i Høst og Vinter!“ og hundrede Billeder glæde gennem hans Tanter.

Saaledes gif mange Aar, og han var nu en gammel

Mand og sad med sin gamle Kone under et blomstrende Træ; de holdt hinanden i Hænderne, ligesom Oldefader og Oldemoder gjorde det ude i Nyboder, og de talte ligesom de om de gamle Dage, og om Guldbrylluppet; den lille Pige med de blaa Dine og med Hyldeblomsterne i Haaret sad oppe i Træet, nikkede til dem begge To, og sagde: „i Dag er det Guldbryllupsdag!“ og saa tog hun to Blomster af sin Krands, kyskede paa dem, og de skinnede først som Sølv, saa som Guld, og da hun lagde dem paa de gamle Folks Hoveder, blev hver Blomst til en Guldkrone; der sad de begge To, som en Konge og en Dronning, under det duftende Træ, der ganske og aldeles saa ud som et Hylde træ, og han fortalte sin gamle Kone Historien om Hylde-møer, saaledes som den var fortalt ham, da han var en lille Dreng, og de syntes begge To, at der var saa meget i den, som lignede deres egen, og det der lignede, det syntes de bedst om.

„Ja, saadan er det!“ sagde den lille Pige i Træet, „Nogle kalde mig Hylde-møer, Andre kalde mig Drøade, men egentlig hedder jeg Erindring, det er mig, der sidder i Træet, som vorer og vorer, jeg kan huske, jeg kan fortælle! Lad mig see, om Du har din Blomst endnu!“

Og den gamle Mand aabnede sin Psalmebog, der laae Hyldeblomsten, saa frisk, som den nylig var lagt deri, og Erindringen nikkede, og de to Gamle med Guldkrone paa sad i den røde Aftensol; de lukkede Dinen; og — og —! ja saa var Eventyret ude!

Den lille Dreng laae i sin Seng, han vidste ikke om han havde drømt, eller om han havde hørt det fortælle; Theepotten stod paa Bordet, men der vorte intet Hylde træ ud af den, og den gamle Mand, som havde fortalt, var lige ved at gaae ud ad Døren, og det gjorde han.

„Hvor det var deiligt!“ sagde den lille Dreng. „Moder, jeg har været i de varme Lande!“

„Ja, det troer jeg nok!“ sagde Moderen, „naar man faaer to svingende Kopper Hyldehee til Livs, saa kommer man nok til de varme Lande!“ — og hun dækkede godt til om ham, at han ikke skulde forkjøle sig. „Du har nok sovet, mens jeg sad og stændtes med ham, om det var en Historie eller et Eventyr!“

„Og hvor er Hyldemoer?“ spurgte Drengen.

„Hun er paa Theepotten!“ sagde Moderen, „og der kan hun blive!“

Elverhøi.

Der løb saa vims nogle Tiirbeen i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hinanden, for de talte Tiirbenes Sproget.

„Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!“ sagde den ene Tiirbeen, „jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter lukket mine Dine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!“

„Der er Noget paa Færde derinde!“ sagde den anden Tiirbeen, „Høien lade de staae paa fire røde Bæle lige til Ganegal, der bliver ordenlig luftet ud og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er Noget paa Færde!“

„Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekjendtskab,“ sagde den tredie Tiirbeen, „Regnormen kom lige op af Høien hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke stige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemæn-

dene ere sagte til for at gjøre Taffeltog som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maanestien!"

"Hvem kan dog de Fremmede være!" sagde alle Tiirbenene. "Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!"

Lige i det samme skiltes Elverhøi ad, og en gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Huusholderesse, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerte paa Banden. Benene gik saa flinke paa hende! trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnene.

"De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!" sagde hun, "men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste og tage Dem af Indbydelsene! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høi-fornemme Fremmede, Troldsfolk der have Noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!"

"Hvem skal inviteres?" spurgte Natravnene.

"Ja, til det store Bal kan Alverden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvne eller gjøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strengt Udvalg, vi ville kun have de Allersfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelsjer med. Havmanden og hans Døttre maae først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det Torre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget Bedre, og saa tænker jeg nok de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Troldene af første Klasse med Hale, Havmanden og Nisserne maae vi have, og saa tænker jeg at vi kunne ikke forbigaae Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore

Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Bistter!" —

„Bra!" sagde Matrænnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langshawl vævet af Laage og Maanestlin, og det seer nydelig ud for dem, der synes om den Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vasket med Maanestlin og Væggene vare gnedne med Heresedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børne-fingere i og Salater af Paddehatte-Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Al fra Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravkjælderens, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude-Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stødt Griffel, det var Dure-Griffel og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Dure-Griffel! I Sovesammeret hang de Gardiner op, og heftede dem fast med Snogespøt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

„Nu skal her ryges med Krølhaar og Evinestørster, saa troer jeg at jeg har gjort mit!" sagde den gamle Elverpige.

„Søde Fader!" sagde den mindste af Døttrene, „faaer jeg saa at vide hvem de fornemme Fremmede ere?"

„Naa da!" sagde han, „saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! To blive vist gifte bort. Trolde-Gubben oppe fra Norge, ham der boer i det gamle Dovre-Fjeld og har mange Klippe-Slotte af Rampesteen, og et Guld-Værk, som er bedre end man troer, kommer herved med sine to Drenge, de skulle søge sig en Kone ud; Trolde-Gubben er saadan en rigtig, gammel ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus, han var her nede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var

en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Krone paa Kridt, som man siger! O, hvor jeg længes efter den norske Trolde-Gubbe! Drengene, siger man, skulde være nogle uorne, fjæphøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode naar de blive glemte. Lad mig see at I sætte Skif paa dem!"

"Og naar komme de?" spurgte den ene Datter.

"Det kommer an paa Vind og Veir!" sagde Elverkongen.

"De reise oeconomisk! De komme herved med Skibsleilighed. Jeg vilde, at de skulde gaae over Sverrige, men den Gamle helder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

I det samme kom der to Rygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

"De komme! de komme!" raabte de.

"Giv mig min Krone, og lad mig staae i Maanestinnet!" sagde Elverkongen.

Døttrene løstede paa Langshawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trolde-Gubben fra Dovre, med Krone af hærdede Tistappe og polerede Grantogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kane-Støvler; Sønnerne derimod gif barhalsket og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

"Er det en Høi?" spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. "Det kalde vi oppe i Norge et Hul!"

"Gutter!" sagde den Gamle. "Hul gaaer indad, Høi gaaer opad! har I ikke Dine i Hovedet!"

Det Gnefte der undrede dem hervede, sagde de, var at de jaaledes uden videre kunde forstaae Sproget!

"Skab Jer nu ikke!" sagde den Gamle, "man kunde troe at I var ikke rigtig gjennembagte!"

Og saa gif de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var fiint Selskab, og det i en Hast, man skulde troe at de vare blæste

sammen, og nydelig og net var der indrettet for Enhver. Saa folkene sad til Bords i store Vandkar, de sagde, det var ligesom om de vare hjemme. Alle holdt de Bordstik uden de to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at Alting flædte dem!

„Fødderne af Fadet!“ sagde den gamle Trolld, og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Granfogler, som de havde med i Kommen, og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dobre-Trolld, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deiligt om de stolte norske Fjelde, og om Fossjer, der styrtede skumhvide ned, med et Bulder som Tordenstrald og Orgelflang; han fortalte om Laren der sprang op mod de styrte Vande, naar Nøkken spillede paa Guldharpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjælterne klang og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Is, der var saa gjennemsigtig, at de saae Fiskene blive hange under deres Fødder. So han kunde fortælle, saa at man saae og hørte hvad han sagde, det var ligesom Gaugmøllerne gif, som om Karle og Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; husfa! lige med Get gav Trolld-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smadst, det var et ordenligt Kys, og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det flædte dem godt, saa kom Kunst-dandsen eller som det kaldtes: „at træde udenfor Dandsen“, hille den, hvor de kunde strække Been, man vidste ikke hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke hvad der var Arme og hvad der var Been, det gif imellem hinanden ligesom Gaugspaaner, og saa snurrede de rundt saa Helhesten fik ondt og maatte gaae fra Bordet.

„Prrrrr!“ sagde Trolld-Gubben, „det er Commers med

Beentsøiet! Men hvad kan de mere end dandse, strække Been og gjøre Hvirvelvind?"

"Det skal Du faae at vide!" sagde Elverkongen og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maanestien, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Bind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Kunst.

Men Trolld-Gubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke, at hans Dreng holdt af den.

Den Anden kunde gaa ved Siden af sig selv ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Trolldfolk ikke.

Den Tredie var af en ganske anden Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus, og det var hende som forstod at spække Elletrunter med Sanct Hans Urme.

"Hun bliver en god Huusmoder!" sagde Trolld-Gubben, og saa klinkede han med Dinene, for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldhårpe at spille paa, og da hun slog paa den første Stræng, løftede Alle det venstre Been, for Trolldfolk er keitbenede, og da hun slog den anden Stræng, maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

"Det er et farligt Fruentimmer!" sagde Trolld-Gubben, men begge Sønnerne gik ud af Høien, for nu vare de kjede af det.

"Og hvad kan den næste Datter!" spurgte Trolld-Gubben.

"Jeg har lært at holde af de Norske!" sagde hun, "og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!"

Men den mindste af Søstrene hvistede til Trolld-Gubben: "Det er bare fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staa som Bauta, og derfor vil hun derop, for hun er saa bange for at forgaae."

„Ho, ho!“ sagde Trolde-Gubben, „slap det derud. Men hvad kan den Syvende og Sidste?“

„Den Sjette kommer før den Syvende!“ sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

„Jeg kan kun sige Folk Sandhed!“ sagde hun, „mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sye paa mit Riigtøi!“

Nu kom den Syvende og Sidste, og hvad kunde hun? Ja hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange hun vilde.

„Her er alle mine fem Fingre!“ sagde Trolde-Gubben, „fortæl mig et om hver!“

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe saa det flukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der havde Guldring om Livet, ligesom den vidste at der skulde være Forlovelse, sagde Trolde-Gubben, „hold fast hvad Du har, Haanden er Din! Dig vil jeg selv have til Kone!“

Og Ellepigen sagde, at der var endnu tilbage om Guldbrand og om lille Peer Spillemand!

„Dem skulde vi høre til Vinter!“ sagde Trolde-Gubben, „og om Granen skulde vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gjør endnu Ingen rigtig deroppe! — og saa skulde vi sidde i Steenstuen hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skænket mig et Par Stykker! og naar vi saa sidde, saa komme Garboen og gjør Bisit, han synger Dig alle Søterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laren vil springe i Fossjen og slaae mod Steenvæggen, men den kommer dog ikke ind! — Ja, Du kan troe der er godt i det fjære, gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?“

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og blæste Rygtemændene ud, der kom saa skikkeligt og vilde gjøre Taffeltog.

„Er det at søite om!“ sagde Trolde-Gubben, „nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Møster!“

Men Gutterne sagde, at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, giste sig det havde de ingen Ryst til. — Og saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Neglen for at vise at de havde drukket ud; trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trolde-Gubben dansede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ring.

„Nu galer Hanen!“ sagde den gamle Elverpige, som holdt Duus. „Nu maae vi lukke Vinduesfudderne at ikke Solen brænder os inde!“

Og saa lukkede Høien sig.

Men udenfor løb Fiirbenene op og ned af det revnede Træ og den ene sagde til den anden:

„O hvor jeg godt kunde lide den norske Trolde-Gubbe!“

„Jeg holder mere af Drengene!“ sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.

Sneedronningen.

Et Eventyr i syv Historier.

Første Historie,

der handler om Speilet og Stumperne.

See saa! nu begynde vi. Naar vi ere ved Enden af Historien, veed vi mere, end vi nu vide, for det var en ond Trolde; det var een af de allerværste, det var „Dævelen“. Een Dag var han i et rigtigt godt Humeur, thi han havde gjort et Speil, der havde den Egenskab, at alt Godt og Smukt, som speilede sig

deri, svandt der sammen til næsten Ingenting, men hvad der ikke duede og tog sig ilde ud, det traadte ret frem og blev endnu værre. De deiligste Landskaber saae ud deri som kogt Spinat, og de bedste Mennesker bleve æfle eller stode paa Hovedet uden Mave, Ansigterne bleve saa fordreiede, at de vare ikke til at kjende, og havde man en Tregne, saa kunde man være saa vis paa, at den løb ud over Næse og Mund. Det var udmærket morsomt, sagde „Dævelen.“ Gik der nu en god, from Tanke gennem et Menneske, da kom der et Griin i Speilet, saa Trolddjævelen maatte lee af sin kunstige Opfindelse. Alle de som gik i Trolld-Skole, for han holdt Trolld-Skole, de fortalte rundt om, at der var skeet et Mirakel; nu kunde man først see, meente de, hvorledes Verden og Menneskene rigtigt saae ud. De løb omkring med Speilet, og tilsidst var der ikke et Land eller et Menneske, uden at det havde været fordreiet deri. Nu vilde de ogsaa flyve op mod Himlen selv for at gjøre Nar af Englene og „vor Herre.“ Jo høiere de fløi med Speilet, des stærkere grinede det, de kunde neppe holde fast paa det; høiere og høiere fløi de, nærmere Gud og Englene; da zittrede Speilet saa frygteligt i sit Griin, at det foer dem ud af Hænderne og styrtede ned mod Jorden, hvor det gik i hundrede Millioner, Billioner og endnu flere Stykker, og da just gjorde det megen større Ulykke end før; thi nogle Stykker vare knap saa store som et Sandkorn, og disse fløi rundt om i den vide Verden, og hvor de kom Folk i Dinenene, der bleve de siddende, og da saae de Mennesker Alting forkeert, eller havde kun Dine for hvad der var galt ved en Ting, thi hvert lille Speilgran havde beholdt samme Kræfter, som det hele Speil havde; nogle Mennesker fik endogsaa en lille Speilstump ind i Hjertet, og saa var det ganske grueligt, det Hjerte blev ligesom en Klump Is. Nogle Speilstykker vare saa store, at de bleve brugte til Rudeglas, men gennem den Rude var det ikke værd at see sine Venner; andre Stykker kom i Briller,

og saa gif det daarligt, naar Folk toge de Briller paa for ret at see og være retfærdige; den Onde loe, saa hans Mave revnede, og det kildrede ham saa deiligt. Men ude fløi endnu smaa Glasstumper om i Luften. Nu skulle vi høre!

Anden Historie.

En lille Dreng og en lille Pige.

Inde i den store By, hvor der ere saa mange Huse og Mennesker, saa at der ikke bliver Plads nok til, at alle Folk kunne faae en lille Have, og hvor derfor de fleste maae lade sig nøie med Blomster i Urtepotter, der var dog to fattige Børn som havde en Have noget større end en Urtepotte. De vare ikke Broder og Søster, men de holdt ligesaa meget af hinanden, som om de vare det. Forældrene boede lige op til hinanden; de boede paa to Tagkamre; der, hvor Taget fra det ene Nabo-huus stødte op til det andet og Vandrenden gif langs med Tagstjæggene, der vendte fra hvert Huus et lille Vindue ud; man behøvede kun at skræbe over Menden, saa kunde man komme fra det ene Vindue til det andet.

Forældrene havde udenfor hver en stor Trækasse, og i den vorte Kjøkkenurter, som de brugte, og et lille Rosentræ; der var eet i hver Kasse, det vorte saa velsignet. Nu fandt Forældrene paa at stille Kasserne saaledes tværs over Menden, at de næsten naaede fra det ene Vindue til det andet og faae ganske livagtig ud som to Blomster-Bolde. Urterankerne hang ned over Kasserne, og Rosentræerne skjøde lange Grene, snoede sig om Vinduerne, høiede sig imod hinanden: det var næsten som en Væreport af Grønt og af Blomster. Da Kasserne vare meget høie, og Børnene vidste, at de ikke der maatte frybe op, saa fik de tidt Lov hver at stige ud til hinanden, sadde paa deres smaa Skamler under Roserne, og der legede de nu saa prægtigt.

Om Vinteren var jo den Fornøielse forbi. Vinduerne vare tidt ganske tilfrosne, men saa varmede de Kobberstillinger paa Kaffelovnen, lagde den hede Skilling paa den frosne Rude, og saa blev der et deiligt Kighul, saa rundt, saa rundt; bag ved tittede et velsignet mildt Die, eet fra hvert Vindue; det var den lille Dreng og den lille Pige. Han hed Kay og hun hed Gerda. Om Sommeren kunde de i eet Spring komme til hinanden, om Vinteren maatte de først de mange Trapper ned og de mange Trapper op; ude fhgedede Sneen.

„Det er de hvide Bier, som sværme!“ sagde den gamle Bedstemoder.

„Har de ogsaa en Vidronning?“ spurgte den lille Dreng, for han vidste, at imellem de virkelige Bier er der saadan een.

„Det har de!“ sagde Bedstemoderen. „Hun flyver der, hvor de sværme tættest! hun er størst af dem alle, og aldrig bliver hun stille paa Jorden, hun flyver op igjen i den sorte Sky. Mangen Vinternat flyver hun igjennem Byens Gader og figer ind af Vinduerne, og da fryse de saa underligt, ligesom med Blomster.“

„Ja, det har jeg seet!“ sagde begge Børnene og saa vidste de, at det var sandt.

„Kan Sneedronningen komme herind?“ spurgte den lille Pige.

„Lad hende kun komme,“ sagde Drengen, „saa sætter jeg hende paa den varme Kaffelovn, og saa smelter hun.“

Men Bedstemoderen glattede hans Haar og fortalte andre Historier.

Om Aftenen da den lille Kay var hjemme og halv afflædt, frøb han op paa Stolene ved Vinduet og tittede ud af det lille Hul; et Par Sneefnocker faldt derude, og een af disse, den allerstørste, blev liggende paa Kanten af den ene Blomster-Kasse; Sneefnokken vorte meer og meer, den blev tilsidst til et heelt Truentimmer, flædt i de fineste, hvide Flor, der vare som sammen-

fatte af Millioner stjerneagtige Snug. Hun var saa smuk og fin, men af Is, den blendende, blinkende Is, dog var hun levende; Dinene stirrede som to klare Stjerner, men der var ingen Ro eller Hvile i dem. Hun nikkede til Vinduet og vinkede med Haanden. Den lille Dreng blev forfækket og sprang ned af Stolen, da var det, som der udenfor fløi en stor Fugl forbi Vinduet.

Næste Dag blev det klar Frost, — og saa blev det Løe — og saa kom Foraaret, Solen skinnede, det Grønne pippede frem, Svalerne byggede Nede, Vinduerne kom op og de smaa Børn sad igjen i deres lille Have høit oppe i Tagrenden over alle Etagerne.

Roserne blomstrede den Sommer saa mageløst; den lille Pige havde lært en Psalme, og i den stod der om Roser og ved de Roser tænkte hun paa sine egne; og hun sang den for den lille Dreng, og han sang den med:

„Roserne vore i Dale,
Der faae vi Barn Jesus i Tale!”

Og de Smaa holdt hinanden i Hænderne, kyssede Roserne og faae ind i Guds klare Solskin og talte til det, som om Jesusbarnet var der. Hvor det var deilige Sommerdage, hvor det var velsignet at være ude ved de friske Rosentræer, der aldrig syntes at ville holde op med at blomstre.

Kay og Gerda sad og saae i Billedbogen med Dyr og Fugle, da var det — Klokken slog akkurat fem paa det store Kirkeetaarn, — at Kay sagde: „au! det stak mig i Hjertet! og nu fik jeg Noget ind i Diet!”

Den lille Pige tog ham om Halsen; han plirede med Dinene; nei, der var ikke Noget at see.

„Jeg troer, det er borte!” sagde han; men borte var det ikke. Det var jußt saadant et af disse Glasfork, der sprang fra Speilet, Troldspeilet, vi huske det nok, det fæle Glas, som

gjorde at alt Stort og Godt, der affspeilede sig deri, blev Smaat og Hæsligt, men det Onde og Slette traadte ordenlig frem, og hver Feil ved en Ting blev strar til at bemærke. Den stakkels Kay, han havde ogsaa faaet et Gran lige ind i Hjertet. Det vilde snart blive ligesom en Tisflump. Nu gjorde det ikke ondt mere, men det var der.

„Hvorfor græder Du?“ spurgte han. „Saa seer Du styg ud! jeg feiler jo ikke Noget! Fy!“ raabte han lige med eet: „den Rose der er gnabet af en Orm! og see, den der er jo ganske skjæv! det er i Grunden nogle ælle Roser! de ligne Kasperne, de staae i!“ og saa stødte han med Foden haardt imod Kassen og rev de to Roser af.

„Kay, hvad gør Du!“ raabte den lille Pige; og da han saa hendes Forstrækkelse, rev han endnu en Rose af og løb saa ind af sit Vindue bort fra den velsignede lille Gerda.

Naar hun siden kom med Billedbogen, sagde han, at den var for Pattebørn, og fortalte Bedstemoderen Historier, kom han alletider med et men — ja kunde han komme til det, saa gik han bag efter hende, satte Briller paa og talte ligesom hun; det var ganske akkurat, og saa løb Folk af ham. Han kunde snart tale og gaae efter alle Mennesker i hele Gaden. Alt, hvad der var aparte hos dem og ikke kjent, det vidste Kay at gøre bag efter, og saa sagde Folk: „Det er bestemt et udmærket Hoved, han har den Dreng!“ men det var det Glas, han havde faaet i Diet, det Glas der sad i Hjertet, derfor var det, han drillede selv den lille Gerda, som med hele sin Sjæl holdt af ham.

Hans Lege bleve nu ganske anderledes end før, de vare saa forstandige: — en Vinterdag, som Sneesnoffene fyggede, kom han med et stort Brændeglas, holdt sin blaa Trakke-Flig ud og lod Sneesnoffene falde paa den.

„See nu i Glasset, Gerda!“ sagde han, og hver Sne-

fnof blev meget større og saae ud, som en prægtig Blomst eller en titantet Stjerne; det var deilig at see paa.

„Seer Du, hvor kunstigt!“ sagde Kay, „det er meget interessanter end med de virkelige Blomster! og der er ikke en eneste Feil ved dem, de ere ganske akkurate, naar de blot ikke smelte!“

Lidt efter kom Kay med store Handsker og sin Glæde paa Ryggen, han raabte Gerda lige ind i Dreene: „jeg har faaet Lov at kjøre paa den store Blads, hvor de Andre lege!“ og afsted var han.

Derhenne paa Bladsen bandt tidt de fjæfeste Dreng deres Glæde fast ved Bondemandens Vogn og saa kjørte de et godt Stykke med. Det gik just lystigt. Som de bedst legede, kom der en stor Glæde; den var ganske hvidmalet, og der sad i den Een, indkjøbt i en laaden hvid Vels og med hvid laaden Hue; Glæden kjørte Bladsen to Gange rundt, og Kay fik gesvindt sin lille Glæde bunden fast ved den, og nu kjørte han med. Det gik raskere og raskere lige ind i den næste Gade; den, som kjørte, dreiede Hovedet, nikkede saa venligt til Kay, det var ligesom om de kjendte hinanden; hver Gang Kay vilde løsne sin lille Glæde, nikkede Personen igjen, og saa blev Kay siddende; de kjørte lige ud af Byens Port. Da begyndte Sneen saaledes at vælte ned, at den lille Dreng ikke kunde see en Haand for sig, mens han foer afsted; da slap han hurtigt Snoren, for at komme løs fra den store Glæde, men det hjalp ikke, hans lille Kjoretøi hang fast, og det gik med Vindens Fart. Da raabte han ganske høit, men Ingen hørte ham, og Sneen fhgedede og Glæden fløi afsted; imellem gav den et Spring, det var, som om han foer over Grøfter og Gjerder. Han var ganske forfærket, han vilde læse sit Fader vor, men han kunde kun huske den store Tabel.

Sneeflokkene bleve større og større, tilsidst saae de ud, som store hvide Høns; med eet sprang de til Side, den store Glæde holdt, og den Person som kjørte i den, reiste sig op, Velsen og

Huen var af bare Snee; en Dame var det, saa høi og rank, saa skinnende hvid, det var Sneedronningen.

„Vi ere komne godt frem;“ sagde hun, „men er det at fryse! kryb ind i min Bjørnepels!“ .og hun satte ham i Slæden hos sig, slog Pelsen om ham, det var, som om han sank i en Sneedrive.

„Fryser Du endnu!“ spurgde hun, og saa kyssede hun ham paa Panden. Uh! det var koldere end Is, det gik ham lige ind til hans Hjerte, der jo dog halv var en Isklump; det var, som om han skulde døe! — men kun et Dieblif, saa gjorde det just godt; han mærkede ikke mere til Kulden rundt om.

„Min Slæde! glem ikke min Slæde!“ det huskede han først paa; og den blev bundet paa een af de hvide Høns, og den fløi bag efter med Slæden paa Ryggen. Sneedronningen kyssede Kay endnu en Gang, og da havde han glemt lille Gerda og Bedstemoder og dem Alle der hjemme.

„Nu faaer Du ikke flere Kys!“ sagde hun, „for saa kyssede jeg Dig ihjel!“

Kay saae paa hende, hun var saa smuk, et klogere, deiligere Ansigt kunde han ikke tænke sig, nu syntes hun ikke af Is, som den Gang hun sad udenfor Vinduet og vinkede ad ham; for hans Dine var hun fuldkommen, han følte sig slet ikke bange, han fortalte hende, at han kunde Hoved-Regning, og det med Brøf, Landenes Kvadrat-Mile og „hvor mange Indvaanere,“ og hun smilte altid: da syntes han, det var dog ikke nok, hvad han vidste, og han saae op i det store, store Lustrum, og hun fløi med ham, fløi høit op paa den sorte Sky, og Stormen susede og brusede, det var, som sang den gamle Viser. De fløi over Skove og Søer, over Have og Lande; neden under susede den kolde Blæst, Ulvene hylede, Sneen gnistrede, hen over den fløi de sorte skrige Krager, men oven over skinnede Maanen saa

stor og klar, og paa den saae Kay den lange, lange Vinternat;
om Dagen sov han ved Sneedronningens Fødder.

Tredie Historie.

Blomster-Haven hos Konen, som kunde Trolddom.

Men hvorledes havde den lille Gerda det, da Kay ikke mere kom? Hvor var han dog? — Ingen vidste det, Ingen kunde give Bæstet. Drengene fortalte kun, at de havde seet ham binde sin lille Glæde til en prægtig stor, der kjørte ind i Gaden og ud af Byens Port. Ingen vidste, hvor han var, mange Taarer flød, den lille Gerda græd dybt og længe; — saa sagde de, at han var død, han var sunket i Floden, der løb tæt ved Byen; o, det var ret lange, mørke Winterdage.

Nu kom Vaaren med varmere Solskin.

„Kay er død og borte!“ sagde den lille Gerda.

„Det troer jeg ikke!“ sagde Solskinnet.

„Han er død og borte!“ sagde hun til Svalerne.

„Det troer jeg ikke!“ svarede de, og tilsidst troede den lille Gerda det ikke heller.

„Jeg vil tage mine nye, røde Skoe paa,“ sagde hun en Morgenstund, „dem, Kay aldrig har seet, og saa vil jeg gaa ned til Floden og spørge den ad!“

Og det var ganske tidligt; hun kyskede den gamle Bedstemoder, som sov, tog de røde Skoe paa og gik ganske ene ud af Porten til Floden.

„Er det sandt, at Du har taget min lille Legebroder? Jeg vil forære Dig mine røde Skoe, dersom Du vil give mig ham igjen!“

Og Bølgerne, syntes hun, nikkede saa underligt; da tog hun sine røde Skoe, det Kjæreste hun havde, og kastede dem begge to ud i Floden, men de faldt tæt inde ved Bredden, og

de smaa Bølger bare dem strax i Land til hende, det var ligesom om Floden ikke vilde tage det Kjæreste hun havde, da den jo ikke havde den lille Kah; men hun troede nu, at hun ikke fastede Skoene langt nok ud, og saa krøb hun op i en Baad, der laae i Eivene, hun gik heelt ud i den yderste Ende og fastede Skoene; men Baaden var ikke bundet fast, og ved den Bevægelse, hun gjorde, gled den fra Land; hun mærkede det og skyndte sig for at komme bort, men før hun naaede tilbage, var Baaden over en Alen ude, og nu gled den hurtigere afsted.

Da blev den lille Gerda ganske forstræffet og gav sig til at græde, men Ingen hørte hende uden Graaspurvene, og de kunde ikke bære hende i Land, men de fløi langs med Bredden og sang, ligesom for at trøste hende: „her ere vi! her ere vi!“ Baaden drev med Strømmen; den lille Gerda sad ganske stille i de bare Strømper; hendes smaa røde Skoe flød bag efter, men de kunde ikke naae Baaden, der tog stærkere Fart.

Smukt var der paa begge Bredder, deilige Blomster, gamle Træer og Skrænter med Gaar og Kær, men ikke et Menneske at see.

„Maaskee bærer Floden mig hen til lille Kah,“ tænkte Gerda, og saa blev hun i bedre Humeur, reiste sig op og saa i mange Timer paa de smukke, grønne Bredder; saa kom hun til en stor Kirsebær-Have, hvor der var et lille Huus med underlige røde og blaa Vinduer, forresten Straatag og udenfor to Træ-Soldater, som skuldrede for dem, der seilede forbi.

Gerda raabte paa dem, hun troede, at de vare levende, men de svarede naturligviis ikke; hun kom dem ganske nær, Floden drev Baaden lige ind imod Land.

Gerda raabte endnu høiere, og saa kom ud af Huset en gammel, gammel Kone, der støttede sig paa en Krog-Kjæp; hun havde en stor Solhat paa, og den var bemalet med de deiligste Blomster.

„Du lille stakkels Barn!“ sagde den gamle Kone; „hvorledes er Du dog kommet ud paa den store, stærke Strøm, drevet langt ud i den vide Verden!“ og saa gik den gamle Kone heelt ud i Vandet, slog sin Krog-Kjæp fast i Baaden, trak den i Land og løftede den lille Gerda ud.

Og Gerda var glad ved at komme paa det Tørre, men dog lidt bange for den fremmede, gamle Kone.

„Kom dog og fortæl mig, hvem Du er, og hvorledes Du kommer her!“ sagde hun.

Og Gerda fortalte hende Alting; og den Gamle rystede med Hovedet og sagde „Hm! hm!“ og da Gerda havde sagt hende Alting og spurgt om hun ikke havde seet lille Kay, sagde Konen, at han var ikke kommen forbi, men han kom nok, hun skulde bare ikke være bedrøvet, men smage hendes Kirsebær, see hendes Blomster, de vare smukkere end nogen Billedbog, de kunde hver fortælle en heel Historie. Saa tog hun Gerda ved Haanden, de gik ind i det lille Huus, og den gamle Kone lukkede Døren af.

Vinduerne sad saa høit oppe og Glasfene vare røde, blaa og gule; Daglyset skinnede saa underligt derinde med alle Couleurer, men paa Bordet stode de deiligste Kirsebær, og Gerda spiste saa mange hun vilde, for det turde hun. Og mens hun spiste, kjæmmede den gamle Kone hendes Haar med en Guldkam, og Haaret krøllede og skinnede saa deiligt guult rundt om det lille, venlige Ansigt, der var saa rundt og saae ud som en Rose.

„Saadan en sød, lille Pige har jeg rigtig længtes efter!“ sagde den Gamle. „Nu skal Du see, hvor vi To godt skulle komme ud af det!“ og alt som hun kjæmmede den lille Gerdas Haar, glemte Gerda meer og meer sin Pleiebroder Kay; for den gamle Kone kunde Trolddom, men en ond Trold var hun ikke, hun troldede bare lidt for sin egen Fornøjelse, og nu vilde hun gjerne beholde den lille Gerda. Derfor gik hun ud i

Haven, strakte sin Krog-Kjæp ud mod alle Rosentræerne, og, i hvor deiligt de blomstrede, sank de dog alle ned i den sorte Jord og man kunde ikke see, hvor de havde staaet. Den Gamle var bange for, at naar Gerda saa Roserne, skulde hun tænke paa sine egne og da huske lille Kay og saa løbe sin vei.

Nu førte hun Gerda ud i Blomster-Haven. — Nei! hvor her var en Duft og Deilighed! alle de tænkelige Blomster, og det for enhver Aarstid, stode her i det prægtigste Flor; ingen Billedbog kunde være mere broget og smuk. Gerda sprang af Glæde, og legede, til Solen gik ned bag de høie Kirsebærtræer, da fik hun en deilig Seng med røde Silkedyner, de vare stoppede med blaa Violer, og hun sov og drømte der saa deiligt, som nogen Dronning paa sin Bryllupsdag.

Næste Dag kunde hun lege igjen med Blomsterne i det varme Solskin, — saaledes gik mange Dage. Gerda kjendte hver Blomst, men i hvor mange der vare, syntes hun dog, at der manglede een, men hvilken vidste hun ikke. Da sidder hun en Dag og seer paa den gamle Kones Solhat med de malede Blomster, og just den smukkeste der var en Rose. Den Gamle havde glemt at faae den af Hatten, da hun fik de andre ned i Jorden. Men saaledes er det, ikke at have Tanterne med sig! „Hvad!“ sagde Gerda, „er her ingen Roser!“ og sprang ind imellem Bedene, søgte og søgte, men der var ingen at finde; da satte hun sig ned og græd, men hendes hede Taarer faldt netop der, hvor et Rosentræ var sjunket, og da de varme Taarer vandede Jorden, skjød Træet med eet op, saa blomstrende, som da det sank, og Gerda omfavnede det, kyssede Roserne og tænkte paa de deilige Roser hjemme og med dem paa den lille Kay.

„O, hvor jeg er bleven sirket!“ sagde den lille Pige. „Jeg skulde jo finde Kay! — Ved I ikke hvor han er?“ purgte hun Roserne. „Troer I, at han er død og borte?“

„Død er han ikke," sagde Roserne. „Vi have jo været i Jorden, der ere alle de Døde, men Kay var der ikke!"

„Tak skal I have!" sagde den lille Gerda, og hun gik hen til de andre Blomster og saa ind i deres Kalk og spurgte: „Veed I ikke, hvor lille Kay er?"

Men hver Blomst stod i Solen og drømte sit eget Eventyr eller Historie, af dem fik lille Gerda saa mange, mange, men Ingen vidste noget om Kay.

Og hvad sagde da Ildlilien?

„Hører Du Tronnen: bum! bum! det er kun to Toner, altid bum! bum! hør Qvinderne's Sørgefang! hør Præsterne's Raab! — I sin lange, røde Kjortel staaer Hindue-Konen paa Baalet, Flammerne slaae op om hende og hendes døde Mand; men Hindue-Konen tænker paa den Levende her i Kredsen, ham, hvis Dine brænde hedere end Flammerne, ham, hvis Dines Ild naae mere hendes Hjerte, end de Flammer, som snart brænde hendes Legeme til Aske. Kan Hjertets Flamme døe i Baalets Flammer?"

„Det forstaaer jeg slet ikke!" sagde den lille Gerda.

„Det er mit Eventyr!" sagde Ildlilien.

Hvad siger Convolvulus?

„Ud over den snevre Fjeldvei hænger en gammel Ridderborg; det tætte Ewiggrønt voxer op om de gamle, røde Mure, Blad ved Blad, hen om Altanen, og der staaer en deilig Pige; hun bøier sig ud over Rækværket og seer ned ad Veien. Ingen Rose hænger friskere fra Grenene, end hun, ingen Ubleblomst, naar Vinden bærer den fra Træet, er mere svævende, end hun; hvor rasler den prægtige Silkekjortel! „Kommer han dog ikke!" "

„Er det Kay, Du mener," spurgte lille Gerda.

„Jeg taler kun om mit Eventyr, min Drøm," svarede Convolvulus.

Hvad siger den lille Sommergjæk?

„Mellem Træerne hænger i Snore det lange Bræt, det er en Gynge; to nydelige Smaapiger, — Kjolerne ere hvide som Sne, lange, grønne Silkebaand flagre fra Hattene, — sidde og gynge; Broderen, der er større end de, staaer op i Gynge, han har Armen om Snoren for at holde sig, thi i den ene Haand har han en lille Skaal, i den anden en Rridtpibe, han blæser Sæbebobler; Gynge gaaer, og Boblerne flyve med deilige, værlende Farver; den sidste hænger endnu ved Pibestilkken og bærer sig i Vinden; Gynge gaaer. Den lille, sorte Hund, let som Boblerne, reiser sig paa Bagbenene og vil med i Gynge; den flyver, Hunden dumper, hjælper og er vred; den gjækkes, Boblerne briste, — et gængende Bræt, et springende Skumbillede er min Sang!”

„Det kan gjerne være, at det er smukt, hvad Du fortæller, men Du siger det saa sørgeligt og nævner slet ikke Kay. Hvad sige Hyazinterne?”

„Der var tre deilige Søstre, saa gjennemsigtige og fine; den Enes Kjortel var rød, den Andens var blaa, den Tredies ganske hvid; Haand i Haand dandsede de ved den stille Sø i det klare Maaneksin. De vare ikke Elverpiger, de vare Mennekehjørn. Der duftede saa sødt, og Pigerne svandt i Skoven; Duften blev stærkere; — tre Liigfister, i dem laae de deilige Piger, glæde fra Skovens Dykning hen over Søen; Sanct-Hansorme fløi skinnende rundt om, som smaa svævende Lys. Sove de dandsende Piger, eller ere de døde? — Blomsterduften siger, de ere Liig; Aftenklokken ringer over de Døde!”

„Du gjør mig ganske bedrøvet,” sagde den lille Gerda. „Du dufter saa stærkt; jeg maa tænke paa de døde Piger! af, er da virkelig lille Kay død? Roserne have været nede i Jorden, og de sige Nei!”

„Ding, dang!” ringede Hyazintens Klokker. „Vi ringe

ikke over lille Kay, ham kjende vi ikke! vi synge kun vor Vise, den eneste, vi kunne!"

Og Gerda gif hen til Smørblomsten, der skinnede frem imellem de glindsende, grønne Blade.

"Du er en lille, klar Sol!" sagde Gerda. "Siig mig, om Du veed, hvor jeg skal finde min Legebroder?"

Og Smørblomsten skinnede saa smukt og saa paa Gerda igjen. Hvilken Vise kunde vel Smørblomsten synge? Den var heller ikke om Kay.

"I en lille Gaard skinnede vor Herres Sol saa varmt den første Foraars Dag; Straalerne glede ned ad Naboens hvide Bæg, tæt ved groede de første gule Blomster, skinnende Guld i de varme Solstraaler; gamle Bedstemoder var ude i sin Stol, Datterdatteren, den fattige, kjønne Tjenestepige, kom hjem fra et kort Besøg; hun kyskede Bedstemoderen. Der var Guld, Hjertets Guld i det velsignede Kys. Guld paa Munden, Guld i Grunden, Guld deroppe i Morgenstunden! See, det er min lille Historie!" sagde Smørblomsten.

"Min gamle stakkels Bedstemoder!" sukede Gerda. "Ja hun længe vist efter mig, er bedrøvet for mig, ligesom hun var for lille Kay. Men jeg kommer snart hjem igjen, og saa bringer jeg Kay med. — Det kan ikke hjælpe, at jeg spørger Blomsterne, de kunne kun deres egen Vise, de siige mig ikke Besked!" og saa bandt hun sin lille Kjole op, for at hun kunde løbe raskest; men Vindfelilien slog hende over Benet, i det hun sprang over den; da blev hun staaende, saa paa den lange Blomst og spurgte: "Veed Du maaskee Noget?" og hun bøiede sig lige ned til Vindfelilien. Og hvad sagde den?

"Jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!" sagde Vindfelilien. "O, o, hvor jeg lugter! — Dybe paa det lille Dvistskammer, halv klædt paa, staaer en lille Dandsferinde, hun staaer snart paa eet Been, snart paa to, hun sparker ad den hele Ver-

den, hun er bare Dienforblendelse. Hun helder Vand af Theepotten ud paa et Stykke Løi, hun holder, det er Snørlivet; — Reenlighed er en god Ting! den hvide Kjole hænger paa Knagen, den er ogsaa vasket i Theepotten og tørret paa Taget; den tager hun paa, det safransgule Tørflæde om Halsen, saa skinner Kjolen mere hvid. Venet i Veiret! see hvor hun kneiser paa een Stilk! jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!"

"Det bryder jeg mig slet ikke om!" sagde Gerda, "det er ikke Noget at fortælle mig!" og saa løb hun til Udkanten af Haven.

Døren var lukket, men hun vriffede i den rustne Krampe, saa den gik løs, og Døren sprang op, og saa løb den lille Gerda paa bare Fødder ud i den vide Verden. Hun saae tre Gange tilbage, men der var Ingen, som kom efter hende; tilsidst kunde hun ikke løbe mere og satte sig paa en stor Steen, og da hun saae sig rundt om, var Sommeren forbi, det var seent paa Efteraaret, det kunde man slet ikke mærke derinde i den deilige Have, hvor der var altid Solskin og alle Aarstidens Blomster.

"Gud! hvor jeg har sirket mig!" sagde den lille Gerda: "Det er jo blevet Efteraar! saa tør jeg ikke hvile!" og hun reiste sig for at gaae.

O, hvor hendes smaa Fødder vare ømme og trætte, og rundt om saae det faldt og raat ud; de lange Pileblade vare ganske gule, og Taagen dryppede i Vand fra dem, eet Blad faldt efter et andet, kun Slaentornen stod med Frugt, saa stram og til at rimpe Munden sammen. O, hvor det var graat og tungt i den vide Verden.

Fjerde Historie.

Prinds og Prindsesse.

Gerda maatte igjen hvile sig; da hoppede der paa Sneen, ligeover for hvor hun sad, en stor Krage, den havde længe siddet, feet paa hende og vriffet med Hovedet; nu sagde den: „Kra! kra! — go' Da'! go' Da'!“ Bedre kunde den ikke sige det, men den meente det saa godt med den lille Pige og spurgte, hvorhen hun gif saa alene ude i den vide Verden. Det Ord: alene forstod Gerda meget godt og følte ret, hvor meget der laae deri, og saa fortalte hun Kragen sit hele Liv og Levnet og spurgte, om den ikke havde feet Kay.

Og Kragen nikkede ganske betænksomt og sagde: „det kunde være! det kunde være!“

„Hvad, troer Du!“ raabte den lille Pige og havde nær glemt Kragen ihjel, saaledes kysfede hun den.

„Fornuftig, fornuftig!“ sagde Kragen. „Jeg troer, det kan være den lille Kay! men nu har han vist glemt Dig for Prindsessen!“

„Boer han hos en Prindsesse?“ spurgte Gerda.

„Ja hør!“ sagde Kragen, „men jeg har saa svært ved at tale dit Sprog. Forstaaer Du Kragemaal, saa skal jeg bedre fortælle!“

„Nei, det har jeg ikke lært!“ sagde Gerda, „men Bedstemoder kunde det, og P-Maal kunde hun. Vare jeg havde lært det!“

„Gjør ikke Noget!“ sagde Kragen, „jeg skal fortælle, saa godt jeg kan, men daarligt bliver det alligevel!“ og saa fortalte den, hvad den vidste.

„I det Kongerige, hvor vi nu sidde, boer en Prindsesse, der er saa uhyre klog, men hun har ogsaa læst alle Nviser, der ere til i Verden, og glemt dem igjen, saa klog er hun. Forleden sidder hun paa Thronen, og det er ikke saa morsomt endda,

figer man, da kommer hun til at nynne en Vise, det var netop den: „„hvorfor skulde jeg ikke gifte mig!““ „„Hør, det er der Noget i,““ siger hun, og saa vilde hun gifte sig, men hun vilde have en Mand, der forstod at svare, naar man talte til ham, En, der ikke stod og kun saae fornem ud, for det er saa kjedeligt. Nu lod hun alle Hofdamerne tromme sammen, og da de hørte, hvad hun vilde, bleve de saa fornøiede, „„det kan jeg godt lide!““ sagde de, „„saadant Noget tænkte jeg ogsaa forleden!““ — Du kan troe, at det er sandt hvert Ord jeg siger!“ sagde Kragen. „Jeg har en tam Kjæreste, der gaaer frit om paa Slottet, og hun har fortalt mig Alt!“

Det var naturligviis ogsaa en Krage hans Kjæreste, for Krage søger Mage, og det er altid en Krage.

„Nviserne kom strax ud med en Kant af Hjerter og Prindsessens Navnetræk; man kunde læse sig til, at det stod enhver ung Mand, der saae godt ud, frit for at komme op paa Slottet og tale med Prindsessen, og Den, som talte, saa at man kunde høre han var hjemme der, og talte bedst, ham vilde Prindsessen tage til Mand! — Ja,“ ja! sagde Kragen „Du kan troe mig, det er saa vist, som jeg sidder her, Folk strømmede til, der var en Trængsel og en Løben, men det lykkedes ikke, hverken den første eller anden Dag. De kunde Allesammen godt tale, naar de vare ude paa Gaden, men naar de kom ind af Slotsporten og saae Gaden i Sol, og op ad Trapperne Raquaierne i Guld og de store oplyste Sale, saa bleve de forbløffede! og stode de foran Thronen, hvor Prindsessen sad, saa vidste de Intet at sige uden det sidste Ord, hun havde sagt, og det brød hun sig ikke om at høre igjen. Det var ligesom om Folk derinde havde faaet Ennustobak paa Maven og vare faldne i Dvale, indtil de kom ud paa Gaden igjen, ja, saa kunde de snakke. Der stod en Række lige fra Rhens Port til Slottet. Jeg var selv inde at see det!“ sagde Kragen. „De bleve baade sultne og tørstige,

men fra Slottet fik de ikke engang saa meget, som et Glas lunfent Vand. Vel havde nogle af de Klogeste taget Smørrebrød med, men de deelte ikke med deres Nabo, de tænkte, som saa: lad ham kun see sulten ud, saa tager Brindsessen ham ikke!"

"Men Kah, lille Kah!" spurgte Gerda. "Naar kom han? Var han mellem de Mange?"

"Giv Tid! giv Tid! nu ere vi lige ved ham! det var den tredie Dag, da kom der en lille Person, uden Hest eller Vogn, ganske freidig marscherende lige op til Slottet; hans Dine skinnede som dine, han havde deilige, lange Haar, men ellers fattige Klæder!"

"Det var Kah!" jublede Gerda. "O, saa har jeg fundet ham!" og hun klappede i Hænderne.

"Han havde en lille Randsel paa Nhyggen!" sagde Kragen.

"Nei, det var vist hans Slæde!" sagde Gerda, "for med Slæden gik han bort!"

"Det kan gjerne være!" sagde Kragen, "jeg saae ikke saa nøie til; men det veed jeg af min tamme Kjæreste, at da han kom ind af Slotsporten og saae Livgarden i Sølv og opad Trappen Laquaierne i Guld, blev han ikke det bitterste forfnytt, han nikkede og sagde til dem: „det maa være kjedeligt at staae paa Trappen, jeg gaaer heller indensfor!" Der skinnede Salene med Rys; Geheimeraader og Excellencer gik paa bare Fødder og bare Guldfade; man kunde nok blive høitidelig! hans Støvler knirkede saa frygtelig stærkt, men han blev dog ikke bange!"

"Det er ganske vist Kah!" sagde Gerda, "jeg veed, han havde nye Støvler, jeg har hørt dem knirke i Bedstemoders Stue!"

"Ja knirke gjorde de!" sagde Kragen, "og freidig gik han lige ind for Brindsessen, der sad paa en Perle, saa stor som et Røstehjul; og alle Højdamerne med deres Viger og Vigers Viger, og alle Cavalernerne med deres Tjenere og Tjeneres Tjenere, der holde Dreng, stode opstillede rundt om; og jo nærmere de stode ved Døren, jo stoltere saae de ud. Tjenernes Tjeners

Dreng, der altid gaaer i Løfler, er næsten ikke til at see paa, saa stolt staaer han i Døren!"

"Det maa være grueligt!" sagde den lille Gerda. "Og Kay har dog faaet Brindsesssen?"

"Havde jeg ikke været en Krage, saa havde jeg taget hende, og det uagtet jeg er forlovet. Han skal have talt ligesaa godt som jeg taler, naar jeg taler Kragemaal, det har jeg fra min tamme Kjæreste. Han var freidig og nydelig; han var slet ikke kommet for at frie, bare alene kommet for at høre Brindsesssens Klogskab, og den fandt han god, og hun fandt ham god igjen!"

"Ja, vist! det var Kay!" sagde Gerda, "han var saa klog, han kunde Hoved=Regning med Brød! — O, vil Du ikke føre mig ind paa Slottet!"

"Ja, det er let sagt!" sagde Kragen. "Men hvorledes gjøre vi det? Jeg skal tale derom med min tamme Kjæreste; hun kan vel raade os; thi det maa jeg sige Dig, saadan en lille Pige, som Du, faaer aldrig Lov at komme ordenlig ind!"

"Jo, det gjør jeg!" sagde Gerda. "Naar Kay hører, jeg er her, kommer han strax ud og henter mig!"

"Vent mig ved Stenten der!" sagde Kragen, vriffede med Hovedet og fløi bort.

Først da det var mørk Aften kom Kragen igjen tilbage: "Na! rar!" sagde den. "Jeg skal hilse Dig fra hende mange Gange! og her er et lille Brød til Dig, det tog hun i Kjøkkenet, der er Brød nok og Du er vist sulten! — Det er ikke muligt, at Du kan komme ind paa Slottet, Du har jo bare Fødder; Garden i Sølv og Laquaierne i Guld ville ikke tillade det; men græd ikke, Du skal dog nok komme derop. Min Kjæreste veed en lille Bagtrappe, som fører til Sovestammeret, og hun veed, hvor hun skal tage Nøglen!"

Og de gik ind i Haven, i den store Allé, hvor det ene Blad faldt efter det andet, og da paa Slottet Lysene slukkedes,

det ene efter det andet, førte Krage lille Gerda hen til en Bagdør, der stod paa Klem.

O, hvor Gerdas Hjerte bankede af Angest og Længsel! det var ligesom om hun skulde gjøre noget Ondt, og hun vilde jo kun have at vide, om det var lille Kay; jo, det maatte være ham; hun tænkte saa levende paa hans floge Dine, hans lange Haar; hun kunde ordenlig see, hvorledes han smilede, som da de sad hjemme under Roserne. Han vilde vist blive glad ved at see hende, høre, hvilken lang Vej hun havde gaaet for hans Skyld, vide, hvor bedrøvet de Alle hjemme havde været, da han ikke kom igjen. O, det var en Frygt og en Glæde.

Nu vare de paa Trappen; der brændte en lille Lampe paa et Skab; midt paa Gulvet stod den tamme Krage og dreiede Hovedet til alle Sider og betragtede Gerda, der neiede, som Bedstemoder havde lært hende.

„Min Forlovede har talt saa smukt om dem, min lille Frøken!“ sagde den tamme Krage, „Deres Vita, som man kalder det, er ogsaa meget rørende! — Vil De tage Lampen, saa skal jeg gaae foran. Vi gaae her den lige Vej, for der træffe vi Ingen!“

„Jeg synes her kommer Nogen lige bag efter!“ sagde Gerda, og det susede forbi hende; det var ligesom Skygger hen ad Væggen, Heste med flagrende Maner og tynde Been, Jægerdrenge, Herrer og Damer til Hest.

„Det er kun Drømmene!“ sagde Krage, „de komme og hente det høie Herskabs Tanter til Jagt, godt er det, saa kan De bedre betragte dem i Sengen. Men lad mig see, kommer De til Vre og Værdighed, at De da viser et taknemmeligt Hjerte!“

„Det er jo ikke Noget at snakke om!“ sagde Krage fra Skoven.

Nu kom de ind i den første Sal, den var af rosenrødt Utlæst med kunstige Blomster opad Væggene; her susede dem

allerede Drømmene forbi, men de foer saa hurtigt, at Gerda ikke fik seet det høie Herfskab. Den ene Sal blev prægtigere end den anden; jo man kunde nok blive forbløffet, og nu vare de i Sovestammeret. Loftet herinde lignede en stor Palme med Blade af Glas, kostbart Glas, og midt paa Gulvet hang i en thf Stilk af Guld to Senge, der hver saae ud som Lillier: den ene var hvid, i den laae Prindsessen; den anden var rød, og i den var det at Gerda skulde søge lille Kay; hun bøiede eet af de røde Blade tilside og da saae hun en bruun Nakke. — O, det var Kay! — Hun raabte ganske høit hans Navn, holdt Lampen hen til ham — Drømmene susede til Hest ind i Stuen igjen — han vaagnede, dreiede Hovedet og — — det var ikke den lille Kay.

Prindsen lignede ham kun paa Nakken, men ung og smuk var han. Og fra den hvide Lillie-Seng tittede Prindsessen ud, og spurgte hvad det var. Da græd den lille Gerda og fortalte hele sin Historie og Alt, hvad Kragerne havde gjort for hende.

„Din lille Stakkel!“ sagde Prindsen og Prindsessen, og de roste Kragerne og sagde, at de vare flet ikke brede paa dem, men de skulde dog ikke gjøre det oftere. Smidlertid skulde de have en Belønning.

„Ville I flyve frit?“ spurgte Prindsessen, „eller ville I have fast Ansættelse som Hofkrager med Alt, hvad der falder af i Kjøkkenet?“

Og begge Kragerne neiede og bade om fast Ansættelse! for de tænkte paa deres Alderdom og sagde, „det var saa godt at have Noget for den gamle Mand,“ som de kalde det.

Og Prindsen stod op af sin Seng og lod Gerda sove i den, og mere kunde han ikke gjøre. Hun foldede sine smaa Hænder og tænkte: „hvor dog Menneffer og Dyr ere gode!“ og saa lukkede hun sine Dine og sov saa velsignet. Alle Drømmene kom igjen flyvende ind, og da saae de ud som Guds Engle,

og de traf en lille Slæde, og paa den sad Kay og nikkede; men det Hele var kun Drømmeri, og derfor var det ogsaa borte igjen, saasnart hun vaagnede.

Næste Dag blev hun klædt op fra Top til Taa i Silke og Fløiel; hun fik Tilbud at blive paa Slottet og have gode Dage, men hun had alene om at faae en lille Vogn med en Hest for og et Par smaa Støvler, saa vilde hun igjen kjøre ud i den vide Verden og finde Kay.

Og hun fik baade Støvler og Muffe; hun blev saa nydeligt klædt paa, og da hun vilde afsted, holdt ved Døren en ny Karre af puurt Guld; Brindsens og Brindsessens Vaaben lyfte fra den som en Stjerne; Kudsk, Tjenere og Forridere, for der vare ogsaa Forridere, sad klædte i Guldkroner. Brindsen og Brindsessen hjalp hende selv i Vognen og ønskede hende al Lykke. Skovfragen, der nu var bleven gift, fulgte med de første tre Mile; den sad ved Siden af hende, for den kunde ikke taale at kjøre baglænds; den anden Krage stod i Porten og slog med Vingerne, den fulgte ikke med, thi den led af Hovedpine, siden den havde faaet fast Ansættelse og for meget at spise. Indeni var Karreen foret med Sukkerkringler, og i Sædet vare Frugter og Bebernødder.

„Farvel! farvel!“ raabte Brinds og Brindsesse, og lille Gerda græd, og Kragen græd; — saaledes gif de første Mile; da sagde ogsaa Kragen Farvel, og det var den tungeste Afsked; den fløi op i et Træ og slog med sine sorte Vinger, saalænge den kunde see Vognen, der straaled, som det klare Solskin.

Femte Historie.

Den lille Røverpige.

De kjørte gennem den mørke Skov, men Karreen skinnede som et Blus, det skar Røverne i Dinene, det kunde de ikke taale.

„Det er Guld! det er Guld!“ raabte de, styrkede frem, toge fat i Hestene, sloge de smaa Jokeier, Rudsken og Tjenerne ihjel, og traf nu den lille Gerda ud af Vognen.

„Hun er fed, hun er nydelig, hun er fedet med Nøddes-
kjerne!“ sagde den gamle Røverkjelling, der havde et langt,
stridt Skjæg, og Dienbryn, der hang hende ned over Dinene.
„Det er saa godt som et lille Fedelam! naa, hvor hun skal
smage!“ og saa traf hun sin blanke Kniv ud og den skinnede,
saa at det var grueligt.

„Nu!“ sagde Kjellingen lige i det samme, hun blev bidt
i Dret af sin egen lille Datter, der hang paa hendes Ryg og
var saa vild og uvorn, saa det var en Ryst. „Din lede Unge!“
sagde Moderen og fik ikke Tid til at slagte Gerda.

„Hun skal lege med mig!“ sagde den lille Røverpige.
„Hun skal give mig sin Muffe, sin smukke Kjole, sove hos mig
i min Seng!“ og saa bed hun igjen, saa Røverkjellingen sprang
i Veiret og dreiede sig rundt, og alle Røverne loe og sagde:
„see, hvor hun danser med sin Unge!“

„Jeg vil ind i Karreten!“ sagde den lille Røverpige og
hun maatte og vilde have sin Billie, for hun var saa forkjælet
og saa stiv. Hun og Gerda sad ind i den, og saa kjørte de
over Stub og Tjørn dybere ind i Skoven. Den lille Røver-
pige var saa stor som Gerda, men stærkere, mere bredskuldret
og mørk i Huden; Dinene vare ganske sorte, de saae næsten be-
drøvede ud. Hun tog den lille Gerda om Livet og sagde:
„De skal ikke slagte Dig, saalænge jeg ikke bliver vred paa Dig!
Du er sagtens en Prindsesse?“

„Nei,“ sagde lille Gerda og fortalte hende Alt, hvad hun
havde oplevet, og hvormegit hun holdt af lille Kay.

Røverpigen saae ganske alvorlig paa hende, nikkede lidt
med Hovedet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, selv om jeg
endogsaa bliver vred paa Dig, saa skal jeg nok selv gjøre det!“

og saa tørrede hun Gerda's Dine og puttede saa begge sine Hænder ind i den jukke Duffe, der var saa blød og saa varm.

Nu holdt Karreten stille; de vare midt inde i Gaarden af et Røverslot; det var revnet fra øverst til nederst, Ragne og Krager fløi ud af de aabne Huller, og de store Bulbidere, der hver saae ud til at kunne sluges et Menneske, sprang høit i Veiret, men de gjøede ikke, for det var forbudt.

I den store, gamle, fodede Sal brændte midt paa Steengulvet en stor Ild; Røgen traf hen under Loftet og maatte selv jee at finde ud; en stor Bryggerkedel kogte med Suppe, og baade Harer og Kaniner vendtes paa Spid.

„Du skal sove i Nat med mig her hos alle mine Smaadyr!“ sagde Røverpigen. De fik at spise og drikke og gik saa hen i et Hjørne, hvor der laae Halm og Tæpper. Ovenover sad paa Lægter og Vinde næsten hundrede Duer, der alle syntes at sove, men dreiede sig dog lidt, da Smaapigerne kom.

„Det er allesammen mine,“ sagde den lille Røverpige og greb rask fat i en af de nærmeste, holdt den ved Benene og rystede den, saa at den slog med Vingerne. „Rys den!“ raabte hun og baskede Gerda med den i Ansigtet. „Der sidder Skovcanallerne!“ blev hun ved og viste bag en Mængde Tremmer, der var flaaet for et Hul i Muren høit oppe. „Det er Skovcanaller, de to! de flyve strax væk, har man dem ikke rigtigt laaset; og her staaer min gamle Kjæreste Bæ!“ og hun trak ved Hornet et Rensdyr, der havde en blank Kobbering om Halsen og var bundet. „Sant maae vi ogsaa have i Klemme, ellers springer han med fra os. Hver evige Aften fildrer jeg ham paa Halsen med min skarpe Kniv, det er han saa bange for!“ og den lille Pige trak en lang Kniv ud af en Sprække i Muren og lod den glide over Rensdyrets Hals; det stakfals Dyr slog ud med Benene, og Røverpigen lo og trak saa Gerda med ned i Sengen.

„Vil Du have Kniven med, naar Du skal sove?“ spurgte Gerda og saa lidt bange til den.

„Jeg sover altid med Kniv!“ sagde den lille Røverpige. „Man veed aldrig, hvad der kan komme. Men fortæl mig nu igjen, hvad Du fortalte før om lille Kay, og hvorfor Du er gaaet ud i den vide Verden.“ Og Gerda fortalte forfra, og Skovduerne kurrede deroppe i Buret, de andre Duer sov. Den lille Røverpige lagde sin Arm om Gerdas Hals, holdt Kniven i den anden Haand og sov, saa man kunde høre det; men Gerda kunde slet ikke lukke sine Øine, hun vidste ikke, om hun skulde leve eller døe. Røverne sad rundt om Ilden, sang og drak, og Røverkjellingen slog Kolbotter. O! det var ganske grueligt for den lille Pige at see paa.

Da sagde Skovduerne: „Kurre, kurre! vi have seet den lille Kay. En hvid Høne bar hans Glæde, han sad i Sneedronningens Vogn, der foer lavt hen over Skoven, da vi laae i Røde; hun blæste paa os Unger, og alle døde de uden vi to; kurre! kurre!“

„Hvad siges I deroppe?“ raabte Gerda, „hvor reisste Sneedronningen hen? Veed I Noget derom?“

„Hun reisste sagtens til Lapland, for der er altid Sne og Is! spørg bare Mensdhyret, som staaer bundet i Strikken.“

„Der er Is og Sne, der er velsignet og godt!“ sagde Mensdhyret; „der springer man frit om i de store, skinnende Dale! der har Sneedronningen sit Sommertelt, men hendes faste Slot er oppe mod Nordpolen, paa den Ø, som kaldes Spitzberg!“

„O Kay, lille Kay!“ sukkede Gerda.

„Nu skal Du ligge stille!“ sagde Røverpigen, „ellers faaer Du Kniven op i Maven!“

Om Morgenens fortalte Gerda hende Alt, hvad Skovduerne havde sagt, og den lille Røverpige saa ganske alvorlig ud, men nikkede med Hovedet og sagde: „Det er det samme!“

det er det samme. — Ved Du, hvor Lapland er?" spurgte hun Rensdyret.

„Hvo skulde bedre vide det end jeg!" sagde Dyret, og Dinenne spillede i Hovedet paa det. „Der er jeg født og baaret, der har jeg sprunget paa Sneemarken!"

„Hør!" sagde Røverpigen til Gerda, „Du seer, at alle vore Mandfolk ere borte, men Mutter er her endnu, og hun bliver, men op ad Morgenstunden drikker hun af den store Flaske og tager sig saa en lille Luur ovenpaa; — saa skal jeg gjøre Noget for Dig!" Nu sprang hun ud af Sengen, foer hen om Halsen paa Moderen, trak hende i Mundstjægget og sagde: „min egen søde Gjedebuk, god Morgen!" Og Moderen knipsede hende under Næsen, saa den blev rød og blaa, men det var altsammen af bare Kjærlighed.

Da saa Moderen havde drukkert af sin Flaske og fik sig en lille Luur, gik Røverpigen hen til Rensdyret og sagde: „jeg kunde have beshynderlig Lyst til endnu at kilde Dig mange Gange med den skarpe Kniv, for saa er Du saa morsom, men det er det samme, jeg vil løsne din Snor og hjælpe Dig udenfor, at Du kan løbe til Lapland, men Du skal tage Benene med Dig og bringe mig denne lille Pige til Sneedronningens Slot, hvor hendes Legebroder er. Du har nok hørt, hvad hun fortalte, thi hun snakkede høit nok, og Du lur!"

Rensdyret sprang høit af Glæde. Røverpigen løftede lille Gerda op og havde den Forsigtighed at binde hende fast, ja endogsaa at give hende en lille Pude at sidde paa. „Det er det samme," sagde hun, „der har Du dine laadne Støvler, for det bliver koldt, men Muffen beholder jeg, den er altfor nydelig! Alligevel skal Du ikke fryse. Her har Du min Moders store Bælvanter, de naae Dig lige op til Albuen; stik i! — Nu seer Du ud paa Hænderne ligesom min æhle Moder!"

Og Gerda græd af Glæde.

„Jeg kan ikke lide at Du tviner!“ sagde den lille Røverpige. „Nu skal Du just see fornøjet ud! og der har Du to Brød og en Skinke, saa kan Du ikke sulte.“ Begge Dele bleve bundne bag paa Rensdyret; den lille Røverpige aabnede Døren, loffede alle de store Hunde ind, og saa skar hun Strikken over med sin Kniv og sagde til Rensdyret: „Løb saa! men pas vel paa den lille Pige!“

Og Gerda strakte Hænderne, med de store Bælvanter, ud mod Røverpigen og sagde Farvel, og saa fløi Rensdyret afsted over Buske og Stubbe, gennem den store Skov, over Moser og Stepper, alt hvad det kunde. Ulvene hylede, og Ravnene skreg. „Fut! fut!“ sagde det paa Himlen. Det var ligesom om den nyeste rødt.

„Det er mine gamle Nordlys! sagde Rensdyret, „see, hvor de lyse!“ og saa løb det endnu mere afsted, Nat og Dag; Brødene bleve spist, Skinken med og saa vare de i Lapland.

Sjette Historie.

Lappekonon og Finnekonon.

De holdt stille ved et lille Huus; det var saa ynkeligt; Taget gik ned til Jorden, og Døren var saa lav, at Familien maatte krybe paa Mavnen, naar den vilde ud eller ind. Her var Ingen hjemme uden en gammel Lappekone, der stod og stegte Fisk ved en Tranlampe; og Rensdyret fortalte hele Gerda's Historie, men først sin egen, for det syntes, at den var meget vigtigere, og Gerda var saa forkommet af Kulde, at hun ikke kunde tale.

„Af, I arme Stakler!“ sagde Lappekonon, „da have I langt endnu at løbe! I maae afsted over hundrede Mile ind i Finmarken, for der ligger Sneedronningen paa Landet og brænder Blaalys hver evige Aften. Jeg skal skrive et Par

Ord paa en tør Klipfisk, Papir har jeg ikke, den skal jeg give Eder med. til Finnekonen deroppe, hun kan give Eder bedre Besked, end jeg!"

Og da nu Gerda var blevet varmet og havde faaet at spise og drikke, skrev Lappekonen et Par Ord paa en tør Klipfisk, bad Gerda passe vel paa den, bandt hende igjen fast paa Rensdyret og det sprang afsted. „Fut! fut!" sagde det oppe i Luften, hele Natten brændte de deiligste blaa Nordlys; — og saa kom de til Finmarken og bankede paa Finnekons Skovsteen, for hun havde ikke engang Dør.

Der var en Hede derinde, saa Finnekonen selv gik næsten ganske nøgen; lille var hun og ganske grumset; hun løsnede strax Klæderne paa lille Gerda, tog Bælvanterne og Støvlerne af, for ellers havde hun faaet det for hedt, lagde Rensdyret et Stykke Is paa Hovedet og læste saa, hvad der stod skrevet paa Klipfisken; hun læste det tre Gange, og saa kunde hun det udenad og puttede Fisken i Mad=Grunden, for den kunde jo godt spises, og hun spildte aldrig Noget.

Nu fortalte Rensdyret først sin Historie, saa den lille Gerda, og Finnekonen plirede med de kloge Dine, men sagde ikke Noget.

„Du er saa klog," sagde Rensdyret; „jeg veed Du kan binde alle Verdens Vinde i en Eytraad; naar Skipperen løser den ene Knude, faaer han god Vind, løser han den anden, da blæser det skarpt, og løser han den tredie og fjerde, da stormer det, saa Skovene falde om. Vil Du ikke give den lille Pige en Drik, saa hun kan faae tolv Mands Styrke og overvinde Eneedronningen."

„Tolv Mands Styrke," sagde Finnekonen; „jo det vil godt forslaae!" og saa gik hun hen paa en Hylde, tog et stort, sammenrullet Skind frem, og det rullede hun op; der var skrevet

underlige Bogstaver derpaa, og Finnekonen læste, saa Vandet haglede ned af hendes Pande.

Men Rensdyret bad igjen saa meget for den lille Gerda, og Gerda saae med saa bedende Bine, fulde af Taarer, paa Finnekonen, at denne begyndte igjen at plire med sine og traf Rensdyret hen i en Krog, hvor hun hvistede til det, medens det fik frisk Is paa Hovedet:

„Den lille Kay er rigtignok hos Sneedronningen og finder alt der efter sin Lyst og Tanke og troer, det er den bedste Deel af Verden, men det kommer af, at han har faaet en Glas-Splint i Hjertet og et lille Glas-Korn i Diet; de maae først ud, ellers bliver han aldrig til Menneſke, og Sneedronningen vil beholde Magten over ham!“

„Men kan Du ikke give den lille Gerda Noget ind, saa hun kan faae Magt over det Hele?“

„Jeg kan ikke give hende større Magt, end hun allerede har! seer Du ikke, hvor stor den er? Seer Du ikke, hvor Menneſker og Dyr maa tjene hende, hvorledes hun paa bare Been er kommet saa vel frem i Verden. Hun maa ikke af os vide sin Magt, den sidder i hendes Hjerte, den sidder i, hun er et sødt, uskyldigt Barn. Kan hun ikke selv komme ind til Sneedronningen og faae Glasſet ud af lille Kay, saa kunne vi ikke hjælpe! Lo Mile herfra begynder Sneedronningens Have, derhen kan Du bære den lille Pige, sæt hende af ved den store Buſk, der ſtaaer med røde Bær i Sneen, hold ikke lang Faddersfladder og ſkynd Dig her tilbage!“ Og saa løſtede Finnekonen den lille Gerda op paa Rensdyret, der løb alt hvad det kunde.

„O, jeg fik ikke mine Støvler! jeg fik ikke mine Bælvanter!“ raabte den lille Gerda, det mærkede hun i den sviende Kulde, men Rensdyret turde ikke ſtandſe, det løb, til det kom til den store Buſk med de røde Bær; der ſatte det Gerda af, kyſſede hende paa Munden, og der løb ſtore, blanke Taarer ned

over Dyrets Kinder, og saa løb det, alt hvad det kunde, igjen tilbage. Der stod den stakkels Gerda, uden Sko, uden Handsker, midt i det frygtelige, iisfulde Finmarken.

Hun løb fremad saa stærkt hun kunde; da kom der et heelt Regiment Sneefnokke; men de faldt ikke ned fra Himlen, den var ganske klar og skinnede af Nordlys; Sneefnokkene løb lige hen ad Jorden, og jo nærmere de kom, des større bleve de; Gerda huskede nok, hvor store og kunstige de havde seet ud, dengang hun saa Sneefnokkene gennem Brændeglasset, men her vare de rigtignok anderledes store og frygtelige, de vare levende, de vare Sneedronningens Forposter, de havde de underligste Skikkelser; nogle saa ud som fæle, store Bindsvin, andre som hele Knuder af Slinger, der stak Hovederne frem, og andre som smaa, tykke Bjørne, paa hvem Haarene struttede, alle skinnende hvide, alle vare de levende Sneefnokke.

Da bad den lille Gerda sit Fader-vor, og Kulden var saa stærk, at hun kunde see sin egen Aande; som en heel Røg stod den hende ud af Munden; Aanden blev tættere og tættere og den formede sig til smaa klare Engle, der vorte meer og meer, naar de rørte ved Jorden; og Alle havde de Hjelm paa Hovedet og Spyd og Skjold i Hænderne; de bleve flere og flere, og da Gerda havde endt sit Fader-vor, var der en heel Region om hende; de hug med deres Spyd paa de gruelige Sneefnokke saa de sprang i hundrede Stykker, og den lille Gerda gik ganske sikker og freidig frem. Englene klappede hende paa Fødderne og paa Hænderne, og saa følte hun mindre, hvor koldt det var, og gik rast frem mod Sneedronningens Slot.

Men nu skulle vi først see, hvorledes Kay har det. Han tænkte rigtignok ikke paa lille Gerda, og allermindst at hun stod udenfor Slottet.

Syvende Historie.

Hvad der skete i Sneedronningens Slot og hvad der siden skete.

Slottets Vægge vare af den flygende Sne og Vinduer og Døre af de skjærende Vinde; der vare over hundrede Sale, alt ligesom Sneen flygede, den største strakte sig mange Mile, alle belyste af de stærke Nordlys, og de vare saa store, saa tomme, saa isnende kolde og saa skinnende. Aldrig kom her Lystighed, ikke engang saa meget, som et lille Bjørne-Bal, hvor Stormen kunde blæse op og Isbjørnene gaae paa Bagbenene og have fine Manerer; aldrig et lille Spilleselskab med Munddast og flaae paa Lappen; aldrig en lille Smule Kaffe-Commers af de hvide Næve-Trækner; tomt, stort og koldt var det i Sneedronningens Sale. Nordlysene blussede saa nøiagtig, at man kunde tælle til, naar de vare paa det Høieste, og naar de vare paa det Laveste. Midt derinde i den tomme, uendelige Sneesal var der en frofsen Sø: den var revnet i tusinde Stykker, men hvert Stykke var saa affkurat ligt det andet, at det var et heelt Kunststykke; og midt paa den sad Sneedronningen, naar hun var hjemme, og saa sagde hun, at hun sad i Forstandens Speil, og at det var det eneste og bedste i denne Verden.

Lille Kay var ganske blaa af Kulde, ja næsten sort, men han mærkede det dog ikke, for hun havde jo kysset Kuldegysset af ham, og hans Hjerte var saa godt som en Isklump. Han gif og flæbte paa nogle skarpe, flade Isstykker, som han lagde paa alle mulige Maader, for han vilde have Noget ud deraf; det var ligesom naar vi Andre have smaa Træplader og lægge disse i Figurer, der kaldes det chinesiske Spil. Kay gif ogsaa og lagde Figurer, de allerkunstigste, det var Forstands-Is-spillet; for hans Dine vare Figurerne ganske udmærkede og af den allerhøieste Vigtighed; det gjorde det Glaskorn, der sad ham i Diet! han lagde hele Figurer, der vare et skrevet Ord, men aldrig kunde han finde paa at lægge det Ord, som han just

vilde, det Ord: Evigheden, og Sneedronningen havde sagt: „Kan Du udfinde mig den Figur, saa skal Du være din egen Herre, og jeg forærer Dig hele Verden og et Par nye Skøiter.“ Men han kunde ikke.

„Nu suser jeg bort til de varme Lande!“ sagde Sneedronningen, „jeg vil hen og kige ned i de sorte Gryder!“ — Det var de ildsprudende Bjerge, Etna og Vesuv, som man kalder dem. — „Jeg skal hvidte dem lidt! det hører til; det gjør godt oven paa Citroner og Viindruer!“ og saa fløi Sneedronningen, og Kay sad ganske ene i den mange Mile store, tomme Iisjal og saae paa Iisstykkerne og tænkte og tænkte, saa det knagede i ham, ganske stiv og stille sad han, man skulde troe han var frosset ihjel.

Da var det, at den lille Gerda traadte ind i Slottet gjennem den store Port, der var skjærende Vinde; men hun læste en Aftenbøn, og da lagde Windene sig, som de vilde sove, og hun traadte ind i de store, tomme, kolde Sale — da saae hun Kay, hun kjendte ham, hun fløi ham om Halsen, holdt ham saa fast og raabte: „Kay! søde, lille Kay! saa har jeg da fundet Dig!“

Men han sad ganske stille, stiv og kold; — da græd den lille Gerda hede Taarer, de faldt paa hans Bryst, de trængte ind i hans Hjerte, de optøede Iisklumpen og fortærede den lille Speilstump derinde; han saae paa hende, og hun sang Psalmen:

„Roserne vore i Dale,
Der faae vi Barn Jesus i Tale!“

Da brast Kay i Graad; han græd saa Speilhornet trillede ud af Dinene, han kjendte hende og jublede: „Gerda! søde, lille Gerda! — hvor har Du dog været saa længe? Og hvor har jeg været?“ Og han saae rundt om sig. „Hvor her er koldt! hvor her er tomt og stort!“ og han holdt sig fast til Gerda, og hun loe og græd af Glæde; det var saa velsignet, at selv

Tisstykkerne dansede af Glæde rundtom, og da de vare trætte og lagde sig, laae de netop i de Bogstaver, som Sneedronningen havde sagt, han skulde udfinde, saa var han sin egen Herre, og hun vilde give ham hele Verden og et Par nye Skøiter.

Og Gerda kysede hans Kinder, og de bleve blomstrende; hun kysede hans Dine, og de lyfte som hendes, hun kysede hans Hænder og Fødder, og han var sund og rask. Sneedronningen maatte gjerne komme hjem: hans Fribrev stod skrevet der med skinnende Tisstykker.

Og de toge hinanden i Hænderne og vandrede ud af det store Slot; de talte om Bedstemoder og om Roserne oppe paa Taget; og hvor de gik, laae Vindene ganske stille og Solen brød frem; og da de naaede Busken med de røde Bær, stod Mænddyret der og ventede; det havde en anden ung Keen med, hvis Over var fuldt, og den gav de Smaa sin varme Melk og kysede dem paa Munden. Saa bære de Kay og Gerda først til Finnekønen, hvor de varmede sig op i den hede Stue og fik Væfled om Hjemreisen, saa til Lappekønen, der havde syet dem nye Klæder og gjort sin Glæde istand.

Og Mænddyret og den unge Keen sprang ved Siden og fulgte med, lige til Landets Grændse, der tittede det første Grønne frem, der toge de Afsted med Mænddyret og med Lappekønen. „Farvel!“ sagde de Allesammen. Og de første smaa Bugle begyndte at quiddre, Skoven havde grønne Knopper, og ud fra den kom ridende paa en prægtig Hest, som Gerda kjendte (den havde været spændt for Guldkarreeten) en ung Pige med en skinnende rød Hue paa Hovedet og Pistoler foran sig; det var den lille Røverpige, som var kjed af at være hjemme og vilde nu først Nord paa og siden ad en anden Kant, dersom hun ikke blev foruøiet. Hun kjendte strax Gerda, og Gerda kjendte hende, det var en Glæde.

„Du er en rar Tyr til at træffe om!“ sagde hun til lille

Rah; „jeg gad vide, om Du fortjener, man løber til Verdens Ende for din Skyld!“

Men Gerda flappede hende paa Kinden, og spurgte om Brinds og Brindsesje.

„De ere reiste til fremmede Lande!“ sagde Røverpigen.

„Men Kragen?“ spurgte den lille Gerda.

„Ja Kragen er død!“ svarede hun. „Den tamme Kjæreste er blevet Enke og gaaer med en Stump sort Uldgarn om Benet; hun klager sig ynkeligt og Brøvl er det Hele! — Men fortæl mig nu, hvorledes det er gaaet Dig, og hvorledes Du fik fat paa ham!“

Og Gerda og Rah fortalte begge To.

„Og Snip=snap=snurre=basfelurre!“ sagde Røverpigen, tog dem begge To i Hænderne og lovede, at hvis hun engang kom igjennem deres By, saa vilde hun komme op at besøge dem, og saa red hun ud i den vide Verden, men Rah og Gerda gif Haand i Haand, og som de gif, var det et deiligt Foraar med Blomster og Grønt; Kirkeklokkerne ringede, og de kjendte de høie Taarne, den store By, det var i den de boede, og de gif ind i den og hen til Bedstemoders Dør, op ad Trappen, ind i Stuen, hvor Alt stod paa samme Sted som før, og Uhret sagde: „dik! dik!“ og Viseren dreiede; men idet de gif igjennem Døren, mærkede de, at de vare blevne vorne Mennesker. Roserne fra Tagrenden blomstrede ind af de aabne Vinduer, og der stode de smaa Børnestole, og Rah og Gerda satte sig hver paa sin og holdt hinanden i Hænderne, de havde glemt som en tung Drøm den kolde, tomme Herlighed hos Sneedronningen. Bedstemoder sad i Guds klare Solskin og læste høit af Bibelen: „uden at I blive som Børn, komme I ikke i Guds Rige!“

Og Rah og Gerda saae hinanden ind i Diet, og de forstode paa eengang den gamle Psalme:

„Roserne vore i Dale,
Der faae vi Barn Jesus i Tale.“

Der sad de begge To Borne og dog Børn, Børn i Hjertet,
og det var Sommer, den varme, velsignede Sommer.

Holger Danske.

Der er i Danmark et gammelt Slot, som hedder Kronborg, det ligger lige ud i Dresund, hvor de store Skibe hver Dag seile forbi i hundredvis, baade engelske, russiske og preussiske; og de hilse med Kanoner for det gamle Slot: „bum!“ og Slottet svarer igjen med Kanoner: „bum!“ for saaledes sige Kanonerne „god Dag!“ „mange Tak!“ — Om Vinteren seile der ingen Skibe, saa ligger Alt med Is lige over til det svenske Land, men det er ordenlig ligesom en heel Landevei, der vaier det danske Flag og det svenske Flag, og danske og svenske Folk sige hinanden: „god Dag,“ „mange Tak!“ men ikke med Kanoner, nei med venligt Haandtag, og den Gne henter Hvedebrød og Kringler hos den Anden, for fremmed Mad smager bedst. Men Pragten i det Hele er dog det gamle Kronborg, og under det er det, at Holger Danske sidder i den dybe, mørke Kjælder, hvor Ingen kommer, han er klædt i Jern og Staal og støtter sit Hoved paa de stærke Arme; hans lange Skjæg hænger ud over Marmorbordet, hvor det er boret fast, han sover og drømmer, men i Drømme seer han Alt hvad der skeer heroppe i Danmark. Hver Juleaften kommer en Guds Engel og siger ham at det er rigtigt, som han har drømt, og at han godt kan sove igjen, for Danmark er endnu ikke i nogen ordenlig Fare! men kommer det i een, ja, saa vil den gamle Holger Danske reise sig saa Bortet

revner naar han trækker Skjægget til sig! saa kommer han frem og flaaer saa det høres i alle Verdens Lande.

Alt dette om Holger Danske sad en gammel Bedstefader og fortalte sin lille Sønnesøn, og den lille Dreng vidste, at hvad Bedstefader sagde, det var sandt. Og mens den Gamle sad og fortalte, saa snittede han paa et stort Træbillede, det skulde forestille Holger Danske og stilles forud paa et Skib, for den gamle Bedstefader var Billedsnitter, og det er saadan en Mand, som skjærer ud til Skibenes Gallioner, efter som hvert Skib skal kaldes, og her havde han udskåret Holger Danske, der stod saa rank og stolt med sit lange Skjæg og holdt i den ene Haand det brede Slagsværd, men støttede den anden paa det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefader fortalte saa meget om mærkelige danske Mænd og Kvinder, at den lille Sønnesøn tilsidst syntes at nu vidste han ligesaa meget, som Holger Danske kunde vide, der jo dog kun drømte derom; og da den Lille kom i sin Seng, tænkte han saa meget derpaa, at han ordenlig knugede sin Hage til Sengedyngen og syntes at han havde et langt Skjæg, der var voxet fast i den.

Men den gamle Bedstefader blev steddende ved sit Arbejde og snittede paa den sidste Deel deri, det var det danske Vaaben; og nu var han færdig, og han saae paa det Hele og han tænkte paa Alt, hvad han havde læst og hørt og hvad han i Aften havde fortalt den lille Dreng; og han nikkede og tørrede sine Briller, satte dem paa igjen og sagde: „ja i min Tid kommer nok ikke Holger Danske! men Drengen der i Sengen kan maaskee faae ham at see og være med naar det rigtigt gjælder!“ og den gamle Bedstefader nikkede, og jo mere han saae paa sin Holger Danske, des tydeligere blev det ham, at det var et godt Billede han der havde gjort; han syntes ordenlig at det fik Couleur, og at Harnisket skinnede som Jern og Staal; Hjerterne i det

danſke Vaaben bleve mere og mere røde og Løverne ſprang med Guldkroner paa.

„Det er dog det deiligſte Vaaben Noget i Verden har!“ ſagde den Gamle. „Løverne ere Styrke og Hjerterne ere Mildhed og Kjærlighed!“ og han ſaae paa den øverſte Løve og tænkte paa Kong Knud, der bandt det ſtore England til Danmarks Kongeſtol, og han ſaae paa den anden Løve og tænkte paa Valdemar, ſom ſamlede Danmark og betvang de vendiſke Lande; han ſaae paa den tredie Løve og tænkte paa Margrethe ſom forenede Danmark, Sverrig og Norge; men idet han ſaae paa de røde Hjerter, ſaa ſkinne de endnu ſtærkere end før, de bleve til Flammer ſom bevægede ſig, og hans Tanke fulgte hver af dem.

Den første Flamme førte ham ind i et ſnevert mørkt Fængſel; der ſad en Fange, en deilig Qvinde, Chriſtian den Fjerdes Datter: Eleonore Ulfeld: og Flammen ſatte ſig ſom en Roſe paa hendes Bryſt og blomſtrede ſammen med hendes Hjerte, hun den ædleſte og bedſte af alle danſke Qvinder.

„Ja, det er et Hjerte i Danmarks Vaaben!“ ſagde den gamle Bedſtefader.

Og hans Tanke fulgte Flammen, ſom førte ham ud paa Havet, hvor Kanonerne buldrede, hvor Skibene laae indhyllede i Røg; og Flammen heſtede ſig ſom et Ordensbaand paa Hvitfeldts Bryſt, idet han til Flaadens Frelſe ſprængte ſig og ſit Skib i Luften.

Og den tredie Flamme førte ham til Grønlands uſle Hytter, hvor Præſten Hans Egede ſtod med Kjærlighed i Ord og Gjerning, Flammen var en Stjerne paa hans Bryſt, et Hjerte til det danſke Vaaben.

Og den gamle Bedſtefaders Tanke gif foran den ſvævende Flamme, thi hans Tanke vidſte, hvor Flammen vilde hen. I Bondefonens fattige Stue ſtod Frederik den Sjette og ſkrev

sit Navn med Ridt paa Bjelken; Flammen bævede paa hans Bryst, bævede i hans Hjerte; i Bondens Stue blev hans Hjerte et Hjerte i Danmarks Vaaben. Og den gamle Bedstefader tørrede sine Dine, for han havde kjendt og levet for Kong Frederik med de sølvhvide Haar og de ærlige, blaa Dine, og han foldede sine Hænder og saae stille frem for sig. Da kom den gamle Bedstefaders Sønnekone og sagde, at det var sildigt, nu skulde han hvile, og at Aftenbordet var dækket.

„Men deiligt er det dog hvad Du der har gjort, Bedstefader!“ sagde hun. „Følger Danske og hele vort gamle Vaaben! — Det er ligesom om jeg havde seet det Ansigt før!“

„Nei det har Du nok ikke!“ sagde den gamle Bedstefader, „men jeg har seet det, og jeg har stræbt at snitte det i Træ, saaledes som jeg husker det. Den Gang var det, da Englænderne laae paa Rheden, den danske anden April, da vi viste, vi vare gamle Danske! Paa „Danmark“ hvor jeg stod i Steen Billes Eskadre, havde jeg en Mand ved min Side; det var, som Ruglerne vare bange for ham! Iystig sang han gamle Viser og skjød og stred, som var han meer end et Menneske. Jeg husker hans Ansigt endnu; men hvorfra han kom, hvorhen han gik, veed ikke jeg, veed Ingen. Jeg har tidt tænkt, det var nok gamle Følger Danske selv, der var svømmet ned fra Kronborg og hjalp os i Farens Stund; det var nu min Tanke og der staaer hans Billede!“

Og det kastede sin store Skygge heelt op ad Væggen, selv noget hen ad Loftet, det saae ud, som var det den virkelige Følger Danske selv, som stod der bagved, for Skyggen rørte sig, men det kunde da ogsaa være fordi Flammen i Lyset ikke brændte stadig. Og Sønnekonen kyssede den gamle Bedstefader og førte ham hen i den store Rænestol foran Bordet, og hun og hendes Mand, som jo var den gamle Bedstefaders Søn, og Fader til den lille Dreng der laae i Sengen, sad og spiste

deres Afstemning, og den gamle Bedstefader talte om de danske Løver og de danske Hjerter, om Eyrken og Mildheden, og ganske tydeligt forklarede han, at der var endnu een Eyrke foruden den der laae i Sværdet, og han pegede paa Hyldeu hvor der laae gamle Bøger, hvor alle Holbergs Comedier laae, de som saa tidt vare læste, for de vare saa morsomme, man syntes ordenlig at kjende alle de Personer deri fra gamle Dage.

„See, han har ogsaa vidst at hugge!“ sagde den gamle Bedstefader; „han har hugget det Gale og Kantede af Folk saa langt han kunde!“ og gamle Bedstefader nikkede hen til Speilet, hvor Almanaken stod med det „Rundetaarn“ og saa sagde han: „Tyge Brahe, han var ogsaa een, som brugte Sværdet; ikke til at hugge i Kjød og Been, men hugge en tydeligere Wei op imellem alle Himlens -Stjerner! — Og saa han, hvis Fader var af min Stand, den gamle Billedsnitters Søn, han, vi selv have seet med det hvide Haar og de stærke Skuldre, han, som nævnes af alle Verdens Lande! ja han kunde hugge, jeg kan kun snitte! So, Holger Danske kan komme paa mange Maader, saa at der i alle Verdens Lande høres om Danmarks Eyrke! Skal vi saa drikke Bertels Skaal!“

Men den lille Dreng i Sengen saae tydeligt det gamle Kronborg med Drefund, den virkelige Holger Danske som sad dybt dernede med Skjægget voret fast i Marmorbordet og drømte om Alt hvad der skeer heroppe; Holger Danske drømte ogsaa om den lille, fattige Stue, hvor Billedsnitteren sad, han hørte Alt hvad der blev talt og nikkede i Drømme og sagde:

„Ja, husk kun paa mig, I Danske Folk! behold mig i Tanke! jeg kommer i Nødens Time!“

Og udenfor Kronborg skinnede den klare Dag og Vinden bar Jægerhornets Toner over fra Nabolandet, Skibene seilede forbi og hiljede: „bum! bum!“ og fra Kronborg svarede det: „bum! bum!“ men Holger Danske vaagnede ikke hvor stærkt

de skjede, for det var jo bare: „god Dag!“ — „Mange Tak!“ Der skal skydes anderledes før han vil vaagne; men han vaagner nok, for der er Krummer i Holger Danske!

Ole Lukøie.

I hele Verden er der Ingen, der kan saa mange Historier, som Ole Lukøie! — Han kan rigtignok fortælle!

Saadan ud paa Aftenen, naar Børn sidde nok saa net ved Bordet, eller paa deres Skammel, kommer Ole Lukøie; han kommer saa stille op ad Trappen, for han gaaer paa Hosesokker, han lukker ganske sagte Døren op og fut! saa sprøiter han Børnene sød Mælk ind i Dinene, saa flint, saa flint, men dog altid nok til at de ikke kunne holde Dinene aabne, og derfor ikke see ham; han lister sig lige bagved, blæser dem sagte i Naksen, og saa blive de tunge i Hovedet, o ja! men det gjør ikke ondt, for Ole Lukøie mener det just godt med Børnene, han vil bare have at de skulle være rolige, og det ere de bedst, naar man faaer dem i Seng, de skulle være stille, for at han kan fortælle dem Historier. —

Naar Børnene nu sove, sætter Ole Lukøie sig paa Sengen; han er godt klædt paa, hans Frakke er af Silketoi, men det er ikke muligt at sige, hvad Couleur den har, for den skinner grøn, rød og blaa, alt ligesom han dreier sig; under hver Arm holder han en Paraph, een med Billeder paa, og den sætter han over de gode Børn, og saa drømme de hele Natten de deiligste Historier, og een Paraph har han, hvor der slet Intet er paa, og den sætter han over de uartige Børn, saa sove de saa

tosset og har om Morgen, naar de vaagne, ikke drømt det Allermindste.

Nu skulle vi høre, hvorledes Ole Luføie i en heel Uge kom hver Aften til en lille Dreng, som hed Hjalmar, og hvad han fortalte ham! Det er hele syv Historier, for der er syv Dage i en Uge.

Mandag.

„Hør nu engang!“ sagde Ole Luføie om Aftenen, da han havde faaet Hjalmar i Seng, „nu skal jeg pynte op!“ og saa blev alle Blomsterne i Urtepotterne til store Træer, der strakte deres lange Grene hen under Loftet og langs med Bæggen, saa hele Stuen saae ud som det deiligste Lusthuus, og alle Grene vare fulde af Blomster, og hver Blomst var smukkere end en Rose, lugtede saa deilig, og vilde man spise den, var den sødere end Syltetøi; Frugterne glindsede ligesom Guld og saa vare der Boller der revnede af Rosiner, det var mageløst! men i det samme begyndte det at jamre sig saa forfækkeligt henne i Bordskuffen, hvor Hjalmar's Skolebøger laae.

„Hvad er nu det!“ sagde Ole Luføie og gik hen til Bordet og fik Skuffen op. Det var Tabellen, som det knugede og trykkede i, for der var kommet et galt Tal i Regnestykket, saa det var færdigt at falde fra hinanden; Griffelen hoppede og sprang i sit Seglgarnsbaand ligesom det kunde være en lille Hund, den vilde hjælpe paa Regnestykket, men den kunde ikke! — Og saa var det Hjalmar's Skrivebog, som det jamrede sig indeni, o det var ordenligt fælt at høre! langs ned paa hvert Blad stode alle de store Bogstaver, hvert med et lille ved Siden, en heel Række nedad, det var saadan en Forskrift, og ved den igjen stode nogle Bogstaver, der troede de saae ud ligesom den, for dem havde Hjalmar skrevet, de laae næsten ligesom om de vare faldne over Blyants-Stregen, hvilken de skulde staae paa.

„See, saadan skulde I holde Eder!“ sagde Forfristen, „see, saadan til Siden, med et rask Sving!“

„O, vi ville gjerne,“ sagde Hjalmar's Bogstaver, „men vi kunne ikke, vi ere saa daarlige!“

„Saa skal I have Kinderpulver!“ sagde Ole Lukøie.

„O nei!“ raabte de, og saa stode de saa ranke at det var en Lyft.

„Ja nu faae vi ikke fortalt Historier!“ sagde Ole Lukøie, „nu maa jeg exercere dem! een to! een to!“ og saa exercerede han Bogstaverne, og de stode saa ranke og saa funde som nogen Forfrist kunde staae; men da Ole Lukøie gif, og Hjalmar om Morgenens faae til dem, saa vare de ligesaa elendige som før.

Tirsdag.

Saa snart Hjalmar var i Seng, rørte Ole Lukøie med sin lille Troldsprøite ved alle Meublerne i Stuen og strax begyndte de at snaffe, og Allesammen snakkede de om dem selv, undtagen Sphyttebakken, den stod taus og ærgrede sig over, at de kunde være saa forsængelige, kun at tale om dem selv, kun at tænke paa dem selv og slet ikke have Tanke for den, der dog stod saa beskedet i Krogen og lod sig sphytte paa.

Der hang over Comoden et stort Maleri i en forgyldt Ramme, det var et Landskab, man saae høie, gamle Træer, Blomster i Græsset og et stort Vand med en Flod, der løb om bag Skoven, forbi mange Slotte, langt ud i det vilde Hav.

Ole Lukøie rørte med sin Troldsprøite ved Maleriet og saa begyndte Fuglene derinde at synges, Trærnes Grene bevægede sig og Skyerne toge ordenlig Flugt, man kunde see deres Skygge hen over Landskabet.

Nu læstede Ole Lukøie den lille Hjalmar op mod Rammen, og Hjalmar stak Benene ind i Maleriet lige ind i

det høie Græs og der stod han; Solen skinnede mellem Trærnes Grene ned paa ham. Han løb hen til Vandet, satte sig i en lille Baad der laae; den var malet rød og hvid, Seilene skinnede som Sølv og sex Swaner alle med Guldkroner nede om Halsen og en straalende blaa Stjerne paa Hovedet, trak Baaden forbi de grønne Skove, hvor Trærne fortalte om Røvere og Hære og Blomsterne om de nydelige smaa Ulfer og hvad Sommerfuglene havde fortalt dem.

De deiligste Fisk, med Skæl som Sølv og Guld, svømmede efter Baaden, imellem gjorde de et Spring saa det sagde Bladst igjen i Vandet, og Fuglene, røde og blaa, smaa og store, fløi i to lange Rækker bag efter, Myggene dansede og Oldenborren sagde hum, hum; de vilde Allesammen følge Hjalmar, og hver havde de en Historie at fortælle!

Det var rigtignok en Seiltour! snart vare Skovene saa tætte og saa mørke, snart vare de som den deiligste Have med Solskin og Blomster og der laae store Slotte af Glas og af Marmor; paa Altanerne stode Prindsesser, og Alle vare de smaa Piger, som Hjalmar godt kjendte, han havde leget med dem før. De rakte Haanden ud, og hver holdt den yndigste Sukkergris, som nogen Rageskone kunde sælge, og Hjalmar tog i den ene Ende af Sukkergrisen, idet han seilede forbi, og Prindsessen holdt godt fast, og saa fik hver sit Stykke, hun det mindste, Hjalmar det allerstørste! Ved hvert Elot stode smaa Prindses Skilddragt, de skuldrede med Guldsabel og lode det regne med Rosner og Tinsoldater; det var rigtige Prindses!

Snart seilede Hjalmar gennem Skove, snart ligesom igjennem store Sale, eller midt igjennem en By; han kom ogsaa igjennem den, hvor hans Barnepige boede, hun, der havde baaret ham, da han var en ganske lille Dreng, og havde holdt saa meget af ham, og hun nikkede og vinkede og sang det nydelige lille Vers, hun selv havde digtet og sendt Hjalmar:

Jeg tænker paa Dig saa mangen Stund,
 Min egen Hjalmar, Du søde!
 Jeg har jo kysset din lille Mund,
 Din Pande, de Kinder røde.
 Jeg hørte Dig sige de første Ord,
 Jeg maatte Dig Afsted sige.
 Vor Herre velsigne Dig her paa Jord,
 En Engel Du er fra hans Rige!

Og alle Fugle sang med, Blomsterne dansede paa Stilkene og
 de gamle Træer nikkede, ligesom om Ole Lukøie ogsaa fortalte
 dem Historier.

Onsdag.

Nei hvor Regnen skyllede ned udenfor! Hjalmar kunde
 høre det i Søvn! og da Ole Lukøie luffede et Vindue op,
 stod Vandet ligeop til Vindueskarmen; der var en heel Sø
 derude, men det prægtigste Skib laae op til Huset.

„Vil Du seile med lille Hjalmar!“ sagde Ole Lukøie,
 „saa kan Du i Nat komme til de fremmede Lande og være her
 i Morgen igjen!“ —

Og saa stod med eet Hjalmar i sine Søndagsklæder midt
 paa det prægtige Skib, og strax blev Veiret velsignet, og det
 seilede gjennem Gaderne, frydsede om Kirken og nu var Alt
 en stor vild Sø. De seilede saa længe, at der ingen Land var
 at øine mere, og de saae en Flok Størke, de kom ogsaa hjemme
 fra og vilde til de varme Lande; den ene Stork fløi bag ved den
 anden og de havde allerede fløiet saa langt, saa langt; een af
 dem var saa træt, at hans Vinger næsten ikke kunde bære ham
 længer, han var den allersidste i Rækken og snart kom han et
 stort Stykke bag efter, tilsidst sank han med udbredte Vinger
 lavere og lavere, han gjorde endnu et Par Slag med Vingerne,
 men det hjalp ikke; nu berørte han med sine Fødder Tougværket

paa Skibet, nu gled han ned af Seilet og bums! der stod han paa Dækket.

Saa tog Matrosdrengen ham og satte ham ind i Hønses-
huset, til Høns, Wender og Ralkuner; den stakkels Stork stod
ganfke forfuyt midt imellem dem.

„S'ikken een!“ sagde alle Hønsene.

Og den kalkunfke Hane puffedede fig op faa thft, den kunde
og fpurgte hvem han var; og Wenderne gif baglænds og puf-
fede til hinanden: „rap Dig! rap Dig!“

Og Storken fortalte om det varme Africa, om Pyrami-
derne og om Strudfen, der løb fom en vild Hest hen over
Orkenen, men Wenderne forftode ikke hvad han sagde, og faa
puffedede de til hinanden! „Skal vi være enige om, at han er
dum!“

„Ja viſt er han dum!“ sagde den kalkunfke Hane og faa
pluddrede den op. Da taug Storken ganfke ſtille og tænkte paa
ſit Africa.

„Det er nogle deilige, tynde Been I har!“ sagde Ralkunen.
„Hvad koſter Allen?“

„Skrat, ſkrat, ſkrat!“ grinte alle Wenderne, men Storken
lod, fom om han ſlet ikke hørte det.

„I kan gjerne lee med!“ sagde Ralkunen til ham, „for det
var meget vittigt ſagt! eller var det maafkee for lavt for ham,
af, af! han er ikke fleerſidig! lad os blive ved at være intereſ-
ſante for os ſelv!“ og faa fluffedede de og Wenderne ſnaddrede,
„gif, gaf! gif, gaf!“ det var ſkræffeligt, hvor morſomt de ſelv
fandt det.

Men Hjalmar gif hen til Hønseshuset, aabnede Døren,
kaldte paa Storken og den hoppede ud paa Dækket til ham; nu
havde den hvilet fig og det var ligesom om den nikkede til
Hjalmar for at takke ham; derpaa bredte den ſine Vinger ud

og fløi til de varme Lande, men Hønsene fluffede, Wønderne jnaddrede og den kalkunfke Hane blev ganske ildrød i Hovedet.

„Imorgen skal vi koge Suppe paa Jer?“ sagde Hjalmar og saa vaagnede han, og laae i sin lille Seng. Det var dog en forunderlig Reise Ole Lukøie havde ladet ham gjøre den Nat!

Torsdag.

„Seed Du hvad!“ sagde Ole Lukøie, „Bliv nu ikke bange! her skal Du see en lille Muus!“ og saa holdt han sin Haand, med det lette, nydelige Dyr, hen imod ham. „Den er kommen for at invitere Dig til Bryllup. Her er to smaa Muus i Nat, som ville træde ind i Ægtestanden. De boe nede under din Moders Spiiskammergulv, det skal være saadan en deilig Leilighed!“

„Men hvor kan jeg komme gennem det lille Musehul i Gulvet?“ spurgte Hjalmar.

„Lad mig om det!“ sagde Ole Lukøie, „jeg skal nok faae Dig lille!“ og saa rørte han med sin Troldsprøite ved Hjalmar, der strax blev mindre og mindre, tilsidst var han ikke saa stor, som en Finger. „Nu kan Du laane Linsoldatens Klæder, jeg tænker de kunne passe, og det seer saa raff ud at have Uniform paa naar man er i Selskab.“

„Ja nok!“ sagde Hjalmar, og saa var han i Diebliffet klædt paa, som den nysseligste Linsoldat.

„Vil De ikke være saa god at sætte Dem i Deres Moders Fingerbøl“ sagde den lille Muus, „saa skal jeg have den Ære at trække Dem!“

„Gud, skal Trøkenen selv have Uleilighed!“ sagde Hjalmar og saa førte de til Muse-Bryllup.

Først kom de ind under Gulvet i en lang Gang, der flet

ikke var høiere end at de netop kunde kjøre der med et Fingerbøl, og hele Gangen var illumineret med Trøske.

„Lugter her ikke deiligt!“ sagde Musen, som trak ham, „den hele Gang er bleven smurt med Gleskesvær! det kan ikke være deiligere!“

Nu kom de ind i Brudsalen; her stode til Høire alle de smaa Hun=Muus og de hvistede og tvistede, ligesom om de gjorde Nar af hinanden; til Venstre stode alle Han=Musene og strøg sig med Boten om Mundskjægget, men midt paa Gulvet saae man Brudeparret, de stode i en udhulet Østeskorppe og kysfædes saa skræffeligt meget for Alles Dine, thi de vare jo forlovede og nu skulde de strax have Bryllup.

Der kom altid flere og flere Fremmede; den ene Muus var færdig at træde den anden ihjel og Brudeparret havde stillet sig midt i Døren, saa man hverken kunde komme ud eller ind. Hele Stuen var ligesom Gangen smurt med Gleskesvær, det var hele Bevertningen, men til Desert blev der frembragt en Art, som en lille Muus af Familien havde bidt Brudeparrets Navn ind i, det vil sige det første Bogstav; det var noget ganske overordenligt.

Alle Musene sagde, at det var et deiligt Bryllup og at Conversationen havde været saa god.

Og saa kjørte Hjalmar igjen hjem; han havde rigtignok været i fornemt Selskab, men han maatte ogsaa krybe ordenlig sammen, gjøre sig lille og komme i Einsoldat=Uniform.

Fredag.

„Det er utroligt hvor mange der ere af ældre Folk, som gjerne ville have fat paa mig!“ sagde Ole Lukøie, „det er især dem, som have gjort noget Ondt. „Gode lille Ole,““ sige de til mig, „vi kunne ikke faae Dinene i og saa ligge vi hele Natten og see alle vore onde Gjerninger, der, som fæle,

småa Trolde, sidde paa Sengekanten og sprøite os over med hedt Vand, vilde Du dog komme og jage dem bort, at vi kunne faae en god Søvn!" og saa sukke de saa dybt: „vi ville faa mænd gjerne betale: god Nat, Ole! Pengene ligge i Vinduet!" „men jeg gjør det ikke for Penge," sagde Ole Lukøie.

„Hvad skulle vi nu have for i Nat?" spurgte Hjalmar.

„Ja, jeg veed ikke om Du har Lyst igjen i Nat at komme til Bryllup, det er en anden Slags end den igaar. Din Søsters store Duffe, den, der seer ud som et Mandfolk og kaldes Herman, skal giftes med Duffen Bertha, det er desuden Duffens Geburtsdag og derfor skal der komme saa mange Presenter!"

„Ja, det kjender jeg nok!" sagde Hjalmar, „altid naar Dufferne trænge til nye Klæder, saa lader min Søster dem have Geburtsdag eller holde Bryllup! det er vist skeet hundred Gange!"

„Ja, men i Nat er Brylluppet hundred og eet, og naar hundred og eet er ude, saa er Alt forbi! derfor bliver ogsaa dette saa mageløst. See en Gang!"

Og Hjalmar saae hen paa Bordet; der stod det lille Baphuus med Lys i Vinduerne og alle Linsoldaterne præsenterede Gevær udenfor. Brudeparret sad paa Gulvet og lænede sig op til Bordbenet, ganske tankesfuldt, og det kunde det jo have Grund til. Men Ole Lukøie, iført Bedstemoders sorte Skjort, viede dem! da Vielsen var forbi, istemte alle Meublerne i Stuen følgende skjønnede Sang, der var skrevet af Blyanten, den gif paa Melodi, som Tappenstregen.

Vor Sang skal komme, som en Vind,
Til Brudeparret i Stuen ind;
De kneise begge, som en Vind,
De ere gjort' af Handskefind!
∴ Hurra, Hurra! for Vind og Skind!
Det synge vi høit i Veir og Vind! ∴

Og nu fik de Præsenter, men de havde frabedet sig alle spiselige Ting, for de havde nok af deres Kjærlighed.

„Skal vi nu ligge paa Landet, eller reise udenlands?“ spurgte Brudgommen, og saa blev Evalen, som havde reist meget og den gamle Gaard-Hene, der fem Gange havde ruget Khl: linger ud, taget paa Raad; og Evalen fortalte om de deilige, varme Lande, hvor Viindruerne hang saa store og tunge, hvor Luften var saa mild og Bjergene havde Farver, som man her slet ikke kjender dem!

„De har dog ikke vor Grønkaal!“ sagde Sønen. „Jeg laae en Sommer med alle mine Khl:linger paa Landet, der var en Gruusgrav som vi kunde gaae og skraabe i, og saa havde vi Udgang til en Have med Grønkaal! O, hvor den var grøn! jeg kan ikke tænke mig noget kjønnere.“

„Men den ene Kaalstok seer ud ligesom den anden,“ sagde Evalen, „og saa er her tidt saa daarligt Veir!“

„Ja, det er man vant til!“ sagde Sønen.

„Men her er koldt, det fryser!“

„Det har Kaalen godt af!“ sagde Sønen. „Desuden kunne vi ogsaa have det varmt! havde vi ikke for fire Aar siden en Sommer, der varede i fem Uger, her var saa hedt, man kunde ikke trække Veiret! og saa have vi ikke alle de giftige Dyr, de have ude! og vi er frie for Røvere! Det er et Skarn, som ikke finder at vort Land er det kjønneste! han fortjente rigtig ikke at være her!“ og saa græd Sønen. „Jeg har ogsaa reist! jeg har fjørt i en Bøtte over tolv Mile! der er slet ingen Fornøielse ved at reise!“

„Ja, Sønen er en fornuftig Kone!“ sagde Duffen Bertha, „jeg holder heller ikke af at reise paa Bjerge, for det er kun op og saa er det ned! nei, vi ville flytte ud ved Gruusgraven og spadserere i Kaalhaven.“

Og derved blev det.

Overdag.

„Gaaer jeg nu Historier!“ sagde den lille Hjalmar, saasnart Ole Luføie havde faaet ham i Seng.

„I Aften har vi ikke Tid til det!“ sagde Ole og spændte sin smukkeste Paraply over ham. „See nu paa disse Chinesere!“ og hele Paraplyen saae ud som en stor chinesisk Skaal med blaa Træer og spidse Broer med smaa Chinesere paa, der stode og nikkede med Hovedet. „Vi skulle have hele Verden pudset kjønt op til imorgen,“ sagde Ole, „det er jo da en hellig Dag, det er Søndag. Jeg skal hen i Kirketårnet for at see, om de smaa Kirkenisser polere Klokkerne, at de kunne lyde smukt, jeg skal ud paa Marken og see, om Vindene blæse Støvet af Græs og Blade, og hvad der er det største Arbejde, jeg skal have alle Stjernerne ned for at polere dem af! jeg tager dem i mit Forklæde, men først maa hver numereres, og Hullerne, hvor de sidde deroppe, maae numereres, at de kunne komme paa deres rette Pladser igjen, ellers vilde de ikke sidde fast og vi faae for mange Stjernesklud, i det den ene dratter efter den anden!“

„Hør, veed De hvad, Hr. Luføie!“ sagde et gammelt Portrait, som hang paa Bæggen, hvor Hjalmar sov, „jeg er Hjalmar's Oldesader; De skal have Tak fordi De fortæller Drengen Historier, men De maae ikke forville hans Begreber. Stjernerne kunne ikke tages ned og poleres! Stjernerne ere Klo- der ligesom vor Jord, og det er just det Gode ved dem!“

„Tak skal Du have, Du gamle Oldesader!“ sagde Ole Luføie, „Tak skal Du have! Du er jo Hovedet for Familien, Du er „Olde“-Hovedet! men jeg er ældre, end Du! jeg er en gammel Hedning, Romerne og Grækerne kalde mig Drømmeguden! jeg er kommet i de fornemste Huse og kommer der endnu! jeg forstaaer at omgaaes baade med Smaa og Store! Nu kan Du fortælle!“ — og saa gif Ole Luføie og tog Paraplyen med.

„Nu tør man nok ikke mere sige sin Mening!“ sagde det gamle Portrait.

Og saa vaagnede Hjalmar.

Søndag.

„God Aften!“ sagde Ole Lukøie, og Hjalmar nikkede, men sprang saa hen og vendte Oldefaderens Portrait om mod Væggen, at det ikke skulde snakke med, ligesom igaar.

„Nu skal Du fortælle mig Historier, om „de fem grønne Urter, der boede i een Urtebælg,“ og om „Hanebeen, der gjorde Cour til Hønebeen,“ og om „Stoppenaalen, der var saa fin paa det, at hun kildte sig ind hun var en Synaal!“

„Man kan ogsaa faae for meget af det Gode!“ sagde Ole Lukøie, „jeg vil helst vise Dig Noget, veed Du nok! jeg vil vise Dig min Broder, han hedder ogsaa Ole Lukøie, men han kommer aldrig til Nogen meer end eengang og naar han kommer, tager han dem med paa sin Hest og fortæller dem Historier; han kan kun to, een der er saa mageløs deilig, at Ingen i Verden kan tænke sig den, og een der er saa fæl og gruelig — ja det er ikke til at beskrive!“ og saa løstede Ole Lukøie den lille Hjalmar op i Vinduet og sagde „der skal Du see min Broder, den anden Ole Lukøie! de kalde ham ogsaa Døden; seer Du, han seer slet ikke slem ud som i Billedbøgerne, hvor han er Been og Knokler! nei, det er Sølvbroderi han har paa Kjolen: det er den deiligste Husar-Uniform! en Kappe af sort Gløiel flyver bag ud over Hesten! see hvor han rider i Gallop.“

Og Hjalmar saae, hvordan den Ole Lukøie red afsted og tog baade unge og gamle Folk op paa Hesten, Nogle satte han for paa og Andre satte han bag paa, men altid spurgte han først „hvorledes staaer det med Characterbogen?“ — „Godt!“ sagde de Allesammen; „ja lad mig selv see!“ sagde

han, og saa maatte de vise ham Bogen, og alle de som havde „Meget godt“ og „Udmærket godt“ kom for paa Hesten og fik den deilige Historie at høre, men de som havde „Temmeligt godt“ og „Maadeligt“ de maatte bag paa, og fik den fæle Historie; de rystede og græd, de vilde springe af Hesten, men kunde det slet ikke, thi de vare lige strax voret fast til den.

„Men Døden er jo den deiligste Ole Luføie!“ sagde Hjalmar, „ham er jeg ikke bange for!“

„Det skal Du heller ikke!“ sagde Ole Luføie, „see bare til, at Du har en god Characterbog!“

„Ja det er lærerigt!“ mumlede Oldesaderens Portrait, „det hjælper dog, man siger sin Mening!“ og saa var han fornøjet.

See, det er Historien om Ole Luføie! nu kan han selv i Aften fortælle Dig noget Mere!

T o m m e l i s e.

Der var engang en Kone, som saa gjerne vilde have sig et lille bitte Barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulde faae et fra; saa gik hun hen til en gammel Her og sagde til hende: „Jeg vilde saa inderlig gjerne have et lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg dog skal faae et fra?“

„Jo, det skal vi nok komme ud af!“ sagde Heren. „Der har Du et Bygkorn, det er slet ikke af den Slags, som groer paa Bondemandens Mark, eller som Hønsene faae at spise, læg det i en Urtepotte, saa skal Du faae Noget at see!“

„Taf skal Du have!“ sagde Konen og gav Heren tolv Skilling, gif saa hjem, plantede Bygkornet, og strax vorte der en deilig, stor Blomst op, den saae ganske ud som en Tulipan, men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„Det er en nydelig Blomst!“ sagde Konen, og kyskede den paa de smukke, røde og gule Blade, men lige idet hun kyskede, gav Blomsten et stort Knald, og aabnede sig. Det var en virkelig Tulipan, kunde man see, men midt inde i Blomsten, paa den grønne Stol, sad der en lille bitte Pige, saa fin og nydelig, hun var ikke uden en Tomme lang, og derfor kaldtes hun *Tommelise*.

En nydelig laferet Baldnødsfal fik hun til Bugge, blaa Violblade vare hendes Matrasser og et Rosenblad hendes Overdyne; der sov hun om Natten, men om Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en Tallerken, som hun havde lagt en heel Krands om med Blomster, der stak deres Stilke ned i Vandet; her flød et stort Tulipanblad, og paa dette maatte *Tommelise* sidde og seile fra den ene Side af Tallerkenen til den anden; hun havde to hvide Hestehaar at roe med. Det saae just deiligt ud. Hun kunde ogsaa synges, o saa fint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

En Nat, som hun laae i sin smukke Seng, kom der en hæsliig Skruptudse hoppende ind af Vinduet; der var en Rude itu. Skruptudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede lige ned paa Bordet, hvor *Tommelise* laae og sov under det røde Rosenblad.

„Det var en deilig Kone til min Søn!“ sagde Skruptudsen, og saa tog hun fat i Baldnødsfalten, hvor *Tommelise* sov, og hoppede bort med hende gjennem Ruden, ned i Haven.

Der løb en stor, bred Na; men lige ved Bredden var det jumpet og muddret; her boede Skruptudsen med sin Søn. Uh!

han var ogsaa styg og fæl, lignede ganske sin Moder; „Roar, Roar, brekke=ke=ker!“ det var Alt hvad han kunde sige, da han saa den nydelige lille Pige i Baldnødsfalten.

„Snak ikke saa høit, for ellers vaagner hun!“ sagde den gamle Skruptudse, „hun kunde endnu løbe fra os, for hun er saa let som et Evaneduun! vi ville sætte hende ud i Naen paa et af de brede Nakandeblade, det er for hende, der er saa let og lille, ligesom en D! der kan hun ikke løbe bort, mens vi gjøre Stadsestuen istand nede under Mudderet, hvor I skulde boe og bygge!“

Ude i Naen vorte der saa mange Nakander med de brede, grønne Blade, der see ud som de flyde ovenpaa Vandet; det Blad, som var længst ude, var ogsaa det allerstørste; der svømmede den gamle Skruptudse ud og satte Baldnødsfalten med Tommelise.

Den lillebitte Staffel vaagnede ganske tidlig om Morgen, og da hun saa, hvor hun var, begyndte hun saa bitterligt at græde, for der var Vand paa alle Sider af det store, grønne Blad, hun kunde slet ikke komme i Land.

Den gamle Skruptudse sad nede i Mudderet og pyntede sin Stue op med Siv og gule Naknappe, — der skulde være rigtig net for den nye Svigerdatter, — svømmede saa med den stygge Søn ud til Bladet, hvor Tommelise stod, de vilde hente hendes pene Seng, den skulde sættes op i Brudekammeret, før hun selv kom der. Den gamle Skruptudse neiede saa dybt i Vandet for hende og sagde: „her skal Du see min Søn, han skal være din Mand, og I skal boe saa deiligt nede i Mudderet!“

„Roar, Roar! brekke=ke=ker!“ det var Alt, hvad Sønnen kunde sige.

Saa toge de den nydelige lille Seng og svømmede bort med den, men Tommelise sad ganske alene og græd paa det grønne

Blad, for hun vilde ikke boe hos den fæle Skruptudse eller have hendes hæslige Søn til sin Mand. De smaa Fisk, som svømmede nede i Vandet, havde nok seet Skruptudsen og hørt hvad hun sagde, derfor stak de Hovederne op, de vilde dog see den lille Pige. Saa snart de fik hende at see, fandt de hende saa nydelig, og det gjorde dem saa ondt, at hun skulde ned til den stygge Skruptudse. Nei, det skulde aldrig skee. De flokkede sig nede i Vandet rundt om den grønne Stilk, der holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med Tænderne Stilken over, og saa flød Bladet ned ad Aaen, bort med Tommelise, langt bort, hvor Skruptudsen ikke kunde komme.

Tommelise seilede forbi saa mange Steder, og de smaa Fugle sad i Buskene, saae hende og sang „hvilken nydelig lille Tomfru!“ Bladet med hende svømmede længere og længere bort; saaledes reiste Tommelise udenlands.

En nydelig lille, hvid Sommerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende, og satte sig tilsidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide Tommelise, og hun var saa fornøiet, for nu kunde Skruptudsen ikke naae hende og der var saa deiligt, hvor hun seilede; Solen skinnede paa Vandet, det var ligesom det deiligste Guld. Saa tog hun sit Livbaand, bandt den ene Ende om Sommerfuglen, den anden Ende af Baandet satte hun fast i Bladet; det gled da meget hurtigere afsted og hun med, for hun stod jo paa Bladet.

I det samme kom der en stor Oldenborre flyvende, den fik hende at see og i Diebliffet slog den sin Klo om hendes smækkre Liv og fløi op i Træet med hende, men det grønne Blad svømmede ned ad Aaen og Sommerfuglen fløi med, for han var bundet til Bladet og kunde ikke komme løs.

Gud, hvor den stakkels Tommelise blev forfækket, da Oldenborren fløi op i Træet med hende, men hun var dog allermeest bedrøvet for den smukke, hvide Sommerfugl, hun havde

bundet fast til Bladet: dersom han nu ikke kunde komme løs, maatte han jo sulte ihjel. Men det brød Oldenborren sig ikke noget om. Den satte sig med hende paa det største, grønne Blad i Træet, gav hende det Søde af Blomsterne at spise og sagde, at hun var saa nydelig, skjøndt hun slet ikke lignede en Oldenborre. Siden kom alle de andre Oldenborrer, der boede i Træet, og gjorde Visit; de saae paa Tommelise, og Frøken=Oldenborrerne trak paa Tølehornene og sagde: „hun har dog ikke mere end to Been, det seer ynkeligt ud.“ „Hun har ingen Tølehorn!“ sagde de. „Hun er saa smækker i Livet, sy! hun seer ud ligesom et Menneske! Hvor hun er styg!“ sagde alle Hun=Oldenborrerne, og saa var Tommelise dog saa nydelig! det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de Andre sagde, hun var hæslig, saa troede han det tilsidst ogsaa og vilde slet ikke have hende! hun kunde gaae, hvor hun vilde. De fløi ned af Træet med hende og satte hende paa en Gaaseurt; der græd hun, fordi hun var saa styg, at Oldenborrerne ikke vilde have hende, og saa var hun dog den Deiligste, man kunde tænke sig, saa fin og klar som det skønneste Rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stakkels Tommelise ganske alene i den store Skov. Hun flettede sig en Seng af Græsstraa og hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde det ikke regne paa hende; hun pillede det Søde af Blomsterne og spiste, og drak af Duggen, der hver Morgen stod paa Bladene; saaledes gik Sommer og Efteraar, men nu kom Vinteren, den kolde, lange Vinter. Alle Suglene, der havde sjunget saa smukt for hende, fløi deres Dei, Træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde boet under, rullede sammen og blev kun en gul, visnen Stilk, og hun frøs saa forfækkeligt, for hendes Klæder vare itu og hun var selv saa fin og lille, den stakkels Tommelise, hun maatte fryse ihjel. Det begyndte at snee og hver Sneeflug, der faldt paa hende, var, som naar

man kaster en heel Skuffe fuld paa os, thi vi ere store og hun var kun en Tomme lang. Saa søgte hun sig ind i et visst Blad, men det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

Tæt udenfor Skoven, hvor hun nu var kommet, laae en stor Kornmark, men Kornet var forlænge siden borte, kun de nøgne, tørre Stubbe stode op af den frozne Jord. De vare ligesom en heel Skov for hende at gaae imellem, o, hun rystede saadan af Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dør. Den var et lille Hul inde under Korn-Stubbene. Der boede Markmusen luunt og godt, havde hele Stuen fuld af Korn, et deiligt Kjøkken og Spiiskammer. Den stakkels Kommelise stillede sig indenfor Døren, ligesom en anden fattig Tiggerpige og bad om et lille Stykke af et Bygkorn, for hun havde i to Dage ikke faaet det mindste at spise.

„Din lille Stakkel!“ sagde Markmusen, for det var igrunden en god, gammel Markmuus, „kom Du ind i min varme Stue og spis med mig!“

Da hun nu syntes godt om Kommelise, sagde hun: „Du kan gjerne blive hos mig i Vinter, men Du skal holde min Stue pen reen og fortælle mig Historier, for dem holder jeg meget af,“ og Kommelise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus forlangte og havde det da grumme godt.

„Nu faae vi nok snart Besøg!“ sagde Markmusen, „min Naboe pleier hver Ugesdag at besøge mig. Han sidder bedre endnu inden Vægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels; bare Du kunde faae ham til Mand, saa var Du godt forsynet; men han kan ikke see. Du maa fortælle ham de nydeligste Historier, Du veed!“

Men det brød Kommelise sig ikke om, hun vilde slet ikke have Naboen, for han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Bisit i sin sorte Fløielspels, han var saa rig og saa lærd, sagde Markmusen, hans Huusleilighed var ogsaa over tyve Gange større,

end Markmusens, og Lærdom havde han, men Solen og de smukke Blomster kunde han slet ikke lide, dem snakkede han ondt om, for han havde aldrig seet dem. Tommelise maatte synge, og hun sang baade „Oldenborre flyv, flyv!“ og „Munken gaaer i Enge,“ saa blev Muldvarpen forliebt i hende, for den smukke Stemmes Skyld, men han sagde ikke Noget, han var saadan en sindig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang Gang gjennem Jorden fra sit til deres Huus, i den fik Markmusen og Tommelise Lov til at spadserere, naar de vilde. Men han bad dem ikke blive hange for den døde Fugl, som laae i Gangen, det var en heel Fugl med Fjer og Næb, der vist var død for ganske nylig, da Vinteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor han havde gjort sin Gang.

Muldvarpen tog et Stykke Trøst i Munden, for det skinner jo ligesom Ild i Mørke, og gik saa foran og lyfte for dem i den lange, mørke Gang: da de saa kom, hvor den døde Fugl laae, satte Muldvarpen sin brede Næse mod Loftet og stødte Jorden op, saa der blev et stort Hul, som Lyset kunde skinne ned igjennem. Midt paa Gulvet laae en død Svale, med de smukke Vinger trykket fast ned mod Siderne, Benene og Hovedet trukne ind under Fjerene; den stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde Tommelise saa ondt for den, hun holdt saa meget af alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sjunget og quiddret saa smukt for hende, men Muldvarpen stødte til den med sine korte Been og sagde: „Nu piber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive født til en lille Fugl! Gud skee Lov, at ingen af mine Børn bliver det, saadan en Fugl har jo ingen Ting uden sit Dvivot og maa sulte ihjel til Vinteren!“

„Ja, det maa I, som en fornuftig Mand, nok sige,“ sagde Markmusen. „Hvad har Fuglen for al sit Dvivot, naar Vinteren

kommer? Den maa julte og fryse; men det skal vel ogsaa være saa stort!"

Tommelise sagde ikke Noget, men da de to Andre vendte Ryggen til Fuglen, brøede hun sig ned, skjød Tjerene tilside, der laae over dens Hoved, og kyssede den paa de luffede Dine. „Maaskee var det den, som sang saa smukt for mig i Sommer!" tænkte hun, „hvor den skaffede mig megen Glæde, den kjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Gullet til, som Dagen skinnede igjennem, og fulgte saa Damerne hjem. Men om Natten kunde Tommelise slet ikke sove, saa stod hun op af sin Seng og flettede af Hø et stort smukt Tæppe, og det bar hun ned og brente rundt om den døde Fugl, lagde blød Bomuld, hun havde fundet i Markmusens Stue, paa Siderne af Fuglen, for at den kunde ligge varmt i den kolde Jord.

„Farvel Du smukke, lille Fugl!" sagde hun, „Farvel og Tak for din deilige Sang i Sommer, da alle Træerne vare grønne og Solen skinnede saa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det samme ganske forstræffet, thi det var ligesom Noget bankede der indensfor. Det var Fuglens Hjerte. Fuglen var ikke død, den laae i Dvale, og var nu blevet opvarmet og fik Liv igjen.

Om Efteraaret saa flyve alle Svalerne bort til de varme Lande, men er der een der forsinker sig, saa fryser den saaledes, at den falder ganske død ned, bliver liggende, hvor den falder, og den kolde Snee lægger sig ovenover.

Tommelise rystede ordenligt, saa forstræffet var hun blevet, for Fuglen var jo en stor, stor en imod hende, der kun var en Tomme lang, men hun tog dog Mod til sig, lagde Bomulden tættere om den stakkels Svale, og hentede et Krusemynteblad, hun selv havde havt til Overdyne, og lagde det over Fuglens Hoved.

Næste Nat listede hun sig igjen ned til den, og da var den ganske levende, men saa mat, den kunde kun et lille Dieblif lukke sine Dine op og see Kommelise, der stod med et Stykke Trøste i Haanden, for anden Lygte havde hun ikke.

„Tak skal Du have, Du nydelige, lille Barn!“ sagde den syge Svale til hende, „jeg er blevet saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan flyve igjen, ude i det varme Solskin!“

„O!“ sagde hun, „det er saa koldt udenfor, det sneer og fryser! bliv Du i din varme Seng, jeg skal nok pleie Dig!“

Hun bragte da Svalen Vand i et Blomsterblad, og den drak og fortalte hende, hvorledes den havde revet sin ene Vinge paa en Tornebusk og kunde derfor ikke flyve saa stærkt, som de andre Svaler, som da fløi bort, langt bort til de varme Lande. Den var da tilsidst faldet ned paa Jorden, men mere kunde den ikke huske, og vidste slet ikke, hvorledes den var kommet her.

Hele Vinteren blev den nu herne og Kommelise var god imod den og holdt saa meget af den; hverken Muldvarpen eller Markmusen fik det Mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels fattige Svale.

Saa snart Foraaret kom og Solen varmede ind i Jorden, sagde Svalen Farvel til Kommelise, der aabnede Gullet, som Muldvarpen havde gjort ovenover. Solen skinnede saa deiligt ind til dem, og Svalen spurgte, om hun ikke vilde følge med, hun kunde sidde paa dens Ryg, de vilde flyve langt ud i den grønne Skov. Men Kommelise vidste, det vilde bedrøve den gamle Markmus, om hun saaledes forlod hende.

„Nei, jeg kan ikke!“ sagde Kommelise. „Farvel, farvel! Du gode, nydelige Pige!“ sagde Svalen og fløi ud i Solskinnet. Kommelise saae efter den, og Vandet kom i hendes Dine, for hun holdt saa meget af den stakkels Svale.

„Qvivit! qvivit!“ sang Fuglen og fløi ind i den grønne Skov. —

Tommelise var saa bedrøvet. Hun fik slet ikke Lov at komme ud i det varme Solskin; Kornet, der var saaet paa Algeren, henover Markmusens Huus, vorte ogsaa høit op i Veiret, det var en heel, thy Skov for den stakkels lille Pige, som jo kun var en Tomme lang.

„Nu skal Du i Sommer sje paa dit Udstyr!“ sagde Markmusen til hende, for nu havde Naboen, den kjedelige Muldvarp i den sorte Fløielspels, friet til hende. „Du skal have baade Uldent og Rinned! Du skal have at sidde og ligge paa, naar Du bliver Muldvarpens Kone!“

Tommelise maatte spinde paa Haandteen, og Markmusen leiede fire Edderkopper til at spinde og væve Nat og Dag. Hver Aften gjorde Muldvarpen Visit og snakkede da altid om, at naar Sommeren fik Ende, saa skinnede Solen ikke nær saa varmt, den brændte jo nu Jorden fast, som en Steen; ja naar Sommeren var ude, saa skulde Brylluppet staae med Tommelise; men hun var slet ikke fornøiet, for hun holdt ikke Noget af den kjedelige Muldvarp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og hver Aften, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døren, og naar saa Vinden skilte Toppene af Kornet ad, saa at hun kunde see den blaa Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, og ønskede saameget, at hun igjen maatte faae den kjære Svale at see; men den kom aldrig mere, den fløi vist langt bort i den smukke, grønne Skov.

Da det nu blev Efteraar havde Tommelise hele sit Udstyr færdigt.

„Om fire Uger skal Du have Bryllup!“ sagde Markmusen til hende. Men Tommelise græd og sagde, hun vilde ikke have den kjedelige Muldvarp.

„Snif snak!“ sagde Markmusen, „gjør Dig ikke opster-

nafig, for ellers skal jeg bide Dig med min hvide Tand! Det er jo en deilig Mand, Du faaer! hans forte Fløielspels har Dronningen selv ikke Mage til! Han har baade i Kjøkken og Kjælder. Tak Du Gud for ham!"

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen var allerede kommet, for at hente Tommelise; hun skulde boe med ham dybt nede under Jorden, aldrig komme ud i den varme Sol, for den kunde han ikke lide. Det stakkels Barn var saa bedrøvet, hun skulde nu sige den smukke Sol Farvel, som hun dog hos Markmusen havde faaet Lov at see paa i Døren.

"Farvel, Du klare Sol!" sagde hun og rakte Armene høit op i Veiret, gik ogsaa en lille Smule udenfor Markmusens Huus; thi nu var Kornet høstet, og her stod kun de tørre Stubbe. "Farvel, farvel!" sagde hun og slog sine smaa Arme om en lille rød Blomst, der stod. "Hils den lille Svale fra mig, dersom Du faaer ham at see!"

"Qvivit, qvivit!" sagde det i det samme over hendes Hoved; hun saae op, det var den lille Svale, der just kom forbi. Saa snart den saae Tommelise, blev den saa fornøiet; hun fortalte den, hvor nødig hun vilde have den stygge Muldvarp til Mand, og at hun saa skulde boe dybt under Jorden, hvor Solen aldrig skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

"Nu kommer den kolde Winter," sagde den lille Svale, "jeg flyver langt bort til de varme Lande, vil Du følge med mig? Du kan sidde paa min Ryg! bind Dig kun fast med dit Livbaand, saa flyve vi bort fra den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bort over Bjergene til de varme Lande, hvor Solen skinner smukkere end her, hvor der altid er Sommer og deilige Blomster. Flyv kun med mig, Du søde, lille Tommelise, som har reddet mit Liv, da jeg laae forfrosen i den mørke Jordkjælder!"

"Ja, jeg vil følge med Dig!" sagde Tommelise, og satte

stg op paa Fuglens Ryg, med Fødderne paa dens udbredte Vinge, bandt sit Belte fast i een af de stærkeste Fjer, og saa fløi Svalen høit op i Luften, over Skov og over Sø, høit op over de store Bjerger, hvor der altid ligger Snee, og Tommelise frøs i den kolde Luft, men saa krøb hun ind under Fuglens varme Fjer og stak kun det lille Hoved frem for at see al den Deilighed under sig.

Saa kom de til de varme Lande. Der skinnede Solen meget klarere end her, Himlen var to Gange saa høi og paa Grøfter og Gjerder vorte de deiligste grønne og blaa Viindruer. I Skovene hang Citroner og Appelsiner, her duftede af Myrther og Krusemynter, og paa Landeveien løb de nydeligste Børn og legede med store, brogede Sommerfugle. Men Svalen fløi endnu længer bort, og det blev smukkere og smukkere. Under de deiligste grønne Træer ved den blaa Sø, stod et skinnende hvidt Marmorflot fra de gamle Tider, Viinranterne snoede sig op om de høie Piller; der øverst oppe vare mange Svalereder, og i en af disse boede Svalen, som bar Tommelise. —

„Her er mit Huus!“ sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een af de prægtige Blomster ud, som groe dernede, saa skal jeg sætte Dig der og Du skal faae det saa nydeligt, Du vil ønske det!“

„Det var deiligt!“ sagde hun, og klappede med de smaa Hænder.

Der laae en stor, hvid Marmorstøile, som var faldet om paa Jorden og knækket i tre Stykker, men mellem disse vorte de smukkeste hvide Blomster. Svalen fløi ned med Tommelise og satte hende paa et af de brede Blade; men hvor forundret blev hun ikke! der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid og gjennemsigtig, som han var af Glas; den nydeligste Guldfrone havde han paa Hovedet og de deiligste klare Binger paa Skuldrene, selv var han ikke større end Tommelise. Han var

Blomstens Engel. I hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne var Konge over dem Allesammen.

„Gud, hvor han er smuk!“ hviskede Tommelise til Svale. Den lille Brinds blev saa forstræffet for Svalen, thi den var jo en heel Rjæmpesugl imod ham, der var saa lille og fin, men da han saae Tommelise, blev han saa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han endnu havde seet. Derfor tog han sin Guldkrone af sit Hoved og satte den paa hendes, spurgte, hvad hun hed og om hun vilde være hans Kone, saa skulde hun blive Dronning over alle Blomsterne! Ja det var rigtignok en Mand, anderledes, end Skrubbudsens Søn og Muldvarpen med den sorte Fløielspels. Hun sagde derfor Ja til den deilige Brinds og fra hver Blomst kom en Dame eller Herre, saa nydelig, at det var en Lyst; hver bragte Tommelise en Present, men den bedste af alle var et Par smukke Vinger af en stor, hvid Flue; de bleve heftede paa Tommelises Ryg og saa kunde hun ogsaa flyve fra Blomst til Blomst; der var saadan en Glæde og den lille Svale sad oppe i sin Nede og sang for dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, for den holdt saa meget af Tommelise og vilde aldrig have været skilt fra hende.

„Du skal ikke hedde Tommelise!“ sagde Blomstens Engel til hende, det er et stygt Navn, og Du er saa smuk. Vi ville kalde Dig Maja!”

„Farvel! farvel!“ sagde den lille Svale, og fløj igjen bort fra de varme Lande, langt bort tilbage til Danmark; der havde den en lille Nede over Vinduet, hvor Manden boer, som kan fortælle Eventyr, for ham sang den „qvivit, qvivit!“ derfra have vi hele Historien.

Lille Claus og store Claus.

Der var i en By to Mænd, som begge havde selv samme Navn, begge To hed de Claus, men den Ene eiede fire Heste og den Anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulle vi høre, hvorledes de To havde det, for det er en virkelig Historie!

Hele Ugen igjennem maatte lille Claus pløje for store Claus, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igjen med alle sine fire, men kun eengang om Ugen, og det var om Søndagen. Hus! hvor smeldede lille Claus med sin Pidsk over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa deiligt, og alle Klokker i Kirketaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede og gik med Psalmebog under Armen hen at høre Præsten prædike og de saae paa lille Claus, der pløiede med fem Heste, og han var saa fornøiet, at han smeldede igjen med Pidsken og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Det maa Du ikke sige“, sagde store Claus, „det er jo kun den ene Hest, der er din!“

Men da der igjen gik Nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: „hyy, alle mine Heste!“

„Ja, nu vil jeg bede Dig at lade være!“ sagde store Claus, „for siger Du det endnu engang, saa flaaer jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge død paa Stedet, da er det forbi med den!“

„Seg skal saamænd ikke sige det mere!“ sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornøiet, og syntes det saae dog raft ud, at han havde fem

Heste til at pløie sin Mark, og saa smeldede han med Vidsten, og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Jeg skal hypppe dine Heste!“ sagde store Claus, og tog Tøirekøllen og slog lille Claus's eneste Hest for Banden, saa at den faldt om, og var ganske død.

„Alf, nu har jeg slet ingen Heste mere!“ sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hesten, tog Huden og lod den godt tørre i Vinden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Rasken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Wei at gaae, skulde igjennem en stor, mørk Skov, og nu blev det et frygtelig ondt Veir; han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Wei, var det Alften, og altfor langt til at komme til Byen eller hjem igjen, før det blev Nat.

Læt ved Weien laae der en stor Bondegaard, Skodderne udenfor vare skudte for Vinduerne, men Huset kunde dog ovenfor skimte ud. Der kan jeg vel faae Lov at blive Natten over, tænkte lille Claus, og gik hen at banke paa.

Bondekone lukkede op, men da hun hørte, hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaae sin Wei, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„Maa, saa maa jeg da ligge udenfor,“ sagde lille Claus, og Bondekone lukkede Døren for ham.

Læt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur med et fladt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe!“ sagde lille Claus, da han saae Taget, „det er jo en deilig Seng, Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Benene.“ For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krøb lille Claus op paa Skuret, hvor han laae og vendte sig, for at ligge rigtigt godt. Træskodderne for Vinduerne fluttede ikke ovenil, og saa kunde han see lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Viin og Steg og saadan en deilig Fisk, Bondekonens og Degnen sad til Bords og ellers slet ingen Andre, og hun skænkede for ham og han stak paa Fisken, for det var Noget han holdt af.

„Hvem der dog kunde faae Noget med!“ sagde lille Claus, og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken deilig Rage han kunde see staae derinde! Jo, det var Gilde!

Nu hørte han Een komme ridende paa Landeveien hen imod Huset, det var Bondekonens Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig kunde taale at see Degne; kom der en Degn for hans Dine, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste, Manden ikke var hjemme, og den gode Kone satte derfor al den deiligste Mad, hun havde, for ham; da de nu hørte Manden kom, blev de saa forfækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor, tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo at den stakkels Mand ikke kunde taale at see Degne. Konen glemte gesvindt al den deilige Mad og Viin inde i sin Bagerovn, for havde Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad det skulde bethyde.

„Alf ja!“ sukkede lille Claus oppe paa Skuret, da han faae al Maden blive borte.

„Er der Nogen der oppe?“ spurgte Bondemanden og kigede op paa lille Claus. „Hvorfor ligger Du der? Kom heller med ind i Stuen!“

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om han maatte blive Natten over.

„Ja vist!“ sagde Bondemanden, „men nu skulde vi først have lidt at leve af!“

Konen tog meget venlig imod dem begge To, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad Grød. Bondemanden var

sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus kunde ikke lade være at tænke paa den deilige Steg, Fisk og Kage, han vidste stod inde i Ovnen.

Under Bordet ved sine Fødder havde han lagt sin Sæk med Hestehuden i, for vi veed jo, at det var den, han var gaaet hjemme fra med, for at faae den solgt i Byen. Grøden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganske høit.

„Hys!“ sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igjen, og saa knirkede den meget høiere end før.

„Nei! hvad har Du i din Pose?“ spurgte Bonden igjen.

„O, det er en Trolldmand!“ sagde lille Claus, „han siger, at vi skal ikke spise Grød, han har heret hele Ovnen fuld af Steg og Fisk og Kage.

„Hvad for Noget!“ sagde Bonden, og luffede gesvindt Ovnen op, hvor han saae al den deilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nu troede, at Trolldmanden i Posen havde heret til dem. Konen turde ikke sige Noget, men satte strax Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Nu traadte lille Claus paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.

„Hvad siger han nu?“ spurgte Bonden.

„Han siger,“ sagde lille Claus, „at han ogsaa har heret tre Glasfer Wiin til os, de staae henne i Krogen ved Ovnen!“ Nu maatte Konen tage Vinen frem, hun havde gjemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig; saadan en Trolldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gjerne eie.

„Kan han ogsaa here Fanden frem?“ spurgte Bonden, „ham gad jeg nok see, for nu er jeg lystig!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „min Trolldmand kan Alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt Du?“ spurgte han og traadte paa

Bøsen, saa det knirkede. „Kan Du høre, han siger Jo? Men Bønden seer saa fæl ud, det er ikke værd at see ham!”

„O, jeg er slet ikke bange! hvorledes kan han vel see ud?”

„Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!”

„Hu!” sagde Bønden, „det var fælt! I maa vide, at jeg kan ikke taale at see Degne; men det er nu det samme, jeg veed jo, det er Bønden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær.”

„Nu skal jeg spørge min Trolldmand!” sagde lille Claus, traadte paa Bøsen og holdt sit Dre til.

„Hvad siger han?”

„Han siger, at I kan gaae hen og lukke Kisten op, der staaer i Krogen, saa vil I see Bønden, hvor han kuffelurer, men I maa holde paa Laaget, at han ikke slipper ud.”

„Vil I hjælpe mig med at holde paa det!” sagde Bønden og gik hen til Kisten, hvor Konen havde gjenet den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bønden løstede Laaget lidt og kigede ind under det: „hu!” skreg han, og sprang tilbage. „Jo, nu saa jeg ham, han saa ganske ud, som vores Degn! nei, det var forfærdeligt!”

Det maatte der drikkes paa, og saa drak de endnu til langt ud paa Natten.

„Den Trolldmand maa Du sælge mig!” sagde Bønden „for lang for den Alt, hvad Du vil! ja, jeg giver Dig strax en heel Skjeppe Penge!”

„Nei, det kan jeg ikke!” sagde lille Claus, „tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Trolldmand!”

„Alf, jeg vilde saa grumme gjerne have den,” sagde Bønden, og blev ved at bede.

„Ja,” sagde da lille Claus tilsidst, „da Du har været saa god at give mig Gæstly i Nat, saa kan det være det samme.

Du skal faae Troldmanden for en Skjeppe Benge, men jeg vil have Skjeppen topfuld."

"Det skal Du faae," sagde Bonden, "men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder der endnu."

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i, og fik en heel Skjeppe Benge, og det topmaalt, for den. Bondemanden forærede ham endogsaa en stor Trillebør til at føre Bengene og Kisten paa.

"Farvel!" sagde lille Claus, og saa førte han med sine Benge og den store Kiste, hvori endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en stor, dyb Å, Vandet løb saa stærkt afsted, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor, ny Bro derover, lille Claus holdt midt paa den, og sagde ganske høit for at Degnen inde i Kisten kunde høre det:

"Nei, hvad skal jeg dog med den tøssede Kiste? Den er saa tung, som der var Stene i! jeg bliver ganske træt af at føre den længer, jeg vil derfor kaste den ud i Åen, seiler den saa hjem til mig, er det godt, og gjør den det ikke, saa kan det ogsaa være det samme."

Nu tog han i Kisten med den ene Haand, og løftede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte den ned i Vandet.

"Nei, lad være!" raabte Degnen inde i Kisten, "lad mig bare komme ud!"

"Hu!" sagde lille Claus, og lod som han blev bange. "Han sidder endnu derinde! saa maa jeg gesvindt have den ud i Åen, at han kan drukne!"

"O nei, o nei!" raabte Degnen, "jeg vil give Dig en heel Skjeppe Benge, vil Du lade være!"

"Ja, det er en anden Sag!" sagde lille Claus, og luffede Kisten op. Degnen krøb strax ud og stødte den tomme Kiste

ud i Vandet, og gif til sit Hjem, hvor lille Claus fik en heel Skjeppe Penge, een havde han jo faaet forud af Bondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

„See, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!“ sagde han til sig selv, da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. „Det vil ærgre store Claus, naar han faaer at vide, hvor rig jeg er blevet ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige reent ud sige ham det!“

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus, for at laane et Skjeppemaal.

„Hvad mon han vil med det!“ tænkte store Claus, og smurte Tjære under Bunden for at der kunde hænge lidt ved af det, som maaltess, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skjeppen tilbage, hang der tre nye Sølv-Dtte-Skillinger ved.

„Hvad for Noget?“ sagde den store Claus, og løb strax hen til den Lille: „Hvor har Du faaet alle de mange Penge fra?“

„O det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!“

„Det var saamænd godt betalt!“ sagde store Claus, løb gesvindt hjem, tog en Dre, og slog alle sine fire Heste for Banden, trak Huden af dem, og førte med disse ind til Byen.

„Huder! Huder! hvem vil kjøbe Huder!“ raabte han igjennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende, og spurgte, hvad han vilde have for dem.

„En Skjeppe Penge for hver!“ sagde store Claus.

„Er Du gal?“ sagde de Allesammen, „troer Du, vi have Penge i Skjeppeniis?“

„Huder, Huder? Hvem vil kjøbe Huder!“ raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: „en Skjeppe Penge.“

„Han vil gjøre Nar af os!“ sagde de Allesammen, og saa

toge Skomagerne deres Spanneremme og Garverne deres Skjødsskind, og begyndte at prygle paa store Claus.

„Huder, Huder!“ vrængede de af ham, „ja vi skal give Dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Bhen med ham!“ raabte de, og store Claus maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

„Naa!“ sagde han, da han kom hjem, „det skal lille Claus faae betalt, jeg vil slaae ham ihjel for det!“

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok været saa arrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet, og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme Seng, om hun ikke kunde komme til Live igjen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gif Døren op og store Claus kom ind med sin Dre; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gif lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Banden, idet han troede, det var lille Claus.

„See saa!“ sagde han, „nu skal Du ikke narre mig mere!“ og saa gif han hjem igjen.

„Det er dog en slem, ond Mand!“ sagde lille Claus, „der vilde han slaae mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!“

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo, spændte den for Vognen og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han kjørte til, og saa rullede de afsted igjennem Skoven; da Solen stod op, vare de udenfor en stor Kro, der holdt lille Claus stille, og gif ind for at faae Noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

„God Morgen!“ sagde han til lille Claus, „Du er tidlig kommen i Stadsflæderne i Dag!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder der ude paa Vognen, jeg kan ikke faae hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig høit, for hun kan ikke godt høre.“

„Jo, det skal jeg!“ sagde Kromanden, og skjænkede et stort Glas Mjød, som han gik ud med til den døde Bedstemoder, der var stillet op i Vognen.

„Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“ sagde Kromanden, men den døde Kone sagde da ikke et Ord, men sad ganske stille. —

„Hører I ikke!“ raabte Kromanden ligesaa høit, han kunde, „her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“

Endnu engang raabte han det samme og saa nok engang, men da hun slet ikke rørte sig ud af Stedet, blev han vred og kastede hende Glasset lige ind i Ansigtet, saa Mjøden løb hende lige ned over Næsen, og hun faldt baglænds om i Vognen, for hun var kun stillet op og ikke bundet fast.

„Naada!“ raabte lille Claus, sprang ud af Døren og tog Kromanden i Brystet! „der har Du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil Du bare see, der er et stort Hul i hendes Pande!“

„O, det var en Ulykke!“ raabte Kromanden og slog Hænderne sammen! „det kommer Altsammen af min Hidsigthed! Søde, lille Claus, jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge og lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men tie bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa æfvelt!“

Saa fik lille Claus en heel Skjeppe Penge, og Kro-

manden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igjen med de mange Benge, sendte han strax sin Dreng over til store Claus, for at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

„Hvad for Noget?“ sagde store Claus, „har jeg ikke slaaet ham ihjel! Da maa jeg dog selv see efter!“ og saa gif han selv over med Skjeppen til lille Claus.

„Nei hvor har Du faaet alle de Benge fra?“ spurgte han, og spilede rigtigt Dinene op ved at see alle dem, der vare komne til. —

„Det var min Bedstemoder og ikke mig, Du slog ihjel!“ sagde lille Claus, „hende har jeg nu solgt og faaet en Skjeppe Benge for!“

„Det var saamænd godt betalt!“ sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Dre og slog strax sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Vognen, kjørte ind til Byen, hvor Apothekeren boede, og spurgte, om han vilde kjøbe et dødt Menneffe.

„Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?“ spurgte Apothekeren.

„Det er min Bedstemoder!“ sagde store Claus, „jeg har slaaet hende ihjel, for en Skjeppe Benge!“

„Gud bevare os!“ sagde Apothekeren. „I snakker over Eder! siig dog ikke saadan Noget, for saa kan I miste Hovedet!“ — Og nu sagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forfækkeligt Ondt, han havde gjort, og hvilket slet Menneffe han var, og at han burde straffes; store Claus blev da saa forfækket, at han sprang lige fra Apotheket ud i Vognen, pidffede paa Hestene og foer hjem, men Apothekeren og alle Folk troede han var gal, og lod ham derfor kjøre, hvorhen han vilde.

„Det skal Du faae betalt!“ sagde store Claus, da han var ude paa Landeveien! „ja det skal Du faae betalt, lille Claus!“

og nu tog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde: „nu har Du narret mig igjen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er Altsammen din Skyld, men aldrig skal Du narre mig meer!“ og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham saa paa Nakken og raabte til ham: „nu gaaer jeg ud og drufner Dig!“

Det var et langt Stykke at gaae, før han kom til Naen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Veien gik lige tæt forbi Kirken, Orgelet spillede og Folk sang saa smukt derinde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren, og tænkte, det kunde være ganske godt, at gaae ind og høre en Psalmeførst, før han gik videre: lille Claus kunde jo ikke slippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„Ak ja! ak ja!“ sukkede lille Claus inde i Sækken; han vendte sig og vendte sig, men det var ham ikke muligt at faae løst Baandet op; i det samme kom der en gammel Dvægdriver, med fridhvidt Haar og en stor Støttekæp i Haanden; han drev en heel Drift af Køer og Tyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den væltede.

„Ak ja!“ sukkede lille Claus, „jeg er saa ung og skal allerede til Himmerige!“

„Og jeg Stakkel!“ sagde Dvægdriveren, „er saa gammel og kan ikke komme der endnu!“

„Luf op for Sækken!“ raabte lille Claus, „kryb i mit Sted derind, saa kommer Du strax til Himmerige!“

„Ja, det vil jeg grumme gjerne!“ sagde Dvægdriveren og løste op for lille Claus, der strax sprang ud.

„Vil Du saa passe Dvæget?“ sagde den gamle Mand, og krøb nu ind i Posen, som lille Claus bandt for, og gik saa sin Vej med alle Køerne og Tyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin

Sæk igjen paa Nafften, syntes rigtignok at den var bleven saa let, for den gamle Dvægdriver var ikke mere end halv saa tung, som lille Claus! „hvor han er blevet let at bære! ja det er nok fordi jeg har hørt en Psalm!“ saa gik han hen til Aaen, der var dyb og stor, kastede Sækken med den gamle Dvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: „See saa! nu skal Du ikke narre mig mere!“

Saa gik han hjemad, men da han kom hen, hvor Beiene krydsede, mødte han lille Claus, som drev afsted med alt sit Dræg.

„Hvad for Noget!“ sagde store Claus, „har jeg ikke druknet Dig!“

„Jo!“ sagde lille Claus, „Du kastede mig jo ned i Aaen for en lille halv Time siden!“

„Men hvor har Du faaet alt det deilige Dræg fra?“ spurgte store Claus.

„Det er Søqvæg!“ sagde lille Claus, „jeg skal fortælle Dig den hele Historie, og Tak skal Du ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig rig, kan Du troe! — Jeg var saa bange, da jeg laae inde i Sækken, og Vinden pib mig om Dreene, da Du kastede mig ned fra Broen i det kolde Vand. Jeg sank ligestrax til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede vorer det deiligste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og strax blev Rosen lukket op, og den deiligste Jomfru, i fridhyvide Klæder og med en grøn Krands om det vaade Haar, tog mig i Haanden og sagde: Er Du der lille Claus? Der har Du for det første noget Dræg! en Wiil oppe paa Veien staaer endnu en heel Drift, som jeg vil forære Dig! — Nu faae jeg, at Aaen var en stor Landevei for Havfolkene. Nede paa Bunden gik og kjørte de lige ud fra Søen og heelt ind i Landet, til hvor Aaen ender. Der var saa deiligt med Blomster, og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de

smuttede mig om Drerne, ligejom Fuglene i Luften. Hvor der var pene Folk og hvor der var Dvæg, det gif paa Grøfter og Gjerder!" —

„Men hvorfor er Du strax gaaet herop til os igjen?" spurgte store Claus. „Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!"

„Jo," sagde lille Claus, „det er just polidst gjort af mig! Du hører jo nok, at jeg siger Dig: Havpigen sagde, at en Miil oppe paa Beien, og ved Beien mener hun jo Aaen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drift Dvæg til mig. Men jeg veed hvor Aaen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel Omvei, nei saa gjør man det kortere af, naar man kan det, at komme her op paa Land og drive tvers over til Aaen igjen, derved sparer jeg jo næsten en halv Miil og kommer gesvindere til mit Havqvæg!"

„O, Du er en lykkelig Mand!" sagde store Claus, „troer Du, jeg ogsaa faaer Havqvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Aaen!"

„Jo, det skulde jeg tænke!" sagde lille Claus, „men jeg kan ikke bære Dig i Sækken hen til Aaen, Du er mig for tung, vil Du selv gaae derhen og saa krybe i Bosen, saa skal jeg med største Fornøielse kaste Dig ud."

„Tak skal Du have!" sagde store Claus, „men faaer jeg ikke Havqvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle Dig, kan Du troe!"

„O nei! vær ikke saa slem!" og saa gif de hen til Aaen. Da Dvæget, som var tørstig, saae Vandet, løb det alt hvad det kunde, for at komme ned at drikke.

„See, hvor det skynder sig!" sagde lille Claus; „det længe efter at komme ned paa Bunden igjen!"

„Ja hjælp nu først mig!" sagde store Claus, „for ellers faaer Du Prygl!" og saa krøb han i den store Sæk, som havde

ligget tværs over Ryggen paa en af Threne. „Læg en Steen i, for ellers er jeg bange, jeg ikke synker!“ sagde store Claus.

„Det gaaer nok!“ sagde lille Claus, men lagde dog en stor Steen i Sækken, bandt Baandet fast til, og stødte saa til den: Plump! der laae store Claus ude i Aaen og sank strax ned til Bunds.

„Jeg er bange, han ikke finder Dvæget!“ sagde lille Claus, og drev saa hjem med hvad han havde.

Den standhaftige Tinsoldat.

Der var engang fem og tyve Tinsoldater, de vare alle Brødre, thi de vare fødte af en gammel Tinskee. Geværret holdt de i Armen, Ansigtet satte de lige ud; rød og blaa, nok saa deilig var Uniformen. Det Allersørste, de hørte i denne Verden, da Raaget blev taget af Væsten, hvori de laae, var det Ord: „Tinsoldater!“ det raabte en lille Dreng og klappede i Hænderne; han havde faaet dem, for det var hans Geburtsdag, og stillede dem nu op paa Bordet. Den ene Soldat lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forskjellig; han havde eet Been, thi han var blevet støbt sidst, og saa var der ikke Tin nok! dog stod han ligesaa fast paa sit ene, som de Andre paa deres to, og det er just ham, som bliver mærkværdig.

Paa Bordet, hvor de bleve stillede op, stod meget andet Legetøj; men det, som faldt meest i Dinene, var et nydeligt Slot af Papir. Gjennem de smaa Vinduer kunde man see lige ind i Salene. Udenfor stode smaa Træer, rundt om et lille Speil, der skulde see ud som en Sø; Svaner af Voks svømmede derpaa og speilede sig. Det var Altsammen nydeligt, men det

Nydeligste blev dog en lille Jomfru, som stod midt i den aabne Slottdør, hun var ogsaa klippet ud af Papir, men hun havde et Skjort paa af det klareste Linon og et lille smalt, blaat Baand over Skulderen ligesom et Bevandt! midt i det sad en skinnende Paillette, lige saa stor som hele hendes Ansigt. Den lille Jomfru strakte begge sine Arme ud, for hun var en Dandserinde, og saa løftede hun sit ene Been saa høit i Veiret, at Linsoldaten slet ikke kunde finde det og troede, at hun kun havde, eet Been ligesom han.

„Det var en Kone for mig!“ tænkte han; men hun er meget fornem, hun boer i et Slot, jeg har kun en Kasse, og den ere vi Fem og Tyve om, det er ikke et Sted for hende! dog jeg maa see at gjøre Bekjendtskab!“ og saa lagde han sig saa lang han var bag en Snustobaksdaase, der stod paa Bordet; der kunde han ret see paa den lille, fine Dame, som blev ved at staae paa eet Been, uden at komme ud af Balancen.

Da det blev ud paa Aftenen, kom alle de andre Linsoldater i deres Kasse og Folkene i Huset gik til Sengs. Nu begyndte Legetøiet at lege, baade at komme Fremmede, føre Krig og holde Bal; Linsoldaterne raslede i Kassen, for de vilde være med, men de kunde ikke faae Laaget af. Nøddesnækkeren slog Kaalbøtter, og Griffelen gjorde Commers paa Tavlen; det var et Spectakel, saa Kanarifuglen vaagnede, og begyndte at snakke med og det paa Vers. De to eneste, som ikke rørte sig af Stedet, var Linsoldaten og den lille Dandserinde; hun holdt sig saa rank paa Taaspidsen og begge Armene udad; han var ligesaa standhaftig paa sit ene Been, hans Dine kom ikke et Dieblif fra hende.

Nu slog Klokken Tolv, og kladsk, der sprang Laaget af Snustobaksdaasen, men der var ingen Tobak i, nei, men en lille, sort Trolld, det var saadan et Kunststykke.

„Linsoldat!“ sagde Trollden, „vil Du holde dine Dine hos Dig selv!“

Men Linsoldaten lod, som han ikke hørte det.

„Ja, hi til imorgen!“ sagde Trollden.

Da det nu blev Morgen, og Børnene kom op, blev Linsoldaten stillet hen i Vinduet, og enten det nu var Trollden eller Trækvind, ligemed eet fløi Vinduet op og Soldaten gik ud paa Hovedet fra tredje Sal. Det var en skræffelig Fart, han vendte Benet lige iveiret og blev staaende paa Kaskjetten, med Bajonetten nede imellem Brostenene.

Tjenestepigen og den lille Dreng kom strax ned for at søge; men skjøndt de vare færdig ved at træde paa ham, kunde de dog ikke see ham. Havde Linsoldaten raabt: her er jeg! saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrike høit, da han var i Uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættere end den anden, det blev en ordenlig Skylle: da den var forbi, kom der to Gadedrenge.

„Sei Du!“ sagde den Ene, „der ligger en Linsoldat! han skal ud at seile!“

Og saa gjorde de en Baad af en Alvis, satte Linsoldaten midt i den, og nu seilede han ned ad Rendestenen; begge Drengene løb ved Siden og flappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bølger der gik i den Rendesteen, og hvilken Strøm der var; ja det havde da ogsaa skylregnet. Papirsbaaden vippede op og ned, og imellem saa dreiede den saa gesvindt, saa det dirrede i Linsoldaten; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saae lige ud og holdt Geværet i Armen.

Lige med eet drev Baaden ind under et langt Rendestens-Bræt; der blev lige saa mørkt, som om han var i sin Kiste.

„Hvor mon jeg nu kommer hen!“ tænkte han, „ja, ja, det er Trolldens Skyld! Ak sad dog den lille Jomfru her i Baaden, saa maatte her gjerne være engang saa mørkt endnu!“

I det samme kom der en stor Vandrotte, som boede under Rendesteens-Brættet.

„Har Du Pæs?“ spurgte Rotten. „Sid med Pæsjet!“

Men Linsoldaten taug stille og holdt endnu fastere paa Geværet. Baaden foer afsted og Rotten bagefter. Hu! hvor den skar Tænder, og raabte til Vinde og Straa:

„Stop ham! stop ham! han har ikke betalt Told! han har ikke vilst Pæs!“

Men Strømmen blev stærkere og stærkere, Linsoldaten kunde allerede øine den lyse Dag foran hvor Brættet slap, men han hørte ogsaa en brusende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper Mand forfrækket; tænk dog, Rendestenen styrtede, hvor Brættet endte, lige ud i en stor Canal, det vilde for ham være lige saa farligt, som for os at seile ned ad et stort Vandfald.

Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden foer ud, den stakkels Linsoldat holdt sig saa stiv han kunde, Ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Øinene. Baaden snurrede tre, fire Gange rundt, og var fyldt med Vand lige til Handen, den maatte synke; Linsoldaten stod i Vand til Halsen og dybere og dybere sank Baaden; mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over Soldatens Hoved, — da tænkte han paa den lille, nydelige Vandserinde, som han aldrig mere skulde faae at see; og det klang for Linsoldatens Øre:

„Fare, Fare, Krigsmand!“

Døden skal Du lide!“

Nu gik Papiret itu, og Linsoldaten styrtede igjennem — men blev i det samme slugt af en stor Fisk.

Nei, hvor der var mørkt derinde! der var endnu værre end under Rendesteens-Brættet, og saa var der saa snevert; men Linsoldaten var standhaftig, og laae saa lang han var med Geværet i Armen. —

Fisken foer omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Be-

vægelse; endelig blev den ganske stille, der foer som en Lynstraale gjennem den. Lyset skinnede ganske klart og Een raabte høit: „Tinsoldat!“ Pigen var blevet fanget, bragt paa Torvet, solgt og kommet op i Kjøkkenet, hvor Pigen skar den op med en stor Kniv. Hun tog med sine to Fingre Soldaten midt om Livet og bar ham ind i Stuen, hvor de Allesammen vilde see saadan en mærkværdig Mand, der havde reist om i Maven paa en Fisk; men Tinsoldaten var slet ikke stolt. De stillede ham op paa Bordet og der — nei, hvor det kan gaae underligt til i Verden! Tinsoldaten var i den selvsamme Stue, han havde været i før, han saae de selvsamme Børn og Legetøiet stod paa Bordet; det deilige Slot med den nydelige, lille Dandsferinde; hun holdt sig endnu paa det ene Been og havde det andet høit i Beiret, hun var ogsaa standhaftig; det rørte Tinsoldaten, han var færdig ved at græde Tin, men det passede sig ikke. Han saae paa hende, og hun saae paa ham, men de sagde ikke Noget.

I det samme tog den ene af Smaadrene og kastede Soldaten lige ind i Kaffelovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt Trollden i Daasen, der var Skyld deri.

Tinsoldaten stod ganske belyst og følte en Hede, der var forfærdelig, men om det var af den virkelige Ild, eller af Kjærlighed, det vidste han ikke. Couleurerne vare reent gaaet af ham, om det var skeet paa Reisen eller det var af Sorg, kunde Ingen sige. Han saae paa den lille Jomfru, hun saae paa ham, og han følte, han smeltede, men endnu stod han standhaftig med Geværet i Armen. Da gik der en Dør op, Vinden tog i Dandsferinden og hun fløi ligesom en Sylphide lige ind i Kaffelovnen til Tinsoldaten, blussede op i Rue og var borte; saa smeltede Tinsoldaten til en Klat, og da Pigen Dagen efter tog Alfen ud, fandt hun ham som et lille Tinhjerte; af Dandsferinden derimod var der kun Pailletten, og den var brændt fulsort.

Boghveden.

Tidt og ofte, naar man efter et Tordenveir gaaer forbi en Alger, hvor Boghveden groer, seer man, at den er blevet ganske sort affvedet; det er ligesom en Ildlue var gaaet hen over den, og Bondemanden siger da: „det har den faaet af Lynilden!“ men hvorfor har den faaet det? — Jeg skal fortælle, hvad Graaspurven har sagt mig, og Graaspurven har hørt det af et gammelt Piletræ, der stod ved en Boghvede-Alger og staaer der endnu. Det er saadant et ærværdigt, stort Piletræ, men runkent og gammelt, det er revnet lige midt i og der vorer Græs og Brombær-Ranker ud af Revnen! Træet holder for over og Grenene hænge lige ned mod Jorden, ligesom om de kunde være et grønt, langt Haar.

Paa alle Markerne rundt om vorte Korn, baade Rug, Byg og Havre, ja den deilige Havre, der seer ud, naar den er moden, ligesom en heel Mængde smaa, gule Kanarifugle paa en Green. Kornet stod saa velsignet, og jo tungere det var, des dybere bøiede det sig i from Odmagthed.

Men der var ogsaa en Alger med Boghvede, og den Alger var lige ud for det gamle Piletræ; Boghveden bøiede sig slet ikke, som det andet Korn, den kneiste stolt og stiv.

„Jeg er vel saa rig, som Aret,“ sagde den, „jeg er desuden meget smukkere; mine Blomster ere skjøne, som Æbletræets Blomster, det er en Lyst at see paa mig og mine; kjender Du nogen prægtigere end os, Du gamle Piletræ!“

Og Piletræet nikkede med Hovedet, ligesom det vilde sige: „jo, det gjør jeg rigtignok! men Boghveden struttede af bare Hovmod og sagde: „det dumme Træ, det er saa gammelt at der vorer Græs i Maven paa det!“

Nu trak der et skræffelig ondt Veir op; alle Markens

Blomster foldede deres Blade, eller bøiede deres fine Hoveder, mens Stormen foer hen over dem; men Boghveden knejsede i sin Stolthed.

„Bøi dit Hoved, som vi!“ sagde Blomsterne.

„Det behøver jeg slet ikke!“ sagde Boghveden.

„Bøi dit Hoved, som vi!“ raabte Kornet; „nu kommer Stormens Engel flyvende! han har Binger, der naae oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger Dig midt over, før Du kan bede ham være Dig naadig!

„Ja, men jeg vil ikke bøie mig!“ sagde Boghveden.

„Luf dine Blomster og bøi dine Blade!“ sagde det gamle Piletræ, „see ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man see ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gjøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke skee med os Jordens Værter, hovede vi det, vi, som ere langt ringere!“

„Langt ringere?“ sagde Boghveden. „Nu vil jeg just see ind i Guds Himmel!“ og den gjorde det i Overmod og Stolthed. Det var, som hele Verden stod i Ildslue, saaledes lignede det.

Da det onde Veir siden var forbi, stod Blomster og Korn i den stille, rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Boghveden var brændt fulsort i Lynet, den var nu en død, unyttig Ur paa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet græd, og Spurvene spurgte: „hvorfor græder Du? Her er jo saa velsignet: see hvor Solen skinner, see hvor Skyerne gaar, kan Du mærke den Duft fra Blomster og Buste! hvorfor græder Du, gamle Piletræ!“

Og Piletræet fortalte om Boghvedens Stolthed, Overmod og Straf! den følger altid. Jeg, som fortæller Historien, har

hørt den af Spurve! — de fortalte mig det en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

Den lille Havfrue.

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den deiligste Kornblomst, og saa klart, som det renefte Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange Kirfetaarne maatte stilles ovenpaa hinanden, for at række fra Bunden op over Vandet. Dernede boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun er den nøgne, hvide Sandbund! nei, der vore de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilke og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiske, smaa og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Koraller og de lange, spidse Vinduer af det allerklareste Ravn, men Taget er Muslingfaller, der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer deiligt ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Etads i en Dronnings Krone.

Havkongen dernede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham; hun var en klog Kone, men stolt af sin Adels, derfor gif hun med tolv Døtters paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — Ellers fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprindsesser, hendes Sønnedøttre. De vare sex deilige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem Allesammen, hendes Hud var saa klar og skær som et Rosenblad, hendes

Dine saa blaa, som den dybeste Sø, men ligesom alle de Andre havde hun ingen Fodder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster vorte ud af Bæggene. De store Rav-Vinduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prindsesser, spiste af deres Haand og lode sig flappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med ildrøde og mørkeblaa Træer, Frugterne straaede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, i det de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl-Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær, man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Luften og kun saae Himmel over og under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man øine Solen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrømmede.

Hver af de smaa Prindsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; Een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en Anden syntes bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den Yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og estertænksom, og naar de andre Søstre pyntede op med de forunderligste Ting, de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Stranding kommet ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepiil, den vorte herligt, og hang med sine frijste Grene ud over den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste

sig violet og var i Berægelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det, hun vidste om Skibe og Bher, Mennesker og Dyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjorde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fisk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaae hende, da de ikke havde seet en Fugl.

„Naar I fylde Eders femten Aar, sagde Bedstemoderen, saa skulle I saae Lov til at dykke op af Havet, sidde i Maaneskin paa Klipperne og see de store Skibe, som seile forbi, Skove og Bher skulle I see!“ I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene femten Aar, men de Andre, — ja den Ene var et Aar yngre end den Anden, den Yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar, før hun turde komme op fra Havets Bund og see, hvorledes det saae ud hos os. Men den Ene lovede den Anden at fortælle, hvad hun havde seet og fundet deiligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok, der var saa meget, de maatte have Bested om.

Ingen var saa længselsfuld, som den Yngste, just hun, som havde længst Tid at vente og som var saa stille og taktsfuld. Mængden Nat stod hun ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaa Vand, hvor Fiskene slog med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun see, rigtignok skinnede de ganske blege, men gjennem Vandet saae de meget større ud, end for vore Dine; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Mennesker; de tænkte

vist ikke paa, at en deilig, lille Havfrue stod nedefor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjølen.

Nu var da den ældste Prindsesse femten Aar og turde stige op over Havfladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det Deiligste, sagde hun, var at ligge i Maanestien paa en Sandbanke i den rolige Sø, og see tæt ved Kysten den store Stad, hvor Lysene blinkede, ligesom hundrede Stjerner, høre Musikken og den Larm og Støi af Vogne og Mennesker, see de mange Kirketaarne og Spir, og høre hvor Klokkerne ringede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermeest efter Alt dette.

O! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saa op igjennem det mørkeblaa Vand, tænkte hun paa den store Stad med al den Larm og Støi, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Maret efter fik den anden Søster Lov til at stige op igjennem Vandet og svømme hvorhen hun vilde. Hun dykkede op, just i det Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste. Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de seilet hen over hende, men langt hurtigere, end de, fløi, som et langt, hvidt Elor, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet hvor Solen stod; hun svømmede hen imod den, men den sank og Rosenskjæret slukkedes paa Havfladen og Skyerne.

Maret efter kom den tredie Søster derop, hun var den dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb i Havet. Deilige grønne Høie med Vindranke saa hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dykke under Vandet, for at kjøle sit brændende

Ansigt. I en lille Bugt traf hun en heel Flok smaa Menneſtebørn; ganſke nøgne løb de og pladſkede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løb forſkrækkede deres Wei, og der kom et lille, ſort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før ſeet en Hund; den gjæde ſaa forſkrækkeligt ad hende, at hun blev angelt og ſøgte ud i den aabne Sø, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie, og de nydelige Børn, ſom kunde ſvømme paa Vandet, ſkjøndt de ingen Fiſkehale havde.

Den fjerde Søſter var ikke ſaa driftig, hun blev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var juſt det Deiligſte: man ſaae mange Mile bort rundt omkring ſig, og Himlen ovenover ſtod ligesom en Glasflokk. Skibe havde hun ſeet, men langt borte, de ſaae ud ſom Strandmaager, de morſomme Delphiner havde ſlaaet Kolbøtter, og de ſtore Hvalfiſke havde ſprøitet Vand op af deres Næſeboer, ſaa at det havde ſeet ud ſom hundrede Vandspring rundt om.

Nu kom Touren til den femte Søſter; hendes Geburtsdag var juſt om Vinteren og derfor ſaae hun, hvad de Andre ikke havde ſeet førſte Gang. Søen tog ſig ganſke grøn ud, og rundt om ſvømmede der ſtore Iſbjerge, hvert ſaae ud ſom en Perle, ſagde hun, og var dog langt ſtørre end de Kirfetaarne, Menneſtene byggede. I de forunderligſte Skikkelfer viſte de ſig og glimrede ſom Diamanter. Hun havde ſat ſig paa et af de ſtørſte og alle Seilere frydſede forſkrækkede udenom, hvor hun ſad og lod Blæſten flyve med ſit lange Haar; men ud paa Aſtenen blev Himlen overtrukket med Skyer, det lynede og tordnede, medens den forte Søløſtede de ſtore Iſblokke høit op og lod dem ſkinne ved de røde Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angelt og Gru, men hun ſad rolig paa ſit ſvømmende Iſbjerg og ſaae den blaa Lynſtraale ſlaae i Zikzak ned i den ſkinnende Søl.

Den førſte Gang en af Søſtrene kom over Vandet, var

enhver altid henrykt over det Nye og Smukke hun saa, men da de nu, som vorne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maanedes Forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund tog de fem Søstre hinanden i Armene og steg i Række op over Vandet; deilige Stemmer havde de, smukkere, end noget Menneske, og naar det da traf op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa deiligt om, hvor smukt det var paa Havets Bund, og bade Søfolkene, ikke være bange for at komme derned; men disse kunde ikke forstaae Ordene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Deiligheden dernede at see, thi naar Skibet sank, druknede Menneskene, og kom kun som Døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, steg høit op gjennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saa efter dem, og det var som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Taarer, og saa lider hun meget mere.

„Ak, var jeg dog femten Aar!“ sagde hun, „jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde af denne Verden derovenfor og af Menneskene, som bygge og boe deroppe!“

Endelig var hun da de femten Aar.

„See nu have vi Dig fra Haanden,“ sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. „Kom nu, lad mig pynte Dig, ligesom dine andre Søstre!“ og hun satte hende en Krands af hvide Lilier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten var det Halve af en Perle; og den Gamle lod otte store Østers flemme sig fast ved Prindsessens Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa ondt!“ sagde den lille Havfrue.

„Ja, man maa lide noget for Stadsen!“ sagde den Gamle.

O! hun vilde saa gjerne have rystet hele denne Pragt af

sig og lagt den tunge Krands; hendes røde Blomster i Haven flødte hende meget bedre, men hun turde nu ikke gjøre det om. „Farvel!“ sagde hun og steg saa let og klar, som en Boble, op gjennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løstede sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i den blegrode Luft straaede Aftenstjernen saa klart og deiligt, Luften var mild og frisk og Havet blidstille. Der laae et stort Skib med tre Master, et eneste Seil var kun oppe, thi ikke en Vind rørte sig og rundt om i Tougværket og paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saae ud, som om alle Nationers Flag vaiede i Luften. Den lille Havfrue svømmede lige hen til Rahytvinduet og hver Gang Vandet løstede hende i Veiret, kunde hun see ind ad de speilklare Ruder, hvor saa mange pyntede Menneſter stode, men den smukkeste var dog den unge Prinds med de store, sorte Dine, han var vist ikke meget over færtten Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor fete al denne Stads. Matroserne dansede paa Dækket, og da den unge Prinds traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Luften, de lyfte, som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forſkrækket og dukkede ned under Vandet, men hun stak snart Hovedet igjen op, og da var det ligesom om alle Himlens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun seet saadanne Ildkunster. Store Gole snurrede rundt, prægtige Ildfisk svingede sig i den blaa Luft, og Alting skinnede tilbage fra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde see hvert lille Toug, jagtens Menneſkene. O hvor dog den unge Prinds var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og smilte, mens Musikken klang i den deilige Nat.

Det blev silde, men den lille Havfrue kunde ikke vende sine Dine bort fra Skibet og fra den deilige Prinds. De brogede

Rygter bleve slukkede, Raketterne steg ikke mere i Veiret, der lød heller ingen flere Kanonstød, men dybt nede i Havet summede og brummede det; hun sad imedens paa Vandet og ghyngede op og ned, saa at hun kunde see ind i Kahytten; men Skibet tog stærkere Fart, det ene Seil bredte sig ud efter det andet, nu gif Bølgerne stærkere, store Skyer trak op, det lignede langtorte. O, det vilde blive et skrækkeligt Veir! derfor toge Matroserne Seilene ind. Det store Skib ghyngede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet rejste sig, ligesom store, sorte Bjerger, der vilde vælte over Masten, men Skibet dykkede, som en Svane, ned imellem de høie Bølger og lod sig igjen løfte op paa de taarnende Bønde. Det syntes den lille Havfrue just var en morsom Fart, men det syntes Søfolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knak midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet slingrede paa Siden, mens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saae den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv tage sig i Agt for Bjælker og Stumper af Skibet, der dreve paa Vandet. Et Dieblif var det saa kullende mørkt, at hun ikke kunde øine det Mindste, men naar det saa lignede, blev det igjen saa klart, at hun kjendte dem Alle paa Skibet; hver tænkte sig det bedste han kunde; den unge Prinds søgte hun især efter, og hun saae ham, da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Vigestrax blev hun ganske fornøiet, for nu kom han ned til hende, men saa husede hun, at Menneffene ikke kunne leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nei døde, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjælker og Planker der drev paa Søen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun dykkede dybt under Vandet og steg igjen høit op imellem Bølgerne, og kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans

Arme og Been begyndte at blive matte, de smukke Dine luffede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havfrue kommet til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet, og lod saa Bølgerne drive hende med ham, hvorhen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Veir forbi; af Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var ligesom om Brindsens Kinder fik Liv derved, men Dinene bleve luffede; Havfruen kysjede hans høie, smukke Bænder og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kysjede ham igjen, og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saae hun foran sig det faste Land, høie blaa Bjerger, paa hvis Top den hvide Sne skinnede, som var det Svaner, der laae; nede ved Kysten vare deilige, grønne Skove, og foran laae en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Appelsintræer vorte der i Haven, og foran Borten stod høie Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, der var blifstille, men meget dyb, lige hen til Klippen, hvor det hvide, fine Sand var skyllet op; her svømmede hun hen med den smukke Brinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store, hvide Bygning, og der kom mange unge Piger gennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høie Stene, som ragede op af Vandet, lagde Sø-Skum paa sit Haar og sit Bryst, saa at Ingen kunde see hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Brinds.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forstræffet, men kun et Dieblif, saa hentede hun flere Mennesker, og Havfruen saae, at Brindsen fik Liv, og at han smilte til dem Alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet

ham; hun følte sig saa bedrøvet, at da han blev ført ind i den store Bygning, dykkede hun forrigsfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og taktfuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke Noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prindsen. Hun saa, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saa, hvor Sneen smeltede paa de høie Bjerge, men Prindsen saa hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trøst, at sidde i den lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Prindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de vorte, som i et Vildnis, ud over Gangene og flettede deres lange Stilke og Blade ind i Trærnes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Tilslidst kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik strax alle de Andre det at vide, men heller ingen Flere end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Bested, hvem Prindsen var, hun havde ogsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom lille Søster!“ sagde de andre Prindsesser, og med Armene om hinandens Skuldre stege de i en lang Række op af Havet foran, hvor de vidste Prindsens Slot laae.

Dette var opført af en lysguul glindsende Steenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Rupler hævede sig over Taget, og mellem Spilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saa ud som levende. Gjennem det klare Glas i de høie Vinduer saa man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Silkegardiner og Tæpper vare ophængte og alle Væggene pyntede med store

Malerier, som det ret var en Fornøjelse at see paa. Midt i den største Sal pladsfede et stort Springvand, Straalerne stode høit op mod Glasfuplen i Loftet, hvorigjennem Solen skinnede paa Vandet og paa de deilige Planter, der vorte i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de Andre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle Canal, under den prægtige Marmor=Altan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganske ene i det klare Maanestien.

Hun saae ham mangen Aften seile med Musik i sin prægtige Baad, hvor Flagene vaiede; hun littede frem mellem de grønne Siv, og tog Vinden i hendes lange, sølvhvide Slør og Nogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Vingerne.

Hun hørte mangen Nat, naar Tisserne laae med Blus paa Søen, at de fortalte saa meget Godt om den unge Prinds, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halvdød drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kysjede ham; han vidste slet Intet derom, kunde ikke engang drømme om hende.

Meer og meer kom hun til at holde af Menneskene, meer og meer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større end hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høie Bjerge høit over Skyerne, og Landene, de eiede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øine. Der var saa meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt, derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder, og hun kjendte godt til

den høiere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene ovenfor Havet.

„Naar Menneskene ikke drukne“, spurgte den lille Havfrue, „kunne de da altid leve, døe de ikke, som vi hernede paa Havet?“

„Jo!“ sagde den Gamle, „de maae ogsaa døe, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre hundrede Aar, men naar vi saa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke engang en Grav hernede mellem vore Kjære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faae aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det engang skaaret over, kan det ikke grønnes igjen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efter at Legemet er blevet Jord; den stiger op igjennem den klare Luft, op til alle de skinnende Stjerner! ligesom vi dykke op af Havet og see Menneskenes Lande, saaledes dykke de op til ubekjendte, deilige Steder, dem vi aldrig faae at see.“

„Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?“ sagde den lille Havfrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faae Deel i den himmelske Verden!“

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!“ sagde den Gamle, „vi have det meget lykkeligere og bedre, end Menneskene deroppe!“

„Jeg skal altsaa døe og flyde som Skum paa Søen, ikke høre Bølgerne Musik, see de deilige Blomster, og den røde Sol! Kan jeg da slet Intet gjøre, for at vinde en evig Sjæl?“ —

„Nei!“ sagde den Gamle, „kun naar et Menneske fik Dig saa kjær, at Du var ham meer, end Fader og Moder, naar han med hele sin Tanke og Kjærlighed hang ved Dig, og lod Bræsten lægge sin høire Haand i din med Løfte om Trost og her og i al Trængsel, da flød hans Sjæl over i dit Legeme og Du fik ogsaa Deel i Menneskenes Lykke. Han gav Dig Sjæl og beholdt dog sin egen. Men det kan aldrig skee! Hvad der just er dei-

ligt her i Havet, din Fiskehale, finde de hæsligt deroppe paa Jorden, de forstaae sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to flodsfede Støtter, som de kalde Been, for at være smuk!"

Da sukkede den lille Havfrue og saae bedrøvet paa sin Fiskehale.

"Lad os være fornøiede," sagde den Gamle, "hoppe og springe ville vi i de trehundrede Aar, vi have at leve i, det er saamæn en god Tid nok, siden kan man desfornøieligere hvile sig ud i sin Grav. Taften skal vi have Hofbal!"

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig seer den paa Jorden. Vægge og Loft i den store Dandsesal vare af tykt men klart Glas. Flere hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stode i Rækker paa hver Side med en blaa brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gjennem Væggene, saa at Søen der udenfor var ganske oplyst; man kunde see alle de utallige Fisk, store og smaa, som svømmede henimod Glasmuren, paa nogle skinnede Skællene purpurrøde, paa andre syntes de Sølv og Guld. — Midt igjennem Salen flød en bred rindende Strøm, og paa denne dandsede Havmænd og Havfruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Menneffene paa Jorden. Den lille Havfrue sang skønnest af dem Alle, og de klappede i Hænderne for hende, og et Dieblisf sølte hun Glæde i sit Hjerte, thi hun vidste, at hun havde den skønneste Stemme af Alle paa Jorden og i Havet! Men snart kom hun dog igjen til at tænke paa Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme den smukke Brinds og sin Sorg over ikke at eie, som han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun sig ud af sin Faders Slot, og mens Alt derinde var Sang og Lystighed, sad hun bedrøvet i sin lille Have. Da hørte hun Baldhorn klinge ned igjennem Vandet, og hun tænkte: „nu seiler han vist deroppe, ham, som jeg holder mere af end Fader og Moder, ham, som min Tanke hænger ved og i hvis Haand jeg vilde

lægge mit Livs Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og en udødelig Sjæl! Mens mine Søstre dandse derinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til Havheren, hende jeg altid har været saa angst for, men hun kan maaskee raade og hjælpe!"

Nu gif den lille Havfrue ud af sin Have hen imod de brusende Malstrømme, bag hvilke Heren boede. Den Bei havde hun aldrig før gaaet, der vorte ingen Blomster, intet Søgræs, kun den nøgne, graa Sandbund strakte sig hen imod Malstrømmene, hvor Vandet, som brusende Møllehjul, hvirvlede rundt og rev Alt, hvad de fik fat paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse knusende Hvirvler maatte hun gaae, for at komme ind paa Havherens Distrikt, og her var et langt Stykke ikke anden Bei, end over varmt boblende Dynd, det kaldte Heren sin Tørvemose. Bag ved laae hendes Huus midt inde i en felseom Skov. Alle Træer og Buske vare Polyper, halv Dyr og halv Plante, de saae ud, som hundredhovedede Slanger, der vorte udaf Jorden; alle Grene vare lange, slimede Arme, med Fingre som smidige Orme, og Led for Led bevægede de sig fra Roden til den yderste Spidse. Alt hvad de i Havet kunde gribe fat paa, snuede de sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den lille Havfrue blev ganske forfækket staaende der udenfor; hendes Hjerte bankede af Angst, nær havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa Menneskets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange, flagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polyperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænderne lagde hun sammen over sit Bryst, og fløi saa afsted, som Fisken kan flyve gjennem Vandet, ind imellem de hæslige Polyper, der strakte deres smidige Arme og Fingre efter hende. Hun saae, hvor hver af dem havde Noget, den havde grebet, hundrede smaa Arme holdt det, som stærke Jernbaand. Mennesker, som vare omkomne paa Søen og sjunkne dybt derned, tittede som hvide Beenrade frem i Polypernes Arme. Skibsroer og Rister holdt

de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og qvalt, det var hende næsten det forstrækkeligste.

Nu kom hun til en stor slimet Plads i Skoven, hvor store, fede Vandsnoge baltrede sig og viste deres stygge, hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var reist et Huus af strandede Menneskers hvide Been, der sad Havheren og lod en Skrubbudse spise af sin Mund, ligesom Menneskene lade en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige, fede Vandsnoge kaldte hun sine smaa Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

„Jeg veed 'nok, hvad Du vil!“ sagde Havheren, „det er dumt gjort af Dig! alligevel skal Du faae din Villie, for den vil bringe Dig i Ulykke, min deilige Prindsesse. Du vil gjerne af med din Fiskehale og istedetfor den have to Stumper at gaae paa ligesom Menneskene, for at den unge Prinds kan blive forelsket i Dig og Du kan faae ham og en udødelig Sjæl!“ idetsamme loe Heren saa høit og fælt, at Skrubbudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. „Du kommer netop i rette Tid,“ sagde Heren, „imorgen, naar Sol staaer op, kunde jeg ikke hjælpe Dig, før igjen et Aar var omme. Jeg skal lave Dig en Drik, med den skal Du, før Sol staaer op, svømme til Landet, sætte Dig paa Bredden der og drikke den, da skilles din Hale ad og snerper ind til hvad Menneskene kalde nydelige Been, men det gjør ondt, det er som det skarpe Sværd gif gennem Dig. Alle, som see Dig, ville sige, Du er det deiligste Menneskebarn, de have seet! Du beholder din svævende Gang, ingen Vandserinde kan svæve som Du, men hvert Skridt Du gjør, er som om Du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil Du lide alt dette, saa skal jeg hjælpe Dig?“

„Ja!“ sagde den lille Havfrue med bævende Stemme, og tænkte paa Prindsen og paa at vinde en udødelig Sjæl.

„Men husk paa,“ sagde Heren, „naar Du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan Du aldrig mere blive en Havfrue

igjen! Du kan aldrig stige ned igjennem Vandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder Du ikke Prindsens Kjærlighed, saa kan for Dig glemmer Fader og Moder, hænger ved Dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge Eders Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faaer Du ingen udødelig Sjæl! den første Morgen efter at han er gift med en Anden, da maa dit Hjerte bryde, og Du bliver Skum paa Vandet."

"Jeg vil det!" sagde den lille Havfrue og var bleg, som en Død.

"Men mig maa Du ogsaa betale!" sagde Heren, "og det er ikke Lidet, hvad jeg forlanger. Du har den deiligste Stemme af Alle hernede paa Havets Bund, med den troer Du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal Du give mig. Det Bedste Du eier vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give Dig deri, at Drikken kan blive skarp, som et tveægget Sværd!"

"Men naar Du tager min Stemme," sagde den lille Havfrue, "hvad beholder jeg da tilbage!"

"Din deilige Skikkelse," sagde Heren, "din svævende Gang og dine talende Dine, med dem kan Du nok bedaare et Menneskehjerte. Naa, har Du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skjærer jeg den af, i Betaling, og Du skal faae den kraftige Drik!"

"Det skee!" sagde den lille Havfrue, og Heren satte sin Kjedel paa, for at koge Trolddrikken. "Kærlighed er en god Ting!" sagde hun og skurede Kjedelen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridse hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derved, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert Dieblik kom Heren nye Ting i Kjedelen, og da det ret kogte, var det

som naar Grokobilien græder. Tilfidsst var Drikken færdig, den saae ud som det klareste Vand.

„Der har Du den!“ sagde Heren og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

„Derfor Polyperne skulde gribe Dig, naar Du gaaer tilbage igjennem min Skov,“ sagde Heren, „saa fast kun een eneste Draabe af denne Drif paa dem, da springe deres Arme og Fingre i tusinde Stykker!“ men det behøvede den lille Havfrue ikke, Polyperne trak sig forfækkede tilbage for hende, da de saae den skinnende Drif, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen og de brusende Malsstrømme.

Hun kunde see sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dandsesal; de sov vist Alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaae bort fra dem. Det var, som hendes Hjerte skulde gaae itu af Sorg. Hun sneg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbed, fastede med Fingren tusinde Kys henimod Slottet og steg op igjennem den mørkeblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommet frem, da hun saae Brindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede deiligt klart. Den lille Havfrue drak den brændende skarpe Drif, og det var, som gif et tveægget Sværd igjennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laae som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun følte en sviende Smerte, men lige for hende stod den deilige, unge Brinds, han fastede sine kulsorte Dine paa hende, saa hun slog sine ned og saae, at hendes Fiskehale var borte, og at hun havde de nydeligste smaa, hvide Been, nogen lille Pige kunde have, men hun var ganske nøgen, derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange Haar. Brindsen spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommet her, og hun saae mildt og dog saa bedrøvet paa ham med sine

mørkeblaa Dine, tale kunde hun jo ikke. Da tog han hende ved Haanden og førte hende ind i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som Heren havde sagt hende forud, som om hun traadte paa spidse Style og skarpe Knive, men det taalte hun gjerne; ved Prindsens Haand steg hun saa let som en Boble, og han og Alle undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musselin fik hun paa, i Slottet var hun den skønneste af Alle, men hun var stum, kunde hverken synge eller tale. Deilige Slavinder, klædte i Silke og Guld, kom frem og sang for Prindsen og hans kongelige Forældre; Gen sang smukkere end alle de Andre og Prindsen klappede i Hænderne og smilte til hende, da blev den lille Havfrue bedrøvet, hun vidste, at hun selv havde sjunget langt smukkere! hun tænkte, „O han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Evighed!“

Nu dandsede Slavinderne i yndige, svævende Dandse til den herligste Musik, da hævede den lille Havfrue sine smukke, hvide Arme, reiste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dandsede, som endnu Ingen havde dandset; ved hver Bevægelse blev hendes Deilighed endnu mere synlig, og hendes Dine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte derover, især Prindsen, som kaldte hende sit lille Hittetbarn, og hun dandsede meer og meer, skjøndt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Prindsen sagde, at hun skulde alletider være hos ham, og hun fik Lov at sove udenfor hans Dør paa en Fløiels Pude.

Han lod hende se en Mandstragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De rede gennem de duftende Skove, hvor de grønne Grene sloge hende paa Skuldrene, og de smaa Fugle sang bag de friske Blade. Hun klattrede med Prindsen op paa de høie Bjerger, og skjøndt hendes fine Fødder blødte, saa de

Andre kunde see det, loe hun dog deraf og fulgte ham, til de saae Skyerne seile nede under dem, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Brindjens Slot, naar om Natten de Andre sov, gif hun ud paa den brede Marmortrappe, og det kjølede hendes brændende Fødder, at staae i det kolde Søvand, og da tænkte hun paa dem dernede i Dybet.

En Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa forrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede ad dem, og de kjendte hende og fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem Allesammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saae hun, langt ude, den gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen, med sin Krone paa Hovedet, de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Landet, som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Brindsen kjærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, kjært Barn, men at gjøre hende til sin Dronning, faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllups-Morgen blive Skum paa Søen.

„Holder Du ikke meest af mig, blandt dem Allesammen?“ syntes den lille Havfrues Dine at sige, naar han tog hende i sine Arme og kyssede hendes smukke Pande.

„Jo, Du er mig kjærest,“ sagde Brindsen, „thi Du har det bedste Hjerte af dem Alle, Du er mig meest hengiven, og Du ligner en ung Pige, jeg engang saae, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib som strandede, Bølgerne dreve mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste; den Ungste der fandt mig ved Strandbredden og reddede mit Liv, jeg saae hende kun to Gange; hun var den Eneste, jeg kunde elske i denne Verden, men Du ligner hende, Du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl; hun hører

det hellige Tempel til, og derfor har min gode Lykke sendt mig Dig, aldrig ville vi skilles!" — „Ak, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!" tænkte den lille Havfrue, „jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staaer, jeg sad bag Skummet og saae efter, om ingen Mennesker vilde komme. Jeg saae den smukke Pige, som han holder mere af, end mig!" og Havfruen jukkede dybt, græde kunde hun ikke. „Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag, jeg vil pleie ham, elske ham, offre ham mit Liv!"

Men nu skal Prindsen giftes og have Nabokongens deilige Datter! fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser for at see Nabokongens Lande, hedder det nok, men det er for at see Nabokongens Datter, et stort Følge skal han have med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet og loe; hun kjendte Prindsens Tanter meget bedre, end alle de Andre. „Jeg maa reise!" havde han sagt til hende, „jeg maa see den smukke Prindsesse, mine Forældre forlange det, men tvinge mig til at føre hende her hjem, som min Brud, ville de ikke! jeg kan ikke elske hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet, som Du ligner, skulde jeg engang vælge en Brud, saa blev det snarere Dig, mit stumme Hitebarn med de talende Dine!" og han kyskede hendes røde Mund, legede med hendes lange Haar og lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det drømte om Menneske-Lykke og en u dødelig Sjæl.

„Du er dog ikke bange for Havet, mit stumme Barn!" sagde han, da de stode paa det prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabokongens Lande; og han fortalte hende om Storm og Havblis, om selsomme Fiske i Dybet og hvad Dykkeren der havde seet, og hun smilte ved hans Fortælling, hun vidste jo bedre, end nogen Anden, Besset om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de Alle sov, paa Ethernanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Relingen af Skibet og stirrede ned igjennem det klare Vand, og hun syntes at see sin Faders Slot, øverst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride Strømme mod Skibets Rjøl. Da kom hendes Søstre op over Vandet, de stirrede forrigfuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilede og vilde fortælle, at Alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrengen nærmede sig hende og Søstrene dykkede ned, saa han blev i den Tro, at det Hvide, han havde seet, var Skum paa Søen.

Næste Morgen seilede Skibet ind i Havnen ved Nabokon- gens prægtige Stad. Alle Kirkeflokker ringede, og fra de høje Taarne blev blæst i Basuner, mens Soldaterne stode med vaimende Faner og blinkende Bajonetter. Hver Dag havde en Fest. Bal og Selskab fulgte paa hinanden, men Brindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langt derfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begjærlig efter at see hendes Skjønhed, og hun maatte erkjende den, en yndigere Skikkelse havde hun aldrig seet. Huden var saa fin og stjær, og bag de lange, mørke Dienhaar smilede et Bar sorteblaa, trofaste Dine!

„Det er Dig!“ sagde Brindsen, „Dig, som har frelst mig, da jeg laae som et Liig ved Kysten!“ og han trykkede sin rødmende Brud i sine Arme. „O, jeg er altfor lykkelig!“ sagde han til den lille Havfrue. „Det Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde Dig ved min Lykke, thi Du holder meest af mig blandt dem Alle!“ Og den lille Havfrue kysjede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte briste. Hans Bryllups-Morgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Herolderne rede om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Søvlamper. Præsterne svingede Røgelsekar og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Biskoppens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Dre hørte ikke den festlige Musik, hendes Die saae ikke den hellige Ceremonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa Alt hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom ombord paa Skibet, Kanonerne lød, alle Flagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kongeligt Telt af Guld og Purpur og med de deiligste Hynder, der skulde Brudeparret sove i den stille, kjølige Nat.

Seilene svulmede i Vinden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper og Søfolkene dandsede lystige Dandse paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den første Gang, hun dykkede op af Havet og saae den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dandsen, svævede, som Evalen svæver, naar den forfølges, og alle tiljubede hende Beundring, aldrig havde hun dandset saa herligt; det skar som skarpe Knive i de fine Fødder, men hun følte det ikke; det skar hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften hun saae ham, for hvem hun havde forladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme. og daglig lidt uendelige Dvaler, uden at han havde Tanke derom. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Lust som han, saae det dybe Hav og den stjerneblaa Himmel; en evig Nat uden Tanke og Drøm ventede hende, som ei havde Sjæl, ei kunde vinde den. Og Alt var Glæde og Lyslighed paa Skibet til langt over Midnat, hun loe og dandsede med Dødstanken i sit Hjerte. Prindsen kyskede sin deilige Brud, og hun legede

med hans sorte Haar, og Arm i Arm gif de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev thyst og stille paa Skibet, kun Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Relingen og saae mod Osten efter Morgenrøden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saae hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege, som hun; deres lange, smukke Haar flagrede ikke længer i Blæsten, det var affaaet.

„Vi have givet det til Heren, for at hun skulde bringe Hjælp, at Du ikke i denne Nat skal døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer Du hvor skarp? Før Sol staaer op, maa Du stikke den i Prindsens Hjerte, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da vore de sammen til en Fiskehale og Du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Vandet til os og leve dine tre hundrede Aar, før Du bliver det døde, salte Søskum. Skynd Dig! han eller Du maa døe, før Sol staaer op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort faldt for Herens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd Dig, seer Du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle Minuter stiger Solen, og da maa Du døe!“ og de udstødte et forunderligt dybt Suk og sank i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpurtæppet bort fra Teltet, og hun saae den deilige Brud sove med sit Hoved ved Prindsens Bryst, og hun bøiede sig ned, kyskede ham paa hans smukke Bænde, saae paa Himlen, hvor Morgenrøden lyste meer og meer, saae paa den skarpe Kniv og fæstede igjen Dinene paa Prindsen, der i Drømme nævnede sin Brud ved Navn, hun kun var i hans Tanker, og Kniven zittrede i Havfruens Haand, — men da fæstede hun den langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor den faldt, det saae ud, som piplede der Bloddraaber op af Vandet. Endnu engang saae hun med halvbrustne Blik paa Prind-

sen, styrtede sig fra Skibet ned i Havet, og hun følte, hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde Havskum, og den lille Havfrue følte ikke til Døden, hun saa den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gjennemsigtige, deilige Skabninger; hun kunde gennem dem see Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodi, men saa aandig, at intet menneskeligt Øre kunde høre den, ligesom intet jordisk Øie kunde see dem; uden Vinger svævede de ved deres egen Lethed gennem Luften. Den lille Havfrue saa, at hun havde et Legeme som de, det hørvede sig meer og meer op af Skummet.

„Til hvem kommer jeg?“ sagde hun, og hendes Stemme flang som de andre Væsners, saa aandigt, at ingen jordisk Musik kan gjengive det.

„Til Luftens Døttre!“ svarede de Andre. „Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig saa den, uden hun vinder et Menneskes Kjærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Luftens Døttre have heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig een. Vi flyve til de varme Lande, hvor den lune Vestluft dræber Menneskene; der viste vi Kjølning. Vi sprede Blomsternes Duft gennem Luften og sende Bederqvælgelse og Lægedom. Naar vi i tre hundrede Aar have stræbt at gjøre det Gode, vi kunne, da saa vi en udødelig Sjæl og tage Deel i Menneskenes evige Lykke. Du stakkels lille Havfrue har med dit hele Hjerte stræbt efter det samme, som vi, Du har lidt og taalt, hævet Dig til Luftaandernes Verden, nu kan Du selv gennem gode Gjerninger skabe Dig en udødelig Sjæl om tre hundrede Aar.“

Og den lille Havfrue løftede sine klare Arme op mod Guds Sol, og for første Gang følte hun Taarer. — Paa Skibet var igjen Støi og Liv, hun saa Brindsen med sin smukke

Brud søge efter hende, veemodig stirrede de paa det bølgende Skum, som om de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. Ufsynlig kysjede hun Brudens Bænde, smilede til ham og steg med de andre Luftens Børn op paa den rosenrøde Sky, som seilede i Luften.

„Om tre hundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!“

„Ogsaa tidligere kunne vi komme der!“ hviskede Gen.
„Ufsynligt svæve vi ind i Menneskenes Huse, hvor der er Børn, og for hver Dag vi finde et godt Barn, som gjør sine Forældre Glæde og fortjener deres Kjærlighed, forforkter Gud vor Prøvetid. Barnet veed ikke, naar vi flyve gennem Stuen, og naar vi da af Glæde smile over det, da tages et Aar fra de tre hundrede, men see vi et uartigt og ondt Barn, da maae vi græde Sorgens Graad, og hver Taare lægger en Dag til vor Prøvetid! —

Den uartige Dreng.

Der var engang en gammel Digter, saadan en rigtig god gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forfækkeligt ondt Veir udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad luunt og godt ved sin Kaffelovn, hvor Ilden brændte og Gblerne snurrede.

„Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stafler, som ere ude i det Veir!“ sagde han, for han var saadan en god Digter.

„O, luk mig op! jeg fryser og er saa vaad!“ raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned og Blæsten rustede i alle Vinduer.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter, og gik hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske nøgen og Vandet drev af hans lange, gule Haar. Han rystede af Kulde; var han ikke kommet ind, havde han vist maattet døe i det onde Veir.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faae Dig varmet! Viin og et Æble skal Du faae, for Du er en deilig Dreng!“

Det var han ogsaa. Hans Dine saae ud som to klare Stjerner, og skjøndt Vandet flød ned af hans gule Haar krøllede det sig dog saa smukt. Han saae ud, som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han en deilig Glitsbue, men den var ganske fordærvet af Regnen; alle Couleurerne paa de smukke Bile løb ud i hinanden af det vaade Veir.

Den gamle Digter satte sig ved Kaffelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine, og kogte sød Viin til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet, og dansede rundt om den gamle Digter.

„Du er en lystig Dreng!“ sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?“

„Jeg hedder Amor!“ svarede han, „kjender Du mig ikke? Der ligger min Glitsbue! den skjyder jeg med, kan Du troe! See, nu bliver Veiret godt udenfor; Maanen skinner!“

„Men din Glitsbue er fordærvet!“ sagde den gamle Digter.

„Det var slem!“ sagde den lille Dreng, tog den op og saae paa den. „O, den er ganske tør, har slet ikke lidt nogen Skade! Strængen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!“ saa spændte han den, lagde en Piil paa, sigtede og skjød den gode gamle Digter lige ind i Hjertet: „Kan Du nu see, at

min Flitsbue ikke var fordærvet!" sagde han, Ioe ganske høit og løb sin Vej. Den uartige Dreng! saaledes at sthyde paa den gamle Digter, der havde luffet ham ind i den varme Stue, været saa god mod ham og givet ham den deilige Viin og det bedste Æble.

Den gode Digter laae paa Gulvet og græd, han var virkelig skudt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: „h! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig iagt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!"

Alle de gode Børn, Piger og Dreng, han fortalte det til, toge sig saadan iagt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspeculeret! Naar Studenterne gaae fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kjende ham, og saa tage de ham under Armen og troe, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaae fra Præsten, og naar de staae paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Tider efter Folk! Han sidder i den store Øksekrone paa Theatret og brænder i lys Lue, saa Folk troe, det er en Lampe, men de mærke siden noget Andet. Han løber i Kongens Have og paa Volden! ja, han har engang skudt din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal Du aldrig have Noget med at gjøre! han er efter alle Folk. Tænk engang, han skjød endogjaa en Piiil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadan Noget glemmer hun aldrig. H, den slemme Amor! Men nu kjender Du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng.

Paradisets Have.

Der var en Kongesøn, Ingen havde saa mange og saa smukke Bøger, som han; Alt hvad der var skeet i denne Verden kunde han læse sig til og see afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folk og hvert Land kunde han faae Bæsteb om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom stod der ikke et Ord; og den, just den var det, han tænkte meest paa.

Hans Bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganske lille, men skulde begynde sin Skolegang, at hver Blomst i Paradisets Have var den sødeste Kage, Støvtraadene den fineste Viin; paa een stod Historie, paa en anden Geographie eller Tabeller; man behøvede kun at spise Kage, saa kunde man sin Læstie; jo mere man spiste, desmere fik man ind af Historie, Geographie og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt, som han blev en større Dreng, lærte meer og blev langt klogere, begreb han nok, at der maatte være en langt anderledes Deilighed i Paradisets Have.

„O, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ; hvorfor spiste Aldam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke skeet! aldrig skulde Synden være kommet ind i Verden!“

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar! Paradisets Have fyldte hele hans Tanke.

En Dag gik han i Skoven; han gik alene, for det var hans største Fornøjelse.

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnveir, som om hele Himlen var een eneste Sluse, hvorfra Vandet styrtede; det var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade Græs, snart

faldd han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Alppegrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Traad paa den stakkels Brinds. Han maatte kravle op over store Steenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høie Møs. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saae han en stor opløst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde stege en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort, med sine høie Takker, var stuet paa Spid og drejede sig langsomt rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, høi og stærk, som var hun et udfærdt Mandfolk, sad ved Ilden, og kastede det ene Stykke til efter det andet.

„Kom Du kun nærmere!“ sagde hun, „sæt Dig ved Ilden, at Du kan saae dine Klæder tørrede!“

„Her er en slem Træk!“ sagde Brindsen og satte sig paa Gulvet.

„Det bliver værre endnu, naar mine Sønner komme hjem!“ svarede Konen. „Du er her i Vindenes Hule, mine Sønner ere Verdens de fire Vinde. Kan Du forstaae det?“

„Hvem ere dine Sønner?“ spurgte Brindsen.

„Ja, det er ikke godt at svare, naar man spørger dumt!“ sagde Konen. „Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Vangbold med Ekterne deroppe i Storstuen!“ og saa pegede hun op i Veiret.

„Maa saa!“ sagde Brindsen. „J taler ellers noget haardt og er ikke saa mild, som de Fruentimmer, jeg ellers seer omkring mig!“

„Ja, de have nok ikke Andet at gjøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Drengene i Aale! men det kan jeg, skjøndt de have stive Nakker! seer Du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de ligesaa bange for, som Du har været det for Riset bag Speilet. Jeg kan bukke Drengene sammen, skal jeg

fige Dig, og saa komme de i Bosen; der gjøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at spite, før jeg finder for godt. Men der har vi den Gne!"

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en isnende Kulde, store Hagl hoppede hen ad Gulvet, og Sneesnokkene fhgedede rundt om. Han var klædt i Bjørneskind's Buxer og Trøje; en Hætte af Sælhundestind gik ned over Ørene; lange Tistapper hang ham ved Skjæget, og det ene Hagl efter det andet gled ham ned fra Trøje-Kraven.

"Gaa ikke strax til Ilden!" sagde Prindsen. "De kan saa let faae Frost i Ansigtet og Hænderne!"

"Frost!" sagde Nordenvinden og lo ganske høit. "Frost! det er just min største Fornøielse! Hvad er ellers Du for et Skrinkelbeen? Hvor kommer Du i Vindenes Hule?"

"Han er min Gjest!" sagde den Gamle, "og er Du ikke fornøiet med den Forklaring, saa kan Du komme i Bosen! — Nu kjender Du min Dømmekraft!"

See det hjalp, og Nordenvinden fortalte hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en heel Maaned.

"Fra Polarhavet kommer jeg!" sagde han; "jeg har været paa Beeren-Giland med de russiske Hvalrosse-Fangere. Jeg sad og sov paa Noret, da de seilede ud fra Nordkap! naar jeg imellem vaagnede lidt, fløi Stormfuglen mig om Benene! det er en løierlig Fugl, den gjør et rask Slag med Vingerne og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok."

"Gjør det bare ikke saa vidtløftigt!" sagde Vindenes Moder. "Og saa kom Du da til Beeren-Giland!"

"Det er deiligt! det er et Guld til at dansje paa, fladt, som en Talerken! halvtøet Snee med Mørk, skarpe Stene og Beenrade af Hvalrosser og Tisbjørne laae der, de saa ud som Kjemper's Arme og Been, med muggen Grønhed. Man skulde troe, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til

Laagen for at man kunde see Skuret: det var et Huus, reist af Brag og betrukket med Hvalrosse-Hud; Kjødsiden vendte ud, den var fuld af Rødt og Grønt; paa Taget sad en levende Isbjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saae paa Fugle-rederne, saae paa de nøgne Unger, der skreg og gavede; da blæste jeg ned i de tussinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne som levende Indvolde eller Rjæmpe-Maddiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!" —

"Du fortæller godt, min Dreng!" sagde Moderen. "Jeg faaer Vandet i Munden ved at høre paa Dig!"

"Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalrosfens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil! jeg blæste op, lod mine Seilere, de flippehøie Isfjelde, flemme Baadene inde; hui hvor man pøb, og hvor man skreg, men jeg pøb høiere! de døde Hval-Kroppe, Rister og Lougværk maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Sneesnoffene om dem og lod dem i de indflemte Fartøier drive Syd paa med Fangsten, for der at smage Saltvand. De komme aldrig meer til Beeren-Giland!"

"Saa har Du gjort ondt!" sagde Vindenes Moder.

"Hvad godt jeg har gjort, kunne de Andre fortælle!" sagde han, "men der har vi min Broder fra Vesten, ham kan jeg bedst lide af dem Allesammen, han smager af Søen og har en velsignet Kulde med sig!"

"Er det den lille Zephyr?" spurgte Brindsen.

"Ja vist er det Zephyr!" sagde den Gamle, "men han er ikke saa lille endda. I gamle Dage var han en smuk Dreng, men nu er det forbi!"

Han saae ud som en Vildmand, men han havde en Faldhat paa for ikke at komme til Skade. I Haanden holdt han

en Mahogni Kølle, hugget i de amerikanske Mahogni-Skove. Mindre kunde det ikke være!

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte hans Moder.

„Fra Skov-Drknerne!“ sagde han, „hvor de tornede Lianer gjøre et Gjerde mellem hvert Træ, hvor Bandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneftene synes unødvendige!“

„Hvad bestilte Du der?“

„Jeg saae paa den dybe Flod, saae hvor den styrtede fra Klippen, blev Støv og fløi mod Skyerne, for at bære Regnbuen, Jeg saae den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Vildændernes Flok, der fløi i Beiret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om, og blæste en Storm, saa de urgamle Træer seilede og bleve til Spaaner.“

„Og Andet har Du ikke bestilt?“ spurgte den Gamle.

„Jeg har flaaet Kolbøtter i Savannerne, jeg har flappet de vilde Heste og rystet Kokosnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige Alt, hvad man veed. Det kjenner Du nok, Du Gamle!“ og saa kyskede han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtignok en vild Dreng.

Nu kom Søndenvinden med Turban og flyvende Beduin-Kappe.

„Her er dygtigt koldt her inde!“ sagde han, og kastede Brænde til Ilden, „man kan mærke at Nordenvinden er kommet først!“

„Her er saa hedt, saa man kan stege en Isbjørn!“ sagde Nordenvinden.

„Du er selv en Isbjørn“ svarede Søndenvinden.

„Vil I puttes i Posen!“ spurgte den Gamle, — „Sæt Dig ned paa Stenen der og fortæl, hvor Du har været.“

„I Africa, min Moder!“ svarede han. „Jeg var med Hottentotterne paa Løvejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der groer paa Sletten, grønt som en Oliven! der dandfede Gnuen, og Strudsen løb Væddeløb med mig, men jeg er dog raslere til Beens. Jeg kom til Orkenen til det gule Sand; der seer ud, som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kameel for at faae Vand at drikke, men det var kun lidt, de fik. Solen brændte for oven, og Sandet stegte for neden. Ingen Grændse havde den udstrakte Orken. Da baltrede jeg mig i det fine, løse Sand og hvirvlede det op i store Støtter, det var en Dands! Du skulde have seet, hvor forfægt Dromedaren stod, og Kjøbmanden traf Kastanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, sin Gud. Nu ere de begravede, der staaer en Pyramide af Sand over dem Allesammen; naar jeg engang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Been, da kan de Reisende see, her har før været Mennesker; ellers kan man ikke troe det i Orkenen!“

„Du har altsaa kun gjort ondt!“ sagde Moderen. „Marsch i Bosen!“ og før han vidste det, havde hun Søndenvinden om Livet og i Bosen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

„Det er nogle raske Drenge, hun har“! sagde Prindsen.

„Ja saamæn,“ svarede hun, „og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!“

Det var Østenvinden, han var klædt som en Chinese.

„Naa, kommer Du fra den Kant!“ sagde Moderen, „jeg troede, Du havde været i Paradisets Have.“

„Der flyver jeg først hen imorgen!“ sagde Østenvinden, „imorgen er det hundrede Aar siden jeg var der! jeg kommer nu fra China, hvor jeg har dandset om Porcellaintaarnet, saa alle Klokkerne klingede. Rede paa Gaden fik Embedsmændene Brygl; Bambusrør blev slidt paa deres Skuldre, og det var

Folk fra den første til den niende Grad, de skreg: mange Tak, min faderlige Velgjører! men de meente ikke Noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tsing, tsang, tsu!"

"Du er faad paa det!" sagde den Gamle, "Det er godt, Du imorgen kommer til Paradisets Have, det hjælper altid paa din Dannelse! drif saa dygtig af Viisdommens Kilde og tag en lille Flaske fuld hjem med til mig!"

"Det skal jeg!" sagde Østenvinden. "Men hvorfor har Du nu puttet min Broder fra Sonden ned i Bosen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Phønix; den Fugl vil Prindsessen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert hundrede Aar gjør Visit. Luk Bosen op! saa er Du min sødeste Moder, og jeg skal forære Dig to Kommer fulde af Thee, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!"

"Naar for Theens Skyld og fordi Du er min Kæledægge, vil jeg aabne Bosen!" Det gjorde hun, og Søndenvinden krob ud, men han saae ganske slukøret ud, fordi den fremmede Prinds havde seet det.

"Der har Du et Palmeblad til Prindsessen!" sagde Søndenvinden, "det Blad har den gamle Fugl Phønix, den eneste der var i Verden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnets-Beskrivelse, de hundrede Aar han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg saae, hvor Fugl Phønix selv stak Ild i sin Rede og sad og brændte op, som en Hindues Kone. Hvor dog de tørre Grene knagede, der var en Røg og en Duft. Tilslidst slog Alt op i Lue, den gamle Fugl Phønix blev til Aske, men hans Asg laae gloende rødt i Ilden, det revnede med et stort Knald, og Ungen fløi ud, nu er den Regent over alle Fuglene og den eneste Fugl Phønix i Verden. Han har bidt et Hul i Palmebladet, jeg gav Dig, det er hans Hilsen til Prindsessen!"

„Lad os nu faae Noget at leve af!“ sagde Vindenes Moder, og saa satte de sig Alle til at spise af den stegte Hjort, og Prindsen sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve de snart gode Venner.

„Hør, sliig mig engang,“ sagde Prindsen, „hvad er det for en Prindsesse, her bliver talt saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have.“

„Ho, ho!“ sagde Østenvinden, „vil Du derhen, ja saa slyv Du med mig imorgen! men det maa jeg ellers siige Dig, der har ingen Menneſker været ſiden Adams og Evas Tid. Dem kjender Du jo nok af din Bibelhistorie!“

„Ja viſt!“ sagde Prindsen.

„Dengang de bleve forjagne, ſank Paradisets Have ned i Jorden, men den beholdt ſit varme Solſkin, ſin milde Luſt og al ſin Herlighed. Feernes Dronning boer derinde; der ligger Lykſalighedens D, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er deilig at være! Sæt Dig paa min Ryg imorgen, saa ſkal jeg tage Dig med; jeg tænker, det nok lader ſig gjøre! men nu maa Du ikke ſnakke mere, for jeg vil ſove!“

Og ſaa ſov de Allesammen

I den tidlige Morgenſtund vaagnede Prindsen og blev ikke lidt betuttet ved at han allerede var høit oppe over Skyerne. Han ſad paa Ryggen af Østenvinden, der nok ſaa ærligt holdt paa ham; de vare ſaa høit i Veiret, at Skove og Marker, Floder og Søer toge ſig ud, ſom paa et ſtort illumineret Landſkaart.

„God Morgen!“ ſagde Østenvinden. „Du kunde ellers gjerne ſove lidt endnu, for der er ikke meget at ſee paa det flade Land under os. Uden Du har Lyſt til at tælle Kirker! de ſtaaer ſom Kridtprikker nede paa det grønne Bræt.“ Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Bræt.

„Det var uartigt, at jeg ikke fik sagt Farvel til din Moder og dine Brødre!“ sagde Brindsen.

„Naar man sover, er man undskyldt!“ sagde Østenvinden, og derpaa fløi de endnu raskere afsted; man kunde høre det paa Toppene af Skovene, naar de foer henover dem, raslede alle Grene og Blade; man kunde høre det paa Havet og Søerne, thi hvor de fløi, væltede Bølgerne høiere, og de store Skibe neiede dybt ned i Vandet, som svømmende Svaner.

Mod Aften, da det blev mørkt, saae det morsomt ud med de store Byer; Lyfene brændte dernede, snart her, snart der; det var akkurat, som naar man har brændt et Stykke Papir og seer de mange smaa Ildgnister, hvor de ere Børn og gaar af Skole. Og Brindsen flappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det og heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespiir.

Ørnen i de sorte Skove fløi nok saa let, men Østenvinden fløi lettere. Rosaffen paa sin lille Hest jog afsted over Sletterne, men Brindsen jog anderledes afsted.

„Nu kan Du see Himmalaja!“ sagde Østenvinden, „det er det høieste Bjerg i Aften; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!“ saa drøiede de mere sydligt, og snart duftede der af Krydrier og Blomster. Figen og Granatæbler vorte vild, og den vilde Viinranke havde blaa og røde Druer. Her steg de begge To ned, strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden ligesom de vilde sige: „velkommen tilbage!“

„Ere vi nu i Paradisets Have?“ spurgte Brindsen.

„Nei vist ikke!“ svarede Østenvinden, „men nu skal vi snart komme der. Seer Du Bjeldræggen der og den store Hule, hvor Viinrankerne hænge som store, grønne Gardiner. Der skal vi ind igjennem! Svøb Dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt og det er isnende koldt. Fuglen, som streifer forbi

Gulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!"

"Saa, det er Veien til Paradisets Have?" spurgte Brindsen. Nu gik de ind i Gulen; hu! hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. Østenvinden bredte sine Vinger ud, og de lystede som den klareste Ild; nei hvilke Guler! de store Steenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snevert, at de maatte krybe paa Hænder og Fødder, snart saa høit og udstrakt som i den frie Luft. Det saae ud som Gravcapeller med stumme Drøgelpiber og forstenede Faner.

"Vi gaae nok Dødens Wei til Paradisets Have?" sagde Brindsen, men Østenvinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det deiligste blaa Lys straaledede dem imøde; Steenblokkene oven over bleve mere og mere en Taage, der tilsidst var klar som en hvid Sky i Maanestien. Nu vare de i den deiligste milde Luft, saa frisk som paa Bjergene, saa duftende som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurøde Al, der skjode blaa Ildgnister ved hver Bøining, spillede dernede i Vandet, og de brede Alafande-Blade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødguul brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Olien faaer Lampen bestandig til at brænde! en fast Bro af Marmor, men saa kunstigt og fint udskaaen, som var den gjort af Kniplinger og Glasperler, førte over Vandet til Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets Have blomstrede.

Østenvinden tog Brindsen paa sine Arme og bar ham derover. Der sang Blomster og Blade de skjønneste Sange fra hans Barndom, men saa svulmende deiligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer, eller kjæmpestore Vandplanter, her groede! saa faste og store Træer havde Brindsen aldrig før

feet. I lange Krandsse hang der de forunderligste Slynngplanter, som de kun findes afbildede med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller snoe sig der gjennem Begyndelses-Bogstaverne. Det var de felfomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snørkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Paa-fugle med udbredte straalende Haler! Jo det var rigtignok saa! nei da Brindsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalende som Paa-fuglens deilige Hale. Løven og Tigeren sprang lig smidige Katte mellem de grønne Hækker, der duftede som Olietræets Blomster, og Løven og Tigeren vare tamme; den vilde Skovdue, skinnende som den skjønneste Perle, baskede med sine Vinger Løven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa sky, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Nu kom Paradisets Døge; hendes Klæder straalende som Solen, og hendes Ansigt var mildt, som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de deiligste Piger, hver med en lyfende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det frefvne Blad fra Fugl Phønix, og hendes Dine sunklede af Glæde; hun tog Brindsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver, som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Loftet selv var een stor straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Væger. Brindsen traadte hen til Vinduet og saae igjennem een af Ruderne, da saae han Rundstabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. „Ere de ikke forjagne?“ spurgte han, og Deen smilede, og forklarede ham, at paa hver Rude havde Liden saaledes brændt sit Billede, men ikke som man pleiede at see det, nei der var Liv deri, Trærnes Blade rørte sig, Menneskene kom og gik, som i et Speilbillede. Og han saae gjennem en anden Rude, og der var Jakobs Drøm,

hvor Stigen gik lige ind i Himlen, og Englene med store Vinger frævede op og ned. Ja, Alt hvad der var skeet i denne Verden levede og rørte sig i Glasruderne; saa kunstige Malerier kunde kun Tiden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en Sal, stor og høj, dens Vægge syntes transparente Malerier, med det ene Ansigt deiligere, end det andet; det var Millioner Lykkelige, der smilede og sang, saa det flød sammen i een Melodi; de allerøverste vare saa smaa, at de syntes mindre end den mindste Rosenknop, naar den tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i Salen stod et stort Træ med hængende hyppige Grene; gyldne Æbler, store og smaa, hang som Appelsiner mellem de grønne Blade. Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

„Lad os nu stige i Baaden!“ sagde Feen, „der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svulmende Vand! Baaden ghynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Dine.“ Og det var underligt at see, hvorledes hele Kysten bevægede sig. Der kom de høie, snebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer, Hornet klang saa dybt veemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu bøiede Banantræerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, fulsorte Svaner svømmede paa Vandet, og de selsomste Dyr og Blomster viste sig paa Strandbredden: det var Ny-Holland, den femte Verdensdeel, der med en Udflugt til de blaa Bjerger gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saae de Vildestes Dans til Lyden af Trommer og Been-Luber. Ægyptens Pyramider, der ragede ind i Skyerne, omstyrtede Søiler og Sphinxer, halv begravede i Sandet, seilede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Fjeller, det var et Fyrværkeri, som Ingen kunde gjøre efter. Brindsen var saa lykkelig, ja han saae jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

„Og altid kan jeg blive her?“ spurgte han.

„Det beroer paa Dig selv!“ svarede Feen. „Derjom Du ikke, som Adam, lader Dig friste til at gjøre det Forbudne, da kan Du altid blive her!“

„Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!“ sagde Brindsen. „Her er jo tusinde Frugter, skønne, som de!“

„Prøv Dig selv, og er Du ikke stærk nok, saa følg med Østenvinden, som bragte Dig; han flyver nu tilbage og kommer her ei i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaae for Dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaaer fra Dig, maa jeg tilraabe Dig „Følg med!“ Jeg maa vinke med Haanden ad Dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: Du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ groer; jeg sover under dets duftende, hængende Grene, Du vil bøje Dig over mig, og jeg maa smile, men trykker Du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for Dig. Ørkenens skarpe Vind vil omsuse Dig, den kolde Regn drøppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod.“

„Jeg bliver her!“ sagde Brindsen, og Østenvinden kysjede ham paa Panden og sagde „vær stærk, saa samles vi her igjen om hundrede Aar! Farvel! Farvel!“ og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyfte, som Kornmoen i Høsten, eller Nordlyset i den kolde Vinter. „Farvel! Farvel!“ klang det fra Blomster og Trær. Storke og Pelikaner fløi i Række, som flagrende Baand, og fulgte med til Grændsen af Haven.

„Nu begynde vore Dandse!“ sagde Feen, „ved Slutningen, hvor jeg dandser med Dig, vil Du see, idet Solen synker, at jeg vinker ad Dig, Du vil høre mig tilraabe Dig: følg med, men gjør det ikke! i hundrede Aar maa jeg hver Aften gjentage det; for hver Gang den Tid er omme, vinder Du mere Kraft, tilsidst

tænker Du aldrig derpaa. Taften er det første Gang; nu har jeg advaret Dig!"

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide, gjennemsigtige Lillier, de gule Støvtraade i hver var en lille Guldharpe, som klang med Strængelyd og Fløitetonen. De skønneste Piger, svævende og slanke, klædte i bølgende Flor, saa man saae de deilige Lemmer, svævede i Dandse og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde døe, og at Paradisets Have skulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lillierne Skjær som den deiligste Rose, og Brindsen drak af den skummende Viin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lyksalighed, som aldrig før; han saae, hvor Salens Baggrund aabnede sig; Kundskabens Træ stod i en Olands, der blendede hans Øie; Sangen deraf var blød og deilig, som hans Moders Stemme, og det var, som hun sang: „mit Barn! mit elskede Barn!"

Da vinkede Feen og raabte saa kjærligt: „følg mig! følg mig!" og han styrtede hen imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den første Aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den frydrede Duft rundt om, blev mere stærk, Harperne toned langt deiligere, og det var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen, hvor Træet groede, nikkede og sang: „Alt bør man kjende! Mennesket er Jordens Herre." Og det var ikke længer blodige Taarer, der faldt fra Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde, funklende Stjerner, syntes ham. „Følg mig, følg mig!" lød de bævende Toner, og ved hvert Skridt brændte Brindsens Rinder hedere, hans Blod bevægede sig stærkere. „Jeg maa!" sagde han, „det er jo ingen Synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge Skjønhed og Glæde! see hende sove vil jeg! der er jo Intet tabt, naar jeg kun lader være at kysse hende, og det gjør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Willie!"

Og Teen kastede sin straalende Dragt, bøiede Grenene tilbage, og et Dieblif efter var hun skjult derinde.

„Jeg har endnu ikke syndet!“ sagde Prindsen, „og vil det ikke heller;“ og saa drog han Grenene til Side; der sov hun allerede, deilig, som kun Teen i Paradisets Have kan være det; hun smilede i Drømme, han bøiede sig ned over hende og saae Taarerne bæve mellem hendes Dienhaar!

„Græder Du over mig?“ hvisttede han, „græd ikke, du deilige Qvinde! Nu begriber jeg først Paradisets Lykke, den strømmer gennem mit Blod, gennem min Tanke, Cherubens Kraft og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme, lad det blive evig Nat for mig, et Minut, som dette er Rigdom nok!“ og han kysjede Taaren af hendes Die, hans Mund rørte ved hendes. — —

— Da lød der et Tordenskrald, saa dybt og skrækkeligt, som Ingen har hørt det før, og Alt styrtede sammen: den deilige Tee, det blomstrende Paradiis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Prindsen saae det synke i den sorte Nat; som en lille, skinnende Stjerne straaledede det langt borte! Dødsfulde gif gennem hans Lemmer, han lukkede sit Die og laae længe som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Wind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. „Hvad har jeg gjort!“ sukkede han, „jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradiset er sjunket dybt derved!“ og han aabnede sit Die, Stjernen langt borte, Stjernen, der sunkede som det sjunkne Paradiis, saae han endnu — det var Morgenstjernen paa Himlen.

Han reiste sig op og var i den store Skov nær ved Bindenes Hule og Bindenes Moder sad ved hans Side; hun saae vred ud, og løstede sin Arm i Beiret.

„Allerede den første Aften!“ sagde hun „det tænkte jeg nok! ja, var Du min Dreng, saa skulde Du nu i Rosen!“

„Der skal han komme!“ sagde Døden; det var en stærk, gammel Mand med en Pæ i Haanden og med store, sorte Vinger

„I Liigkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund endnu vandre om i Verden, affone sin Synd, blive god og bedre! — jeg kommer engang. Naar han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte Liigkiste, sætter den paa mit Hoved og flyver op mod Stjernen; ogsaa der blomstrer Paradisets Have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans Tanke ond og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hvert tusinde Aar henter jeg ham igjen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den sunklende Stjerne deroppe!“

Gaaseurten.

Nu skal Du høre! —

Ude paa Landet, tæt ved Veien, laae et Lyksted; Du har bestemt selv engang seet det! der er foran en lille Have med Blomster og et Stafit, som er malet; tæt herved paa Grøften, midt i det deiligste grønne Græs, vorte en lille Gaaseurt; Solen skinnede ligesaa varmt og smukt paa den, som paa de store, rige Pragtblomster inde i Haven, og derfor vorte den Time for Time. En Morgen stod den ganske udsprunget med sine smaa, skinnende hvide Blade, der sidde som Straaler rundt om den lille, gule Sol indeni. Den tænkte slet ikke paa, at intet Menneske saae den der i Græsset og at den var en fattig, foragtet Blomst: nei, den var fornøiet, den vendte sig lige imod den varme Sol, saae op i den, og hørte paa Lærken, som sang i Luften.

Den lille Gaaseurt var saa lykkelig, som om det var en stor Helligdag, og saa var det dog en Mandag; alle Børn vare

i Skole; mens de sad paa deres Bænke og lærte Noget, sad den paa sin lille, grønne Stilk og lærte ogsaa af den varme Sol og Alt rundt omkring, hvor god Gud er, og den syntes ret at den lille Lærke sang saa tydeligt og smukt Alt, hvad den i Stilhed følte: og Gaaseurten saae med en Slags Verbødighed op til den lykkelige Fugl, der kunde synge og flyve, men var slet ikke be-
drøjet, fordi den selv ikke kunde det. „Jeg seer og hører jo!“ tænkte den, „Solen skinner paa mig og Vinden kysser mig! o, hvor jeg dog er blevet begavet!“

Indenfor Stakittet stod saa mange stive, fornemme Blomster; jo mindre Duft de havde, desmere knejsede de. Pionerne blæste sig op, for at være større end en Rose, men det er slet ikke Størrelsen, som gjør det! Tulipanerne havde de allersmukkeste Couleurer, og det vidste de nok og holdt sig saa ranke, for at man endnu bedre kunde see det. De lagde slet ikke Mærke til den unge Gaaseurt udenfor, men den saae desmere paa dem og tænkte: „hvor de ere rige og deilige! ja, dem flyver vist den prægtige Fugl ned til og besøger! Gud skee Lov, at jeg staaer saa nær herved, saa kan jeg dog saae den Stads at see!“ og lige idet den tænkte det, „qvirrevit!“ der kom Lærken flyvende, men ikke ned til Pioner og Tulipaner, nei, ned i Græsset til den fattige Gaaseurt, der blev saa forstræffet af bare Glæde, at den vidste slet ikke mere, hvad den skulde tænke.

Den lille Fugl dansede rundt omkring den og sang: „nei, hvor dog Græsset er blødt! og see, hvilken sød, lille Blomst med Guld i Hjertet og Sølv paa Kjolen!“ den gule Prik i Gaaseurten saae jo ogsaa ud som Guld, og de smaa Blade rundtom vare skinnende hvide.

Saa lykkelig som den lille Gaaseurt var, nei, det kan Ingen begribe! Fuglen kysede den med sit Næb, sang for den og fløj saa igjen op i den blaa Luft. Det varede bestemt et heelt Dvar-

teer, før Blomsten kunde komme sig igjen. Halv undseelig og dog inderlig fornøjet saae den til Blomsterne inde i Haven; de havde jo seet den Ære og Lyksalighed, der var vederfaret hende, de maatte jo begribe, hvilken Glæde det var; men Tulipanerne stode nok engang saa stive som før, og saa vare de saa spidse i Ansigtet og saa røde, før de havde ærgret sig. Pionerne vare ganske tykhovede, hu! det var godt, at de ikke kunde tale, ellers havde Gaaseurten faaet en ordenlig Tiltale. Den stakkels lille Blomst kunde nok see, at de vare ikke i godt Humeur, og det gjorde den saa inderlig ondt. I det samme kom der inde i Haven en Pige med en stor Kniv, saa skarp og skinnende, hun gif lige hen mellem Tulipanerne og skar den ene af efter den anden. „Uh!“ sukkede den lille Gaaseurt, „det var jo forstræffeligt, nu er det forbi med dem!“ Saa gif Pigen bort med Tulipanerne. Gaaseurten var glad ved, at den stod ude i Græsset og var en lille, fattig Blomst; den følte sig ret saa taknemmelig, og da Solen gif ned, foldede den sine Blade, sov ind og drømte hele Natten om Solen og den lille Fugl.

Næste Morgen, da Blomsten igjen, lykkelig, strakte alle de hvide Blade ligesom smaa Arme ud mod Luft og Lys, kjendte den Fuglens Stemme, men det var saa sørgeligt, hvad den sang. Ja, den stakkels Lærke havde god Grund dertil, den var blevet fanget og sad nu i et Buur tætved det aabne Vindue. Den sang om at flyve frit og lykkelig omkring, sang om det unge, grønne Korn paa Marken og om den deilige Reise, den kunde gjøre paa sine Vinger høit op i Luften. Den stakkels Fugl var ikke i godt Humeur, fangen sad den der i Buret.

Den lille Gaaseurt ønskede saa gjerne at hjælpe, men hvorledes skulde den bære sig ad dermed; ja, det var vanskeligt at hitte paa. Den glemte reent, hvor smukt Alt stod rundtom, hvor varmt Solen skinnede, og hvor smukke hvide dens Blade

saae ud; af, den kunde kun tænke paa den fangne Fugl, som den slet ikke var istand til at gjøre Noget for.

Da kom der i det samme to smaa Drenge ud i Haven; den ene af dem havde i Haanden en Kniv, stor og skarp som den, Pigen havde til at skjære Tulipanerne af med. De gik lige hen imod den lille Gaaseurt, der slet ikke kunde begribe, hvad de vilde.

„Her kan vi skjære en deilig Græstørv til Lærken!“ sagde den ene Dreng og begyndte at skjære i en Tiirkant dybt ned, omkring Gaaseurten, saa at den kom til at staae midt i Græstørven.

„Riv den Blomst af!“ sagde den anden Dreng, og Gaaseurten rystede ordenligt af Angst, thi at blive revet af, var jo at miste Livet, og nu vilde den saa gjerne leve, da den skulde med Græstørven ind i Buret til den fangne Lærke.

„Nei, lad den sidde!“ sagde den anden Dreng, „den pynter jaa net!“ og saa blev den siddende og kom med ind i Buret til Lærken.

Men den stakkels Fugl klagede høit over sin tabte Frihed og slog med Vingerne mod Jerntraadene i Buret; den lille Gaaseurt kunde ikke tale, ikke sige et trøstende Ord, ihvor gjerne den vilde. Saaledes gik hele Formiddagen.

„Her er intet Vand!“ sagde den fangne Lærke, „de ere Alle ude og have glemt mig med en Draabe at drikke! min Hals er tør og brændende! der er Ild og Is indeni mig og Luften er saa tung! Af, jeg maa døe, fra det varme Solskin, fra det friske Grønne, fra al den Deilighed, Gud har skabt!“ og saa borede den sit lille Næb ned i den kjølige Græstørv, for derved at opfriskes lidt; da faldt dens Dine paa Gaaseurten, og Fuglen nikkede til den, kyskede den med Næbbet og sagde: „Du maa ogsaa visne herinde, du stakkels lille Blomst! Dig

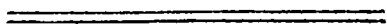
og den lille grønne Plet Græs har man givet mig for den hele Verden, jeg havde udenfor! hvert lille Græsstraa skal være mig et grønt Træ, hvert af dine hvide Blade en duftende Blomst! af, I fortælle mig kun, hvormedet jeg har mistet!"

"Hvo der dog kunde trøste ham!" tænkte Gaaseurten, men den kunde ikke røre et Blad; dog Duften, som strømmende ud af de fine Blade, var langt stærkere, end den ellers findes hos denne Blomst; det mærkede ogsaa Fuglen, og skjøndt den forsmægtede af Tørst og i sin Pine rev de grønne Græsstraa af, rørte den slet ikke Blomsten.

Det blev Alsten, og endnu kom Ingen og bragte den stakkels Fugl en Vanddraabe; da strakte den sine smukke Vinger ud, rystede dem frampagtigt, dens Sang var et veemodigt Pipi; det lille Hoved bøiede sig hen imod Blomsten, og Fuglens Hjerte brast af Savn og Længsel; da kunde Blomsten ikke, som Alstenen forud, folde sine Blade sammen og sove, den hang syg og sorgende ned mod Jorden.

Først den næste Morgen kom Drengene, og da de saae Fuglen død, græd de, græd mange Taarer og gravede den en nydelig Grav, som blev pyntet med Blomsterblade. Fuglens Liig kom i en rød, deilig Kiste, kongeligt skulde den begravest, den stakkels Fugl! da han levede og sang, glemte de ham, lod ham sidde i Buret og lide Savn, nu fik han Stads og mange Taarer.

Men Græstørven med Gaaseurten blev kastet ud i Støvet paa Landeveien, Ingen tænkte paa den, som dog havde følt meest for den lille Fugl og som gjerne vilde trøste den!

Den grimme Ælling.

Der var saa deiligt ude paa Landet; det var Sommer! Kornet stod guult, Havren grøn, Høet var reist i Stakke nede i de grønne Enge, og der gik Storken paa sine lange, røde Been og snakkede ægyptisk, for det Sprog havde han lært af sin Moder. Rundtom Ager og Eng var der store Skove, og midt i Skovene dybe Søer; jo, der var rigtignok deiligt derude paa Landet. Midt i Solfinnet laae der en gammel Herregaard med dybe Canaler rundt om, og fra Muren og ned til Vandet vorte store Skræppeblade, der vare saa høie, at smaa Børn kunde staae opreiste under de største: der var lige saa vildsomt derinde, som i den tykkeste Skov, og her laae en And paa sin Nede; hun skulde ruge sine smaa Ællinger ud, men nu var hun næsten kjed af det, fordi det varede saa længe, og hun sjelden fik Bisit; de andre Under holdt mere af at svømme om i Canalerne, end at løbe op og sidde under et Skræppeblad for at snaddre med hende.

Endelig knagede det ene Æg efter det andet: „pip! pip!“ sagde det, alle Æggeblommerne vare blevne levende og stak Hovedet ud.

„Rap! rap!“ sagde hun, og saa rappede de sig alt hvad de kunde, og saae til alle Sider under de grønne Blade, og Moderen lod dem see saa meget de vilde, for det Grønne er godt for Dinene.

„Hvor dog Verden er stor!“ sagde alle Ungerne; thi de havde nu rigtignok ganske anderledes Plads, end da de laae inde i Ægget.

„Troer I, det er hele Verden!“ sagde Moderen, „den strækker sig langt paa den anden Side Haven, lige ind i Præstens Mark! men der har jeg aldrig været! — I ere her dog

vel Allesammen!" — og saa reiste hun sig op; „nei, jeg har ikke Alle! det største Æg ligger der endnu; hvor længe skal det vare! nu er jeg snart kjed af det!" og saa lagde hun sig igjen.

„Naa hvordan gaaer det?" sagde en gammel And, som kom for at gjøre Bisit.

„Det varer saa længe med det ene Æg!" sagde Anden, som laae; „der vil ikke gaae Gul paa det! men nu skal Du see de andre! de ere de deiligste Ællinger jeg har seet! de ligne Allesammen deres Fader, det Skarn, han kommer ikke og besøger mig."

„Lad mig see det Æg, der ikke vil revne!" sagde den Gamle. „Du kan troe, at det er et Ralkun-Æg! saaledes er jeg ogsaa blevet narret engang, og jeg havde min Sorg og Nød med de Unger, for de ere bange for Vandet, skal jeg sige Dig! jeg kunde ikke faae dem ud! jeg rappede og snappede, men det hjalp ikke! — Lad mig see Ægget! jo, det er et Ralkun-Æg! lad Du det ligge og lær de andre Børn at svømme!"

„Jeg vil dog ligge lidt paa det endnu!" sagde Anden; „har jeg nu ligget saalænge, saa kan jeg ligge Dyrhæbstiden med!"

„Vær saa god!" sagde den gamle And, og saa gik hun.

Endelig revnede det store Æg. „Pip! pip!" sagde Ungen og væltede ud; han var saa stor og sthg. Anden saae paa ham: „Det er da en forfærdelig stor Ælling den!" sagde hun; „ingen af de Andre see saadanne ud! det skulde dog vel aldrig være en Ralkun-Ælling! naa, det skal vi snart komme efter! i Vandet skal han, om jeg saa selv maa sparke ham ud!"

Næste Dag var det et velsignet, deiligt Veir; Solen skinnede paa alle de grønne Skræpper. Ællingemoderen med hele sin Familie kom frem nede ved Canalen: pladst! sprang hun i Vandet: „rap! rap!" sagde hun og den ene Ælling plumpede ud efter den anden; Vandet slog dem over Hovedet, men de kom

strax op igjen og flød saa deiligt; Benene gif af sig selv og Alle vare de ude, selv den sthygge, graa Unge svømmede med.

„Nei, det er ingen Ralkun!“ sagde hun; „see hvor deiligt den bruger Benene, hvor rank den holder sig! det er min egen Unge! igrunden er den dog ganske fjøn, naar man rigtig seer paa den! rap! rap!“ — kom nu med mig, saa skal jeg føre Jer ind i Verden, og presentere Jer i Andegaarden, men hold Jer altid nær ved mig, at Ingen træder paa Jer, og tag Jer iagt for Ratten!“

Og saa kom de ind i Andegaarden. Der var en skrækkelig Støi derinde, thi der var to Familier, som sloges om et Malehoved, og saa fik dog Ratten det.

„See, saaledes gaaer det til i Verden!“ sagde Wellingemoderen, og flakkede sig om Snabelen, for hun vilde ogsaa have Malehovedet. „Brug nu Benene!“ sagde hun, „see, at I kunne rappe Jer, og nei med Halsen for den gamle And derhenne! hun er den fornemste af dem Alle her! hun er af spansk Blod, derfor er hun svær, og seer I, hun har en rød Klud om Benet! det er noget overordenlig deiligt, og den største Udmærkelse, nogen And kan faae, det bethder saa meget, at man ikke vil af med hende, og at hun skal kjendes af Dyr og af Mennesker! — Rap Jer, — ikke ind til Beens! en velopdragen Welling sætter Benene vidt fra hinanden, ligesom Fader og Moder! see! saa! nei nu med Halsen og sig: rap!“

Og det gjorde de; men de andre Wender rundt om faae paa dem og sagde ganske høit: „see saa! nu skal vi have det Slæng til! ligesom vi ikke vare nok alligevel! og sy, hvor den ene Welling seer ud! ham ville vi ikke taale!“ — og strax fløi der en And hen og bed den i Nakken.

„Lad ham være!“ sagde Moderen, „han gjør jo Ingen Noget!“

„Ja, men han er for stor og aparte!“ sagde Anden, som bed, „og saa skal han nøsles!“

„Det er kjønne Børn, Moder har!“ sagde den gamle And med Kluden om Benet, „Allesammen kjønne paa den ene nær, den er ikke lyffedes! jeg vilde ønske, hun kunde gjøre den om igjen!“

„Det gaaer ikke, Deres Naade!“ sagde Wellingemoderen, „han er ikke kjøn, men han er et inderligt godt Gemst, og svømmer saa deiligt, som nogen af de Andre, ja, jeg tør sige lidt til! jeg tænker han voxer sig kjøn, eller han med Tiden bliver noget mindre! han har ligget for længe i Egget, og derfor har han ikke faaet den rette Skikkelse!“ og saa pillede hun ham i Nakken og glattede paa Personen. „Han er desuden en Andrik!“ sagde hun, „og saa gjør det ikke saa meget! jeg troer han faaer gode Kræfter, han slaaer sig nok igjennem!“

„De andre Wellinger ere nydelige!“ sagde den Gamle, „lad nu, som I var hjemme, og finder I et Halehoved, saa kan I bringe mig det!“ —

Og saa vare de som hjemme.

Vien den stakkels Welling, som sidst var kommet ud af Egget, og saae saa fæl ud, blev bidt, puffet og gjort Nar af, og det baade af Wenderne og Hønsene. „Han er for stor!“ sagde de Allesammen, og den kalkunste Hane, der var født med Sporer og troede derfor, at han var Keiser, pustede sig op som et Fartøi for fulde Seil, gik lige ind paa ham og saa pluddrede den og blev ganske rød i Hovedet. Den stakkels Welling vidste hverken hvor den turde staae eller gaae, den var saa bedrøvet, fordi den saae saa styg ud og var til Spot for hele Andegaarden.

Saaledes gik det den første Dag, og siden blev det værre og værre. Den stakkels Welling blev jaget af dem Allesammen, selv hans Spødkende vare saa onde imod ham, og de sagde altid: „bare Ratten vilde tage Dig, dit fæle Spectakel!“ og

Moderen sagde: „gid Du bare var langt borte!“ og Wenderne bed ham, og Hønsene huggede ham, og Bigen, som skulde give Dyrene Wæde, sparkede til ham med Foden.

Da løb og fløi han hen over Hegnet; de smaa Fugle i Buskene foer forfærket i Veiret: „det er, fordi jeg er saa styg,“ tænkte Welling og luffede Dinene, men løb alligevel afsted! saa kom den ud i den store Mose, hvor Wildænderne boede. Her laae den hele Natten, den var saa træt og forrigfuld.

Om Morgenens fløi Wildænderne op, og de saae paa den nye Kammerat; „hvad er Du for een?“ spurgte de, og Welling dreiede sig til alle Sider, og hilste saa godt den kunde.

„Du er inderlig styg!“ sagde Wildænderne, „men det kan da være os det samme, naar Du ikke gifter Dig ind i vor Familie!“ — Den Etakkel! han tænkte rigtignok ikke paa at gifte sig, turde han bare have Lov at ligge i Sivene og drikke lidt Mosesvand.

Der laae han i hele to Dage, saa kom der to Wildgæs eller rettere Wildgæsfer, for de vare to Hanner: det var ikke mange Tider siden de vare komne ud af Egget, og derfor vare de saa raske paa det.

„Hør Kammerat!“ sagde de, „Du er saa styg, at jeg godt kan lide Dig! vil Du drive med og være Trækfugl! tæt herved i en anden Mose er der nogle søde, velsignede Wildgæs, allesammen Frøener, der kunde sige: rap! Du er istand til at gjøre din Lykke, saa styg er Du!“ — —

„Pif! paf!“ løb i det samme ovenover, og begge Wildgæsferne faldt døde ned i Sivene, og Vandet blev blodrødt; „pif! paf!“ løb det igjen, og hele Skarer af Wildgæs fløi op af Sivene, og saa knalbede det igjen. Der var stor Jagt; Jægerne laae rundt om Mosen, ja nogle sad oppe i Trægrenene, der strakte sig langt ud over Sivene; den blaa Røg gif ligesom Ekker ind imellem de mørke Træer og hang langt hen over Vandet; i

Mudderet kom Jagthundene, klast klast! Siv og Rør svaiede til alle Sider; det var en Forstrækkelse for den stakkels Ulling, den dreiede Hovedet om for at faae det under Vingen, og lige i det samme stod tæt ved den en frygtelig stor Hund, Tungen hang ham langt ud af Halsen, og Dinene skinnede grueligt fælt; han satte sit Gab lige ned imod Ullingen, viste de skarpe Tænder — — og pladst! gik han igjen uden at tage den.

„O Gud skee Lov!“ jukkede Ullingen, „jeg er saa styg, at selv Hunden ikke gider bide mig!“

Og saa laae den ganske stille, mens Haglene susede i Sivene, og det knaldede Skud paa Skud.

Først langt ud paa Dagen blev der stille, men den stakkels Unge turde endnu ikke reise sig, den ventede flere Timer endnu før den saa sig om, og saa skyndte den sig afsted fra Mosen, alt hvad den kunde: den løb over Mark og Eng, det var en Blæst, saa at den havde haardt ved at komme afsted.

Mod Aften naaede den et fattigt, lille Bondehuus; det var saa elendigt, at det ikke selv vidste til hvad Side det vilde falde, og saa blev det staaende. Blæsten susede saaledes om Ullingen, at han maatte sætte sig paa Halen for at holde imod; og det blev værre og værre: da mærkede han, at Døren var gaaet af det ene Hængsel, og hang saa skjævt, at han igjennem Sprækken kunde smutte ind i Stuen, og det gjorde han.

Her boede en gammel Kone med sin Kat og sin Høne, og Ratten, som hun kaldte Sønneke, kunde styde Ryg og spinde, han gnistrede saagar, men saa maatte man stryge ham mod Haarene; Hønen havde ganske smaa, lave Been, og derfor kaldtes den Ryffelilavbeen; den lagde godt Æg, og Konen holdt af den, som af sit eget Barn.

Om Morgenens mærkede man strax den fremmede Ulling, og Ratten begyndte at spinde og Hønen at klukke.

„Hvad for Noget!“ sagde Konen og saa rundtomkring,

men hun saae ikke godt, og saa troede hun, at Ullingen var en fed And, der havde forvildet sig. „Det var jo en rar Fangst!“ sagde hun, „nu kan jeg saae Ande-Ug, er den bare ikke en Andrik! det maae vi prøve!“

Og saa blev Ullingen antaget paa Prøve i tre Uger, men der kom ingen Ug. Og Ratten var Herre i Huset og Hønen var Madame, og alletider sagde de: „vi og Verden!“ for de troede, at de vare Halvparten, og det den allerbedste Deel. Ullingen syntes, at man kunde ogsaa have en anden Mening, men det taalte Hønen ikke.

„Kan Du lægge Ug?“ spurgte hun.

„Nei!“

„Ja, vil Du saa holde din Mund!“

Og Ratten sagde: „Kan Du flyde Ryg, spinde og gnistre?“

„Nei!“

„Ja, saa skal Du ikke have Mening, naar fornuftige Folk tale!“

Og Ullingen sad i Krogen og var i daarligt Humeur; da kom den til at tænke paa den friske Luft og Solskinnet! den fik saadan en forunderlig Lyst til at flyde paa Vandet, tilsidst kunde den ikke lade være, den maatte sige det til Hønen.

„Hvad gaaer der af Dig?“ spurgte hun. „Du har ingen Ting at bestille, derfor komme de Nykker over Dig! Læg Ug eller spind, saa gaae de over.“

„Men det er saa deiligt at flyde paa Vandet!“ sagde Ullingen, „saa deiligt at saae det over Hovedet og dukke ned paa Bunden!“

„Ja, det er nok en stor Fornøielse!“ sagde Hønen, „Du er nok blevet gal! Spørg Ratten ad, han er den klogeste, jeg kjender, om han holder af at flyde paa Vandet, eller dykke ned! jeg vil ikke tale om mig. — Spørg selv vort Herskab, den gamle

Kone, klogere end hun er der Ingen i Verden! troer Du, hun har Lyst til at flyde og faae Vand over Hovedet?"

"J forstaaer mig ikke!" sagde Ullingen.

"Ja forstaae vi Dig ikke, hvem skulde saa forstaae Dig! Du vil dog vel aldrig være klogere end Ratten og Konen, for ikke at nævne mig! Skab Dig ikke, Barn! og tak Du din Skaber for alt det Gode, man har gjort for Dig! Er Du ikke kommet i en varm Stue og har en Omgang, Du kan lære Noget af! men Du er et Brøl, og det er ikke morsomt at omgaaes Dig! mig kan Du troe! jeg mener Dig det godt, jeg siger Dig Ubehageligheder, og derpaa skal man kjende sine sande Venner! see nu bare til, at Du lægger Ug og lærer at spinde eller gnistre!"

"Jeg troer, jeg vil gaae ud i den vide Verden!" sagde Ullingen.

"Ja, gjør Du det!" sagde Hønen.

Og saa gik Ullingen; den flød paa Vandet, den dykkede ned, men af alle Dyr var den overseet for sin Grimhed.

Nu faldt Efteraaret paa, Bladene i Skoven bleve gule og brune, Blæsten tog fat i dem, saa de dandsede omkring, og orpe i Luften saa der koldt ud; Skyerne hang tunge med Hagl og Sneesnøkke, og paa Gjerdet stod Ravnene og skreg "au! au!" af bare Kulde; ja man kunde ordenlig fryse, naar man tænkte derpaa; den stakkels Ulling havde det rigtignok ikke godt.

En Aften, Solen gik saa velsignet ned, kom der en heel Flok deilige, store Fugle ud af Buskene, Ullingen havde aldrig seet nogen saa smukke, de vare ganske flinnende hvide, med lange, smidige Hals; det var Svaner, de udstødte en ganske forunderlig Lyd, bredte deres prægtige, lange Vinger ud og fløj bort fra de kolde Egne til varmere Lande, til aabne Søer! de steg saa høit, saa høit, og den grimme, lille Ulling blev saa forunderlig tilmode; den dreiede sig rundt i Vandet ligesom et Hjul, rakte

Halsen høit op i Luften efter dem, udstødte et Skrig saa høit og forunderligt, at den selv blev bange derved. O, den kunde ikke glemme de deilige Fugle, de lykkelige Fugle, og saasnart den ikke længer pinede dem, duffede den lige ned til Bunden, og da den kom op igjen, var den ligesom ude af sig selv. Den vidste ikke, hvad Fuglene hed, ikke hvor de fløi hen, men dog holdt den af dem, som den aldrig havde holdt af Noget; den misundte dem slet ikke, hvor kunde det falde den ind at ønske sig en saadan Deilighed, den vilde være glad, naar bare dog Vænderne vilde have taalt den imellem sig! — det stakkels grimme Dyr!

Og Vinteren blev saa kold, saa kold; Vællingen maatte svømme om i Vandet, for at holde det fra at fryse reent til; men hver Nat blev Gullet, hvori den svømmede, smallere og smallere; det frøs, saa det knagede i Tisforkøpen; Vællingen maatte altid bruge Benene, at Vandet ikke skulde lukkes; tilsidst blev den mat, laae ganske stille og frøs saa fast i Isen.

Tidlig om Morgenens kom en Bondemand, han saae den, gif ud og slog med sin Træsko Isen i Stykker og bar den saa hjem til sin Kone. Der blev den livet op.

Børnene vilde lege med den, men Vællingen troede, at de vilde gjøre den Fortræd, og foer, i Forstrækkelse, lige op i Melkesfadet, saa at Melken skvulpede ud i Stuen; Konen skreg og slog Hænderne i Veiret, og da fløi den i Truget, hvor Smørret var, og saa ned i Meeltønden og op igjen; naa, hvor den kom til at see ud! Konen skreg og slog efter den med Ildklemmen, og Børnene løb hinanden overende for at fange Vællingen, og de loe, og de skreg! — godt var det, at Døren stod aaben, ud foer den imellem Buksene i den nysfaldne Snæ — der laae den, ligesom i Dvale.

Men det vilde blive altfor bedrøveligt at fortælle al den Nød og Glendighed, den maatte prøve i den haarde Vinter — —

den laae i Mosen mellem Rørene, da Solen igjen begyndte at skinne varmt; Lærkerne sang — det var deiligt Foraar.

Da løstede den paa eengang sine Vinger, de bruste stærkere end før og bære den kraftigt afsted; og før den ret vidste det, var den i en stor Have, hvor Æbletræerne stode i Blomster, hvor Sirenerne duftede og hang paa de lange, grønne Grene lige ned imod de bugtede Canaler! O, her var saa deiligt, saa foraarsskrift! og lige foran, ud af Lykningen, kom tre deilige, hvide Svaner; de bruste med Fjerene og flød saa let paa Vandet. Ællingen kjendte de prægtige Dyr og blev betaget af en forunderlig Sørgmodighed.

„Jeg vil flyve hen til dem, de kongelige Fugle! og de vil hugge mig ihjel, fordi jeg, der er saa styg, tør nærme mig dem! men det er det samme! bedre at dræbes af dem end at nappes af Ænderne, hugges af Hønsene, sparkes af Bigen, der passer Hønsengaarden, og lide Ondt om Vinteren!“ og den fløi ud i Vandet og svømmede hen imod de prægtige Svaner, disse saae den og skjød med brusende Fjere henimod den. „Dræber mig kun!“ sagde det stakkels Dyr, og hviiede sit Hoved ned mod Vandfladen og ventede Døden, — men hvad saae den i det klare Vand? Den saae under sig sit eget Billed, men den var ikke længere en kluntet, sortgraa Fugl, styg og sæl, den var selv en Svane.

Det gjør ikke Noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svanecæg!

Den følte sig ordenlig glad over al den Nød og Gjenvordighed, den havde prøvet; nu skjønnede den just paa sin Lykke, paa al den Deilighed, der hilsende den. — Og de store Svaner svømmede rundt omkring den og strøg den med Næbbet.

I Haven kom der nogle smaa Børn, de kastede Brød og Korn ud i Vandet, og den mindste raabte:

„Der er en ny!“ og de andre Børn jublede med: ja, der

er kommet en ny!" og de flappede i Hænderne og dansede rundt, løb efter Fader og Moder, og der blev kastet Brød og Rager i Vandet, og Alle sagde de: „Den nye er den smukkeste! saa ung og saa deilig!" og de gamle Svaner neiede for den.

Da følte den sig ganske undseelig og stak Hovedet om bag Vingerne, den vidste ikke selv hvad! den var altfor lykkelig, men slet ikke stolt, thi et godt Hjerte bliver aldrig stolt! den tænkte paa, hvor den havde været forfulgt og forhaanet, og hørte nu Alle sige, at den var den deiligste af alle deilige Fugle. Og Sirenerne bøiede sig med Grenene lige ned i Vandet til den, og Solen skinnede saa varmt og saa godt, da bruste dens Øjere, den slanke Hals hævede sig, og af Hjertet jubledes den: „saa megen Lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme Ulling!"

Storkene.

Paa det sidste Huus i en lille By stod der en Storkerede. Storkemoderen sad i Reden hos sine fire smaa Unger, der stak Hovedet frem med det lille sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke derfra paa Tagryggen stod saa strunk og stiv Storkefaderen, han havde trukket det ene Been op under sig, for dog at have nogen Uleilighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde troe, han var hugget ud af Træ, saa stille stod han; „det seer vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Reden!" tænkte han, „de kan jo ikke vide, at jeg er hendes Mand, de troe vist, jeg er commanderet til at staae her. Det seer saa raast ud!" og saa blev han ved at staae paa det ene Been.

Nede paa Gaden legede en heel Flok Børn, og da de saae Storkene, saa sang en af de modigste Dreng, og siden de Allesammen, det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det:

„Storke, Storke Steie,
Flyv hjem til dit Eie!
Din Kone ligger i Røden sin,
Med fire store Unger.
Den Ene skal hænges,
Den Anden skal stænges.
Den Tredie skal brændes,
Den Fjerde skal endevendes!“

„Hør dog hvad Drengene synge!“ sagde de smaa Storkeunger, „de sige, vi skulle hænges og brændes!“

„Det skal I ikke bryde Eder om!“ sagde Storkemoderen; „hør bare ikke efter, saa gjør det ikke Noget!“

Men Drengene blev ved at synge, og de pegede Fingre af Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger: „bryd Jer ikke derom!“ sagde hun, „see bare, hvor rolig Jer Fader staaer, og det paa eet Been!“

„Vi ere saa angst!“ sagde Ungerne, og trak Hovederne dybt ned i Røden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igjen for at lege, og de saae Storkene, begyndte de deres Vise:

„Den Ene skal hænges,
Den Anden skal brændes! —“

„Skal vi vel hænges og brændes?“ spurgte Storkeungerne.

„Nei vist ikke!“ sagde Moderen, „I skal lære at flyve, jeg skal nok exercere Jer! saa tage vi ud paa Engen og gjøre Visit hos Grøerne, de neie i Vandet for os, de synge „foar, foar!“ og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøjelse!“

„Og hvad saa!“ spurgte Størkeungerne.

„Saa samles alle de Størke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmanøvren, da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi den som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære Noget, naar Exercitsen begynder!“

„Saa blive vi jo dog stængede, som Drengene sagde! og hør, nu sige de det igjen!“

„Hør paa mig og ikke paa dem!“ sagde Størkemoderen. „Efter den store Manœuvre flyve vi til de varme Lande, o, saa langt herfra, over Bjerger og Skove. Til Ægypten flyve vi, hvor der ere trefantede Steenhuse, der gaae i en Spids op over Skyerne, de kaldes Pyramider og ere ældre en nogen Størk kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa Landet bliver til Mudder. Man gaaer i Mudder og spiser Frøer.“

„O!“ sagde alle Ungerne.

„Ja! der er saa deiligt! man gjør ikke Andet end spise hele Dagen, og imens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa koldt, saa Skyerne fryse i Stykker og falde ned i smaa, hvide Lapper!“ det var Sneen, hun meente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

„Fryse saa ogsaa de uartige Dreng i Stykker?“ spurgte Størkeungerne.

„Nei, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maae sidde inde i den mørke Stue og kuffelure; I kan derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!“

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store, at de kunde staae op i Røden og see vidt omkring, og Størkefaderen kom flyvende hver Dag med pene Frøer, smaa Snoge og alt det Størke-Sliskeri, han kunde finde! O, det saa morsomt ud, hvor han gjorde Kunst for dem. Hovedet lagde

han lige om paa Galen, Næbbet knebbrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, allesammen fra Sumpen.

„Hør nu maae I lære at flyve!“ sagde en Dag Storke-
moderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen; o,
hvor de dinglede! hvor de balancerede med Vingerne, og vare
dog færdig ved at falde ned!

„See nu paa mig!“ sagde Moderen, „saadan skal I holde
Hovedet! saadan skal I sætte Benene! een to! een to! det er
det, som skal hjælpe Jer frem i Verden!“ saa fløi hun et lille
Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille kluntet Hop, bums! der
laae de, for de vare tunge i Livet.

„Jeg vil ikke flyve!“ sagde den ene Unge og krøb ned i
Neden igjen, „jeg bryder mig ikke om at komme til de varme
Lande!“

„Vil Du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter! skal
Drengene komme og hænge og brænde og stege Dig? nu falder
jeg paa dem!“

„O nei!“ sagde Storkeungen, og saa hoppede den igjen
paa Taget ligesom de Andre; den tredie Dag kunde de ordenlig
flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile
paa Luften; det vilde de, men bums! der dumpede de; saa
maatte de til at røre Vingerne igjen. Nu kom Drengene nede
paa Gaden og sang deres Vise:

„Storke, Storke Steie!“

„Skulle vi flyve ned og hugge deres Dine ud?“ sagde
Ungerne.

„Nei, lad være med det!“ sagde Moderen, „hør bare efter
mig, det er meget vigtigere! een, to, tre! nu flyve vi høre om!
een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! — see det var meget
godt! det sidste Slag med Vingerne var saa nydeligt og rigtigt,
at I skal faae Lov at komme i Sumpen med mig imorgen! der

komme flere nette Storfefamilier med deres Børn, lad mig nu see, at mine ere de peneste, og saa at I kneise, det seer godt ud, og det giver Anseelse!"

"Men skal vi da ikke have Hevn over de uartige Drengene?" spurgte Storkeungerne.

"Lad dem sige hvad de ville! I flyve dog mod Skyerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maae fryse og ikke have et grønt Blad eller et sødt Æble!"

"Ja hevnes ville vi!" hvisttede de til hinanden, og saa blev der igjen exerceret.

Alf alle Drengene paa Gaden var Ingen værre til at synge Spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille Gen, han var nok ikke mere end sex Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Mennesker kunne være. Hele deres Hevn skulde gaae ud over den Dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved. Storkeungerne vare saa irriterede, og alt som de bleve større, vilde de mindre taale det; Moderen maatte tilsidst love dem, at de nok skulde faae Hevn, men hun vilde ikke tage den, før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

"Vi maae jo først see, hvorledes I bære Jer ad ved den store Maneuvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager Jer Næbbet i Brystet, saa have jo Drengene dog Ret, i det mindste paa en Maade! lad os nu see!"

"Ja, det skal Du!" sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage! de øvede sig hver Dag, og fløi saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten; alle Storkene begyndte at famles for at flyve bort til de varme Lande, mens vi have Vinter. Det var en Maneuvre! over Skove og Bjer maatte de, bare for at see,

hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Reise, som forestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik Udmærket Godt med Frø og Slange. Det var den allerbedste Character, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

„Nu skulle vi hevnes!“ sagde de.

„Ja vist!“ sagde Storkemoderen. „Hvad jeg har udtænkt, det er just det Rigtige! jeg veed, hvor den Dam er, hvor alle de smaa Menneſkebørn ligge, til Storken kommer og henter dem til Forældrene. De nydelige, smaa Børn sove og drømme saa deilig, som de aldrig siden komme til at drømme. Alle Forældre ville gjerne have saadant et lille Barn, og alle Børn ville have en Søster eller Broder. Nu ville vi flyve hen til Dammen, hente en til hver af de Børn, som ikke have sjunget den onde Vise og gjort Nar af Storkene, for de Børn skulle slet Ingen have!“

„Men han, som begyndte med at synge, den flomme, hæslige Dreng!“ skreg de unge Storke, „hvad gjøre vi ved ham?“

„Der ligger i Dammen et lille dødt Barn, det har drømt sig ihjel, det ville vi tage til ham, saa maa han græde, fordi vi have bragt ham en død lille Broder; men den gode Dreng, ham har I dog ikke glemt, han som sagde: det er Synd at gjøre Nar af Dyrene! ham ville vi bringe baade en Broder og en Søster, og da den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa Allesammen kaldes Peter!“

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene Peter, og det kaldes de endnu.

Engelen.

„Hver Gang et godt Barn dør, kommer der en Guds Engel ned til Jorden, tager det døde Barn paa sine Arme, breder de store, hvide Vinger ud, flyver hen over alle de Steder, Barnet har holdt af, og plukker en heel Haandfuld Blomster, som den bringer op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end paa Jorden. Den gode Gud trykker alle Blomsterne til sit Hjerte, men den Blomst, som er ham kjærest, giver han et Kys, og da faaer den Stemme og kan synge med i den store Lykkelighed.“

See, alt dette fortalte en Guds Engel, idet den bar et dødt Barn bort til Himlen, og Barnet hørte ligesom i Drømme; og de foer hen over de Steder i Hjemmet, hvor den Lille havde leget, og de kom gjennem Haver med deilige Blomster.

„Hvilke skulle vi nu tage med og plante i Himlen?“ spurgte Engelen.

Og der stod et slankt, velsignet Rosentræ, men en ond Haand havde knækket Stammen, saa at alle Grenene, fulde af store, halvdudsprungne Knopper, hang visne ned rundt omkring.

„Det stakkels Træ!“ sagde Barnet, „tag det, at det kan komme til at blomstre deroppe hos Gud!“

Og Engelen tog det, men kysjede Barnet derfor, og den Lille aabnede halv sine Dine. De plukkede af de rige Pragt-blomster, men toge ogsaa den foragtede Morgenfrue og den vilde Stedmoderblomst.

„Nu have vi Blomster!“ sagde Barnet, og Engelen nikkede, men de fløi ikke endnu op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snevreste Gader, hvor der laae hele Bunker Haln, Alse og Skrimmelskrammel, der havde været Flyttedag; der laae

Stykker af Tallerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulle, Alt hvad der ikke faae godt ud.

Dg Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte, og paa en Klump Jord, der var faldet ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, visfen Markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud paa Gaden.

„Den tage vi med!“ sagde Engelen, „jeg skal fortælle Dig, medens vi flyve“.

Dg saa fløi de, og Engelen fortalte:

„Der nede i den snevre Gade, i den lave Kjælder boede en fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været sengeliggende; naar han var allermæst rast, kunde han paa Krykker gaae den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det Hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solstraalerne en halv Times Tid ind i Kjælder=Forstuen, og naar da den lille Dreng sad der og lod den varme Sol skinne paa sig, og saae det røde Blod gjennem sine fine Fingre, som han holdt op for Ansigtet, saa hed det: „ja, i Dag har han været ude!“ — Han kjendte Skoven i dens deilige Foraars=Grønne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøgegreen, og den holdt han over sit Hoved, og drømte sig da at være under Bøgene, hvor Solen skinnede, og Fuglene sang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogsaa Markblomster, og mellem disse var, tilfældigviis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og stillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Dg Blomsten var plantet med en lykkelig Haand, den vorede, skjød nye Skud og bar hvert Aar sine Blomster; den blev den syge Drengs deiligste Urtegaard, hans lille Skat paa denne Jord; han vandede og passede den, og sørgede for, at den fik hver Solstraale lige til den sidste, der gled ned over det lave Vindue; og Blomsten selv vorede ind i hans Drømme, thi for ham blomstrede den, udsprede sin Duft og glædede Diet; mod den vendte han sig i

Døden, da vor Herre kaldte ham. — Et Aar har han nu været hos Gud, et Aar har Blomsten staaet forglemt i Vinduet og er visnet, og derfor ved Flytningen kastet ud i Feieskarnet paa Gaden. Og det er den Blomst, den fattige, visne Blomst, vi have taget med i Bouquetten, thi den Blomst har glædet mere end den rigeste Blomst i en Dronnings Have."

"Men hvorfra veed Du alt dette!" spurgte Barnet, som Engelen bar op mod Himlen.

"Jeg veed det!" sagde Engelen, "jeg var jo selv den syge, lille Dreng, der gif paa Krykker! min Blomst kjender jeg nok."

Og Barnet aabnede ganske sine Dine og saae ind i Engelen's deilige, glade Ansigt, og i samme Dieblif vare de i Guds Himmel, hvor der var Glæde og Lyksalighed. Og Gud trykkede det døde Barn til sit Hjerte, og da fik det Vinger som den anden Engel og fløi Haand i Haand med ham; og Gud trykkede alle Blomsterne til sit Hjerte, men den fattige, visne Markblomst kysjede han, og den fik Stemme og sang med alle Englene, der svævede om Gud, nogle ganske nær, andre uden om disse i store Kredse, altid længer borte i det Uendelige, men alle lige lykkelige. Og Alle sang de, smaa og store, det gode, velsignede Barn, og den fattige Markblomst, der havde ligget visnen, henkastet i Feieskarnet, mellem Flyttedags-Skramlert, i den snevre, mørke Gade.

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tyvende Bind.

(Eventyr. Anden Deel.)

© 1917 by E. J. ...

© 1917 by E. J. ...

© 1917 by E. J. ...

(© 1917 by E. J. ...)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tyvende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Sumner Smith

A. C. Anderson

Lucas & Co.

Anderson

Anderson & Co. 1855

Anderson & Co.

1855

G v e n t y r

af

H. C. Andersen.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bø og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Indhold af anden Deel.

	Side.
Lyffens Kalosker	1.
Hjrdinden og Skorsteensfeieren	32.
Prindsessen paa Verden	38.
Fyrtoiet	39.
De røde Skoe	47.
Reisefammeraten	54.
Springfyrene	76.
Nattergalen	78.
Rosen-Alfen	89.
Den flyvende Koffert	95.
Den gamle Gadelygte	101.
Den lille Pige med Svovlstikkerne	108.
De vilde Svaner	111.
Den lille Ida's Blomster	129.
Nabofamilierne	138.
Kloffen	148.
Stoppenaalen	154.
Lille Luf	158.
Skuggen	162.
Det gamle Huus	176.
Herren	185.
Banndraaben	189.
Den lyffelige Familie	191.
Historien om en Moder	195.
Flipperne	201.

Lystens Kaloster.

I. En Begyndelse.

Det var i Kjøbenhavn, paa Østergade i et af Husene, ikke langt fra Kongens Nytorv, at der var stort Selskab, for det maa man have imellem, saa er det gjort og saa kan man blive inviteret igjen. Den ene Halvdeel af Selskabet sad allerede ved Epillebordene, og den anden Halvdeel ventede paa hvad der vilde komme ud af Fruens: „ja, nu skulde vi see til at finde paa Noget!“ Saavidt var man og Samtalen gik, som den kunde. Blandt Andet faldt ogsaa Taleren paa Middelalderen, Enkelte ansaae denne for langt bedre end vor Tid, ja Justitsraad Rnap forsvarede saa ivrig denne Mening, at Fruen strax holdt med ham, og begge ivrede da mod Drsted's Ord i Almanaken om gamle og nye Tider, hvori vor Tidsalder i det Væsentlige sættes øverst. Justitsraaden ansaae Kong Hans's Tid for den deiligste og allerhyggeligste.

Under al den Snak for og imod, der ikke blev afbrudt uden et Dieblif ved Avisen, der kom, men i den stod der ikke Noget, der var værd at læse, ville vi gaae ud i det forreste Værelse, hvor Overtøi, Stokke, Paraplyer og Kaloster havde Plads. Her sad to Piger, en ung og en gammel; man skulde troe, at de vare komne for at følge deres Herskab, en eller anden gammel Frøken eller Enkefrue, men saa man lidt nøiere paa dem, saa

begreb man snart, at de ikke vare almindelige Tjenestepiger, dertil vare deres Hænder for fine, deres Holdning og hele Bevægelse for kongelig, for det var den, og Klæderne havde ogsaa et ganske eget dristigt Snit. Det var to Jeer, den yngste var vel ikke Lykken selv, men en af hendes Kammerjomfruers Kammerpiger, der bringe de mindre Lykkens Gaver omkring, den ældre saae saa inderlig alvorlig ud, det var Sorgen, hun gaaer altid selv i egen høie Person sine Grinder, saa veed hun, at de blive vel udførte.

De fortalte hinanden, hvor de denne Dag havde været; hun, som var Kammerjomfruens Kammerpige hos Lykken, havde endnu kun besørget nogle ubetydelige Grinder, hun havde, sagde hun, frelst en ny Hat fra Regnskyl, skaffet en ærlig Mand en Hilsen af et fornemt Mul og saadant Noget, men hvad hun endnu havde tilbage var noget ganske Ualmindeligt.

„Jeg maa da fortælle,“ sagde hun, „at det er min Geburtsdag idag, og til Ære for denne er mig betroet et Par Kaloster, som jeg skal bringe Menneſkeheden. Disse Kaloster have den Egenskab, at Enhver, som faaer dem paa, øieblikkelig er paa det Sted eller i den Tid, hvor han helst vil være, ethvert Ønske med Hensyn til Tid eller Sted bliver strax opfyldt, og Menneſket saaledes endelig engang lykkelig hernede!“

„Jo, det kan Du troe!“ sagde Sorgen, „han bliver saare ulykkelig og velsigner det Dieblif, han igjen er fri for Kalosterne!“

„Hvor vil Du hen!“ sagde den Anden, „nu stiller jeg dem her ved Døren, En tager Feil og bliver den Ulykkelige!“

See det var den Samtale.

II. Hvorledes det gik Justitsraaden.

Det var sildigt; Justitsraad Knap, fordybet i Kong Hans's Tid, vilde hjem og nu var det ham styret saa, at han, istedet

for sine Kalosker, fik Rykkens paa og traadte ud paa Østergade; men han var ved Kaloskernes Tryllekraft traadt tilbage i Kong Hans's Tid, og derfor satte han Foden lige ud i Dynd og Mudder paa Gaden, eftersom der i de Tider endnu ikke fandtes Brolægning.

„Det er jo forfærdeligt, hvor sølet her er!“ sagde Justitsraaden. „Hele Fortouget er væk og alle Rygterne flukkede!“

Maanen var endnu ikke kommet høit nok op, Luften desuden temmelig tyk, saa Alt rundtom flød hen i Mørke. Paa det nærmeste Hjørne hang imidlertid en Laterne foran et Madonna-billede, men den Lyshning var saa godt som ingen, han bemærkede den først, i det han stod lige derunder og hans Dine faldt paa det malede Billede med Moderen og Barnet.

„Det er nok,“ tænkte han, „et Kunstkabinet, hvor de have glemt at tage Skiltet ind!“

Et Par Menneſker, i Tidsalderens Dragt, gik ham forbi.

„Hvordan var det de saae ud! de kom nok fra Mafterade!“

Med eet Lød Trommer og Piber, stærke Blus lyfte; Justitsraaden standsede og saae nu et forunderligt Tog komme forbi. Allerforrest gik en heel Trop Trommeslagere, som ret artigt behandlede deres Instrument, dem fulgte Drabanter med Buer og Armbøssjer. Den Fornemste i Toget var en geistlig Mand. Forbauset spurgte Justitsraaden, hvad dette havde at bethyde og hvo denne Mand var.

„Det er Sjællands Biskop!“ svarede man.

„Herre Gud, hvad gaaer der af Bispen?“ flukkede Justitsraaden og rystede med Hovedet, Bispen kunde det dog umuligt være. Grundende herover og uden at see til Høire eller Venstre gik Justitsraaden gjennem Østergade og over Høibroplads. Broen til Slotspladsen var ikke at finde, han flimtede en flid Abred og stodte endelig her paa to Karle, der laae med en Baad.

„Vil Herren sættes over paa Solmen?“ spurgte de.

„Over paa Holmen?“ sagde Justitsraaden, der jo ikke vidste i hvilken Tidsalder han vandrede, „jeg vil ud paa Christianshavn i lille Torvegade!“

Karlene saae paa ham.

„Siig mig bare, hvor Broen er!“ sagde han. „Det er skjændigt, her ingen Vygter ere tændte, og saa er det et Sole, som om man gik i en Moje!“

Jo længer han talte med Baadsmændene, des uforstaaeligere bleve de ham.

„Jeg forstaaer ikke jeres Bornholms!“ sagde han tilsidst vred, og vendte dem Ryggen. Broen kunde han ikke finde; Rætværk var der heller ikke! „Det er en Skandale, som her seer ud!“ sagde han. Aldrig havde han fundet sin Tidsalder elendigere, end denne Aften. „Jeg troer, jeg vil tage en Droschke!“ tænkte han, men hvor vare Droschkerne? Ingen var at see. „Jeg faaer gaae tilbage til Kongens Nytorv, der holde vel Vogne ellers kommer jeg nok aldrig ud paa Christianshavn!“

Nu gik han da til Østergade og var næsten igjennem den, idet Maanen kom frem.

„Herre Gud, hvad er det for et Stillads, de har stillet op!“ sagde han, ved at see Østerport, som paa den Tid havde Plads for Enden af Østergade.

Endelig fandt han da en Laage, og gjennem denne kom han ud paa vort Nytorv, men det var en stor Enggrund; enkelte Buske struttede frem og tvers over Engen gik en bred Kanal eller Strøm. Mogle usle Træboder for de hollandske Skippere, efter hvilke Stedet havde Navnet Hallandsaas, laae paa den modsatte Bred.

„Enten seer jeg fata morgana, som man kalder det, eller jeg er fuld!“ jamrede Justitsraaden. „Hvad er dog dette! hvad er dog dette?“

Han vendte om igjen i den faste Tro, at han var ihg;

idet han kom ind i Gaden, saae han lidt nøiere paa Husene, de fleste vare Bindingsværk og mange havde kun Straatag.

„Nei, jeg er slet ikke vel!“ jukkede han, „og jeg drak dog kun eet Glas Punsch; men jeg kan ikke taale det! og det var ogsaa inderligt galt, at give os Punsch og varm Lur; det skal jeg ogsaa sige Agentinden! Skulde jeg gaae tilbage igjen og lade dem vide, hvorledes jeg har det! men det er saa flaut! og mon de ere oppe endnu!“

Han søgte efter Gaarden, men den var ikke til at finde.

„Det er dog forfærdeligt! jeg kan ikke kjende Østergade igjen! ikke een Boutif er der! gamle, elendige Røtter seer jeg, som om jeg var i Roeskilde eller Ringsted! Ak jeg er syg! det kan ikke hjælpe at genere sig! Men hvor i Verden er dog Agentens Gaard? Den er ikke sig selv mere! men derinde ere dog Folk oppe; ak! jeg er ganske vist syg!“

Nu stødte han paa en halvaaben Dør, hvor Lyset faldt ud gennem Sprækken. Det var et af den Tids Herbergeersteder, en Art Alhuus. Stuen havde Udseende af de hollandske Diler! endeel Godtfolk, bestaaende af Skippere, kjøbenhavnske Borgere og et Par Lærde sad her i dyb Discurs ved deres Kruus og gav kun liden Agt paa ham som traadte ind.

„Om Forladelse,“ sagde Justitsraaden til Vertinden, som kom hen imod ham, „jeg har faaet saa inderlig ondt! vil De ikke skaffe mig en Droschke ud til Christianshavn!“

Konen saae paa ham og rystede med Hovedet; derpaa talte hun ham i det tyske Sprog. Justitsraaden antog, at hun ikke kunde den danske Tunge og fremførte derfor sit Ønske i Tysk; dette tilligemed hans Dragt bekræftede Konen i, at han var en Udlænding; at han befandt sig ilde, begreb hun snart og gav ham derfor et Kruus Vand, rigtignok noget brak, det var hentet ude fra Brønden.

Justitsraaden støttede sit Hoved paa sin Haand, trak Beiret dybt og grundede over alt det Selsomme omkring sig.

„Er det „Dagen“ for iaften?“ spurgte han, for at sige Noget, idet han saae Konen flytte et stort Papir.

Hun forstod ikke, hvad han meente, men rakte ham Bladet, det var et Træsnit, der viste et Luftsyn, seet udi den Stad Gøln.

„Det er meget gammelt!“ sagde Justitsraaden og blev ganske oprømt ved at træffe paa saadant et gammelt Stykke. „Hvor er De dog kommet over det sjældne Blad? Det er meget interessant, skjøndt det Hele er en Fabel! man forklarer slige Luftsyn ved at det er Nordlys, man har seet; rimeligviis fremkomme de ved Electriciteten!“

De som sad nærmest og hørte hans Tale, saae forundrede paa ham og Een af dem reiste sig, tog ærbødigt Hatten af og sagde med den alvorligste Mine: „I er vist en meget lærd Mand, Monsieur!“

„O, nei!“ svarede Justitsraaden, „jeg kan tale med om Gæt og Andet, som man jo skal kunne det!“

„Modestia er en skønne Dyd!“ sagde Manden, „iøvrigt maa jeg sige til Ederes Tale, mihi secus videtur, dog suspenderer jeg gjerne her mit Judicium!“

„Lør jeg ikke spørge, hvem jeg har den Fornæelse at tale med?“ spurgte Justitsraaden.

„Jeg er Baccalaureus udi den hellige Skrift!“ svarede Manden.

Dette Svar var Justitsraaden nok, Titelen svarede her til Dragten; det er vist, tænkte han, en gammel Landsbyskolemester, en aparte Tyr; som man endnu kan træffe dem oppe i Jylland.

„Her er vel ikke locus docendi,“ begyndte Manden, „dog beder jeg, I vil bemøje Eder med at tale! I har en stor Læse-ning vist i de Gamle!“

„O, ja saamæn!“ svarede Justitsraaden, „jeg læser gjerne

gamle, nyttige Skrifter, men jeg kan ogsaa godt lide de nyere, kun ikke „Hverdagshistorierne,“ dem have vi nok af i Virkeligheden!”

„Hverdagshistorier?“ spurgte vor Baccalaureus.

„Ja, jeg mener disse nye Romaner, man har.“

„O, smilede Manden, „der er dog et stort Snille i dem og de læses ved Høffet; Kongen lynder særdeles Romanen om Hr. Iffven og Hr. Gaudian, der handler om Kong Artus og hans Rjæmper ved det runde Bord, han har skjemtet derover med sine høie Herrer!“ *)

„Ja, den har jeg ikke læst endnu!“ sagde Justitsraaden, „det maa være en ganske ny en, Heiberg har ladet udkomme!“

„Nei,“ svarede Manden, „den er ikke udkommet ved Heiberg, men ved Godfred von Gehmen!“

„Saa det er Forfatteren!“ sagde Justitsraaden, „det er et meget gammelt Navn! det er jo den første Bogtrykker, der har været i Danmark?“

„Ja, det er vor første Bogtrykker!“ sagde Manden. Saaledes gik det ganske godt; nu talte en af de gode Borgermænd om den særdeles Pestilentse, der havde regjeret for et Par Aar siden, og meente den i 1484, Justitsraaden antog, at det var Cholera Talen var om, og saa gik Discursen ret godt. Fribytterkrigen 1490 laae saa nær, at den maatte berøres, de engelske Fribyttere havde taget Skibene paa Rheden, sagde de; og Justitsraaden, der ret havde levet sig ind i Begivenheden 1801, stemte

*) Holberg fortæller i sin Danmarks Riges Historie, at Kong Hans en Dag, da han havde læst i Romanen om Kong Artus, skjemtede med den bekjendte Otto Rud, som han holdt meget af: „Hr. Iffvent tog Hr. Gaudian som jeg finder udi denne Bog, have været mærkelige Riddere, saadanne Riddere finder man nu omstunder ikke mere!“ hvortil Otto Rud svarede, „hvis der var saadanne Rjæmper, som Kong Artus, skulde der vel ogsaa findes mange Riddere, som Hr. Iffvent og Hr. Gaudian!“

fortræffeligt i med mod Engelsen. Den øvrige Tale derimod gik ikke saa vel, hvert Dieblis blev det gjensidig Bedemands-Stil; den gode Baccalaureus var altfor uvidende, og Justitsraadens simpleste Uttringer klang ham igjen for dristige og for phantastiske. De saae paa hinanden, og blev det altfor galt, saa talte Baccalaureus Latin, idet han saa troede bedre at blive forstaaet, men det hjalp dog ikke.

„Hvorledes er det med Dem!“ spurgte Vertinden, og traf Justitsraaden i Ermet; nu kom hans Besindelse tilbage, for imedens han talte havde han reent glemt Alt, hvad der var gaaet forud.

„Herre Gud, hvor er jeg!“ sagde han og svimlede ved at betænke det.

„Alaret ville vi drikke! Njød og Bremer-øl“, raabte en af Gjæsterne, „og I skal drikke med!“

To Piger kom ind, den ene havde to Couleurer i Huen. De skjænkede og neiede; Justitsraaden løb det iiskoldt ned ad Ryggen.

„Hvad er dog dette! hvad er dog dette!“ sagde han, men han maatte drikke med dem; de toge ganske artigt fat paa den gode Mand, han var meget fortvivlet, og da en af dem sagde, at han var drukken, tvivlede han aldeles ikke paa Mandens Ord, bad dem bare om at skaffe sig en Droschke, og saa troede de, han talte moskovitisk.

Aldrig havde han været i saa raat og simpelt Selskab; man skulde troe, Landet var gaaet tilbage i Hedendømmet, meente han, „det er det skrækkeligste Dieblis i mit Liv!“ men i det samme fik han den Tanke, at han vilde bukke sig ned under Bordet, krybe hen til Døren og saa see til at slippe ud, men idet han var ved Udgangen, mærkede de Andre, hvad han havde for, de greb ham ved Benene, og da, til hans gode Lykke, gik Kalosferne af og — med disse, hele Trykkeriet.

Justitsraaden saae ganske tydeligt foran sig en klar Lygte brænde, og bag denne laae en stor Gaard; han kjendte den og Nabogaardene, det var paa Østergade, saaledes som vi Alle kjende den, han laae med Benene hen imod en Port, og lige overfor sad Bægteren og sov.

„Du min Skaber, har jeg ligget her paa Gaden og drømt!“ sagde han. „Ja, det er Østergade! hvor velsignet lys og broget! Det er dog skrækkeligt, hvor det Glas Punsch maa have virket paa mig!“

To Minuter efter sad han i en Droschke, som førte til Christianshavn med ham! han tænkte paa den Angest og Nød, han havde overstaaet, og prisste af Hjertet den lykkelige Virkelighed, vor Tid, der med alle sine Mangler dog var langt bedre end den, han nylig havde været i, og see det var fornuftigt af Justitsraaden!

III. Bægterens Eventyr.

„Der ligger saamæn et Par Kalosker!“ sagde Bægteren. „Det er vistnok Lieutenantens, som boer deroppe. De ligge lige ved Porten!“

Gjerne havde den ærlige Mand ringet paa og afleveret dem, thi der var lys endnu, men han vilde ikke vække de andre Folk i Huset og derfor lod han være.

„Det maa være ganske luunt, at have et saadant Par Tingester paa!“ sagde han. „De er saa linde i Læderet!“ De sluttede om hans Fødder. „Hvor det dog er løierligt i Verden! nu kunde han gaae i sin gode Seng, men see, om han gjør det! op og ned ad Gulvet tridser han! det er et lykkeligt Menneske! han har hverken Mutter eller Røllingerne! hver Aften er han i Selskab, gid at jeg var ham, ja saa var jeg en lykkelig Mand!“

Idet han sagde sit Dnske, virkede Kaloskerne, han havde

taget paa, Vægteren gik over i Lieutenantens hele Person og Tænkning. Der stod han oppe i Værelset og holdt mellem Fingrene et lille rosenrødt Papir, hvorpaa var et Digt, et Digt af Hr. Lieutenanten selv; for hvo. har ikke engang i sit Liv været stemt til at digte, og nedskriver man da Tanken saa har man Verset. Her stod skrevet:

„Gid jeg var rig!“

„Gid jeg var rig!“ det bad jeg mangen Gang,
Da jeg endnu var knap en Alen lang.
Gid jeg var rig! saa blev jeg Officeer,
Gik mig en Sabel, Uniform og Fjer.
Den Tid dog kom, at jeg blev Officeer,
Men ingenfinde var jeg rig, desværre!
Mig hjalp vor Herre!

Livsglad og ung, jeg sad en Aftenstund,
En syvaars Pige kyssede min Mund,
Thi jeg var rig paa Sagn og Eventyr,
I Penge derimod en fattig Fyr,
Men Barnet brød sig kun om Eventyr,
Da var jeg rig, men ei paa Guld desværre,
Det veed vor Herre!

„Gid jeg var rig!“ er end min Bøn til Gud,
Nu er den syvaars Pige voxet ud,
Hun er saa smuk, saa klog, saa eiegod;
Hvis hun mit Hjertes Eventyr forstod,
Hvis hun, som før — jeg mener, var mig god,
Dog jeg er fattig, derfor taus desværre,
Saa vil vor Herre!

Gid jeg var rig paa Trøst og Rolighed,
Da kom min Sorg ei paa Papiret ned!
Du, som jeg elsker, hvis Du mig forstaaer,
Læs dette, som et Digt fra Ungdoms Aar!
Det er dog bedst, hvis Du det ei forstaaer,
Jeg fattig er, min Fremtid mørk desværre,
Dig signe vil vor Herre!

Ja, saadanne Vers skriver man, naar man er forelsket, men en besindig Mand lader dem ikke trykke. Lieutenant, Kjærlighed og Trang, det er en Trefant eller ligesaagodt, det er Halvparten af Lykkens sønderbrudte Terning. Dette følte Lieutenanten ogsaa, og derfor lagde han Hovedet mod Vindueskarmen og sukede ganske dybt:

„Den fattige Vægter ude paa Gaden er langt lykkeligere end jeg! han kjender ikke hvad jeg kalder Savn! han har et Hjem, en Kone og Børn, der græde ved hans Sorg, glæde sig ved hans Glæde! o jeg var lykkeligere, end jeg er, kunde jeg gaae lige luft over i ham, for han er lykkeligere end jeg!”

I samme Dieblis var Vægteren igjen Vægter, thi det var ved Lykkens Kalosker han var blevet Lieutenant, men som vi saae, følte han sig da endnu langt mindre tilfreds og vilde dog helst være hvad han egentligt var. Altsaa Vægteren var igjen Vægter.

„Det var en fæl Drøm!” sagde han, „men løierlig nok var den. Jeg syntes, at jeg var Lieutenant deroppe og det var slet ingen Fornøjelse. Jeg savnede Mutter og Kollingerne, om ere færdige ved at kysse mig Dinene ud!”

Han sad igjen og nikkede, Drømmen vilde ham ikke ret ud af Tanterne, Kaloskerne havde han endnu paa Fødderne. Et Stjernesud spillede lige hen ad Himlen.

„Der gik den!” sagde han, „der ere nok alligevel! jeg havde nok Lyst til at see de Tingester lidt nærmere, især Maanen, for den bliver da ikke borte mellem Hænderne. Naar vi døe, sagde Studenten, som min Kone vasser grovt for, flyve vi fra den ene til den anden. Det er en Løgn, men artig nok kunde det være. Gid jeg maatte gjøre et lille Hop derop, saa kunde Kroppen gjerne blive her paa Trappen!”

See, der ere nu visse Ting i Verden, man maa være meget forsigtig med at udtale, men endnu mere forsigtig bør man især

være, dersom man har Lyffens Kalosker paa Fødderne. Hør bare, hvorledes det gik Vægteren.

Hvad os Mennesker angaaer, da kjende vi jo næsten Alle Hurtigheden ved Damp, vi have prøvet den enten paa Jernbaner eller med Skibet henover Havet; dog denne Flugt er ligesom Dovendyrets Vandring eller Sneglens Marsch mod den Hurtighed, Lyset tager; det flyver nitten Millioner Gange hurtigere end den bedste Beddeløber, og dog er Electriciteten endnu hurtigere. Døden er et electrisk Stød vi faae i Hjertet; paa Electricitetens Vinger flyver den frigjorte Sjæl. Otte Minuter og nogle Secunder er Sollyset om en Rejse af over tyve Millioner Mile; med Electricitetens Hurtigpost behøver Sjælen færre Minuter, for at gjøre samme Flugt. Rummet mellem Kloderne er for den ei større, end det i een og samme By er for os mellem vore Venners Huse, selv om disse ligge temmelig nær ved hinanden, imidlertid koster dette electriske Hjertestød os Legemets Brug hernede, dersom vi ikke, ligesom Vægteren her, have Lyffens Kalosker paa.

I nogle Secunder var Vægteren faret de 52,000 Mile til Maanen, der, som man veed, er skabt af et Stof, langt lettere end vor Jord, og er hvad vi ville kalde blød, som nysfalden Snee. Han befandt sig paa et af de utallige mange Ringbjerger, som vi kjende af Dr. Mädler's store Kort over Maanen; for det kjender Du da? Indvendig gik Ringbjerget lige steilt ned i en Kedel, en heel dansk Mil; dernede laae en By, der havde et Udseende som Eggehvide i et Glas Vand, ligesaa blød og ligesaadan med Taarne og Kupler og seilformede Altaner, gjennemsigtige og svaiende i den tynde Luft; vor Jord svævede, som en stor ildrød Kugle over hans Hoved.

Der vare saamange Skabninger, og Alle viftet hvad vi vilde kalde Mennesker, men de faae ganske anderledes ud, end vi;

de havde ogsaa et Sprog, men Ingen kan jo forlange, at Vægterens Sjæl skulde forstaae det, alligevel kunde den det.

Vægterens Sjæl forstod meget godt Maanebeboernes Sprog. De disputerede om vor Jord og betvivlede, at den kunde være beboet, Luften maatte der være for tåk til at nogen fornuftig Maane-Skabning kunde leve i den. De ansaae alene Maanen for at have levende Væsener, den var den egentlige Klode, hvor de gamle Klodedefolk boede.

Men vi søge ned igjen til Østergade og se der, hvorledes Vægterens Legeme har det.

Livløst sad det paa Trappen, Morgenstjernen var faldet det ud af Haanden og Dinene saa op imod Maanen efter den ærlige Sjæl, som gik om deroppe.

„Hvad er Klokken? Vægter!“ spurgte en Forbigaaende. Men hvo der ikke svarede var Vægteren: saa knipsede han ham ganske sagte paa Næsen, og der gik Balancen; Kroppen laae saa lang den var, Mennesket var jo dødt. Der kom en stor Forstrækkelse over ham, der knipsede; Vægteren var død og død blev han; det blev meldt og det blev omtalt, og i Morgenstunden bar man Kroppen ud paa Hospitalet.

Det kunde nu blive en ganske artig Spas for Sjælen, dersom den kom tilbage og efter al Sandsynlighed søgte Kroppen paa Østergade, men ingen fandt; rimeligviis vilde den vel først løbe op paa Politikamret, senere hen paa Adresse=Contoirtet, at den derfra kunde efterlyses mellem bortkomne Sager, og tilsidst ud paa Hospitalet; dog vi kunne trøste os med, at Sjælen er snildest, naar den er paa sin egen Haand, Legemet gjør den kun dum.

Som sagt, Vægterens Krop kom paa Hospitalet, blev der bragt ind paa Renselses=Stuen, og det første man her gjorde var naturligviis at tage Kaloskerne af, og da maatte Sjælen tilbage; den tog strax Retning lige efter Legemet, og med eet

fom der Liv i Manden. Han forstikkrede, at det havde været den skræffeligste Nat i hans Liv; ikke for to Mark vilde han have saadanne Fornemmelser igjen, men nu var jo det overstaaet.

Samme Dag blev han udfkrevet igjen, men Kalosferne bleve paa Hospitalet.

IV. Et Hoved-Moment. Et Declamations-Nummer. En høist usædvanlig Reise.

Enhver Kjøbenhavnner veed nu, hvorledes Indgangen til Frederiks Hospital i Kjøbenhavn seer ud, men da rimeligviis ogsaa nogle Ikke-Kjøbenhavnner læse denne Historie, maae vi give en kort Beskrivelse.

Hospitalet er skilt fra Gaden ved et temmeligt høit Gitter, i hvilket de tykke Jernstænger staae saa vidt fra hinanden, at der fortælles, at meget tynde Candidater skulle have klemt sig igjennem og saaledes gjort deres smaa Visiter ude. Den Deel af Legemet, der faldt vanskeligst at practisere ud, blev Hovedet; her, som tidt i Verden, vare altsaa de smaa Hoveder de lyffeligste. Dette vil være nok, som Indledning.

En af de unge Volonteurer, om hvem kun i legemlig Henseende kunde siges, at han havde et tykt Hoved, havde just Bagt denne Aften; det var en skyllende Regn; dog uagtet begge disse Hindringer maatte han ud, kun et Qvarter, det var ikke Noget, syntes han, der var værd at betroe til Portneren, naar man kunde smutte mellem Jernstængerne. Der laae de Kalosfer, Bægteren havde glemt; mindst tænkte han paa, at de vare Lyffens, de kunde være meget gode i dette Veir, han tog dem paa, nu var det, om han kunde klemme sig igjennem, aldrig før havde han forsøgt det. Der stod han nu.

„Gud give, jeg havde Hovedet udenfor!“ sagde han, og strax, skjøndt det var meget tykt og stort, gled det let og lyffeligt

igjennem, det maatte Kalosferne forstaae; men nu skulde da Kroppen ud med, her stod han.

„Uh, jeg er for tyk!“ sagde han, „Hovedet havde jeg tænkt, var det Værste! jeg kommer ikke igjennem.“

Nu vilde han rast tage Hovedet tilbage, men det gik ikke. Halsen kunde han beqvemt bevæge, men det var ogsaa Alt. Den første Bøelse var, at han blev vred, den anden, at Humeuret sank lige ned under Nul. Ulykens Kalosfer havde bragt ham i den stærkeligste Stilling, og ulykkeligvis faldt det ham ikke ind, at ønske sig fri, nei, han handlede og kom saa ikke af Stedet. Regnen skulde ned, ikke et Menneske var at see paa Gaden. Vortfloksen kunde han ikke naae, hvorledes skulde han dog slippe løs. Han forudsaae, at her kunde han komme til at staae til Morgenstunden, saa maatte man da sende Bud efter en Smed, for at Jernstængerne kunde files over, men det gik ikke saa gesvindt, hele den blaa Drengeskole ligeoverfor vilde komme paa Benene, hele Ryboder arrivere, for at see ham staae i Gabestokken, der vilde blive Tilløb, ganske anderledes, end til Rjæmpe-Ugaven ifjor. „Hu! Blodet stiger mig til Hovedet, saa jeg maa blive gal! — ja, jeg bliver gal! o gid jeg var løs igjen, saa gik det vel over!“

See, det skulde han have sagt noget før; øieblikkelig, som Tanken var udtalt, havde han Hovedet frit, og sthyrtede nu ind, ganske forsthyrret over den Skræk, Ulykens Kalosfer havde bragt ham i.

Hermed maae vi slet ikke troe, at det Hele var forbi, nei — det bliver værre endnu.

Natten gik og den følgende Dag med, der kom intet Bud efter Kalosferne.

Om Aftenen skulde der gives en Forestilling paa det lille Theater i Kannikestrædet. Huset var propfuldt; mellem Declamations-Nummerne blev givet et nyt Digt. Vi skulle høre det. Titelen var:

Møsters Briller.

Min Bedstemoders Klogskab er bekjendt.
 Var man i „gammel Tid," blev hun vist brændt.
 Hun veed Alt hvad der skeer, ja meget meer,
 Hun lige ind i næste Aargang seer,
 Ja ind i „syrgetype", det er Noget,
 Men hun vil aldrig rigtig ud med Sproget.
 Hvad mon vel i det næste Aar vil skee?
 Hvad mærkeligt? Ja, jeg gad gjerne see
 Min egen Skjæbne, Kunstens, Land og Riges,
 Men Bedstemoder vil, Sligt skal ei siges.
 Jeg plaged' hende da, og det gif godt,
 Først var hun taus, saa stjændte hun saa smaat,
 Det var for mig en Præd'ken opad Bægge,
 Jeg er jo hendes egen Kjæledægge!

„For denne ene Gang din Lyst jeg stiller,"
 Begyndte hun og gav mig sine Briller.
 „Nu gaaer Du hen et Sted, hvor selv Du vil,
 „Et Sted, hvor mange Godtfolk strømme til,
 „Hvor bedst Du overseer dem, Du Dig stiller,
 „Og seer paa Mængden gjennem mine Briller,
 „Strax vil de Alle, tro Du mig paa Ordet,
 „See ud, som et Spil Kort, lagt op paa Bordet;
 „Af disse kan Du spaae, hvad der skal skee!"

Jeg sagde Tak og løb afsted og vilde see,
 Men, tænkte jeg, hvor mon de Fleste komme?
 Paa Langelinie? Der man bli'er forkjølet.
 Paa Østergade? Bah! der er saa solet!
 Men i Theatret? Det var ganske deiligt,
 Den Aftenunderholdning falder just beleiligt —
 — Her er jeg da! mig selv jeg forestiller;
 Tillader De, jeg bruger Møsters Briller
 Alene for at see — gaae dog ei bort!
 At see, om de see ud, som et Svil Kort,
 Af hvilket jeg kan spaae, hvad Tiden stænker.
 — Jeg Deres Taushed som et Ja mig tænker;

Til Tak skal De da blive med indviet.
 Her er' vi Allesammen paa Partiet.
 Jeg spaaer for Dem, for mig, for Land og Rige!
 Nu vil vi see, hvad Kortene kan sige.

(Og saa satte han Brillerne paa.)

Jo, det er rigtigt! nei, nu maa jeg lee!
 O, gid De kunde komme op at see!
 Hvor her er grumme mange Herreblade,
 Og Hjerter Damer, her er' hele Rade.
 Det Sorte der, ja det er Als'er og Spa'er
 — Nu snart et rigtigt Overblif jeg ha'er! —
 Spa'er dame seer jeg der med megen Vægt
 Har sine Tanker vendt til Rudernegt.
 O, denne Skuen gjør mig halv beruset!
 Der ligge mange Penge her til Huset,
 Og Fremmede fra Verdens anden Side.
 Men det var ikke det, vi vilde vide.
 Om Stænderne? Lad see! — ja, hen i Tiden — —!
 Men derom er det man skal læse siden!
 Hvis nu jeg sladdrer, skader jeg jo Bladet,
 Jeg vil ei tage bort det bedste Been af Fadet.
 Theatret da? — Hvor Nyhed? Smagen? Tønen?
 Nei, jeg vil staae mig godt med Directionen.
 Min egen Fremtid? Ja, De veed, Ens eget,
 Det ligger os paa Hjertet grumme meget!
 Jeg seer! — Jeg kan ei sige, hvad jeg seer,
 Men De vil høre det, saasnart det skeer.
 Hvo er vel lykkeligst af os herinde?
 Den Lykkeligste? Let jeg den skal finde!
 Det er jo, — nei, det kan saa let genere, —
 Ja muligviis vil det bedrøve Flere!
 Hvo lever længst? Den Dame der, den Herre?
 Nei, sige Eligt, er endnu meget værre!
 Skal jeg da spaae om? — Nei! — Om? Nei! — Om? Nei!
 Om — ? Ja tilsidst saa veed jeg selv det ei;
 Jeg er genert, saa let man En kan frænke!
 Nu, jeg vil see da, hvad de troe og tænke,
 Jeg ved min hele Spaadoms Kraft skal stænke.

De troe? Nei, hvad behager? Rundtomkring
 De troe, det ende vil med Ingenting,
 De veed for vist, de faae kun Klang og Kling.
 Saa tier jeg, heistarede Forening,
 Jeg skylder Dem at have Deres Mening!

Digtet blev hypperligt fremsagt og Declamatoren gjorde stor
 Lykke. Mellem Tilskuerne var Volonteuren fra Hospitalet, der
 syntes at have forglemmt sit Eventyr Natten forud, Kalosferne
 havde han paa, thi de vare ikke blevne afhentede, og da der var
 jølet paa Gaden, kunde de jo gjøre ham god Tjeneste.

Digtet syntes han godt om.

Ideen beskæftigede ham meget, han gad nok have saadanne
 Briller, maaskee, naar man rigtigt brugte dem, kunde man see
 Folk lige ind i Hjerterne, det var egentligt interessanter, meente
 han, end at see, hvad der skulde skee næste Aar, for det fik man
 nok at vide, men derimod det Andet aldrig. „Jeg kan tænke
 mig nu hele den Række af Herrer og Damer der paa første
 Bænk, — kunde man see dem lige ind i Brystet, ja, der maatte
 da være en Abning, en Slags Boutik; naa, hvor mine Dine
 skulde gaae i Boutiker! hos den Dame der vilde jeg vist finde
 en stor Modeshandel! hos hende der er Boutiken tom, dog kan
 den trænge til at reengjøres; men der vilde ogsaa være solide
 Boutiker! af ja!“ sukede han, „jeg veed een, i den er Alting
 solidt, men der er allerede en Bodsvend, der er det eneste Daar-
 lige i hele Boutiken! Fra En og Anden vilde det raabe: „Vær
 saa god og trød indenfor!“ Ja, gid jeg kunde træde indenfor,
 som en net lille Tanke gaae gjennem Hjerterne!“

See, det var nok for Kalosferne, hele Volonteuren svandt
 sammen og en høist usædvanlig Reise begyndte midt igjennem
 Hjerterne paa den forreste Række Tilskuere. Det første Hjer-
 te, han kom igjennem, var en Dames; men øieblikkelig troede han
 at være paa det orthopædiske Institut, som man kalder det Huus,

hvor Doctoren tager Menneske-Knuder bort og faaer Folk til at blive ranke, der var han i det Værelse, hvor Gips-Uffstøbningerne af de forborne Lemmer hænge paa Væggen; dog her var Forskjellen denne, at ude paa Institutet tages de, i det Patienten kommer ind, men her i Hjertet vare de tagne og opbevarede, i det de gode Personer vare gaaet ud. Det var Uffstøbninger af Beninder, deres legemlige og aandelige Feil, som her opbevaredes.

Hurtigt var han i et andet qvindeligt Hjerte, men dette syntes ham en stor, hellig Kirke. Uffhyldighedens hvide Due slagrede over Høi-Ultret; hvor gjerne var han ikke sjunket paa Knæ, men fort maatte han, ind i det næste Hjerte, men endnu hørte han Orgeltonerne, og selv, syntes han, at være blevet et nyt og bedre Menneske, følte sig ikke uværdig til at betræde den næste Helligdom, der viste et fattigt Tagkammer, med en syg Moder; men gjennem det aabne Vindue straaede Guds varme Sol, deilige Roser nikkede fra den lille Trækasse paa Taget, og to himmelblaa Fugle sang om barnlig Glæde, medens den syge Moder nedbad Velsignelsen over Datteren.

Nu frøb han paa Hænder og Fødder gjennem en overfyldt Slagterbod, det var Kjød og kun Kjød han stødte paa, det var Hjertet i en rig, respectabel Mand, hvis Navn vist maa findes i Veiviseren.

Nu var han i hans Gemalindes Hjerte, det var et gammelt forfaldet Dueflag; Mandens Portrait blev brugt som Veirhane, denne stod i Forbindelse med Dørene, og saaledes gif disse op og i, saasnart som Manden dreiede sig.

Derpaa kom han i et Speilcabinet, som det vi have paa Slottet Rosenborg, men Speilene forstørrede i en utrolig Grad. Midt paa Gulvet sad, som en Dalai-Lama, Personens ubetydelige Jeg, forbauset ved at see sin egen Storhed.

Herefter troede han sig i et snevert Naalehuus, fuldt af spidse Naale, det er bestemt „Hjertet af en gammel ugift Som-

fru!" maatte han tænke, men det var ikke Tilfældet, det var en ganske ung Militair med flere Ordener, just, som man sagde, en Mand med Aand og Hjerte.

Ganske fortunlet kom den yndige Volonteur ud af det sidste Hjerte i Rækken, han formaaede ikke at ordne sine Tanker, men meente, at det var hans alt for stærke Phantasie, der var løbet af med ham.

"Herre Gud," sukkede han, "jeg har bestemt Ansats til at blive gal! her er ogsaa utilgiveligt hedt herinde! Blodet stiger mig til Hovedet!" og nu erindrede han sig den store Begivenhed Aftenen forud, hvorledes hans Hoved havde siddet fast mellem Jernstængerne ved Hospitalet. "Der har jeg bestemt faaet det!" meente han. "Jeg maa tage den Ting itide. Et russisk Bad kunde være godt. Gid jeg allerede laae paa den øverste Hylde!"

Og saa laae han paa den øverste Hylde i Dampbadet, men han laae med alle Klæderne, med Støvler og Kalosker paa; de hede Vanddraaber fra Loftet dryppede ham i Ansigtet.

"Hu!" skreg han og foer ned for at faae et Styrtebad. Den opvartende Karl gav ogsaa et høit Skrig ved at see det paaflædte Menneske derinde.

Volonteuren havde imidlertid saamegen Fatning, at han hvistede til ham: "Det er et Veddemaal!" men det Første han gjorde, da han kom paa sit eget Værelse, var at faae et stort spanskt Blueplaster i Nakken og et ned ad Ryggen, for at Galsskaben kunde trække ud.

Næste Morgen havde han da en blodig Ryg, det var det, han vandt ved Rykkens Kalosker.

V. Copistens Forvandling.

Bægteren, som vi vistnok ikke have glemt, huskede imidlertid paa Kaloskerne, som han havde fundet og bragt med ud paa

Hospitalet: han afhentede dem, men da hverken Lieutenanten eller nogen Anden i Gaden vilde kjendes ved dem, bleve de afleverede paa Politikammeret.

„Det seer ud, som det var mine egne Kalosker!“ sagde en af de Herrer Copister, idet han betragtede Hittegodsset og stillede dem om ved Siden af sine. „Der maa mere, end et Skomager=Die, til at stille dem fra hinanden!“

„Herr Copist!“ sagde en Betjent, som traadte ind med nogle Papirer.

Copisten vendte sig om, talte med Manden, men da det var forbi og han saa paa Kaloskerne, var han i stor Vilderebe med, om det var dem til Venstre eller dem til Høire, som tilhørte ham. „Det maa være dem, som ere vaade!“ tænkte han; men det var just feil tænkt, thi det var Tyffens; men hvorfor skulde ikke ogsaa Politiet kunne feile! han tog dem paa, fik nogle Papirer iommen, andre under Armen, hjemme skulde de gennemlæses og affrives; men nu var det just Søndagformiddag og Veiret godt, en Tour til Frederiksberg, tænkte han, kunde jeg have godt af! og saa gif han derud.

Jugen kunde være et mere stille og flittigt Menneske, end denne unge Mand, vi unde ham ret denne lille Spadsferetour, den vilde vistnok være saare velgjørende for ham oven paa den megen Sidden. I Begyndelsen gif han kun, uden at tænke paa nogen Ting, derfor havde Kaloskerne ikke Leilighed til at vise deres Tryllekraft.

I Alleen mødte han en Bekjendt, en ung Digter, der fortalte ham, at han Dagen efter vilde begynde sin Commerreise.

„Naa, skal De nu afsted igjen!“ sagde Copisten. „De er da ogsaa et lykkeligt, frit Menneske. De kan flyve hvorhen De vil, vi Andre har en Rænke om Benet!“

„Men den sidder fast til Brødtræet!“ svarede Digteren. „De

behøver ikke at sørge for den Dag i Morgen, og bliver De gammel, saa faaer De Pension!"

"De har det dog bedst!" sagde Copisten, "at sidde og digte, det er jo en Fornøjelse! hele Verden siger Dem Behagelighed, og saa er De Deres egen Herre! jo, De skulde prøve, at sidde i Ketten med de trivielle Sager!"

Digteren rystede med Hovedet, Copisten rystede ogsaa med Hovedet, hver beholdt sin Mening og saa skiltes de ad.

"Det er et eget Folkesærd, de Poeter!" sagde Copisten, "jeg gad nok prøve paa at gaae ind i saadan en Natur, selv blive en Poet, jeg er vis paa, at jeg ikke skulde skrive saadanne Rhytfevers, som de Andre! — — Det er ret en Foraarsdag for en Digter! Luften er saa usædvanlig klar, Skyerne saa smukke, og der er en Duft ved det Grønne! ja, i mange Aar har jeg ikke følt det, som i dette Dieblif."

Vi mærke allerede, at han er blevet Digter; iøvnesaldende var det vel ikke, thi det er en taabelig Forestilling, at tænke sig en Digter anderledes end andre Mennesker; der kan mellem disse være langt mere poetiske Naturer, end mangen stor erkjendt Digter er det; Forskjellen bliver kun, at Digteren har en bedre aandelig Hukommelse, han kan holde paa Ideen og Følelsen til den klart og tydeligt er gaaet over i Ordet, i t kunne de Andre ikke. Men at gaae over fra en hverdags Natur til en begavet er altid en Overgang, og den havde Copisten nu gjort.

"Den deilige Duft!" sagde han, "hvor minder den mig dog om Violerne hos Tante Lone! Ja, det var da jeg var en lille Dreng! Herre Gud, det har jeg i mange Tider ikke tænkt paa! den gode gamle Pige! hun boede der omme bag Børsen. Altid havde hun en Dvæst eller et Par grønne Skud i Vand, Winteren maatte være saa streng, den vilde. Violerne duftede, mens jeg lagde de opvarmede Kobberskillinger paa den frozne Rude og gjorde Righuller. Det var et artigt Perspektiv. Uden-

for i Canalen laae Skibene indefrosne, forladte af hele Mandsskabet, en skrigende Krage var da hele Besætningen; men naar saa Foraaret lustedes, saa blev der travlt; under Sang og Hurra-raab save de man Ijen itu. Skibene bleve tjærede og taflede, saa foer de til fremmede Lande; jeg er blevet her, og maa altid blive, altid sidde paa Politikammeret og see de Andre tage Pas til at reise udenlands, det er min Lod! O, ja!" sukke han dybt, men standsede i det samme pludselig. „Herre Gud, hvad gaaer der dog af mig! saadan har jeg aldrig før tænkt eller følt! Det maa være Foraarslusten! det er baade ængsteligt og behageligt!" Han greb i Lommen til sine Papirer. „Disse give mig Andet at tænke paa!" sagde han og lod Dinene glide hen over det første Blad. „Fru Sigbrith, original Tragedie i fem Acter," læste han, „hvad er det! og det er jo min egen Haand. Har jeg skrevet den Tragedie? Intriguen paa Vol den eller store Bededag, Vaudeville. — Men hvor har jeg faaet den? Man maa have puttet mig det i Lommen, her er et Brev?" ja, det var fra Theater-Directionen, Stykkerne vare forfaste og Brevet selv var slet ikke høfligt stilet. „Hm! hm!" sagde Copisten, og satte sig ned paa en Bænk; hans Tanke var saa levende, hans Hjerte saa blødt; uvilkaarligt greb han en af de nærmeste Blomster, det var en simpel, lille Gaaseurt; hvad Botanikeren først gjennem mange Forelæsninger siger os, forkyndte den i eet Minut; den fortalte Mythen om sin Fødsel, den fortalte om Sollysets Magt, der udspændte de fine Blade og tvang dem til at dufte, da tænkte han paa Livets Kamp, der ligedan vække Følelserne i vort Bryst. Luft og Lys var Blomstens Beilere, men Lys var den begunstigede, efter Lyset hørte den sig, forsvandt dette, da rullede den sine Blade sammen og sov ind under Luftens Omarmelse. „Det er Lyset, der smykker mig!" sagde Blomsten; „men Luften lader Dig aande!" hvisttede Digterstemmen.

Tæt ved stod en Dreng og slog med sin Stok i en mudret Grøft, Vanddraaberne stænkede op imellem de grønne Grene, og Copisten tænkte paa de Millioner usynlige Dyr, der i Draaberne bleve fæstede i en Høide, der efter deres Størrelse var for dem, som det vilde være for os at hvirvles høit over Skyerne. Idet Copisten tænkte herpaa og paa hele den Forandring, der var foregaaet med ham, smilte han: „jeg sover og drømmer! mærkværdigt er det alligevel! hvor man dog kan drømme naturligt og selv vide, at det kun er en Drøm. Gid jeg imorgen kunde huske det, naar jeg vaagner; nu synes jeg at være ganske usædvanlig oplagt! jeg har et klart Blik over Alting, føler mig saa opvakt, men jeg er vis paa, at naar jeg imorgen husker Noget af det, saa er det Brøvl, det har jeg prøvet før! Det gaaer med alt det Kluge og Prægtige, man hører og siger i Drømme, som med de Underjordiskes Guld: idet man faaer det, er det rigt og herligt, men seet ved Dagen, kun Stene og visne Blade. Ak," sukkede han ganske veemodig og saae paa de svingende Tugle, der nok saa fornøjede hoppede fra Green til Green. „De har det meget bedre end jeg! flyve, det er en deilig Kunst, lykkelig Den, som er født med den! ja, skulde jeg gaae over i Noget, saa skulde det være saadan en lille Værke!"

I det samme slog Kjøleskjøder og Ørmer sammen i Binger, Klæderne blev Tjer og Kalosterne Kløer; han mærkede det meget godt og loe indvortes: „saa, nu kan jeg da see, jeg drømmer! men saa naragtigt har jeg aldrig gjort det før; og han fløi op i de grønne Grene og sang, men der var ikke Røest i Sangen, thi Digternaturen var borte; Kalosterne kunde, som Enhver der gjør Noget til Gavn, kun gjøre een Ting ad Gangen, han vilde være Digter, det blev han, nu vilde han være en lille Tugl, men ved at blive denne, ophørte den forrige Eiendommelighed.

„Det er artigt nok," sagde han, „om Dagen sidder jeg paa Politikammeret mellem de solideste Afhandlinger, om Natten

kan jeg drømme at flyve som Lærke i Frederiksberghave, der kunde sgu' skrives en heel Folkecomédie derom!"

Nu fløi han ned i Græsset, dreiede Hovedet om til alle Sider og slog med Næbet paa de smidige Græsstraae, der i Forhold til hans nærværende Størrelse syntes store, som Nord-Afrikas Palmegrene.

Det var kun et Dieblif og det blev fulsort Nat omkring ham; en, som han syntes, uhyre Gjenstand, blev fastet hen over ham, det var en stor Rastjet, som en Dreng fra Ryboder fastede over Fuglen, en Haand kom ind og greb Copisten om Ryg og Binger, saa han peb; i første Forstrækkelse raabte han høit: „Din uforstammede Hvalp! Jeg er Copist i Politikamret!" men det lød for Drengen som et pipipi! han slog Fuglen paa Næbet og vandrede afsted.

I Alleen mødte han to Skoledrenge af den dannede Klasse, det vil sige, som Mennesker betragtet, som Mander vare de i Skolens nederste; de købte Fuglen for otte Skilling, og saaledes kom Copisten til Kjøbenhavn, hjem til en Familie i Gothersgaden.

„Det er godt, jeg drømmer!" sagde Copisten, „ellers blev jeg sgu' vred! først var jeg Poet, nu en Lærke! ja det var da Poet-Naturen, der fik mig over i det lille Dyr! Det er dog en ynkelig Ting, især naar man falder i Hænderne paa nogle Drenge. Jeg gad nok vide, hvorledes dette løber af!"

Drengene førte ham ind i en meget elegant Stue; en tyk, leende Frue tog imod dem, men hun var slet ikke fornøiet med, at den simple Markfugl, som hun kaldte Lærken, kom med ind, dog for i Dag vilde hun lade det gaae, og de maatte sætte den i det tomme Buur, som stod ved Vinduet! „det kan maaskee fornøie Poppedreng!" tilføjede hun og loe hen til en stor grøn, Vapegøie, der ghygede fornemt i sin Ring i det prægtige Messingbuur. „Det er Poppedrengs Geburtsdag!" sagde hun dum naiv, „derfor vil den lille Markfugl gratulere!"

Poppedreng svarede ikke et eneste Ord, men ghyngede fornemt frem og tilbage, derimod begyndte en smuk Canarifugl, der sidste Sommer var bragt hertil fra sit varme, duftende Fædreland, høit at synge.

„Skraalhalå!“ sagde Fruen og kastede et hvidt Lommeterklæde over Buret.

„Pipi!“ sukede den, „det var et skræffeligt Sneeveir!“ og med dette Suk taug den.

Copisten, eller, som Fruen sagde, Marksfuglen, kom i et lille Buur tæt op til Canarifuglen, ikke langt fra Papegøien. Den eneste menneskelige Tirade, Poppedreng kunde frempluddre, og som tidt faldt ret komisk, var den: „nei, lad os nu være Mennesker!“ Alt det Øvrige den skreg, var ligesaa uforstaaeligt, som Canarifuglens Qviddren, kun ikke for Copisten, der nu selv var en Fugl; han forstod inderligt godt Kammeraterne.

„Jeg fløi under den grønne Palme og det blomstrende Mandeltræ!“ sang Canarifuglen, „jeg fløi med mine Brødre og Søstre henover de prægtige Blomster og over den glasflare Sø, hvor Planterne nikkede paa Bunden. Jeg saae ogsaa mange deilige Papegøier, der fortalte de morsomste Historier, saa lange og saa mange.“

„Det var vilde Fugle;“ svarede Papegøien, „de havde ingen Dannelse. Nei, lad os nu være Mennesker! — Hvorfor leer Du ikke? Naar Fruen og alle de Fremmede kan lee deraf, saa kan Du ogsaa. Det er en stor Mangel, ikke at kunne goutere det Morsomme. Nei, lad os nu være Mennesker!“

„O husker Du de smukke Biger, som dansede under det udspændte Telt ved de blomstrende Træer? Husker Du de søde Frugter og den kjølede Saft i de vildt vorende Urter?“

„O ja!“ sagde Papegøien, „men her har jeg det langt bedre! jeg har god Mad og en intim Behandling; jeg veed, jeg er et godt Hoved, og mere forlanger jeg ikke. Lad os nu

være Mennesker! Du er en Digtersjæl, som de kalde det, jeg har grundige Kundskaber og Vittighed; Du har dette Genie, men ingen Bestindighed, gaaer op i disse høie Naturtoner, og derfor dække de Dig til. Det hyde de ikke mig, nei, for jeg har kostet dem noget mere! jeg imponerer med Næbet og kan slaae en „Wiz! Wiz! Wiz! nei, lad os nu være Mennesker!”

„O mit varme, blomstrende Fædreland!” sang Canarifuglen, „jeg vil synge om dine mørkegrønne Træer, om dine stille Havbugter, hvor Grenene kysse den klare Vandflade, synge om alle mine glimrende Brødre og Søstres Jubel, hvor „Orkenens Plantefilder” *) groe!”

„Lad dog bare være med de Rhytme-Toner!” sagde Papegøien. „Sig Noget, man kan lee af! Latter er Tegn paa det høieste aandelige Standpunkt. See om en Hund eller Hest kan lee! nei, græde kan den, men lee, det er alene givet Menneskene. Ho, ho, ho!” loe Poppedreng og tilføiede sin Wiz: „Lad os nu være Mennesker.”

„Du lille graa danske Fugl,” sagde Canarifuglen, „Du er ogsaa blevet Fange! der er vist koldt i dine Skove, men der er dog Frihed, flyv ud! — De har glemt at lukke for Dig; det øverste Vindue staaer aabent. Flyv, flyv!”

Og det gjorde Copisten, vips var han ude af Buret; i det samme knagede den halvaabne Dør ind til det næste Værelse, og smidig, med grønne, skinnende Dine, sneg Huuskatten sig ind og gjorde Jagt paa ham. Canarifuglen flagrede i Buret, Papegøien slog med Vingerne og raabte: „Lad os nu være Mennesker!” Copisten følte den dødeligste Skræk og fløi afsted igjennem Vinduet, over Huse og Gader; tilsidst maatte han hvile sig lidt.

Gjenboens Huus havde noget hjemligt; et Vindue stod

*) Cactus.

aabent, han fløi derind, det var hans eget Bærelse; han satte sig paa Bordet.

„Lad os nu være Menneſter!“ ſagde han uden ſelv at tænke paa hvad han ſagde, det var efter Bapegøien, og i ſamme Dieblif var han Copiſt, men han ſad paa Bordet.

„Gud bevar' os!“ ſagde han, „hvor er jeg kommet her op og ſaaledes faldet i Søvn! det var ogsaa en urolig Drøm jeg havde. Noget dumt Løi var den hele Hiſtorie!“

VI. Det beſte Kalofferne bragte.

Dagen efter, i den tidlige Morgenſtund, da Copiſten endnu laae i Sengen, bankede det paa hans Dør; det var Naboen i ſamme Etage, en Student, der læſte til at blive Præſt; han traadte ind.

„Laan mig dine Kaloffer,“ ſagde han, „der er ſaa vaadt i Haven, men Solen ſkinner deilig, jeg vilde nok ryge en Pipe dernede.“

Kalofferne fik han paa og var ſnart nede i Haven, der eiede et Blomme- og et Bæretæ. Selv en ſaa lille Have, ſom denne var, gjælder inde i Kjøbenhavn for en ſtor Herlighed.

Studenten gik op og ned i Gangen; Klokken var kun ſex; ude fra Gaden klang et Poſthorn.

„O, reise! reise!“ udbrød han, „det er dog det lykkeligſte i Verden! det er mine Onſkers høieſte Maal! da vilde denne Ilro, jeg føler, ſtilles. Men langt bort ſkulde det være! jeg vilde ſee det herlige Schweiz, reise i Italien og —“

Ja, godt var det at Kalofferne virkede lige ſtrax, ellers var han kommet omkring alt for meget baade for ſig ſelv og os Andre. Han reiſte. Han var midt inde i Schweiz, men med otte Andre pakket ind i det Underſte af en Diligence; ondt i Hovedet havde han, træt i Nakken følte han ſig, og Blodet var

stjunktet ham ned i Benene, der ophobnede og flemtes af Støvlerne. Han svævede mellem en blundende og en vaagen Tilstand. I sin Komme til Høire havde han Creditivet, i sin Komme til Venstre Passet og i en lille Skindpung paa Brystet nogle fastshede Louisd'orer; hver Drøm forkyndte, at en eller anden af disse Kostbarheder var tabt, og derfor foer han feberagtig op, og den første Bevægelse, Haanden gjorde, var en Trekant fra Høire til Venstre og op mod Brystet, for at føle, om han havde dem eller ei. Parapluier, Stofke og Hatte ghyngede i Nættet oven over, og forhindrede saa temmeligt Udsigten, der var høist imponerende, han skottede til den, medens Hjertet sang, hvad i det mindste een Digter, vi kjende, har sjunget i Schweiz, men ikke til Dato ladet trykke:

Saa, her er saa smukt, som Hjertet vil,
 Jeg siner Montblanc, min Kjære.
 Gid bare Pengene vil slaae til,
 Al, saa var her godt at være!

Stor, alvorlig og mørk var den hele Natur rundt om. Granstovene syntes Lyngtoppe paa de høie Klipper, hvis Top skjultes i Skytaagen; nu begyndte det at snee; den kolde Wind blæste.

„Uh!“ sukede han, „gid vi vare paa den anden Side af Alperne, saa var det Sommer og saa havde jeg hævet Penge paa mit Creditiv; den Angest, jeg er i for disse, gjør at jeg ikke nyder Schweiz, o, gid jeg var paa den anden Side!“

Og saa var han paa den anden Side; dybt inde i Italien var han, mellem Florents og Rom. Søen Trachymenes laae i Aftenbelysning, som et flammende Guld, mellem de mørkeblaa Bjerger; her, hvor Hannibal slog Flaminius, holdt nu Wiinranterne hinanden fredeligt i de grønne Fingre; hundige, halv nøgne Børn vogtede en Flok fulsorte Sviin under en Gruppe duftende Laurbærtræer ved Veien. Kunde vi ret give dette Maleri, Alle

vilde juble: „Deilige Italien!“ men det sagde slet ikke Theologen eller een eneste af hans Rejsesæller inde i Beturinens Vogn.

I Tusindvis fløi giftige Fluer og Myg ind til dem, for-
gjæves pidskede de omkring sig med en Myrthegreen, Fluerne stak
alligevel; ikke eet Menneske var der i Vognen, uden at jo hans
Ansigt var opsvulmet og blodigt af Bid. De stakkels Heste saae
ud som Nadsler, Fluerne sad i store Rager paa dem, og kun
øjeblikkelig hjalp det, at Kudsten steg ned og skræbde Dyrene af.
Nu sank Solen, en kort, men isnende Kulde gik gjennem hele
Naturen, det var slet ikke behageligt; men rundt om fik Bjerge
og Skyer den deiligste grønne Farve, saa klar, saa skinnende —
ja gaa selv hen at see, det er bedre end at læse Beskrivelsen!
det var mageløst! det fandt de Reisende ogsaa, men — Maren
var tom, Legemet træt, al Hjertets Længsel dreiede sig efter et
Natteqvarteer; men hvorledes vilde deite blive? Man saae langt
inderligere efter dette, end efter den skjønne Natur.

Veien gik gjennem en Olivenstov, det var som førte man
i Hjemmet mellem knudrede Pile, her laae det eensomme Verts-
huus. En halvsnees tiggende Krøblinger havde leiret sig udenfor,
den raskeste af dem saae ud som „Hungerens ældste Søn, der
havde naaet sin Myndigheds-Alder“, *) de Andre vare enten
blinde, havde visne Been og krøb paa Hænderne, eller indsvundne
Arme med fingerløse Hænder. Det var ret Glendigheden truffet
frem af Pjalterne. „Eccellenza, miserabili!“ sukede de og
strakte de syge Lemmer frem. Vertinden selv med bare Fødder,
uredt Haar og kun iført en smudsig Blouse, tog imod Gæsterne.
Dørene vare bundne sammen med Sælgarn; Gulvet i Værel-
jerne frembød en halv oprodet Brolægning med Muurstene; Blager-
muus fløi hen under Loftet, og Stanken herinde — —

*) Snarleyyaw.

„Ja, vil Hun dække nede i Stalden!“ sagde een af de Rejsende, „dernede veed man dog hvad det er, man indaander!“

Vinduerne bleve aabnede, for at der kunde komme lidt frisk Luft, men hurtigere end denne kom de visne Arme ind og den evige Klynken: miserabili, Eccellenza! Paa Væggene flode mange Inscriptioner, Halvdelen var imod bella Italia.

Maden blev bragt frem; der var en Suppe af Vand, krydret med Peber og harst Olie, og saa nok engang den samme Slags Olie paa Salaten; fordærvede Æg og stegte Hanekamme vare Pragtretterne; selv Vinen havde Afsmag, det var en sand Mixtur.

Til Matten bleve Kofferterne stillede op for Døren, een af de Rejsende havde Bagt, medens de Andre sov; Theologen var den Bagthavende; o, hvor kvalmt var der ikke herinde! Heden trykkede, Myggene furrede og staf, miserabili udenfor klynkede i Søvn.

„Ja, rejse er godt nok!“ sukkede Studenten, „havde man bare intet Regeme! kunde dette hvile og Manden derimod flyve. Hvor jeg kommer, er der et Savn, der trykker Hjertet; noget Bedre, end det Diebliffelige, er det, jeg vil have; ja noget bedre, det Bedste, men hvor og hvad er det! jeg veed i Grunden nok, hvad jeg vil, jeg vil til et lykkeligt Maal, det Lykkeligste af Alle!“

Og i det Ordet var udtalt, var han i Hjemmet; de lange, hvide Gardiner hang ned for Vinduet og midt paa Gulvet stod den sorte Liigkiste, i den laae han i sin stille Dødsøvn, hans Dnske var opfyldt, Regemet hvilte, Manden reiste. Priis Ingen lykkelig, før han er i sin Grav, var Solons Ord, her fornyedes Bekræftelsen.

Enhvert Liig er Udødelighedens Sphinx; heller ikke Sphinxen her i den sorte Kiste bejvarede for os, hvad den Levende to Dage forud havde nedskrevet:

Du stærke Død, din Længsel vækker Gru;
 Dit Spor er jo kun Kirkegaardens Grave.
 Skal Tankens Jacobs=Stige gaae itu?
 Staaer jeg kun op, som Græs i Dødens Have?

Vor største Liden tidt ei Verden seer!
 Du, som var ene, lige til det sidste,
 I Verden Meget trykker Hjertet meer,
 End Jorden, som de faste paa din Kiste!

De Skikkelser bevægede sig i Bærelset; vi kjende dem begge: det var Sorgens Dee og Lykkens Udsendte; de høiede sig over den Døde.

„Seer Du!“ sagde Sorgen, „hvad Lykke bragte vel dine Kalosfer Menneskeheden?“

„De bragte i det mindste ham, som sover her, et varigt Gode!“ svarede Glæden.

„O nei!“ sagde Sorgen; „Selv gif han bort, han blev ikke kaldet! hans aandelige Kraft her var ikke stærk nok til at hæve de Skatte hist, som han efter sin Bestemmelse maa hæve! Jeg vil vise ham en Velgjerning!“

Og hun tog Kalosferne af hans Fødder; da var Dødsføvnen endt, den Gjenoplevede reiste sig. Sorgen forsvandt, men ogsaa Kalosferne; hun har vist betragtet dem som sin Eiendom.

Hyrdinden og Skorsteensfeieren.

Har Du nogensinde seet et rigtigt gammelt Træskab, ganske sort af Alderdom og skaarret ud med Snirkler og Rødværk? Just saadant et stod der i en Dagligstue, det var arvet fra Oldemoder, og udskaarret med Roser og Tulipaner fra øverst til nederst; der

var de underligste Snirkler og mellem dem stak smaa Hjorte Hovedet frem med mange Tæffer, men midt paa Skabet stod snittet en heel Mand, han var rigtignok griinagtig at see paa, og grine gjorde han, man kunde ikke kalde det at lee, han havde Gedebukkebeen, smaa Horn i Panden og et langt Skjæg. Børnene i Stuen kaldte ham altid Gedebukkebeens-Overogundergeneralfrigskommandeersergeanten, for det var et svært Navn at sige, og der ere ikke Mange der faae den Titel; men at lade ham skjære ud, det var ogsaa Noget. Dog nu var han der jo! altid faae han hen til Bordet under Speilet, for der stod en yndig lille Hyrinde af Porcelain; Skoene vare forgyldte, Kjolen nydeligt heftet op med en rød Rose, og saa havde hun Guldbhat og Hyrdestav; hun var deilig! Tæt ved hende stod en lille Skorsteensfeier, saa sort som et Kul, men iøvrigt ogsaa af Porcelain; han var ligesaa reen og peen som nogen Anden; at han var Skorsteensfeier, det var jo bare Noget han forestillede; Porcelainsmageren kunde ligesaa godt have gjort en Prinds af ham, for det var eet!

Der stod han med sin Stige saa nydeligt, og med et Ansigt, saa vidt og rødt som en Pige, og det var egentlig en Feil, for lidt sort kunde han gjerne have været. Han stod ganske nær ved Hyrinden; de vare begge To stillede hvor de stode, og da de nu vare stillede, saa havde de forlovet sig; de passede jo for hinanden, de vare unge Folk, de vare af samme Porcelain og begge lige frøbelige.

Tæt ved dem stod der nok en Duffe, der var tre Gange større, det var en gammel Chineseer, som kunde nikke; han var ogsaa af Porcelain og sagde, at han var Bedstefader til den lille Hyrinde, men det kunde han nok ikke bevise; han paastod, at han havde Magt over hende, og derfor havde han nikket til Gedebukkebeens-Overogundergeneralfrigskommandeersergeanten, der friede til den lille Hyrinde.

„Der faaer Du en Mand," sagde den gamle Chineseer, „en Mand, som jeg næsten troer er af Mahognitræ, han kan gjøre Dig til Gedebugkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeantinde, han har hele Skabet fuldt af Sølvstøi, foruden hvad han har i hemmelige Gjemmer!"

„Jeg vil ikke ind i det mørke Skab!" sagde den lille Hyrdeinde, „jeg har hørt sige, at han har derinde ellers Porcelains-Koner!" —

„Saa kan Du være den tolvte!" sagde Chineseeren, „inat, saasnart det knager i det gamle Skab, skal I have Bryllup, saasandt som jeg er en Chineseer!" og saa nikkede han med Hovedet og faldt i Søvn.

Men den lille Hyrdeinde græd og saae paa sin Hjertensallerkjæreste, den Porcelains Skorstensfeier.

„Jeg troer, jeg vil bede Dig," sagde hun, „at Du vil gaae med mig ud i den vide Verden, for her kunne vi ikke blive!"

„Jeg vil Alt hvad Du vil!" sagde den lille Skorstensfeier, „lad os strax gaae, jeg tænker nok, jeg kan ernære Dig ved Professionen!"

„Bare vi vare vel nede af Bordet!" sagde hun, „jeg bliver ikke glad før vi ere ude i den vide Verden!"

Og han trøstede hende og viste, hvor hun skulde sætte sin lille Fod, paa de udskaarne Kanter og det forgyldte Løbværk ned om Bordbenet, sin Stige tog han ogsaa til Hjælp og saa vare de nede paa Gulvet, men da de saae hen til det gamle Skab, var der saadant et Røre; alle de udskaarne Hjorte stak Hovederne længere frem, reiste Tæpperne og dreiede med Halsen; Gedebugkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten sprang høit i Veiret, og raabte over til den gamle Chineseer: „nu løbe de! nu løbe de!"

Da bleve de lidt forstrækkede, og sprang gesvindt op i Skuffen til Forhøjningen.

Her laae tre, fire Spil Kort, som ikke vare complete og et lille Duffe-Theater, der var reist op, saa godt det lod sig gjøre; der blev spillet Comedie, og alle Damerne, baade Ruder og Hjerter, Kløver og Spader, sad i første Række og viftede sig med deres Tulipaner, og bag ved dem stod alle Knegtene og viste at de havde Hoved, baade foroven og forneden, saaledes som Spille-Kort have det. Comedien handlede om To, som ikke maatte faae hinanden, og Hyrdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen Historie.

„Det kan jeg ikke holde ud!“ sagde hun. „Jeg maa op af Skuffen!“ men da de kom paa Gulvet og saae op til Bordet, saa var den gamle Chineseer vaagnet, og rokkede med hele Kroppen, hun var jo en Klump forneden!

„Nu kommer den gamle Chineseer!“ skreg den lille Hyrdinde og saa faldt hun lige ned paa sine Porcelains Knæ, saa bedrøvet var hun.

„Jeg faaer en Tanke!“ sagde Skorsteensfeieren, „skulle vi frybe ned i den store Potpourrikrukke der staaer i Krogen; der kunne vi ligge paa Roser og Ravendler og kaste ham Salt i Dinene naar han kommer.“

„Det kan ikke forslaae!“ sagde hun, „desuden veed jeg at den gamle Chineseer og Potpourrikrukken have været forlovede, og der bliver altid lidt Gudhed tilbage, naar man saaledes har staaet i Forhold! nei, der er ikke Andet for end at gaae ud i den vide Verden!“

„Har Du virkelig Mod til at gaae med mig ud i den vide Verden?“ spurgte Skorsteensfeieren. „Har Du betænkt, hvor stor den er, og at vi aldrig mere kunne komme her tilbage!“

„Det har jeg!“ sagde hun.

Og Skorsteensfeieren saae ganske stift paa hende og saa sagde han: „Min Wei gaaer gennem Skorstenen! har Du vir-

kelig Mod til at krybe med mig gjennem Raffelovnen baade gjennem Tromlen og Røret? saa komme vi ud i Skorstenen, og der forstaaer jeg at bruge mig! vi stige saa høit, at de ikke kunne naae os, og øverst oppe er der et Hul ud til den vide Verden!"

Og han førte hende hen til Raffelovns-Døren.

"Der seer fort ud!" sagde hun, men hun gik dog med ham, baade gjennem Tromlen og gjennem Røret, hvor der var den bælmørke Nat.

"Nu ere vi i Skorstenen!" sagde han, "og see! see! ovenover skinner den deiligste Stjerne!"

Og det var en virkelig Stjerne paa Himlen, der skinnede lige ned til dem, ligesom om den vilde vise dem Veien. Og de kravlede og de krøb, en gruelig Wei var det, saa høit, saa høit; men han løftede og lettede, han holdt hende og viste de bedste Steder, hvor hun skulde sætte sine smaa Porcelains Fødder, og saa naaede de lige op til Skorsteens-Randen og paa den satte de sig, for de vare rigtignok trætte og det kunde de ogsaa være.

Himlen med alle sine Stjerner var oven over, og alle Byens Tage neden under; de saae saa vidt omkring, saa langt ud i Verden; den stakkels Hyrinde havde aldrig tænkt sig det saaledes, hun lagde sit lille Hoved op til sin Skorsteensfeier og saa græd hun, saa at Guldet sprang af hendes Livbaand.

"Det er altfor Meget!" sagde hun. "Det kan jeg ikke holde ud! Verden er altfor stor! gid jeg var igjen paa det lille Bord under Speilet! jeg bliver aldrig glad før jeg er der igjen! nu har jeg fulgt Dig ud til den vide Verden, nu kan Du gjerne følge mig hjem igjen, dersom Du holder Noget af mig!"

Og Skorsteensfeieren talte fornuftigt for hende, talte om gamle Chineseer og om Gedebukkebeens-Overogundergeneralfriks-commandeersergeanten, men hun hulkede saa gruelig, og kysede

sin lille Skorsteensfeier, saa han kunde ikke Andet end s ie hende, sk ndt det var galt.

Og saa travlede de igjen med stor Besværlighed ned ad Skorstenen, og de krøb gjennem Tromlen og Røret, det var slet ikke rart, og saa stod de i den mørke R ffelovn; der lurede de bag Døren for at faae at vide, hvorledes det stod til i Stuen. Der var ganske stille; de figede ud — af, der laae midt paa Gulvet den gamle Chinese, han var faldet ned af Bordet, da han vilde efter dem, og laae flaaet i tre Stykker; hele Ryggen var gaaet af i een Stump og Hovedet laae trillet hen i en Krog; Gedebukkebeens = Overogundergeneralfrigscommandeersergeanten stod hvor han altid havde staaet og tænkte over.

„Det er grueligt!“ sagde den lille H rbinde, „gamle Bedstefader er flaaet i stykker, og vi ere Skyld deri! det kan jeg aldrig overleve!“ og saa vred hun sine smaa bitte Hænder.

„Han kan flinkes endnu!“ sagde Skorsteensfeieren. „Han kan meget godt flinkes! — V r bare ikke saa heftig! naar de lime ham i Ryggen og give ham en god Klynke i Nakken, saa vil han være saa god som ny igjen og kan søge os mange Ubehageligheder!“

„Troer Du?“ sagde hun. Og saa krøb de op igjen paa Bordet, hvor de s r havde staaet.

„See saa langt kom vi!“ sagde Skorsteensfeieren, „der kunde vi have sparet os al den Uleilighed!“

„Bare vi havde den gamle Bedstefader flinket!“ sagde H rbinden. „Kan det være saa dyrt?“

Og flinket blev han; Familien lod ham lime i Ryggen, han fik en god Klynke i Halsen, han var saa god som ny, men ikke kunde han ikke.

„De er nok blevet hovmodig, siden De har været flaaet i stykker!“ sagde Gedebukkebeens = Overogundergeneralfrigscommandeersergeanten, „jeg synes dog ikke, at det

er Noget at være saa forfærdelig af! skal jeg have hende eller skal jeg ikke have hende?"

Og Skorstensfeieren og den lille Hyrdinde saae saa rørende paa den gamle Chinese; de vare saa bange, han skulde nikke, men han kunde ikke og det var ham ubehageligt at fortælle til en Fremmed, at han havde bestandig en Klynke i Naksen, og saa bleve de Porcelains Folk sammen og de velsignede Bedstefaders Klynke og holdt af hinanden til de gik i Stykker.

Prindsessen paa Ørten.

Der var engang en Prinds, han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Prindsesse. Saa reiste han hele Verden rundt, for at finde saadan en, men allevegne var der Noget i Veien, Prindsesser vare der nok af, men om det var rigtige Prindsesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid var der Noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da hjem igjen og var saa bedrøvet, for han vilde saa gjerne have en virkelig Prindsesse.

En Aften blev det da et frygteligt Veir; det lignede og tordnede, Regnen skulde ned, det var ganske forfærdeligt! Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfor. Men Gud hvor hun saae ud af Regnen og det onde Veir! Vandet løb ned ad hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind ad Næsen paa Skoen og ud ad Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prindsesse.

"Ja, det skal vi nok saae at vide!" tænkte den gamle

Dronning, men hun sagde ikke Noget, gik ind i Sovestammeret, tog alle Sengenklæderne af og lagde en Vort paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Madrasfer, lagde dem ovenpaa Vorten, og saa endnu tyve Ederduuns=Dyner oven paa Madrasferne.

Der skulde nu Brindsessen ligge om Matten.

Om Morgenens spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

„O, forfræffelig slet!“ sagde Brindsessen, „jeg har næsten ikke luffet mine Dine den hele Nat! Gud veed, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget Haardt, saa jeg er ganske bruun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forfræffeligt!“

Saa kunde de see, at det var en rigtig Brindsesse, da hun gjennem de tyve Madrasfer og de tyve Ederduuns=Dyner havde mærket Vorten. Saa omstindet kunde der Ingen være, uden en virkelig Brindsesse.

Brindsen tog hende da til Rone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Brindsesse, og Vorten kom paa Kunststammeret, hvor den endnu er at see, dersom Ingen har taget den.

See, det var en rigtig Historie!

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marscherende henad Landeveien: Gen, To! Gen, To! han havde sin Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Hæx paa Landeveien; hun var saa ækel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en pen Sabel og en

stor Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!"

"Taf skal Du have, din gamle Her!" sagde Soldaten.

"Kan Du see det store Træ?" sagde Heren, og pegede paa det Træ, der stod ved Siden af dem. "Det er ganske huult indeni! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade Dig glide igjennem og komme dybt i Træet! Jeg skal binde Dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!"

"Hvad skal jeg saa nede i Træet?" spurgte Soldaten.

"Hente Penge!" sagde Heren, "Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang, der er ganske lyst, for der brænder over hundrede Lamper. Saa seer Du tre Døre, Du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund; han har et Par Dine saa store som et Par Theekopper, men det skal Du ikke bryde Dig om! Jeg giver Dig mit blaatærnede Forflæde, det kan Du brede ud paa Gulvet; gaae saa rast hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forflæde, luk Kisten op og tag ligesaa mange Skillinger, Du vil. De ere alleammen af Kobber; men vil Du heller have Sølv, saa skal Du gaae ind i det næste Værelse; men der sidder en Hund, der har et Par Dine, saa store, som et Par Wøllehjul; men det skal Du ikke bryde Dig om, sæt ham paa mit Forflæde og tag Du af Pengene! Vil Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa faae, og det saa meget, Du vil bære, naar Du gaaer ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengekisten her, han har to Dine, hvert saa stort som Hundetaarn. Det er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal Du ikke bryde Dig Noget om! sæt ham bare paa mit Forflæde, saa gjør han Dig ikke Noget, og tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

„Det var ikke saa galt!“ sagde Soldaten. „Men hvad skal jeg give Dig, din gamle Her? For Noget vil Du vel have med, kan jeg tænke!“

„Nei,“ sagde Heren, „ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtøi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!“

„Naa! lad mig faae Strikken om Livet!“ sagde Soldaten.

„Her er den!“ sagde Heren, „og her er mit blaåtærnede Forflæde.“

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Gullet og stod nu, som Heren sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Dinene, saa store som Theekopper og gloede paa ham.

„Du er en net Fyr!“ sagde Soldaten, satte han paa Herens Forflæde og tog ligesaamange Kobberskillinge, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Værelse. Gaa! der sad Hunden med Dine saa store, som et Par Møllehjul.

„Du skulde ikke see saa meget paa mig!“ sagde Soldaten, „Du kunde faae ondt i Dinene!“ og saa satte han Hunden paa Herens Forflæde, men da han faae de mange Sølvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og fyldte Lommen og sin Tornister med det bare Sølv. Nu gik han ind i det tredje Kammer! — Nei det var æfelt! Hunden derinde havde virkelig to Dine saa store som runde Taarn! og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

„God Aften!“ sagde Soldaten og tog til Kassetten, for saadan en Hund havde han aldrig seet før; men da han nu faae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løstede han ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde kjøbe for det hele Kjøben-

havn og Kagekonernes Sukkergrise, alle Linsoldater, Bidske og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Sølvskillinger, han havde fyldt sine Lommer og sin Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteren, Kasketten og Støvlerne bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

„Heis mig nu op, Du gamle Her!“

„Har Du Fyrtøiet med?“ spurgte Heren.

„Det er sandt!“ sagde Soldaten, „det havde jeg reent glemt“, og nu gif han og tog det. Heren heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtøi?“ spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke Dig ved!“ sagde Heren, nu har Du jo faaet Penge! Giv mig bare Fyrtøiet!“ —

„Snif snaf!“ sagde Soldaten, „vil Du strax sige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!“

„Nei!“ sagde Heren.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Fyrtøiet i Lommen og gif lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Bertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Værelser og Mad, som han holdt af, for nu var han rig, da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det vare nogle løierlige gamle Støvler, saadan en rig Herre havde, men han havde endnu ikke kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pene! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al

den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Brindsesfe hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at see!“ spurgte Soldaten.

„Hun er slet ikke til at faae at see!“ sagde de Allesammen, „hun boer i et stort Robberslot, med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tør gaae ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide.“

„Hende gad jeg nok see!“ tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faae Lov til.

Nu levede han saa lystig, tog paa Comedie, kjørte i Kongens Have og gav de fattige saa mange Penge, og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slemmt det var ikke at eie en Skilling! — Han var nu rig, havde pene Klæder, og fik da saa mange Venner, der Alle sagde, han var en rar En, en rigtig Cavaleer, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud, og fik slet ingen ind igjen, saa havde han tilsidst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, heelt ind under Taget, selv bærste sine Støvler og sbe paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der var saa mange Trapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang kjøbe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyrtøi, han havde taget i det hule Træ, hvor Heren havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtøiet og Lysstumpen frem, men lige i det han slog Ild og Gnisterne fløi fra Glintestenen, sprang Døren op, og Hunden der havde Dine saa store, som et Bar Theekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: „Hvad befaler min Herre!“

„Hvad for Noget!“ sagde Soldaten, „det var jo et mør-

omt Fyrtøi, kan jeg saaledes faae, hvad jeg vil have! Skaf mig nogle Penge!" sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pose fuld af Skillingen i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et deiligt Fyrtøi! slog han eengang, kom Hunden der sad paa Kisten med Kobberpenge, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. — Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Værelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kjendte strax alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han engang: det er dog noget Løierligt Noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, sige de Allesammen! men hvad kan det hjælpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberflot med de mange Taarne. — Kan jeg da slet ikke faae hende at see? — Hvor er nu mit Fyrtøi! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Dine saa store, som Theekopper.

„Det er rigtignok midt paa Natten," sagde Soldaten, „men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Dieblif!"

Hunden var strax ude ad Døren, og før Soldaten tænkte paa det, saae han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hundens Ryg og var saa deilig, at Enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjænkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

„Det var saamæn en pen Historie!" sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forførfællig efter igjen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstøvler paa, og løb ligejaa stærkt bagefter; da hun nu saae, at de blev borte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var fløgt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgen tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

„Der er det!“ sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

„Nei det er der, min søde Mand!“ sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

„Men der er eet og der er eet!“ sagde de Allesammen; hvor de saae der var Kors paa Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjælpe Noget at de søgte.

Men Dronningen var nu en meget fløg Kone, der kunde mere, end at kjøre i Karreet. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketøj i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaa, fine Boghvedegrøn, bandt dem paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grønnene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Prindsessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Prinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene dryssede lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Prindsessen. Om Morgenens saa da Kongen og Dronningen nok, hvor deres Datter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Gachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kjedeligt, og saa sagde de til ham: „imorgen skal Du hænges“. Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrtøi havde han glemmt hjemme paa Bertshuset. Om Morgenens kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk skynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saa Soldaterne marschere. Alle Menneffer løb afsted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjødskind og Løfler paa, han travede saadan i Gallop, at hans ene Løffel fløi af og lige hen mod Muren, hvor Soldaten sad og kigede ud mellem Jernstængerne.

„Ei, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk,“ sagde Soldaten til ham, „der bliver ikke Noget af før jeg kommer! men vil Du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtøi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Benene med Dig!“ Skomagerdrengen vilde gjerne have de fire Skilling, og pilede afsted hen efter Fyrtøiet, gav Soldaten det, og — ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Menneffer. Kongen og Dronningen sad paa en deilig Throne lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde slaae Strikken om hans Hals, sagde han, at man jo altid tillod

en Synder, før han udstod sin Straf, at faae et uskyldigt Dufte opfyldt. Han vilde saa gjerne ryge en Pipe Tobak, det var jo den sidste Pipe han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke sige Nei til, og saa tog Soldaten sit Tjyrtoi og slog Ild, een to, tre! og der stod alle Hundene, den med Dine saa store som Theekopper, den med Dine som et Par Møllehjul og den, der havde Dine saa store som Rundetaarn.

„Hjelp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!“ sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa Dommerne og hele Raadet, tog En ved Benene og En ved Næsen og kastede dem mange Favne op i Veiret, saa de faldt ned og sloges reent i Stykker.

„Jeg vil ikke!“ sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen, og kastede dem bagefter alle de Andre; da blev Soldaterne forstrækkede og alle Folkene raabte: „lille Soldat, Du skal være vor Konge og have den deilige Prindsesse!“

Saa satte de Soldaten i Kongens Karreet, og alle tre Hunde dandsede foran og raabte „Hurra!“ og Drengene peb i Fingrene og Soldaterne presenterede. Prindsessen kom ud af Kobberflottet og blev Dronning, og det kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde store Dine.

De røde Skoe.

Der var en lille Pige, saa fin og saa nydelig, men om Sommeren maatte hun altid gaae med bare Fødder, for hun var fattig, og om Vinteren med store Træskoe, saa at den lille Brist blev ganske rød og det saa grueligt.

Midt i Bondebyen boede den gamle Mo'er Skomagers, hun sad og syede, saa godt hun kunde det, af røde, gamle Klæde-Strimler et Par smaa Skoe, ganske kluntede, men godt meente vare de, og dem skulde den lille Pige have. Den lille Pige hedte Karen.

Just den Dag hendes Moder blev begravet, fik hun de røde Skoe og havde dem første Gang paa; det var jo rigtignok ikke Noget at sørge med, men hun havde nu ingen andre og saa gik hun med bare Been i dem, bag efter den fattige Straakiste.

Da kom der i det samme en stor, gammel Vogn, og i den sad der en stor, gammel Frue, hun saae paa den lille Pige og havde Ondt af hende, og saa sagde hun til Præsten: „hør, giv mig den lille Pige, saa skal jeg være god imod hende!“

Og Karen troede, det var altsammen for de røde Skoe, men den gamle Frue sagde, at de vare gruelige, og de bleve brændte, men Karen selv blev klædt paa reent og net; hun maatte lære at læse og sye, og Folk sagde, at hun var nydelig, men Speilet sagde: „Du er meget mere end nydelig, Du er deilig!“

Da reiste Dronningen engang igjennem Landet og hun havde med sig sin lille Datter, der var en Prindsesse, og Folk strømmede til udenfor Slottet, og der var da Karen ogsaa, og den lille Prindsesse stod i sine hvide Klæder i et Vindue og lod sig see paa; hun havde hverken Slæb eller Guldkrone, men deilige røde Saffians-Skoe; de vare rigtignok anderledes nette, end de Mo'er Skomagers havde syet til lille Karen. Intet i Verden kunde dog lignes ved røde Skoe!

Nu var Karen saa gammel, at hun skulde confirmeres, nye Klæder fik hun, og nye Skoe skulde hun ogsaa have. Den rige Skomager inde i Byen tog Maal af hendes lille Fod, det var hjemme i hans egen Stue, og der stode store Glasstabe med yndige Skoe og blanke Støvler. Det saae nydeligt ud, men

den gamle Frue saae ikke godt, og saa havde hun ingen Fornøielse deraf; midt imellem Skoene stode et Par røde, ganske som de Brindsesjen havde baaret; hvor de vare smukke! Skomageren sagde ogsaa, at de vare syede til et Greve=Barn, men de havde ikke passet.

„Det er nok Blanklæder!“ sagde den gamle Frue, „de skinne!“

„Ja, de skinne!“ sagde Karen; og de passede og de bleve kjøbt; men den gamle Frue vidste ikke af, at de vare røde, thi hun havde aldrig tilladt Karen at gaae til Confirmation i røde Skoe, men det gjorde hun nu.

Alle Menneſter saae paa hendes Fødder, og da hun gik op ad Kirkegulvet til Chordøren, syntes hun at selv de gamle Billeder paa Begravelserne, disse Portraiter af Præster og Præstefoner med stive Kraver og lange, sorte Klæder, heftede Dinene paa hendes røde Skoe, og kun paa disse tænkte hun, da Præsten lagde sin Haand paa hendes Hoved og talte om den hellige Daab, om Pagten med Gud og at hun nu skulde være et stort christent Menneſke! og Orgelet spillede saa høitideligt, de smukke Børnestemmer sang og den gamle Cantor sang, men Karen tænkte kun paa de røde Skoe.

Om Eftermiddagen vidste da den gamle Frue, af alle Menneſter, at Skoene havde været røde, og hun sagde, at det var sthygt, at det passede sig ikke og at Karen herefter, naar hun gik i Kirke, skulde altid gaae med sorte Skoe, selv om de vare gamle.

Næste Søndag var der Altergang, og Karen saae paa de sorte Skoe, hun saae paa de røde — og saa saae hun paa de røde igjen og tog de røde paa.

Det var deiligt Solſkins-Weir; Karen og den gamle Frue gik ad Stien gennem Kornet; der støvede det lidt.

Ved Kirkedøren stod en gammel Soldat med en Krykkestok og med et underligt langt Skjæg, det var mere rødt end hvidt,

for det var rødt; og han bøiede sig lige ned til Jorden og spurgte den gamle Frue, om han maatte tørre hendes Skoe af. Og Karen strakte ogsaa sin lille Fod ud. „See hvilke deilige Dandsestoe!“ sagde Soldaten, „sid fast naar I dandse!“ og saa slog han med Haanden paa Saalerne.

Og den gamle Frue gav Soldaten en lille Skilling og saa gik hun med Karen ind i Kirken.

Og alle Menneſter derinde saa paa Karens røde Skoe, og alle Billederne saa paa dem og da Karen knælede for Alteret og satte Guldkalken for sin Mund, tænkte hun kun paa de røde Skoe, og det var som om de svømmede om i Kalken for hende; og hun glemte at synge sin Psalme, hun glemte at læse sit „Fader vor.“

Nu gik alle Folk fra Kirke og den gamle Frue steg ind i sin Vogn. Karen løstede Foden for at stige bag efter, da sagde den gamle Soldat, som stod tæt ved: „see hvilke deilige Dandsestoe!“ og Karen kunde ikke lade være, hun maatte gjøre nogle Dandsetrin, og da hun begyndte, bleve Benene ved at dandse, det var ligesom om Skoene havde faaet Magt over dem; hun dandsede omkring Kirkehjørnet, hun kunde ikke lade være, Rudffen maatte løbe bag efter og tage fat paa hende, og han løstede hende ind i Vognen, men Fødderne bleve ved at dandse, saa hun sparkede saa grueligt den gode, gamle Frue. Endelig fik de Skoene af og Benene kom i Ro.

Hjemme bleve Skoene satte op i et Skab, men Karen kunde ikke lade være at see paa dem.

Nu laae den gamle Frue syg, de sagde at hun kunde ikke leve! pleies og passes skulde hun og Ingen var nærmere til det, end Karen; men henne i Byen var der et stort Bal, Karen var inviteret; — hun saa paa den gamle Frue, der jo dog ikke kunde leve, hun saa paa de røde Skoe, og det syntes hun der ingen Synd var i; — hun tog de røde Skoe paa, det kunde

hun jo ogjaa nok; — men saa gif hun paa Bal og saa begyndte hun at dandse.

Men da hun vilde til Høire, saa dandsede Skoene til Venstre, og da hun vilde op ad Gulvet, saa dandsede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gennem Gaden og ud af Byens Port. Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne og hun troede at det var Maanen, for det var et Ansigt, men det var den gamle Soldat med det røde Skjæg, han sad og nikkede og sagde: „see hvilke deilige Dandsestoe!“

Da blev hun forfærdet og vilde fæste de røde Skoe, men de hang fast, og hun flængede sine Strømper af, men Skoene vare vorede fast til hendes Fødder, og dandse gjorde hun og dandse maatte hun over Mark og Eng, i Regn og Solskin, ved Nat og ved Dag, men om Natten var det grueligst.

Hun dandsede ind paa den aabne Kirkegaard, men de Døde der dandsede ikke, de have noget meget Bedre at bestille end at dandse; hun vilde sætte sig paa den Fattiges Grav, hvor den bittre Regnsfang groede, men for hende var ikke Ro eller Hvile, og da hun dandsede henimod den aabne Kirkedør, saae hun der en Engel i lange, hvide Klæder, med Vinger som naaede ham fra Skuldrene ned til Jorden, hans Ansigt var strengt og alvorligt, og i Haanden holdt han et Sværd, saa bredt og skinnende:

„Dandse skal Du!“ sagde han, „dandse paa dine røde Skoe, til Du bliver bleg og kold! til din Hud skrumpes sammen som en Beenrad! dandse skal Du fra Dør til Dør og hvor der boe stolte, forfængelige Børn, skal Du banke paa, saa at de høre Dig og frygte Dig! Dandse skal Du, dandse — —!“

„Naade!“ raabte Karen. Men hun hørte ikke hvad Engelen svarede, thi Skoene bare hende igjennem Laagen, ud paa Marken, over Wei og over Sti og altid maatte hun dandse.

En Morgenstund dandsede hun forbi en Dør, hun kjendte godt; indenfor lød Psalmesang, de bare en Kiste ud, som var pyntet med Blomster; da vidste hun, at den gamle Frue var død, og hun syntes, at nu var hun forladt af Alle og forbandet af Guds Engel.

Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, dandse i den mørke Nat. Skoene bare hende afsted over Tjørne og Stubbe, og hun rev sig til Blods; hun dandsede hen over Heden til et lille eensomt Huus. Her vidste hun, at Skarpretteren boede, og hun bankede med Fingeren paa Ruden og sagde:

„Kom ud! — kom ud! — Jeg kan ikke komme ind, for jeg danser!“

Og Skarpretteren sagde: „Du veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg hugger Hovedet af de onde Mennesker, og jeg kan mærke, at min Dre dirrer!“

„Hug ikke Hovedet af mig!“ sagde Karen, „for saa kan jeg ikke angre min Synd! men hug mine Fødder af med de røde Skoe!“

Og saa skristede hun hele sin Synd, og Skarpretteren huggede Fødderne med de røde Skoe af hende; men Skoene dandsede med de smaa Fødder hen over Marken ind i den dybe Skov.

Og han snittede hende Træbeen og Krykker, lærte hende en Psalme, den, Synderne altid synge, og hun kyskede den Haand, som havde ført Dren, og gik hen over Heden.

„Nu har jeg lidt nok for de røde Skoe!“ sagde hun, „nu vil jeg gaae i Kirke, at de kunne see mig!“ og hun gik nok saa rask mod Kirkedøren, men da hun kom der, dandsede de røde Skoe foran hende og hun blev forfærdet og vendte om.

Hele Ugen igjennem var hun bedrøvet og græd mange, tunge Taarer, men da det blev Søndag, sagde hun: „see saa! nu har jeg lidt og stridt nok! jeg skulde troe, at jeg er ligesaa

god som Mange af dem, der sidde og kneise derinde i Kirken!" og saa gik hun nok saa modig; men hun kom ikke længer end til Laagen, da saae hun de røde Skoe dandse foran sig og hun forfærdedes og vendte om og angrede ret i Hjertet sin Synd.

Og hun gik hen til Præstegaarden og bad, om hun maatte komme i Tjeneste der, flittig vilde hun være og gjøre Alt hvad hun kunde, paa Lønningen saae hun ikke, kun at hun maatte saae Tag over Hovedet og være hos gode Menneſker. Og Præstefonen havde Ondt af hende og gav hende Tjeneste. Og hun var flittig og takkefuld. Stille sad hun og hørte til, naar om Aftenen Præsten læste høit af Bibelen. Alle de Smaa holdt meget af hende, men naar de talte om Bynt og Stads og at være deilig som en Dronning, rystede hun med Hovedet.

Næste Søndag gik de Alle til Kirke og de spurgte hende, om hun vilde med, men hun saae bedrøvet, med Taarer i Øinene, paa sine Krykker, og saa gik de Andre hen at høre Guds Ord, men hun gik alene ind i sit lille Kammer; det var ikke større, end at der kunde staae en Seng og en Stol, og her satte hun sig med sin Psalmebog; og alt som hun med fromt Sind læste i den, bar Vinden Orgeltonerne fra Kirken over til hende, og hun løftede med Taarer sit Ansigt og sagde: „O, Gud hjælpe mig!"

Da skinnede Solen saa klart, og lige foran hende stod den Guds Engel i de hvide Klæder, ham, hun hiin Nat havde seet i Kirkedøren, men han holdt ikke længer det skarpe Sværd, men en deilig, grøn Green, der var fuld af Roser, og han rørte med den ved Loftet, og det hævede sig saa høit, og hvor han havde rørt, skinnede der en Guldstjerne, og han rørte ved Væggene og de udvidede sig, og hun saae Orgelet, som spillede, hun saae de gamle Billeder med Præster og Præstefoner, Menigheden sad i de pyntede Stole og sang af deres Psalmebog. — For Kirken var selv kommet hjem til den stakkels Pige i det lille, snevre

Kammer eller ogsaa var hun kommet derhen; hun sad i Stolen hos de andre Præstens Folk og da de havde endt Psalmen og saae op, nikkede de og sagde: „Det var Net Du kom, Karen!“

„Det var Naade!“ sagde hun.

Og Orgelet klang og Børnestemmerne i Choret lød saa blødt og deiligt! Det klare Solskin strømmede saa varmt gjennem Vinduet ind i Kirkestolen, hvor Karen sad; hendes Hjerte blev saa fuldt af Solskin, af Fred og Glæde, at det brast; hendes Sjæl fløi paa Solskin til Gud, og der var der Ingen, som spurgte om de røde Skoe.

Reisefammeraten.

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, for hans Fader var meget syg og kunde ikke leve. Der var slet Ingen uden de To inde i den lille Stue; Lampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det var ganske sildigt paa Aftenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!“ sagde den syge Fader, „vor Herre vil nok hjælpe Dig frem i Verden!“ og han saae med alvorlige milde Bine paa ham, trak Beiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han slet Ingen i hele Verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkels Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kysede den døde Faders Haand, græd saa mange salte Taarer, men tilsidst lukkede hans Bine sig, og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengen.

Da drømte han en underlig Drøm; han saae, hvor Sol og Maane neiede for ham, og han saae sin Fader frisk og sund igjen og hørte ham lee, som han altid loe, naar han var rigtig

fornøiet. En deilig Pige, med Guldkrone paa sit lange, smukke Haar, rakte Johannes Haanden, og hans Fader sagde, „seer Du, hvilken Brud Du har faaet? Hun er den deiligste i hele Verden.“ Saa vaagnede han, og alt det Smukke var borte, hans Fader laae død og kold i Sengen, der var slet Ingen hos dem; den stakkels Johannes!

Ugen derefter blev den Døde begravet; Johannes gif tæt bag Kisten, kunde nu ikke mere faae den gode Fader at see, som havde holdt saa meget af ham; han hørte, hvor de kastede Jorden ned paa Kisten, faae nu det sidste Hjørne af den, men ved den næste Skuffe Jord, der blev kastet ned, var det ogsaa borte; da var det ligesom hans Hjerte vilde gaae i Stykker, saa bedrøvet var han. Rundt om sang de en Psalme, det klang saa smukt og Taarerne kom Johannes i Øinene, han græd og det gjorde godt i hans Sorg. Solen skinnede deiligt paa de grønne Træer, ligesom den vilde sige: „Du skal ikke være saa bedrøvet, Johannes! kan Du see, hvor smuk blaa Himlen er; deroppe er nu din Fader og beder den gode Gud, at det altid maa gaae Dig vel!“

„Jeg vil altid være god!“ sagde Johannes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en Glæde, naar vi see hinanden igjen! hvor der vil være Meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange Ting, lære mig saa meget af alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa Jorden. O hvor det vil blive en Glæde!“

Johannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilte derved, medens Taarerne endnu løb ham ned over Kinderne. De smaa Fugle sad oppe i Kastanietræerne og qviddrede „qvivit, qvivit!“ de vare saa fornøiede, skjøndt de jo vare med ved Begravelsen, men de vidste nok, at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Vinger, langt smukkere og større end deres, var nu lykkelig, fordi han havde været god her paa Jorden, og derover vare de fornøiede. Johannes faae, hvor de fløi fra de grønne Træer,

langt ud i Verden, og han fik da ogsaa saadan Lyft til at flyve med. Men først skar han et stort Trækors til at sætte paa sin Faders Grav, og da han om Aftenen bragte det derhen, var Graven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt saa meget af den kjære Fader, som nu var død.

Tidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Blyt sammen, glemte i sit Bælte hele sin Arvpart, der var 50 Rigsdaler og et Par Sølvfillinger, dermed vilde han vandre ud i Verden. Men først gif han hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav, læste sit „Fader vor“, og sagde: „Farvel, du kjære Fader! Jeg vil altid være et godt Menneſte, og saa tør Du nok bede den gode Gud, at det maa gaae mig godt!“

Ude paa Marken, hvor Johannes gif, stode alle Blomsterne saa friske og deilige i det varme Solſkin, og de nikkede i Vinden ligesom om de vilde ſige: „Velkommen i det Grønne! Er her ikke nydeligt?“ Men Johannes dreiede ſig endnu engang om, for at ſee den gamle Kirke, hvor han, som lille Barn, var døbt, hvor han hver Søndag med sin gamle Fader havde været i Kirke og ſjunget sin Pſalme; da ſaae han høit oppe i et af Hulerne i Taarnet Kirke-Niſſen ſtaaе med sin lille røde, ſpidſe Hue, han ſkgyggede for ſit Anſigt med den bøiede Arm, da ellers Solen ſkar ham i Dinene. Johannes nikkede Farvel til ham, og den lille Niſſe ſvingede sin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kyſſede mange Gange paa Fingrene, for at viſe, hvor Godt han ønſkede ham det, og at han ret maatte gjøre en lykkelig Rejſe.

Johannes tænkte paa, hvor meget Smukt han nu ſkulde ſaaе at ſee i den prægtige Verden, og gif længer og længer bort, ſaa langt ſom han aldrig før havde været; han kjendte ſlet ikke de Byer, han kom igjennem, eller de Menneſter, han mødte, nu var han langt ude mellem Fremmede.

Den første Nat maatte han lægge sig at sove i en Høstak paa Marken, anden Seng havde han ikke. Men det var just nydeligt, syntes han, Kongen kunde ikke have det penere. Den hele Mark med Aaen, Høstakken og saa den blaa Himmel ovenover, var just et smukt Sovestue. Det grønne Græs med de smaa røde og hvide Blomster var Gulvtæppe, Hyldebussene og de vilde Rosenhækker vare Blomsterbouquetter, og som Vandfad havde han hele Aaen med det klare, friske Vand, hvor Sivene neiede, og sagde baade god Aften og god Morgen. Maanen var en rigtig stor Natlampe, høit oppe under det blaa Loft, og den stak ikke Ild i Gardinerne; Johannes kunde sove ganske roligt, og han gjorde det ogsaa, vaagnede først igjen, da Solen stod op og alle de smaa Fugle rundt omkring, sang! „god Morgen! god Morgen! Er Du ikke oppe?“

Klokkerne ringede til Kirke, det var Søndag; Folk gik hen at høre Præsten og Johannes fulgte med dem, sang en Psalm og hørte Guds Ord, og det var ham ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sungen Psalmer med sin Fader.

Ude paa Kirkegaarden var der saa mange Grave, og paa nogle vorte der høit Græs. Da tænkte Johannes paa sin Faders Grav, der ogsaa maatte komme til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og pynte den. Han satte sig da ned og rykkede Græsset af, reiste Træorsene op, der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra Gravene, igjen paa deres Sted, idet han tænkte, maaskee at En gjør det samme ved min Faders Grav, nu jeg ikke kan gjøre det!

Udenfor Kirkegaardsporten stod en gammel Ligger og støttede sig paa sin Krykke, Johannes gav ham de Sølvskillinger han havde og gik saa lykkelig og fornøjet længer frem, ud i den vide Verden.

Mod Aften blev det et forfærdeligt ondt Veir, Johannes

skyndte sig for at komme under Tag, men det blev snart mørkt Nat; da naaede han endelig en lille Kirke, der laae ganske eensomt oppe paa en Høi; Døren stod til Lykke paa Klem, og han smuttede ind; her vilde han blive til det onde Veir lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Krog!“ sagde han, „jeg er ganske træt, og kan nok trænge til at hvile mig lidt,“ saa satte han sig ned, foldede sine Hænder, og læste sin Aftenbøn, og inden han vidste af det, sov og drømte han, mens det lignede og tordnede udenfor.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa Matten, men det onde Veir var trukket over, og Maanen skinnede ind ad Vinduerne til ham. Midt paa Kirkegulvet stod der en aaben Liigkiste med en død Mand i, for han var endnu ikke begravet. Johannes var slet ikke bange, for han havde en god Samvittighed, og han vidste nok, at de Døde gjør Ingen Noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende, slemme Folk stode tæt ved den døde Mand, der var sat herind i Kirken, før han blev lagt ned i Graven, de vilde gjøre ham Fortræd, ikke lade ham ligge i sin Liigkiste, men kaste ham udenfor Kirkedøren, den stakkels døde Mand.

„Hvorfor vil I gjøre det!“ spurgte Johannes, „det er Ondt og Slem, lad ham sove i Jesu Navn!“

„O, Sniksnak!“ sagde de to fæle Mennesker, „han har narret os! han skulder os Penge, dem kunde han ikke betale og nu er han ovenikjøbet død, saa faae vi ikke en Skilling; derfor vil vi rigtig hevne os, han skal ligge som en Hund udenfor Kirkedøren!“

„Jeg har ikke meer end 50 Rigsdaler!“ sagde Johannes, det er hele min Arvpart, men den vil jeg gjerne give Eder naar I vil ærligt love mig, at lade den stakkels døde Mand i Fred. Jeg skal nok komme ud af det, uden de Penge; jeg har funde stærke Lemmer, og vor Herre vil altid hjælpe mig.“

„Ja," sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans Gjæld, skal vi saamæn ikke gjøre ham Noget, det kan Du være vis paa!" og saa tog de Pengene, Johannes gav dem, loe ordenlig ganske høit over hans Godhed, og gif deres Wei; men Johannes lagde Riget tilrette igjen i Kisten, foldede Hænderne paa det, sagde Farvel, og gif nok saa tilfreds gjennem den store Skov.

Rundtomkring, hvor Maanen kunde skimte ind imellem Træerne, saae han de nydelige smaa Ulfer lege nok saa lystigt; de lode sig ikke forstyrre, de vidste nok, han var et godt uskyldigt Menneske, og det er kun de onde Folk, der ikke maae saae Ulferne at see. Nogle af dem vare ikke større end en Finger og havde deres lange, gule Haar heftet op med Guldkamme, To og To ghyggede de paa de store Dugdraaber, der laae paa Bladene og det høie Græs; sommetider trillede Draaben, saa faldt de ned mellem de lange Græsstraa og der blev en Latter og Støi af de andre Smaapustlinger. Det var uhyre morsomt! De sang og Johannes kjendte ganske tydeligt alle de smukke Viser, han havde lært som lille Dreng. Store brogede Edderkopper med Sølvkrone paa Hovedet maatte fra den ene Hæk til den anden spinde lange Hængebroer og Balladser, der, da den fine Dug faldt paa, saae ud som skinnende Glas i det klare Maanenskin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. De smaa Ulfer krøb da ind i Blomsterknopperne og Vinden tog i deres Broer og Slotte, der da fløi hen i Luften, som store Spindelbæv.

Johannes var nu kommet ud af Skoven, da en stærk Mandstemme raabte bagved ham! „Holla, Kammerat! hvorhen gjælder Reisen?"

„Ud i den vide Verden!" sagde Johannes. „Jeg har hverken Fader eller Moder, er en fattig Knøs, men vor Herre hjælper mig nok!"

„Jeg vil ogsaa ud i den vide Verden!“ sagde den fremmede Mand. „Skal vi To gjøre Følgeskab!“

„Ja nok!“ sagde Johannes, og saa fulgtes de ad. De kom snart til at holde meget af hinanden, for de vare gode Mennesker begge To. Men Johannes mærkede nok, at den Fremmede var meget klogere end han, han havde været næsten hele Verden rundt, og vidste at fortælle om alt det Mulige, der er til.

Solen var allerede høit oppe, da de satte dem under et stort Træ, for at spise deres Frokost; i det samme kom der en gammel Kone. O, hun var saa gammel og gif ganske frum, støttede sig paa en Krykkestok, og havde paa sin Ryg et Knippe Brænde, som hun havde samlet sig i Skoven. Hendes Forklæde var heftet op, og Johannes saa, at tre store Riis af Bregner og Pileqviste stak ud fra det. Idet hun var ganske nær ved dem, gled hendes ene Tod, hun faldt om og gav et høit Skrig, for hun havde brækket sit Been, den stakkels gamle Kone.

Johannes vilde strax, at de skulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Fremmede luffede sin Mandjel op, tog en Krufke frem, og sagde, at han havde her en Salve, der strax kunde gjøre hendes Been heelt og raskt, saa at hun selv kunde gaae hjem, og det som om hun aldrig havde brækket Benet. Men derfor vilde han ogsaa, at hun skulde forære ham de tre Riis, hun havde i sit Forklæde.

„Det er godt betalt!“ sagde den Gamle og nikkede ganske underligt med Hovedet; hun vilde ikke saameget gjerne af med sine Riis, men det var heller ikke saa rart, at ligge med Benet brækket; saa gav hun ham Riisene, og ligesaa snart han havde gnedet Salven paa Benet, reiste ogsaa den gamle Mutter sig op, og gif meget bedre end før. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at faae paa Apotheket.

„Hvad vil Du med de Riis?“ spurgte Johannes nu sin Rejsefammerat.

„Det er tre pene Urtekoſte!“ ſagde han, „dem kan jeg juſt lide, for jeg er en løierlig Fyr!“

Saa gif de endnu et godt Stykke.

„Nei, hvor det trækker op!“ ſagde Johannes, og pegede ligefrem; „det er nogle forſkrækkelige tykke Skyer!“

„Nei,“ ſagde Rejſefammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene. De deilige, ſtore Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skyen i den friſke Luſt! Det er herligt, kan Du troe! Imorgen ere vi viſt ſaa langt ude i Verden!“

Det var ikke ſaa nær ved, ſom det ſaae ud; de brugte en heel Dag at gaae, før de kom til Bjergene, hvor de ſorte Skove vorte lige op mod Himlen, og hvor der var Stene ligesaa ſtore ſom en heel By; det vilde rigtignok blive en ſvær Tour at komme der heelt over, men derfor gif ogsaa Johannes og Rejſefammeraten ind i et Vertshuus, for at hvile ſig godt og ſamle Kræfter til Marſchen imorgen.

Nede i den ſtore Skjenkeſtue i Vertshuſet vare ſaa mange Menneſker ſamlede, for der var en Mand, ſom gjorde Dufke-Comedie; han havde juſt ſtillet ſit lille Theater op, og Folk ſad rundt omkring for at ſee den Comedie, men allerforreſt havde en gammel, tyk Slagter taget Plads, og det den allerbedſte; hans ſtore Bulbider, uh, den ſaae glubſk ud! ſad ved Siden af ham og gjorde Dine, ligesom alle de Andre.

Nu begyndte Comedien, og det var en pen Comedie med en Konge og en Dronning, de ſad paa den deiligſte Throne, havde Guldfroner paa Hovedet og lange Slæb paa Kjolerne, for det havde de Raad til. De nydeligſte Træduffer med Glas-Dine og ſtore Knebelſbarter ſtode ved alle Døre, og luffede op og i, for at der kunde komme friſk Luſt i Stuen. Det var juſt en nydelig Comedie, og den var ſlet ikke ſorgelig, men lige idet Dronningen reiſte ſig op og gif hen ad Gulvet, ſaa — ja Gud maa vide, hvad den ſtore Bulbider tænkte; men da den

tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa Theatret, tog Dronningen midt i hendes tynde Liv, saa det sagde „knif, knaf!“ Det var ganske forfækkeligt!

Den stakkels Mand, som gjorde den hele Comedie, blev saa forfækket og saa bedrøvet for sin Dronning, for det var den allernydeligste Duffe, han havde, og nu havde den ælle Bulbider bidt Hovedet af hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han, som var kommet med Johannes, at han nok skulde gøre hende istand; og saa tog han sin Kruffe frem og smurte Duffen med den Salve, han hjalp den stakkels gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. Ligesaa snart Duffen var smurt, blev den strax heel igjen, ja den kunde endogsaa selv røre alle sine Lemmer, man behøvede slet ikke at trække i Snoren; Duffen var som et levende Menneske, paa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som havde det lille Duffetheater, blev saa fornøiet, nu behøvede han slet ikke at holde paa den Duffe, den kunde jo dandse af sig selv. Det var der ingen af de Andre der kunde.

Da det siden blev Nat, og alle Folk i Vertshuset vare gaaet i Seng, var der En, der sukede saa forfækkelig dybt, og blev saa længe ved, saa de Allesammen stode op, for at see hvem det kunde være. Manden, der havde gjort Comedie, gik hen til sit lille Theater, for det var derinde, at Nogen sukede. Alle Trædukkerne laae imellem hinanden, Kongen og alle Drabanterne, og det var dem, som sukede saa ynkeligt og stirrede med deres store Glas-Dine, for de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig af sig selv. Dronningen lagde sig lige ned paa sine Knæ, og rakte sin deilige Guldkrone i Veiret, mens hun bad: „tag kun den, men smør min Gemal og mine Hoffolk!“ da kunde den stakkels Mand, der eiede Comedien og alle Dufferne, ikke lade være at græde, for det gjorde ham virkelig saa ondt for dem;

han lovede strax Rejseammeraten, at han vilde give ham alle de Benge, han fik for sin Comedie næste Aften, naar han bare vilde smøre fire, fem af hans peneste Duffer; men Rejseammeraten sagde, at han forlangte slet ikke Andet, end den store Sabel, han havde ved sin Side, og da han fik den, smurte han sex Duffer, der strax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigerne, de levende Menneſke-Piger, som saae derpaa, gav sig til at dandse med. Rudsken og Koffepigen dandsede, Tjeneren og Stuepigen, alle de Fremmede, og Ildskuffen og Ildflemmen; men de to faldt om, lige i det de gjorde de første Spring, — jo det var en lystig Nat. —

Næste Morgen gif Johannes med sin Rejseammerat bort fra dem Allesammen, og opad de høie Bjerger, og igjennem de store Granskove. De kom saa høit op, at Kirketaarnene dybt under dem tilsidst saae ud som smaa røde Bær, nede i alt det Grønne, og de kunde see saa langt bort, mange, mange Mile, hvor de aldrig havde været! — Saameget smukt af den deilige Verden havde Johannes aldrig før seet paa eengang, og Solen skinnede saa varmt fra den friske blaa Luft, han hørte ogsaa Jægerne blæse paa Valdhorn inde mellem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Vandet i Vinene af Glæde, og kunde ikke lade være at sige: „Du gode vor Herre! jeg kunde kysse Dig, fordi Du er saa god mod os Allesammen, og har givet os al den Deilighed, der er i Verden!“

Rejseammeraten stod ogsaa med foldede Hænder, og saae ud over Skoven og Byerne, i det varme Solskin. I det samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Veiret: en stor, hvid Svane svævede i Luften; den var saa smuk, og sang, som de aldrig før havde hørt nogen Fugl synge; men det blev mere og mere svagt, den høiede sit Hoved og sank ganske langsomt ned for deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Fugl.

„To saa deilige Binger,“ sagde Rejsekammeraten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Benge værd, dem vil jeg tage med mig! kan Du nu see, at det var godt, jeg fik en Sabel!“ og saa hug han med eet Slag begge Bingerne af den døde Svane, dem vilde han beholde.

De rejste nu mange, mange Mile frem over Bjergene, til de tilsidst foran dem saae en stor Stad, med over hundrede Taarne, der skinnede som Solv i Solfskinnet; midt i Byen var et prægtigt Marmorflot, tækket med det røde Guld, og her boede Kongen.

Johannes og Rejsekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Bertshuset udenfor, at de kunde pynte sig, thi de vilde see pene ud, naar de kom paa Gaden. Berten fortalte dem, at Kongen var saadan en god Mand, der aldrig gjorde noget Menneſke Noget, hverken det ene eller det andet, men at hans Datter, ja Gud bevare os! det var en slem Prindsesse. Deilighed havde hun nok af, Ingen kunde være saa smuk og nydelig, som hun, men hvad hjalp det, hun var en slem, ond Her, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindsfer havde mistet deres Liv. — Alle Menneſker havde hun givet Lov at frie til hende; Enhver kunde komme, enten han var en Prinds, eller en Staadder, det kunde være lige eet og det samme; han ſkulde bare gjætte tre Ting, hun spurgte ham om, kunde han det, saa vilde hun gifte sig med ham, og han ſkulde være Konge over det hele Land, naar hendes Fader døde; men kunde han ikke gjætte de tre Ting, saa lod hun ham hænge eller halshugge, saa slem og ond var den deilige Prindsesse. Hendes Fader, den gamle Konge, var saa bedrøvet derover, men han kunde ikke forbyde hende, at være saa ond, for han havde eengang sagt, han vilde aldrig have det Mindste at gjøre med hendes Kjæreste, hun kunde selv gjøre, ligesom hun vilde. Hver engang der kom en Prinds og ſkulde gjætte, for at saae Prindsessen, saa

kunde han ikke komme ud af det, og saa blev han hængt eller halshugget; de havde jo varet ham i Tide, han kunde lade være at frie. Den gamle Konge var saa bedrøvet over al den Sorg og Glendighed at han en heel Dag om Aaret laae paa Knaa, med alle sine Soldater, og bad, at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun slet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, farvede det ganske sort, før de drak det, saaledes sørgede de, og Mere kunde de ikke gjøre.

„Den hæslige Prindsesse!“ sagde Johannes, „hun skulde virkelig have Niis, det kunde hun have godt af. Vare jeg var den gamle Konge, hun skulde nok komme til at spytte røde Grise!“

I det samme hørte de Folk udenfor raabe Hurra. Prindsessen kom forbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glemte, hvor ond hun var, derfor raabte de Hurra. Tolv deilige Jomfruer, allesammen i hvide Silkekjoler, og med en Guld-tulipan i Haanden, red paa fulsorte Heste ved Siden af hende; Prindsessen selv havde en fridhvid Hest, pyntet med Diamanter og Rubiner, hendes Ridedragt var af det pure Guld, og Vidsken, hun havde i Haanden, saae ud, som den var en Solstraale; Guldkronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjerner oppe fra Himlen, og Raaben var hørt af over tusinde deilige Sommerfuglevinger; alligevel var hun meget smukkere, end alle hendes Klæder.

Da Johannes fik hende at see, blev han saa rød i sit Ansigt, som et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste Ord; Prindsessen saae jo ganske ud, som den deilige Pige med Guldkrone paa, han havde drømt om den Nat, hans Fader var død. Han fandt hende saa smuk, og kunde ikke lade være at holde saa meget af hende. Det var bestemt ikke sandt, sagde han, at hun kunde være en ond Her, der lod Folk hænge eller halshugge, naar de ikke kunde gjætte, hvad hun forlangte af

dem. „Enhver har jo Lov at frie til hende, endogsaa den fattigste Stodder, jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! for jeg kan ikke lade være!”

De sagde Allesammen, at det skulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae ham, ligesom alle de Andre. Rejsekammeraten raadede ham ogsaa derfra, men Johannes meente, det gif nok godt, børstede sine Skoe og sin Kjole, vaskede Ansigt og Hænder, kænneede sit smukke, gule Haar, og gif saa ganske alene ind til Byen, og op paa Slottet.

„Kom ind!” sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slaabrok og broderede Løfler, kom ham imøde, Guldfronen havde han paa Hovedet, Scepteret i den ene Haand og Guldaæblet i den anden. „Vi lidt!” sagde han, og fik Aæblet op under Armen, for at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Scepter og Aæble faldt paa Gulvet, og han maatte tørre Øinene i sin Slaabrok. Den stakkels gamle Konge.

„Lad være!” sagde han, „det gaaer Dig galt, ligesom alle de Andre. Nu skal Du bare see!” saa førte han Johannes ud i Brindsessens Lysthave, der saa forfærdeligt ud! Oppe i hvert Træ hang tre, fire Kongesønner, der havde friet til Brindsessen, men ikke kunde gjætte de Ting, hun havde sagt dem. Hver Gang det blæste, ranglede alle Knoflerne, saa de smaa Fugle bleve forfærdede, og turde aldrig komme ind i den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Menneskebeen, og i Urtepotterne stode Dødningshoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Brindsesse.

„Her kan Du see!” sagde den gamle Konge, „det vil gaae Dig, ligesom alle de Andre, Du her seer, lad derfor heller

være; Du gjør mig virkelig ulykkelig, for jeg tager mig det saa nær!"

Johannes kysfede den gode, gamle Konge paa Haanden, og sagde, det gik nok godt, for han holdt ja meget af den deilige Brindsjese.

I det samme kom Brindsjesen selv, med alle sine Damer, ridende ind i Slotsgaarden, de gik derfor ud til hende, og sagde god Dag. Hun var nydelig, rakke Johannes Haanden, og han holdt endnu meget mere af hende end før, hun kunde bestemt ikke være en slem, ond Her, som alle Folk sagde om hende. — De gik op i Salen, og de smaa Bager presenterede Syltetøi og Bebernødder for dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde slet ikke spise Noget, og Bebernødderne vare ham ogsaa for haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes skulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele Raadet være forsamlede, og høre, hvorledes han kom ud af det med at gjætte. Kom han godt ud af det, saa skulde han endnu komme to Gange til, men der var endnu aldrig Nogen, som havde gjættet den første Gang, og saa maatte de miste Livet.

Johannes var slet ikke bedrøvet for, hvorledes det vilde gaa ham, han var jußt fornøiet, tænkte kun paa den deilige Brindsjese, og troede ganske vist, at den gode Gud nok hjalp ham, men hvorledes, det vidste han slet ikke, og vilde heller ikke tænke derpaa. Han dansede hen ad Landeveien, da han gik tilbage til Vertshuset, hvor Reisefammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at fortælle, hvor nydelig Brindsjesen havde været imod ham, og hvor deilig hun var; han længtes allerede saameget efter den næste Dag, han skulde derind paa Slottet, og forsøge sin Lykke med at gjætte.

Men Reisefammeraten rystede med Hovedet, og var ganske bedrøvet. „Jeg holder saa meget af Dig!" sagde han, „vi

kunde endnu have været længe sammen, og nu skal jeg allerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johannes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Glæde den sidste Aften maaskee, vi ere sammen. Vi ville være lystige, rigtig lystige; imorgen, naar Du er borte, har jeg Lov til at græde!"

Alle Folk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en ny Frier til Brindsesjen, og der var derfor en stor Bedrøvelse. Comediehuset blev lukket, alle Kagekonerne bandt sort Flor om deres Sukkergrise, Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kirken, der var saadan en Bedrøvelse, for det kunde jo ikke gaae Johannes bedre, end det var gaaet alle de andre Friere.

Ud paa Astenen lavede Reisefammeraten en stor Bolle Bunsch, og sagde til Johannes, at nu skulde de være rigtig lystige, og drikke Brindsesjens Skaal. Men da Johannes havde drucktet to Glas, blev han saa søvnig, det var ham ikke muligt at holde Dinene oppe, han maatte falde i Søvn. Reisefammeraten løstede ham ganske sagte op fra Stolen, og lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev mørk Nat, tog han de to store Vinger, han havde hugget af Svanen, bandt dem fast paa sine Skuldre, det største Riis, han havde faaet af den gamle Kone, der faldt og brak Benene, stak han i sin Lomme, lukkede Vinduet op, og fløi saa ind over Byen, lige hen til Slottet, hvor han satte sig i en Krog, oppe under det Vindue, der gik ind til Brindsesjens Sovestue.

Det var ganske stille i hele Byen; nu slog Klokken tre Qvarteer til Tolv, Vinduet gik op, og Brindsesjen fløi i en stor, hvid Raabe og med lange, sorte Vinger, hen over Byen, ud til et stort Bjerg; men Reisefammeraten gjorde sig usynlig, saaledes at hun slet ikke kunde see ham, fløi bagefter, og pidskede paa Brindsesjen med sit Riis, saa at der ordenlig kom Blod, hvor han slog. Uh, det var en Gort heel igjennem

Rusten, Vinden tog i hendes Raabe, der bredte sig ud til alle Sider, ligesom et stort Skibsseil, og Maanen skinnede igjennem den.

„Hvor det hagler! hvor det hagler!“ sagde Prindsessen ved hvert Slag hun fik af Riset, og det kunde hun have godt af. Endelig kom hun da ud til Bjerget og bankede paa. Det rullede ligesom Torden, idet Bjerget aabnede sig, og Prindsessen gik der ind, Rejsekammeraten fulgte med, for slet Ingen kunde see ham, han var usynlig. De gik igjennem en stor, lang Gang, hvor Væggene gnistrede ganske forunderligt, det var over tusinde gloende Edderkopper, der løb op og ned ad Muren, og lyfte ligesom Ild. Nu kom de i en stor Sal, bygget af Sølv og Guld, Blomster, saa store som Solstikker, røde og blaa, skinnede fra Væggene; men Ingen kunde plukke de Blomster, for Stilken var fæle, giftige Slangar, og Blomsterne var Ild, der stod dem ud af Munden. Hele Loftet var besat med skinnende Sanct Hans-Orme og himmelblaa Flaggermuus, der flog med de tynde Vinger, det saa ganske forunderligt ud. Midt paa Gulvet var en Throne, der blev baaret af fire Hestebeenrade, der havde Seletøi af de røde Ild-Edderkopper, Thronen selv var af melkehvidt Glas, og Buderne til at sidde paa var smaa sorte Muus, der bed hinanden i Halen. Ovenover den var et Tag af rosenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste smaa, grønne Bluer, der skinnede som Edelstene. Midt paa Thronen sad en gammel Trolde, med Krone paa det slygge Hoved, og et Scepter i Haanden. Han kysjede Prindsessen paa hendes Pande, lod hende sidde ved Siden af sig paa den kostbare Throne, og nu begyndte Musikken. Store, sorte Græshopper spillede paa Mundharpe, og Uglen slog sig selv paa Maren, for den havde ingen Tromme. Det var en løierlig Concert. Smaa sorte Nisser, med en Rygtemand paa Huen, dansede rundt i Salen. Ingen kunde see Rejsekammeraten, han havde stillet sig lige bagved

Thronen, og hørte og saa alle Ting. Hoffolkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pene og fornemme, men Den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke Andet, end Kosteskifter med Raalhoveder paa, som Trollden havde heret Liv i, og givet de broderede Klæder. Men det kunde jo ogsaa være det samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var dandsjet noget, fortalte Brindsessen til Trollden, at hun havde faaet en ny Frier, og spurgte derfor, hvad hun vel skulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen naar han kom op paa Slottet.

„Hør!“ sagde Trollden, „nu skal jeg sige Dig Noget! Du skal tage Noget meget let, for saa falder han slet ikke paa det. Tænk Du paa din ene Sko. Det gjætter han ikke. Lad saa Hovedet hugge af ham, men glem ikke, naar Du imorgen Nat kommer herud igjen til mig, at bringe mig hans Dine, for dem vil jeg spise!“

Brindsessen neiede ganske dybt, og sagde, hun skulde ikke glemme Dinene. Trollden lukkede nu Bjerget op, og hun fløi hjem igjen, men Rejsekammeraten fulgte med, og pryglede hende saa stærkt med Riset, at hun sukede ganske dybt over det stærke Haglveir, og skyndte sig alt hvad hun kunde, med at komme igjennem Vinduet ind i sit Sovestue; men Rejsekammeraten fløi tilbage til Kroen, hvor Johannes endnu sov, løste sine Vinger af, og lagde sig saa ogsaa paa Sengen, for han kunde sagtens være træt.

Det var ganske tidligt paa Morgenens, da Johannes vaagnede, Rejsekammeraten stod ogsaa op, og fortalte, at han i Nat havde drømt en meget underlig Drøm om Brindsessen og hendes Sko, og bad ham derfor endelig at spørge, om Brindsessen ikke skulde have tænkt paa sin Sko! For det var jo det, han havde hørt af Trollden inde i Bjerget, men han vilde ikke fortælle

Johannes Noget derom, men bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin Sko.

„Jeg kan ligesaa godt spørge om det Ene, som om det Andet,“ sagde Johannes, „maaskee kan det være ganske rigtigt hvad Du har drømt, for jeg troer nu alletider, vor Herre hjælper mig nok! Men jeg vil dog sige Dig Farvel, for gjætter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig meer at see!“

Saa kysjede de hinanden, og Johannes gik ind til Byen og op paa Slottet. Hele Salen var ganske fyldt med Mennesker, Dommerne sad i deres Rænestole, og havde Edderduuns Dyner under Hovedet, for de havde saa meget at tænke paa. Den gamle Konge stod op og tørrede sine Dine i et hvidt Kommetørklæde. Nu traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere end igaar, og hilsende saa hjærligt til dem Allesammen, men Johannes gav hun Haanden, og sagde: „God Morgen, Du!“

Nu skulde Johannes til at gjætte, hvad hun havde tænkt paa. Gud hvor hun saa venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham sige det ene Ord: Sko, blev hun fridhyid i Ansigtet, og rystede over sin hele Krop, men det kunde ikke hjælpe hende noget, for han havde gjættet rigtigt!

Hille den! hvor den gamle Konge blev glad; han slog en Kolbytte, saa det stod efter, og alle Folk klappede i Hænderne for ham og for Johannes, der nu havde gjættet rigtigt den første Gang.

Reisefammeraten blev ogsaa fornøiet, da han fik at vide, hvor godt det var gaaet af; men Johannes lukkede sine Hænder sammen og takkede den gode Gud, der vistnok vilde hjælpe ham igjen de to andre Gange. Næste Dag skulde der allerede gjættes igjen.

Aftenen gik ligesom den igaar. Da Johannes sov, fløi Reisefammeraten efter Prindsessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end forrige Gang, for nu havde han

Der vare saa mange Menneſter i den ſtore Sal paa Slottet, at de ſtode op paa hinanden, ligesom Radiser, der ere bundne i et Knippe. Raadet ſad i deres Stole med de bløde Hovedpuder, og den gamle Konge havde nye Klæder paa, Guldfronen og Scepteret var poleret, det ſaae ganſke nydeligt ud; men Brindsſen var ganſke bleg, og havde en fulſort Kjole paa, ligesom hun ſkulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa?“ ſagde hun til Johannes, og ſtrax løſte han Lommetørklædet op, og blev ſelv ganſke forſkrækket, da han ſaae det fæle Trolldhoved. Det gjøs i alle Menneſter, for det var forſkrækkeligt at ſee, men Brindsſen ſad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke ſige et eneste Ord: tilſidſt reiſte hun ſig op, og gav Johannes Haanden, for han havde jo gjættet rigtigt; hun ſaae hverken paa den Ene eller den Anden, men ſuffede ganſke dybt: „nu er Du min Herre! Taſten vil vi holde Bryllup!“

„Det kan jeg lide!“ ſagde den gamle Konge, „ſaaledes ſkal vi have det!“ Alle Folk raabte Hurra, Vagtparaden gjorde Muſik i Gaderne, Klokkerne ringede, og Ragekonerne tog det ſorte Flor af deres Sukkergrise, for nu var der Glæde. Tre hele ſtegte Drex, fyldt med Vender og Høns, bleve ſatte midt paa Torvet, Enhver kunde der ſkjære ſig et Stykke; i Vandſpringene ſprang den deiligſte Viin, og købte man en Skillingſ-Kringle hos Bageren, fik man ſex ſtore Boller i Tilgift, og det Boller med Roſiner i.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Soldaterne ſkjød med Kanoner, og Drengene med Knaldperler, og der blev ſpiſt og druffet, klinket og ſprunget oppe paa Slottet, alle de fornemme Herrer og deilige Frøkener dandſede med hinanden; man kunde langt borte høre, hvor de ſang:

„Her er' saamange smukke Piger,
 Som vil ha' dem en Svingom,
 De begjære Tambourmarschen,
 Smukke Pige, vend Dig om.
 Dands'er og tramper,
 Saa Skoesaallerne faldera!“

Men Prindsessen var jo en Her endnu, og holdt flet ikke Noget af Johannes; det huffede Reisefammeraten paa, og derfor gav han Johannes tre Tjer af Svanevingerne, og en lille Glaske med nogle Draaber i, sagde til ham, at han skulde lade sætte ved Brudejengen et stort Kar, fyldt med Vand, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, skulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Vandet, hvor han skulde dykke hende tre Gange, efter først at have kastet Tjerene og Draaberne deri, saa vilde hun blive fri for sin Trolldom, og komme til at holde saa meget af ham.

Johannes gjorde Alt, hvad Reisefammeraten havde raadet ham; Prindsessen skreg ganske høit, idet han dykkede hende ned under Vandet, og sprællede ham under Hænderne, som en stor, fulsort Svane, med gnistrende Dine; da hun anden Gang kom op over Vandet igjen, var Swanen hvid, paa en eneste sort Ring nær, den havde om Halsen. Johannes bad fromt til vor Herre, og lod Vandet tredie Gang spille hen over Tuglen, og i samme Dieblif forvandlede den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end før, og takkede ham med Taarer i sine deilige Dine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hofstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; til allersidst kom da Reisefammeraten, han havde sin Stok i Haanden og Randsjelen paa Nakken. Johannes kysede ham saa mange Gange, sagde, han maatte ikke reise bort, han skulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans Lykke. Men Reisefammeraten rystede med Hovedet, og sagde saa mildt og venligt: „Nei, nu

er min Tid omme. Jeg har kun betalt min Gjæld. Kan Du huske den døde Mand, de onde Mennesker vilde gjøre Fortræd. Du gav Alt, hvad Du eiede, for at han kunde have Ro i sin Grav. Den Døde er jeg!"

I det samme var han borte. —

Brylluppet varede nu en heel Maaned, Johannes og Brindsessen holdt saa meget af hinanden, og den gamle Konge levede mange fornøjede Dage og lod deres smaa bitte Børn ride Ranke paa sit Knæ og lege med sit Scepter: men Johannes var Konge over hele Riget.

Springfyrene.

Loppen, Græshoppen og Springgaasen vilde engang see, hvem af dem der kunde springe høiest, og saa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at see den Stads, og det var tre ordenlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen.

"Ja, jeg giver min Datter til Den, som springer høiest!" sagde Kongen, "for det er saa fattigt, at de Personer skulle springe om ingen Ting!"

Loppen kom først frem, den havde saadanne nette Manerer og hilsede til alle Sider, for den havde Frøken=Blod i sig og var vant til kun at omgaaes med Mennesker, og det gjør nu meget.

Nu kom Græshoppen, den var rigtignok bethdelig sværere, men den havde dog ganske god Skik paa sig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden sagde Personen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ægypten, og at den her hjemme var høit vurderet, den var taget lige fra

Marken og sat i et Korthuus der havde tre Etager, allesammen af Herreblade, der vendte den couleure Side indad; der var baade Døre og Vinduer og det staaene ud i Livet paa Hjerter Dame. „Jeg synger saaledes,“ sagde den, „at sexten indfødte Gaareknyllinger der have pebet fra Smaa af og dog ikke faaet Korthuus, have ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere end de vare!“

Begge To, baade Roppen og Græshoppen gjorde saaledes godt rede for hvem de vare og at de troede de nok kunde ægte en Brindsesje.

Springgaasen sagde ikke Noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere og da Hofhunden bare snøftede til den, indestod han for at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forsikrede at han vidste, at Springgaasen var begavet med Spaadoms-Kraft, man kunde see paa Ryggen af den om man fik en mild eller en streng Winter, og det kan man ikke engang see paa Ryggen af ham der skriver Almanaken.

„Ja, jeg siger nu ikke Noget!“ sagde den gamle Konge, „men jeg gaaer nu saadan altid og tænker mit!“

Nu var det Springet om at gjøre. Roppen sprang saa høit at Ingen kunde see det, og saa paastod de, at den slet ikke havde sprunget, og det var nu lumpent!

Græshoppen sprang kun halv saa høit, men den sprang Kongen lige i Ansigtet og saa sagde han det var æfekt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst at den slet ikke kunde springe.

„Bare den ikke har faaet ondt!“ sagde Hofhunden og saa snøftede han igjen til den: rutsch! sprang den et lille skjevt Spring hen i Skjødets paa Brindsesjen, der sad lavt paa en Guld-Stammel.

Da sagde Kongen: „Det høieste Spring er at springe op

til min Datter, for det er det Fine af det, men Eligt hører der Hoved til at falde paa, og Springgaasen har viist at den har Hoved. Den har Been i Vandet!"

Og saa fik den Brindsesjen.

"Jeg sprang dog høiest!" sagde Loppen. "Men det kan være det samme! lad hende kun have den Gaaserad med Vind og med Beg! jeg sprang dog høiest, men der skal i denne Verden Krop til, for at de kunne see En!"

Og saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger at den blev slaaet ihjel.

Græs hoppen satte sig ude i Grøsten og tænkte over hvorledes det egentlig gik til i Verden og den sagde ogsaa: "Krop skal der til! Krop skal der til!" og saa sang den sin egen bedrøvelige Vise, og det er af den vi have taget Historien, som dog gjerne kunde være Løgn, om den endogsaa var trykt.

Nattergalen.

I China veed Du jo nok er Keiseren en Chinese, og alle de, han har om sig, ere Chinese. Det er nu mange Aar siden, men just derfor er det værd at høre Historien, før man glemmer den! Keiserens Slot var det prægtigste i Verden, ganske og aldeles af fint Porcelain, saa kostbart, men saa skjært, saa vanskeligt at røre ved, at man maatte ordenlig tage sig iagt. I Haven saae man de forunderligste Blomster, og ved de allerprægtigste var der bundet Sølvklokker, der klingede, for at man ikke skulde gaae forbi uden at bemærke Blomsten. Ja, Alting var saa udspeculeret i Keiserens Have, og den strakte sig saa langt, at Gartneren selv ikke vidste Enden paa den; blev man

ved at gaae, kom man i den deiligste Skov med høie Træer og dybe Søer. Skoven gik lige ned til Havet, der var blaat og dybt; store Skibe kunde seile lige ind under Grenene, og i disse boede der en Nattergal, der sang saa velsignet, at selv den fattige Fisker, der havde saa meget Andet at passe, laae stille og lyttede, naar han om Natten var ude at trække Fiskegarnet op og da hørte Nattergalen. „Herre Gud, hvor det er kjønt!“ sagde han, men saa maatte han passe sine Ting og glemte Fuglen; dog næste Nat naar den igjen sang, og Fiskeren kom derud, sagde han det samme: „Herre Gud! hvor det dog er kjønt!“

Fra alle Verdens Lande kom der Rejsende til Keiserens Stad, og de beundrede den, Slottet og Haven, men naar de fik Nattergalen at høre, sagde de Allesammen: „Den er dog det Bedste!“

Og de Rejsende fortalte derom, naar de kom hjem, og de lærde skrev mange Bøger om Byen, Slottet og Haven, men Nattergalen glemte de ikke, den blev sat allerøverst; og de, som kunde digte, skrev de deiligste Digte, Allesammen om Nattergalen i Skoven ved den dybe Sø.

De Bøger kom Verden rundt, og nogle kom da ogsaa engang til Keiseren. Han sad i sin Guldstol, læste og læste, hvert Dieblif nikkede han med Hovedet, thi det fornøjede ham at høre de prægtige Beskrivelser over Byen, Slottet og Haven. „Den Nattergalen er dog det Allerbedste!“ stod der skrevet.

„Hvad for Noget!“ sagde Keiseren, „Nattergalen! den kjender jeg jo slet ikke! er her saadan en Fugl i mit Keiserdømme, ovenikjøbet i min Have! det har jeg aldrig hørt! saadant Noget skal man læse sig til!“

Og saa kaldte han paa sin Cavaleer, der var saa fornem, at naar Nogen, der var ringere end han, vovede at tale til ham, eller spørge om Noget, saa svarede han ikke Andet end „V!“ og det har ikke Noget at betyde.

„Der skal jo være en høist mærkværdig Fugl, som kaldes Nattergal!“ sagde Keiseren, „man siger at den er det Allerbedste i mit store Rige! hvorfor har man aldrig sagt mig Noget om den?“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „den er aldrig blevet presenteret ved Hoffet!“ —

„Jeg vil, at den skal komme her i Aften og synge for mig!“ sagde Keiseren. „Der veed hele Verden, hvad jeg har, og jeg veed det ikke!“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „jeg skal søge den, jeg skal finde den!“ —

Men hvor var den at finde? Cavaleren løb op og ned ad alle Trapper, gennem Sale og Gange, Ingen af alle dem, han traf paa, havde hørt tale om Nattergalen, og Cavaleren løb igjen til Keiseren og sagde, at det vist maatte være en Fabel af dem, der skrev Bøger. „Deres keiserlige Majestæt skal ikke troe hvad der skrives! Det er Dvfindelser og Noget, som kaldes den forte Kunst!“

„Men den Bog, hvori jeg har læst det,“ sagde Keiseren, „er sendt mig fra den stormægtige Keiser af Japan, og saa kan det ikke være Usandhed. Jeg vil høre Nattergalen! den skal være her i Aften! den har min høieste Naade! og kommer den ikke, da skal hele Hoffet dunkes paa Maven, naar det har spist Aftensmad!“

„Esfing-pe!“ sagde Cavaleren og løb igjen op og ned ad alle Trapper, gennem alle Sale og Gange; og det halve Hof løb med, for de vilde ikke gjerne dunkes paa Maven. Der var en Spørgen efter den mærkelige Nattergal, som hele Verden kjendte, men Ingen ved Hoffet.

Endelig traf de en lille, fattig Pige i Rjøffenet. Hun sagde: „O Gud, Nattergalen! den fjender jeg godt! ja, hvor den kan synge! hver Aften har jeg Lov til at bringe lidt Lev-

ninger fra Bordet hjem til min stakkels syge Moder, hun boer nede ved Stranden, og naar jeg saa gaaer tilbage, er træt og hviler i Skoven, saa hører jeg Nattergalen synge! jeg faaer Vandet i Vinene derved, det er ligesom om min Moder kysede mig!"

"Lille Koffepige!" sagde Cavaleren, "jeg skal skaffe hende fast Ansættelse i Kjøkkenet og Lov til at see Keiseren spise, dersom hun kan føre os til Nattergalen, for den er tilsagt til i Aften."

Og saa droge de Allesammen ud i Skoven, hvor Nattergalen pleiede at synge; det halve Hof var med. Som de allerbedst gif, begyndte en Ro at brøle.

"O!" sagde Hofjunkerne, "nu har vi den! der er dog en mærkelig Kraft i et saadant lille Dyr! jeg har ganske bestemt hørt den før!"

"Nei, det er Røerne som brøle!" sagde den lille Koffepige, "vi ere endnu langt fra Stedet!"

Frøerne kvækkede nu i Kjæret.

"Deiligt!" sagde den chinesiske Slotsprovst, "nu hører jeg hende, det er ligesom smaa Kirkeklokker."

"Nei, det er Frøerne!" sagde den lille Koffepige. "Men nu tænker jeg snart vi høre den!"

Saa begyndte Nattergalen at synge.

"Den er det!" sagde den lille Pige, "hør! hør! og der sidder den!" og saa pegede hun paa en lille graa Fugl oppe i Grenene.

"Er det muligt!" sagde Cavaleren, "saaledes havde jeg nu aldrig tænkt mig den! hvor den seer simpel ud! den har vist mistet sin Couleur over at see saa mange fornemme Mennesker hos sig!"

"Lille Nattergal!" raabte den lille Koffepige ganske høit, "vor naadige Keiser vil saa gjerne, at Du skal synge for ham!"

„Med største Fornøjelse!“ sagde Nattergalen og sang saa det var en Lyft.

„Det er ligesom Glasflokker!“ sagde Cavaleren, „og see den lille Strube, hvor den bruger sig! det er mærkværdigt, vi aldrig har hørt den før! den vil gjøre en stor succes ved Hoffet!“

„Skal jeg ihue endnu engang for Keiseren?“ sagde Nattergalen, der troede at Keiseren var med.

„Min fortræffelige, lille Nattergal!“ sagde Cavaleren, „jeg har den store Glæde at skulle tilsige Dem til en Hoffest i Aften, hvor De vil fortrylle hans høie keiserlige Naade med Deres charmante Sang!“

„Den tager sig bedst ud i det Grønne!“ sagde Nattergalen, men den fulgte dog gjerne med, da den hørte, at Keiseren ønskede det.

Paa Slottet var der ordenligt pudset op! Bæge og Gulv, der var af Porcellain, skinnede ved mange tusinde Guldlamper! de deiligste Blomster, som ret kunde flinge, vare stillede op i Gangene; der var en Løben og en Trævind, men saa flang just alle Klokkerne, man kunde ikke høre Drelyd.

Midt inde i den store Sal, hvor Keiseren sad, var der stillet en Guldpynt, og paa den skulde Nattergalen sidde; hele Hoffet var der, og den lille Koffepige havde faaet Lov til at staae bag ved Døren, da hun nu havde Titel af virkelig Koffepige. Alle vare de i deres største Pynt, og Alle saae de paa den lille graa Fugl, som Keiseren nikkede til.

Og Nattergalen sang saa deiligt, at Keiseren fik Taarer i Øinene, Taarerne trillede ham ned over Kinderne, og da sang Nattergalen endnu smukkere, det gik ret til Hjertet; og Keiseren var saa glad, og han sagde, at Nattergalen skulde have hans Guldtoffel at bære om Halsen. Men Nattergalen takkede, den havde allerede faaet Belønning nok.

„Jeg har seet Taarer i Dinene paa Keiseren, det er mig den rigeste Skat! en Keisers Taarer har en forunderlig Magt! Gud veed, jeg er nok belønnet!“ og saa sang den igjen med sin søde, velsignede Stemme.

„Det er det elskeligste Kofetteri, jeg kjender!“ sagde Damerne rundtom, og saa toge de Bånd i Munden for at flukke, naar Nogen talte til dem; de troede da ogsaa at være Nattergale; ja Sakaierne og Kammerpigerne lode melde, at ogsaa de vare tilfredse, og det vil sige Meget, thi de ere de Allervanskeligste at gjøre tilpas. So, Nattergalen gjorde rigtignok Lykke.

Den skulde nu blive ved Hoffet, have sit eget Buur, samt Frihed til at spadserere ud to Gange om Dagen og een Gang om Natten. Den fik tolv Tjenere med, alle havde de et Silkebaand om Benet paa den og holdt godt fast. Der var slet ingen Fornøjelse ved den Tour.

Hele Byen talte om den mærkværdige Fugl, og mødte To hinanden, saa sagde den Eine ikke andet end: „Nat —!“ og den Anden sagde „gal!“ og saa sukede de og forstode hinanden, ja ellers Spækhøkerbørn bleve opkaldte efter den, men ikke een af dem havde en Tone i Livet. —

En Dag kom en stor Pakke til Keiseren, uden paa stod skrevet: Nattergal.

„Der har vi nu en ny Bog om vor berømte Fugl!“ sagde Keiseren; men det var ingen Bog, det var et lille Kunststykke, der laae i en Kiste, en kunstig Nattergal, der skulde ligne den levende, men var overalt besat med Diamanter, Rubiner og Saphirer; saasnart man trak Kunstfuglen op, kunde den synge et af de Stykker, den virkelige sang, og saa gik Halsen op og ned og glindsede af Sølv og Guld. Om Halsen hang et lille Bånd, og paa det stod skrevet: „Keiseren af Japans Nattergal er fattig imod Keiseren af Chinas.“

„Det er deiligt!“ sagde de Allesammen, og Den, som havde

bragt den kunstige Fugl, fik strax Titel af Over-keiserlig-nattergale-bringer.

„Nu maae de synge sammen, hvor det vil blive en Duet!“

Og saa maatte de synge sammen, men det vilde ikke rigtig gaae, thi den virkelige Nattergal sang paa sin Maneer, og Kunstfuglen gik paa Valser. „Den har ingen Skuld,“ sagde Spillemeesteren, „den er særdeles taktsast og ganske af min Skole!“ Saa skulde Kunstfuglen synge alene. — Den gjorde ligesaa megen Lykke som den virkelige, og saa var den jo ogsaa saa meget mere nydelig at see paa: den glimrede som Armbaand og Brystnaale.

Tre og tredive Gange sang den et og det samme Stykke, og den var dog ikke træt, Folk havde gjerne hørt den forfra igjen, men Keiseren meente, at nu skulde ogsaa den levende Nattergal synge lidt — — men hvor var den? Ingen havde bemærket, at den var fløiet ud af det aabne Vindue, bort til sine grønne Skove.

„Men hvad er dog det for Noget!“ sagde Keiseren; og alle Hoffolkene skjendte og mente, at Nattergalen var et høist utafnemmeligt Dyr. „Den bedste Fugl have vi dog!“ sagde de, og saa maatte igjen Kunstfuglen synge, og det var den fire og tredivte Gang de fik det samme Stykke, men de kunde det ikke heelt endnu, for det var saa svært, og Spillemeesteren roste saa overordenlig Fuglen, ja forstikkrede, at den var bedre end den virkelige Nattergal, ikke blot hvad Klæderne angik og de mange deilige Diamanter, men ogsaa indvortes.

„Thi seer De, mine Herklæder, Keiseren fremfor Alle! hos den virkelige Nattergal kan man aldrig beregne, hvad der vil komme, men hos Kunstfuglen er Alt bestemt! saaledes bliver det og ikke anderledes! man kan gjøre Ræde for det, man kan sprætte den op og vise den menneskelige Tænkning, hvorledes Valserne

ligge, hvorledes de gaae, og hvordan det ene følger af det andet —!"

„Det er ganske mine Lanker!" sagde de Allesammen, og Spillemesteren fik Lov til, næste Søndag at holde Fuglen frem for Folket; de skulde ogsaa høre den synge, sagde Keiseren: og de hørte den, og de bleve saa fornøjede, som om de havde drukket sig lystige i Theevand, for det er nu saa ganske chinesisht, og Alle sagde da „o!" og stak i Beiret den Finger, man kalder „Slitpot," og saa nikkede de; men de fattige Dikkere, som havde hørt den virkelige Nattergal, sagde: „det flinger smukt nok, det ligner ogsaa, men der mangler Noget, jeg veed ikke hvad!"

Den virkelige Nattergal var forvilst fra Land og Rige.

Kunstfuglen havde sin Plads paa en Silkepude tæt ved Keiserens Seng; alle de Præsenter, den havde faaet, Guld og Edelstene, laae rundt omkring den, og i Titel var den steget til „Høikeiserlig Natbord-Sanger," i Rang Nummer Et til venstre Side, for Keiseren regnede den Side for at være meest fornem, paa hvilken Hjertet sad, og Hjertet sidder til Venstre ogsaa hos en Keiser. Og Spillemesteren skrev fem og tyve Bind om Kunstfuglen; det var saa lærd og saa langt, og med de allersværeste chinesiske Ord, saa alle Folk sagde, at de havde læst og forstaaet det, for ellers havde de jo været dumme og vare da blevne dunkede paa Maven.

Saaledes gik det et heelt Aar: Keiseren, Hoffet og alle de andre Chinesere kunde udenad hver lille Kluk i Kunstfuglens Sang, men just derfor syntes de nu allerbedst om den; de kunde selv synge med, og det gjorde de. Gadedrengene sang „zizizi! klukklukkluk!" og Keiseren sang det —! jo det var bestemt deiligt!

Men en Aften, som Kunstfuglen bedst sang, og Keiseren laae i Sengen og hørte paa den, sagde det „svup!" indeni Fug-

len; der sprang Noget: „snuurrrrr,“ alle Hjulene løb rundt, og saa stod Musikken.

Keiseren sprang strax ud af Sengen og lod sin Livlæge falde, men hvad kunde han hjælpe! saa lod de Uhrmageren hente, og efter megen Tale og megen Seenefter, fik han Fuglen nogenlunde istand, men han sagde, at der maatte spares meget paa den, thi den var saa forslidt i Tappene, og det var ikke muligt at sætte nye, saaledes at det gik sikkert med Musikken. Det var en stor Bedrøvelse! kun een Gang om Aaret turde man lade Kunstfuglen synge, og det var strengt nok endda! men saa holdt Spillemeisteren en lille Tale med de svære Ord og sagde, at det var ligesaa godt som før, og saa var det ligesaa godt som før.

Nu vare fem Aar gaaede, og hele Landet fik en rigtig stor Sorg, thi de holdt i Grunden Allesammen af deres Keiser; nu var han syg og kunde ikke leve, sagde man, en ny Keiser var allerede valgt og Folk stod ude paa Gaden og spurgte Cavaleren, hvorledes det var med deres Keiser.

„P!“ sagde han og rystede med Hovedet.

Kold og bleg laae Keiseren i sin store, prægtige Seng. Hele Hoffet troede ham død, og Enhver af dem løb hen for at hilse paa den nye Keiser; Kammertjenerne løb ud for at snakke om det, og Slotspigerne havde stort Kaffeselskab. Rundtom i alle Sale og Gange var lagt Klæde, for at man ikke skulde høre Noget gaae, og derfor var der saa stille, saa stille. Men Keiseren var endnu ikke død; stiv og bleg laae han i den prægtige Seng med de lange Bløielsgardiner og de tunge Guldqvaster; høit oppe stod et Vindue aabent, og Maanen skinnede ind paa Keiseren og Kunstfuglen.

Den stakkels Keiser kunde næsten ikke trække Veiret, det var ligesom om der sad Noget paa hans Bryst; han slog Dinene op, og da saae han, at det var Døden, der sad paa hans Bryst

og havde taget hans Guldkrone paa, og holdt i den ene Haand Keiserens Guldsabel, i den anden hans prægtige Fane; og rundt om i Volderne af de store Fløiels Sengegardiner stak der forunderlige Hoveder frem, nogle ganske fæle, andre saa velsignede milde: det var alle Keiserens onde og gode Gjerninger, der saae paa ham, nu da Døden sad paa hans Hjerte:

„Husser Du det?“ hviskede den Eine efter den Anden. „Husser Du det!“ og saa fortalte de ham saa meget, saa at Evden sprang ham ud af Banden.

„Det har jeg aldrig vidst!“ sagde Keiseren; „Musik, Musik, den store chinesiske Tromme!“ raabte han, „at jeg dog ikke skal høre Alt det, de sige!“

Og de blev ved, og Døden nikkede ligesom en Chinejer ved Alt, hvad der blev sagt.

„Musik, Musik!“ skreg Keiseren. „Du lille velsignede Guldflugt!“ syng dog, syng! jeg har givet Dig Guld og Kostbarheder, jeg har selv hængt Dig min Guldtøffel om Halsen, syng dog, syng!“

Men Flugten stod stille, der var Ingen til at trække den op, og ellers sang den ikke; men Døden blev ved at see paa Keiseren med sine store, tomme Dienhuller, og der var saa stille, saa skrækkeligt stille.

Da lod i det samme, tæt ved Vinduet, den deiligste Sang: det var den lille, levende Nattergal, der sad paa Grenen udenfor; den havde hørt om sin Keisers Nød, og var derfor kommet at syngge ham Trøst og Haab; og alt som den sang, bleve Skikkelserne mere og mere blege, Blodet kom raske og raske i Gang i Keiserens svage Legeme, og Døden selv lyttede og sagde: „bliv ved, lille Nattergal! blev ved!“

„Ja vil Du give mig den prægtige Guldsabel! ja vil Du give mig den rige Fane! vil Du give mig Keiserens Krone!“

Og Døden gav hvert Klenodie for en Sang, og Natter-

galen blev ved endnu at synge, og den sang om den stille Kirkegaard, hvor de hvide Roser groe, hvor Hyldekræet dufter, og hvor det friske Græs vandes af de Efterlevendes Taarer; da fik Døden Længsel efter sin Have og svævede, som en kold, hvid Taage, ud af Vinduet.

„Tak, Tak!“ sagde Keiseren, „du himmelske lille Fugl, jeg kender Dig nok! Dig har jeg jaget fra mit Land og Rige! og dog har Du sjunget de onde Syner fra min Seng, faaet Døden fra mit Hjerte! Hvorledes skal jeg lønne Dig?“

„Du har lønnet mig!“ sagde Nattergalen, „jeg har faaet Taarer af dine Dine første Gang jeg sang, det glemmer jeg Dig aldrig! det er de Juveler, der gjør et Sanger-Hjerte godt —! men sov nu og bliv frisk og stærk! jeg skal synge for Dig!“

Og den sang — og Keiseren faldt i en sød Søvn, saa mild og velgjørende var Sønnen.

Solen skinnede ind ad Vinduerne til ham, da han vaagnede sirket og sund; ingen af hans Tjenere vare endnu komne tilbage, thi de troede, han var død, men Nattergalen sad endnu og sang.

„Altid maa Du blive hos mig!“ sagde Keiseren, „Du skal kun synge, naar Du selv vil, og Kunstfuglen slaaer jeg i tusinde Stykker.“

„Gjør ikke det!“ sagde Nattergalen, „den har jo gjort det Gode, den kunde! behold den som altid! jeg kan ikke bygge og boe paa Slottet, men lad mig komme, naar jeg selv har lyst, da vil jeg om Aftenen sidde paa Grenen der ved Vinduet og synge for Dig, at Du kan blive glad og takfuld tillige! jeg skal synge om de Lykkelige, og om dem, som lide! jeg skal synge om Ondt og Godt, der rundt om Dig holdes skjult! den lille Sangfugl flyver vidt omkring til den fattige Fisker, til Bondeemandens Tag, til hver, der er langt fra Dig og dit Hof! jeg elsker dit Hjerte meer end din Krone, og dog har Kronen en

Duft af noget Helligt om sig! — jeg kommer, jeg synger for Dig! — men Get maa Du love mig!" —

— „Alt!" sagde Keiseren, og stod der i sin keiserlige Dragt, som han selv havde iført sig og holdt Sabelen, der var tung af Guld, op mod sit Hjerte.

„Get beder jeg Dig om! fortæl Ingen, at Du har en lille Fugl, der siger Dig Alt, saa vil det gaae endnu bedre!"

Og da fløi Rattergalen bort.

Tjenerne kom ind for at see til deres døde Keiser; — — jo der stod de, og Keiseren sagde: „god Morgen!"

Rosen-Alfen.

Midt i en Have vorede der et Rosentræ, der var ganske fuldt af Roser, og i en af disse, den smukkeste af dem alle, boede en Alf; han var saa lille bitte, at intet menneskeligt Die kunde see ham; bag hvert Blad i Rosen havde han et Sovestue; han var saa velskabt og deilig som noget Barn kunde være og havde Binger fra Skuldrene lige ned til Fødderne. O, hvor der var en Duft i hans Værelser, og hvor Væggene vare klare og smukke! de vare jo de blege, fine Rosenblade.

Hele Dagen fornøjede han sig i det varme Solskin, fløi fra Blomst til Blomst, dandsede paa Bingerne af den flyvende Sommerfugl og maalte, hvor mange Skridt han maatte gaae, for at løbe hen over alle de Landeveie og Stier, der var paa et eneste Lindeblad. Det var hvad vi kalde Alarnerne i Bladet, som han ansaae for Landeveie og Stier; ja det var da evige Veie for ham! før han blev færdig, gif Solen ned; han havde ogsaa begyndt saa sildigt.

Det blev saa koldt, Duggen faldt og Vinden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skyndte sig alt hvad han kunde, men Rosen havde lukket sig, han kunde ikke komme ind — ikke en eneste Rose stod aaben; den stakkels lille Alf blev saa forstrækket, han havde aldrig været ude om Natten før, altid sovet saa sødt bag de lune Rosenblade, o, det vilde vist blive hans Død!

I den anden Ende af Haven, vidste han, var en Røvhytte, med deilige Caprifolier, Blomsterne saae ud som store bemalte Horn; i et af disse vilde han stige ned og sove til imorgen.

Han fløi derhen. Hys! der var to Mennesker derinde; en ung smuk Mand og den deiligste Jomfru: de sad ved Siden af hinanden og ønskede, at de aldrig i Evighed maatte skilles ad; de holdt saa meget af hinanden, langt mere, end det bedste Varn kan holde af sin Moder og Fader.

„Dog maae vi skilles!“ sagde den unge Mand; „din Broder er os ikke god, derfor sender han mig i et Grinde saa langt bort over Bjerger og Søer! Farvel min søde Brud, for det er Du mig dog!“

Og saa kysjede de hinanden, og den unge Pige græd og gav ham en Rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et Kys paa den, saa fast og inderligt, saa Blomsten aabnede sig; da fløi den lille Alf ind i den og heldede sit Hoved op til de fine duftende Bægge; men han kunde godt høre, at der blev sagt Farvel, Farvel! og han følte, at Rosen fik Plads paa den unges Mandes Bryst — o, hvor dog Hjertet bankede derinde! den lille Alf kunde slet ikke falde i Søvn, saadan bankede det.

Længe laae Rosen ikke stille paa Brystet, Manden tog den frem og mens han gik ene gennem den mørke Skov, kysjede han Blomsten, o, saa tidt og stærkt, at den lille Alf var nær ved at blive trykket ihjel; han kunde føle gennem Bladet, hvor

Mandens Læber brændte, og Rosen selv havde aabnet sig som ved den stærkeste Viiddagsjol.

Da kom der en anden Mand, mørk og vred, han var den smukke Piges onde Broder; en Kniv saa skarp og stor tog han frem, og mens den Anden kyskede Rosen, stak den onde Mand ham ihjel, skar hans Hoved af og begravede det med Kroppen i den bløde Jord under Lindetræet.

„Nu er han glemt og borte,“ tænkte den onde Broder: „han kommer aldrig mere tilbage. En lang Reise skulde han gjøre, over Bjerger og Søer, da kan man let miste Livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min Søster aldrig spørge om ham.“

Saa ragede han med Foden visne Blade hen over den opgravede Jord og gik hjem igjen i den mørke Nat; men han gik ikke alene, som han troede: den lille Alf fulgte med; den sad i et visstent, sammenrullet Lindeblad, der var faldet den onde Mand i Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt derinde, og Alf'en rystede af Skræk og Vrede over den fæle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søsterens Sovestue; der laae den smukke blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerger og gjennem Skove; og den onde Broder bøiede sig over hende, og loe fælt, som en Djævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengetæppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove lidt i Morgenstunden. Men Alf'en smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Dret paa den sovende Pige og fortalte hende, som i en Drøm, det skrækkelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Lindetræ tætved og sagde: „For at Du ikke skal troe, det bare er en Drøm, jeg har fortalt Dig,

„jaa vil Du finde paa din Seng et visst Blad!“ og det fandt hun, da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen turde hun sige sin Sorg. Vinduet stod hele Dagen aabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster, men han nænte ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maanedes-Roser, i en af Blomsterne der satte han sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kammeret, og han var saa lystig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjertesorg.

Saa snart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Lindetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax ham, der var slaaet ihjel; o, hvor hun græd, og bad vor Herre, at hun ogsaa snart maatte døe. —

Gjerne vilde hun føre Liget med sig hjem, men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de luffede Dine, kyskede den kolde Mund og rystede Jorden af hans deilige Haar. „Det vil jeg eie!“ sagde hun, og da hun havde lagt Jord og Blade paa det døde Legeme, tog hun Hovedet med sig hjem og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saa snart hun var i sin Stue, hentede hun den største Blomsterpotte, der var at finde, i den lagde hun den Dødes Hoved, kom Jord derpaa og plantede saa Jasmingrenen i Potten.

„Farvel! farvel!“ hviskede den lille Alf, han kunde ikke længer holde ud at see al den Sorg, og fløi derfor ud i Haven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved den grønne Hyben.

„Alf hvor det dog snart er forbi med alt det Skjønne og Gode!“ sukkede Alf. Til sidst fandt han en Rose igjen, den

blev hans Huus, bag dens fine duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløi han hen til den stakkels Piges Vindue, og der stod hun altid ved Blomsterpotten og græd; de salte Taarer faldt paa Jasmingrenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Grenen mere frisk og grøn, det ene Skud vorte frem efter det andet, der kom smaa hvide Knopper til Blomster og hun kysjede dem, men den onde Broder skjændte og spurgte, om hun var blevet fjantet; han kunde ikke lide og ikke begribe, hvorfor hun altid græd over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Dine der vare lufte og hvilke røde Læber der vare blevne Jord; og hun bøiede sit Hoved op til Blomsterpotten, og den lille Alf fra Rosen fandt hende saadan blundende; da steg han ind i hendes Dre, fortalte om Alstenen i Løvhytten, om Rosens Duft og Alfernes Kjærlighed; hun drømte saa sødt, og mens hun drømte svandt Livet bort; hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde fjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store, hvide Klover, de duftede saa forunderlig sødt, anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke blomstrende Træ, tog det til sig, som et Arvegods, og satte det ind i sit Sovestue, tæt ved Sengen, for det var deiligt at see paa og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløi fra Blomst til Blomst, i hver boede jo en lille Sjæl, og denne fortalte han om den dræbte unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

„Vi veed det!“ sagde hver Sjæl i Blomsterne, „vi veed det! ere vi ikke vorede frem af den Dræbtes Dine og Læber!

vi veed det! vi veed det!" og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen-Alfen kunde ikke forstaae sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløi ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det til deres Dronning, der bed, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tæt ved det duftende Jasmintræ, aabnede hvert Blomsterbæger sig, og usynlige, men med giftige Sphd, steg Blomster-Sjælene ud, og de satte sig først ved hans Dre og fortalte ham onde Drømme, fløi derpaa over hans Læber og stak hans Tunge med de giftige Sphd. „Nu have vi hevet den Døde!" sagde de og søgte igjen tilbage i Jasminens hvide Klover.

Da det blev Morgen, og Vinduet til Sovestuen med eet blev revet op, foer Rosen-Alfen med Vidronningen og den hele Sværm Bier ind for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: „Jasminduften har dræbt ham!"

Da forstod Rosen-Alfen Blomsternes Hevn, og han fortalte det til Biernes Dronning, og hun surrede med hele sin Sværm om Blomsterkrakken; Bierne vare ikke til at forjage: da tog en Mand Blomsterkrakken bort og en af Bierne stak hans Haand, saa han lod Krakken falde og gaae itu.

Da jaag de det hvide Dødnings-Hoved, og de vidste, at den Døde i Sengen var en Morder.

Og Vidronningen summede i Luften og sang om Blomsternes Hevn og om Rosen-Alfen, og at bag det mindste Blad boer En, som kan fortælle og hevne det Onde!

Den flyvende Koffert.

Der var engang en Kjøbmand, han var saa rig, at han kunde brolægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Sølvpenge; men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine Penge; gav han en Skilling ud, fik han en Daler igjen; saadan en Kjøbmand var han — og saa døde han.

Sønnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gif paa Mafferade hver Nat, gjorde Papirsdrager af Rigsdaler-Sedler og slog Smut henover Søen med Guldpenge, istedetfor med en Steen, saa kunde Pengene jagtens gaae, og det gjorde de; tilsidst eiede han ikke mere end fire Skilling, og havde ingen andre Klæder end et Par Tøfler og en gammel Slaabrok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaae paa Gaden sammen, men Een af dem, som var god, sendte ham en gammel Koffert og sagde: „pak ind!“ ja, det var nu meget godt, men han havde ikke Noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kofferten.

Det var en løierlig Koffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kofferten flyve; det gjorde den, vips fløi den med ham op igjennem Skorstenen, høit op over Stjerne, længer og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa forfækket, for at den skulde gaae i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Bolte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land. Kofferten skjulte han i Skoven under de visne Blade og gif saa ind i Byen; det kunde han godt gjøre, for hos Tyrkerne gif jo Alle, ligesom han, i Slaabrok og Tøfler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. „Hør Du Tyrke-Amme!“ sagde han, hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Binduerne sidde saa høit!“

„Der boer Kongens Datter!“ sagde hun, „der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulykkelig over en Kjæreste, og derfor maa der Ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med!“

„Tak!“ sagde Kjøbmands sønnen, og saa gik han ud i Skoven, satte sig i sin Koffert, fløi op paa Taget og krøb ind ad Vinduet til Prindsessen.

Hun laae i Sophaen og sov; hun var saa deilig, at Kjøbmands sønnen maatte kysse hende; hun vaagnede og blev ganske forstræffet, men han sagde, han var Tyrkoguden, som var kommet ned igjennem Luften til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Dine: de vare de deiligste, mørke Søer, og Tanterne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Bunde: den var et Snebjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde smaa Børn.

So, det var nogle deilige Historier! saa friede han til Prindsessen, og hun sagde strax Ja.

„Men De maa komme her paa Lørdag,“ sagde hun, „da er Kongen og Dronningen hos mig til Theevand! de ville være meget stolte af, at jeg saaer Tyrkoguden, men see til, De kan et rigtigt deiligt Eventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt og min Fader lystigt, saa man kan lee!“

„Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave end et Eventyr!“ sagde han, og saa skiltes de, men Prindsessen gav ham en Sabel, der var besat med Guldpenge, og dem kunde han især bruge.

Nu fløi han bort, kjøbte sig en ny Slaabrok og sad saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr; det skulde være sær-
digt til om Lørdagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig, og saa var det Løverdag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet ventede med Theeband hos Prindsessen. Han blev saa nydeligt modtaget!

„Vil De saa fortælle et Eventyr!“ sagde Dronningen, „et, som er dybsindigt og belærende!“

„Men som man dog kan lee af!“ sagde Kongen.

„Ja nok!“ sagde han og fortalte: det maa man nu høre godt efter.

„Der var engang et Bundt Svovlstikker, de vare saa overordenlig stolte paa det, fordi de vare af høi Herkomst; deres Stamtræ, det vil sige, det store Fyrretræ, de hver var en lille Bind af, havde været et stort gammelt Træ i Skoven. Svovlstikkerne laae nu paa Hylden mellem et Fyrstøi og en gammel Jerngrhde, og for dem fortalte de om deres Ungdom. „Ja, da vi vare paa den grønne Green,“ sagde de, „da vare vi rigtignok paa en grøn Green! hver Morgen og Aften Diamant-Thee, det var Duggen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen skinnede, og alle de smaa Fugle maatte fortælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Løvtræerne de vare kun klædt paa om Sommeren, men vor Familie havde Raad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændehuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Blads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde seile Verden rundt, dersom det vilde, de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverv at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Rjøffenet.“

„Ja jeg har det nu paa en anden Maade!“ sagde Jerngrhden, som Svovlstikkerne laae ved Siden af. „Sige fra jeg kom ud i Verden er jeg skuret og kogt mange Gange! jeg sørger for det Solide og er egentlig talt den Første her i Huset. Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge reen og pen

paa Hyldeu og føre en fornuftig Passtar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Vandspanden, som engang imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Døre. Vort eneste Nyhedsbud er Torbefurven, men den snakker saa uroligt om Regjeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stykker! den er friskfindet, skal jeg sige dem!"

"Nu snakker Du for meget! sagde Thrtøiet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. "Skulde vi nu ikke have en munter Aften?"

"Ja, lad os tale om, hvem der er meest fornemme!" sagde Svovlstikkerne.

"Nei, jeg holder ikke af at tale om mig selv!" sagde Leerpotten, "lad os faae en Aftenunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant Noget, Enhver har oplevet; det kan man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøieligt: "Ved Østersøen ved de danske Bøge —!"

"Det er en deilig Begyndelse!" sagde alle Talerknerne, "det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!"

"Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Meublerne bleve bonede, Gulvet vasket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!"

"Hvor De dog fortæller interessant!" sagde Støvekosten. "Man kan strax høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaaer saadant noget Reenligt derigjennem!"

"Ja det føler man!" sagde Vandspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde Kladsst paa Gulvet.

Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var ligesaa god som Begyndelsen.

Alle Talerknerne de raslede af Glæde, og Støvekosten tog grøn Peterstille af Sandhullet og befrandsede Potten, for den

vidste, det vilde ærgre de Andre, og: „befrandser jeg hende idag,“ tænkte den, „saa befrandser hun mig imorgen.“

„Nu vil jeg dandse!“ sagde Ildflemmen, og dandsede: ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Been i Veiret. Det gamle Stolebetræk hente i Krogen revnede ved at see paa det! „Maa jeg saa blive befrandset!“ sagde Ildflemmen, og det blev hun.

„Det er dog kun Bobel!“ tænkte Svovlstikkerne.

Nu skulde Theemaschinen synge, men den var forkjølet, sagde den, den kunde ikke uden den var i Kog; men det var af bar Fornemhed: den vilde ikke synge, uden naar den stod paa Bordet inde hos Herskabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen pleiede at skrive med; der var ikke noget mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu den stor paa det. „Vil Theemaschinen ikke synge!“ sagde den, „saa kan den lade være! udenfor hænger i et Buur en Matteredgal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært Noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!“

„Jeg finder det høist upassende,“ sagde Theefjedelen, der var Rjokkensanger og Halvsøster til Theemaschinen, „at saadan en fremmed Sugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torbefurven domme!“

„Jeg ærgrer mig kun!“ sagde Torbefurven, „jeg ærgrer mig saa inderlig, som Noget kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa, vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Godillen. Det vil blive noget Andet!“

„Ja, lad os gjøre Spectakel!“ sagde de Allesammen. I det samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stod de stille, Ingen sagde et Muk; men der var ikke en Potte, uden den jo nok vidste, hvad den kunde gjøre, og hvor fornem den

var; „ja naar jeg havde villet," tænkte de, „saa skulde det rigtignok blevet en munter Aften!"

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med dem — Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i Rue.

„Nu kan da Enhver," tænkte de, „see, at vi ere de Første! hvilken Glæde vi have! hvilket Lys!" — og saa vare de brændt ud.

„Det var et deiligt Eventyr!" sagde Dronningen, „jeg følte mig saa ganske i Kjøkkenet hos Svovlstikkerne, ja, nu skal Du have vor Datter."

„Ja vist!" sagde Kongen, „Du skal have vor Datter paa Mandag!" for nu sagde de Du til ham, da han skulde være af Familien.

Brylluppet var nu bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløi i Grams; Gadedrenge stod paa Tærne, raabte Hurra og pib i Pingrene; det var særdeles pragtfuldt.

„Ja, jeg saaer vel ogsaa see til at gjøre Noget!" tænkte Kjøbmandssønnen, og saa kjøbte han Raketter, Knaldperler og alt det Fyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Kuffert, og fløi saa med det op i Luften.

Rutjch, hvor det gif! og hvor det fattede.

Alle Tyrkerne hoppede i Beiret ved det, saa deres Tøfler fløi dem om Dreene; saadant et Luftsyn havde de aldrig seet før. Nu kunde de da forstaae, at det var Tyrkeguden selv, som skulde have Brindsessen.

Saa snart Kjøbmandssønnen igjen med sin Kuffert kom ned i Skoven, tænkte han: „jeg vil dog gaae ind i Byen, for at faae at høre, hvorledes det har taget sig ud!" og det var jo ganske rimeligt, han havde lyst til det.

Nei, hvor dog Folk fortalte! hver evige Gen, han spurgte

derom, havde seet det paa sin Maade, men deiligt havde det været for dem Allesammen.

„Jeg saae Tyrkeguden selv,“ sagde den Ene, „han havde Dine, som skinnende Stjerner og et Skjæg som skummende Bande!“

„Han fløi i en Ildkaabe,“ sagde en Anden. „De deiligste Englebørn tittede frem fra Folderne!“

Jo, det var deilige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gif han tilbage til Skoven, for at sætte sig i sin Kuffert — men hvor var den? Kufferten var brændt op. En Gnist fra Thyværkeriet var blevet tilbage, den havde tændt Ild, og Kufferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede; hun venter endnu, men han gaaer Verden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovlstikkerne.

Den gamle Gadelygte.

Har Du hørt Historien om den gamle Gadelygte? Den er slet ikke saa overordenlig morsom, men man kan altid høre den een Gang. Det var saadan en skikkelig, gammel Gadelygte, som i mange, mange Aar havde gjort Tjeneste, men nu skulde kasseres. Det var den sidste Aften, den sad paa Bælen og lyste der i Gaden, og den var tilmode ligesom en gammel Balletfigurantinde, som danser den sidste Aften og veed at imorgen skal hun paa Løstet. Lygten havde saadan en Skræk for den

Dag imorgen, thi da vidste den, at den skulde paa Raadstuen for første Gang og synes af Stadens „sex og tredive Mænd“, om den var brugelig eller ikke brugelig. Da vilde det blive bestemt, om den skulde sendes ud paa en af Broerne og lyse der, eller paa Landet i en Fabrik, maaskee gik den lige til en Jernstøber og blev smeltet om, da kunde den jo rigtignok blive til Alting, men det piinte den, at den ikke vidste, om den da beholdt Grindringen om, at den havde været Gadelygte. — Hvorledes det gik eller ikke, den vilde blive skilt fra Vægteren og hans Kone, hvem den betragtede ganske som sin Familie. Den blev Lygte da han blev Vægter. Konen var dengang fin paa det, kun om Aftenen naar hun gik forbi Lygten, saae hun til den, men aldrig om Dagen. Nu derimod, i de sidste Aar, da de alle Tre vare blevne gamle, Vægteren, Konen og Lygten, havde Konen ogsaa pleiet den, pudset Lampen af og skænket Tran i den. Ærlige Folk var det Ægtepar, de havde ikke bedraget Lygten for een Draabe. Det var den sidste Aften i Gaden og imorgen skulde den paa Raadstuen, det var to mørke Tanker hos Lygten, og saa kan man nok vide, hvorledes den brændte. Men der gik ogsaa andre Tanker igjennem den; der var saameget, den havde seet, saameget, den havde lyst til, maaskee ligesaa meget som „de sex og tredive Mænd“, men det jagde den ikke, for det var en skikkelig gammel Lygte, den vilde Ingen fornærme, allermindst sin Dyrighed. Den huskede saameget, og imellem blussede Flammen op inde i den, det var som havde den en Følelse af: „ja, man husker ogsaa mig! der var nu den smukke, unge Mand, — ja, det er mange Aar siden! han kom med et Brev, det var paa rosenrødt Papiir, saa fint, saa fint og med Guld-Kant, det var saa nydeligt skrevet, det var en Damehaand; han læste det to Gange og han kyskede det og han saae op til mig med sine to Dine, de sagde: „jeg er det lykkeligste Menneske!“ — Ja kun han og jeg vidste, hvad der stod

i det første Brev fra Kjæresten. — Jeg husker ogsaa to andre Dine, det er underligt, hvor man kan springe med Tankerne! her i Gaden var en prægtig Begravelse, den unge, smukke Frue laae i Liigkisten paa den Bløiels-Liigvogn, der vare saa mange Blomster og Krands, der lyfte saa mange Takler, at jeg blev reent borte ved det; hele Fortouget var fuldt med Mennesker, de fulgte Alle med Liigtoget, men da Taklerne vare af Syne og jeg saae mig omkring, stod her endnu En ved Bælen og græd, jeg glemmer aldrig de to Sorgens Dine, der saae ind i mig!" — Saadan gif der mange Tanker gennem den gamle Gadelugte, som iaften lyfte for sidste Gang. Skildvagten, som løses af, veed dog sin Efterfølger, og kan sige ham et Par Ord, men Lygten vidste ikke sin og den kunde dog givet ham et og andet Vink, om Regn og Rust, om hvorvidt Maanefkinnet gif paa Fortoget og fra hvad Kant Vinden blæste.

Paa Rendesstensbrættet stode Tre, som havde fremstillet sig for Lygten, idet de troede, at det var den, som gav Embedet bort; den Eine af disse var et Sildehoved, for det lyser i Mørke, og det meente, at det kunde jo være en sand Transejparelse, om det kom paa Lygtepælen. Den Anden var et Stykke Trøske, der ogsaa skinner, og altid meer end en Klipsk, det sagde den selv, desuden var den det sidste Stykke af et Træ, som engang havde været en Pragt for Skoven. Den Tredie var en Sanct Hans Arm; hvor den var kommet fra, begreb Lygten ikke, men Armen var der og lyfte gjorde den ogsaa, men Trøsklen og Sildehovedet gjorde Ed paa, at det var kun til visse Tider, den lyfte, og at den derfor aldrig kunde tages i Betragtning.

Den gamle Lygte sagde, at Ingen af dem lyfte nok til at være Gadelugte, men det troede nu Ingen af dem, og da de hørte, at Lygten selv ikke gav Embedet bort, sagde de, at det var meget glædeligt, thi den var da ogsaa altfor affældig til at den kunde vælge.

I det samme kom Vinden fra Gadehjørnet, den fusede gennem Røghætten paa den gamle Lygte, og sagde til den: „Hvad er det for Noget, jeg hører, Du vil bort imorgen! Er det den sidste Aften jeg skal træffe Dig her? Ja, saa skal Du have en Present! nu lugter jeg op i din Hjernekasse, saa at Du klart og tydeligt ikke alene skal kunne huske, hvad Du har hørt og seet, men naar der fortælles eller læses Noget i din Nærværelse, skal Du være saa klarhovedet, at Du ogsaa seer det!“

„Ja, det er grumme Meget!“ sagde den gamle Gadelygte, „mange Tak! bliver jeg bare ikke støbt om!“ —

„Det skeer ikke endnu,“ sagde Vinden, „og nu blæser jeg din Husommelse op; kan Du faae flere Presenter som den, saa kan Du have en ganske fornøielig Alderdom!“

„Bliver jeg kun ikke støbt om!“ sagde Lygten, „eller kan Du ogsaa sikke mig Husommelsen?“

„Gamle Lygte, vær fornuftig!“ sagde Vinden, og saa blæste den. — I det samme kom Maanen frem. „Hvad giver De?“ spurgte Vinden.

„Jeg giver ingen Ting!“ sagde den, „jeg er jo i Aftagende, og Lygterne have aldrig lyst for mig, men jeg har lyst for Lygterne.“ Og saa gif Maanen bag ved Skyerne igjen, for den vilde ikke plages. Da faldt lige paa Røghætten en Vanddraabe, den var som et Tagdrupp, men Draaben sagde, den kom fra de graa Skyer og var ogsaa en Present og maaskee den allerbedste. Jeg trænger ind i Dig, saa at Du faaer den Evne, at Du i een Nat, naar Du ønsker Dig det, kan gaae over i Rust, saa Du falder heelt sammen og bliver til et Støv. Men det syntes Lygten var en daarlig Present og Vinden syntes det samme; „er der ingen bedre, er der ingen bedre?“ blæste den saa høit den kunde; da faldt et skinnende Stjerneskud, det lyste i en lang Stribe.

„Hvad var det?“ raabte Sildehovedet, „faldt der ikke en

Stjerne lige ned? Jeg troer den gif i Lygten! — Naa, jøges Embedet ogsaa af saa Høitstaaende, saa kunne vi gaae hen at lægge os!" og det gjorde det, og de Andre med; men den gamle Lygte lygte med eet saa forunderligt stærkt: „Det var en deilig Present?" sagde den. „De klare Stjerner, som jeg altid har fornøiet mig saa meget over, og som skinner saa deiligt, som jeg egentlig aldrig har kunnet skine, skjøndt det var min hele Stræben og Tragten, de have lagt Mærke til mig fattige gamle Lygte og sendt En ned med en Present til mig, der bestaaer i den Gvne, at Alt hvad jeg selv husker og seer rigtig tydeligt, skal ogsaa kunne sees af dem, jeg holder af! og det er først den sande Fornøielse, for naar man ikke kan dele den med Andre, saa er den kun en halv Glæde!"

„Det er meget agtværdigt tænkt!" sagde Vinden, „men Du veed nok ikke at der hører Vordlys til. Uden at der bliver tændt et Vordlys inden i Dig, er der ingen af de Andre, der kunne see Noget ved Dig. Det har Stjernerne ikke betænkt, de troe nu at Alt hvad der skinner, har i det mindste et Vordlys i sig. Men nu er jeg træt!" sagde Vinden, „nu vil jeg lægge mig!" og saa lagde den sig.

Næste Dag — — ja næste Dag kunne vi springe over; næste Aften saa laae Lygten i Lænestol, og hvor —? Hos den gamle Vægter. Han havde af „de sex og tredive Mænd" udbudet sig for sin lange tro Tjeneste, at maatte beholde den gamle Lygte; de loe af ham da han bad og saa gav de ham den, og nu laae Lygten i Lænestol tæt ved den varme Kaffelovn, og det var ordenligt ligesom den var blevet større derved, den fyldte næsten hele Stolen. Og de gamle Folk sad alt ved Aftensmaden og fastede milde Dine hen til den gamle Lygte, som de gjerne havde givet Plads ved Bordet med. Det var jo rigtig nok i en Kjælder de boede, to Alen nede i Jorden; man maatte gennem en brolagt Forstue for at komme ind i Stuen, men

luunt var her, for der var Klædeslister for Døren; recnt og net saae her ud; Gardiner om Sengestedet og over de smaa Vinduer, hvor der oppe paa Karmen stod to underlige Urtepotter; Matros Christian havde bragt dem hjem fra Ostindien eller Vestindien, det var af Leertøi to Elephanter, hvis Ryg manglede, men i dennes Sted blomstrede der ud af Jorden, som var lagt deri, i den ene den deiligste Burløg, det var de gamle Folks Rjokkenhave, og i den anden en stor blomstrende Geranium, det var deres Blomsterhave. Paa Bæggen hang et stort couleurt Billed, med „Congressen i Wien“, der havde de alle Konger og Keisere paa eengang! — Et bornholmst Uhr med tunge Blylodder gik „tik! tak!“ og altid for gesvindt, men det var bedre end at det skulde gaae for langsomt, jagde de gamle Folk. De spiste deres Aftensmad, og den gamle Gadelygte laae som sagt i Lænestolen tæt ved den varme Kaffelovn. Det var for Lygten, som om der var vendt op og ned paa hele Verden. — Men da den gamle Bægter saae paa den og talte om, hvad de To havde oplevet med hinanden, i Regn og i Rust, i de klare, korte Sommernætter og naar Sneen fhgedede, saa det var godt at komme i Rjældersskuret, da var Alt igjen i Orden for den gamle Lygte, den saae det, som om det var endnu, jo, Vinden havde rigtignok godt lyst op inde i den. —

De vare saa flittige og saa flinke, de gamle Folk, ingen Time blev reent døjet hen; Søndag Eftermiddag kom der en eller anden Bog frem, helst en Reisebeskrivelse, og den gamle Mand læste høit om Afrika, om de store Skove og Elephanterne, som der gik vilde omfring, og den gamle Kone hørte saadan efter og skottede saa hen til Leer-Elephanterne, der vare Urtepotter! — „Jeg kan næsten tænke mig det!“ sagde hun. Og Lygten puffedede saa inderligt, at der var et Vordlys at tænde og sætte inden i den, saa skulde hun grangibelig see Alt, saaledes som Lygten saae det, de høie Træer, de tætte Grene slyn-

gede i hverandre, de nøgne, sorte Mennesker til Hest og hele Skarer af Elephanter, som med deres brede Fødder knuste Rør og Buske.

„Hvad kan alle mine Øyner hjælpe, naar der ingen Børhys er!“ sukede Lygten, „de har kun Tran og Tællehys, og det er ikke nok!“ —

En Dag kom der et heelt Bundt Børhysstumper i Kjælderens, de største Stykker bleve brændte og de mindre brugte den gamle Kone til at vore sin Traad med naar hun syede; Børhys var der, men de faldt ikke paa at sætte et lille Stykke i Lygten.

„Her staaer jeg med mine sjældne Øyner!“ sagde Lygten, „jeg har Alt indeni mig, men jeg kan ikke dele med dem! De veed ikke, at jeg kan forvandle de hvide Vægge til de deiligste Tapeter, til rige Skove, til Alt hvad De ville ønske sig! — De veed det ikke!“

Lygten stod iøvrigt sfuret og net i en Krog, hvor den altid faldt i Dinene; Folk sagde rigtignok, at den var et Skrumpel, men det brød de Gamle sig ikke om, de holdt af Lygten.

En Dag, det var den gamle Vægters Geburtsdag, kom den gamle Kone hen til Lygten, smilte saa smaat og sagde: „Jeg vil illuminere for ham!“ og Lygten knagede i Blichætten, thi den tænkte: „nu gaaer Lyset op for dem!“ men der kom Tran og ingen Børhys, den brændte hele Aftenen, men vidste nu, at den Gave, Stjernerne havde givet den, den bedste Gave af Alle, blev en død Skat for dette Liv. Da drømte den, — og naar man har slige Øyner, kan man nok drømme, — at de gamle Folk vare døde, og at den selv var kommet til en Jernstøber og skulde smeltes om, den var lige saa angst som da den skulde paa Raadstuen og synes af de „sex og tredive Mænd“, men skjøndt den havde Øynen at kunne falde sammen i Rust og Støv, naar den ønskede sig det, saa gjorde den det

dog ikke, og saa kom den i Smelteovnen, og blev til den deiligste Jernhøstags, hvori Noget vilde sætte et Vordhøst; den havde Form af en Engel, der bar en Bouquet, og midt i Bouquetten blev Vordhøstet sat og Stagen fik Plads paa et grønt Skrivebord, og Bærelset var saa hyggeligt, der stod mange Bøger, der hang deilige Billeder, det var hos en Digter, og Alt hvad han tænkte og skrev, det rullede op rundt omkring, Stuen blev til dybe, mørke Skove, til solbelyste Enge, hvor Storken gik og spankede, og til Skibsdækket høit paa det skulmende Hav! —

„Hvilke Gøner jeg har!“ sagde den gamle Lygte, idet den vaagnede. „Næsten kunde jeg længes efter at smeltes om! — dog nei, det maa ikke skee saalænge de gamle Folk leve! De holde af mig for min Persons Skyld! Jeg er dem jo som i Barns Sted, og de have skuret mig og de have givet mig Tran! og jeg har det ligesaa godt, som „Congressen“, der er saadant Noget fornemt noget!“

Og fra den Tid havde den mere indvortes No, og det fortjente den skikkelige, gamle Gadelygte.

Den lille Pige med Svovlstikkerne.

Det var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Aaret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Fødder; ja hun havde jo rigtignok haft Tøfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjælpe! det var meget store Tøfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille,

da hun skyndte sig ud over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Tøffel var ikke at finde, og den anden løb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Bugge, naar han selv fik Børn.

Der gik nu den lille Pige paa de nøgne, smaa Fødder, der vare røde og blaa af Kulde; i et gammelt Forflæde holdt hun en Mængde Svovlstikker og eet Bundt gik hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrosnen gik hun og saae saa forkuet ud, den lille Stakkel! Sneefnoffene faldt i hendes lange, gule Haar, der krøllede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtignok ikke paa. Ud fra alle Vinduer skinne Lysene og saa lugtede der i Gaden saa deiligt af Gaasesteg; det var jo Nytårsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og krøb sammen; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der pib Vinden ind, skjøndt der var stoppet Straa og Klude i de største Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske døde af Kulde. Ak! en lille Svovlstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bundtet, stryge den mod Væggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, „ritsch“ hvor sprudde den, hvor brændte den! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den; det var et underligt Lys! Den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkaffelovn med blanke Messingfugler og Messingtromle; Ilden brændte saa velsignet, varmede saa godt! nei, hvad var det! — Den Lille strakte allerede Fødderne ud for ogsaa at varme disse, — — da sluffedes

Flammen. Kaffelovnen forsvandt, — hun sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev strøget, den brændte, den lyfte, og hvor Skinnet faldt paa Muren, blev denne gjennemsigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fint Porcellain, og deilig dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedster og Æbler! og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Tædet, vraltede hen ad Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen; lige hen til den fattige Pige kom den; da slukkedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun gennem Glasdøren havde seet hos den rige Kjøbmand, nu sidste Jul; tusinde Lys brændte paa de grønne Grene og brogede Billeder, som de der pynte Boutikvinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Beiret — da slukkedes Svovlstikken; de mange Julelys gik høiere og høiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Ildstribe paa Himlen.

„Nu dør der Een!“ sagde den Lille, for gamle Mormo'er, som var den Æneste, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

Hun strøg igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyfte rundt om, og i Glandsen stod den gamle Mormo'er, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

„Mormo'er!“ raabte den Lille, „O tag mig med! jeg veed, Du er borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kaffelovn, den deilige Gaafesteg og det store velsignede Juletræ!“ — og hun strøg ihast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormo'er; og Svovl-

stikkerne lyfte med saadan en Glæde, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormo'er havde aldrig før været saa smuk, saa stor; hun løftede den lille Pige op paa sin Arm, og de flei i Glæde og Glæde, saa høit, saa høit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest, — de vare hos Gud!

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med røde Kinder, med Smil om Munden — død, frosset ihjel den sidste Aften i det gamle Aar. Nyaarsmorgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf eet Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man; Ingen vidste, hvad smukt hun havde seet, i hvilken Glæde hun med gamle Mormo'er var gaaet ind til Nyaars Glæde!

De vilde Svaner.

Langtborte herfra, der hvor Svalerne flyve hen, naar vi have Vinter, boede en Konge, som havde elleve Sønner og een Datter, Elisa. De elleve Brødre, Prindsen vare de, gik i Skole med Stjerne paa Brystet og Sabel ved Siden; de skrev paa Guldtavle med Diamantgriffel og læste ligesaa godt udenad, som indeni, man kunde strax høre, at de vare Prindsen. Søsteren Elisa sad paa en lille Skammel af Speilglas og havde en Billedbog, der var kjøbt for det halve Kongerige.

O, de Børn havde det saa godt, men saaledes skulde det ikke altid blive!

Deres Fader, som var Konge over hele Landet, giftede sig med en ond Dronning, der slet ikke var de stakkels Børn god; allerede den første Dag kunde de godt mærke det; paa hele

Slottet var der stor Stads, og saa legede Børnene: komme Fremmede; men istedetfor at de ellers fik alle de Rager og stegte Gæbler, der vare at overkomme, gav hun dem kun Sand i en Theekop og sagde, at de kunde lade, som om det var Noget.

Ugen efter satte hun den lille Søster Elisa ud paa Landet hos nogle Bønderfolk, og længe varede det ikke, før hun fik Kongen indbildt saameget om de stakkels Brindser, at han slet ikke brød sig mere om dem.

„Flyv I ud i Verden og søgt Jer selv!“ sagde den onde Dronning; „flyv som store Fugle, uden Stemme!“ men hun kunde dog ikke gjøre det saa slemt, som hun gjerne vilde; de bleve ellers deilige, vilde Svaner. Med et underligt Skrig fløi de ud af Slotsvinduerne henover Parken og Skoven.

Det var endnu ganske tidlig Morgen, da de kom forbi, hvor Søsteren Elisa laae og sov i Bondens Stue; her svævede de over Taget, dreiede med deres lange Hals, og slog medvingerne, men Ingen hørte eller saa det! de maatte igjen afsted, høit op imod Skyerne, langt ud i den vide Verden, der fløi de ud i en stor, mørk Skov, der strakte sig lige ned til Stranden.

Den stakkels lille Elisa stod i Bondens Stue og legede med et grønt Blad, andet Legetøj havde hun ikke; og hun stak et Hul i Bladet, kiggede derigjennem op paa Solen, og da var det ligesom om hun saa sine Brødres klare Dine, og hver Gang de varme Solstraaler skinnede paa hendes Kind, tænkte hun paa alle deres Kys.

Den ene Dag gif ligesom den anden. Blæste Vinden gjennem de store Rosenhækker udenfor Huset, da hvistede den til Roserne: „Hvo kan være smukkere, end I?“ men Roserne rystede med Hovedet og sagde: „Det er Elisa!“ Og sad den gamle Kone om Søndagen i Døren og læste i sin Psalmebog, da vendte Vinden Bladene, og sagde til Bogen: „Hvo kan

være frommere end Du?" — „Det er Elisa!" jagde Psalmebogen, og det var den rene Sandhed, hvad Roserne og Psalmebogen sagde.

Da hun var femten Aar, skulde hun hjem; og da Dronningen saae, hvor smuk hun var, blev hun hende vred og hadesfuld; gjerne havde hun forvandlet hende til en vild Svane, ligesom Brødrene, men det turde hun ikke strax, da jo Kongen vilde see sin Datter.

I den tidlige Morgen gif Dronningen ind i Badet, det var bygget af Marmor, og smykket med bløde Hynder og de deiligste Tæpper, og hun tog tre Skruptudser, kyskede paa dem, og sagde til den ene: „sæt Dig paa Elisas Hoved, naar hun kommer i Badet, at hun kan blive dorst, som Du! Sæt Dig paa hendes Pande," sagde hun til den anden, „at hun kan blive styg, som Du, saa at hendes Fader ikke kjender hende! Hvil ved hendes Hjerte," hviskede hun til den tredie, „lad hende faae et ondt Sind, at hun kan have Pine deraf!" Saa satte hun Skruptudserne ud i det klare Vand, der strax fik en grønlig Farve, kaldte paa Elisa, flædte hende af, og lod hende stige ned i Vandet, og i det hun dukkede, satte den ene Skruptudse sig i hendes Haar, den anden paa hendes Pande og den tredie paa Brystet, men Elisa syntes slet ikke at mærke det; saasnart hun reiste sig op, flød der tre røde Balmuer paa Vandet; havde Dyrene ikke været giftige og kyskede af Heren, da vare de blevne forvandlede til røde Roser, men Blomster bleve de dog, ved at hvile paa hendes Hoved og ved hendes Hjerte; hun var for from og uskyldig til at Trolddommen kunde have Magt over hende.

Da den onde Dronning saae det, gned hun hende ind med Valnød-Saft, saa hun blev ganske sortbrun, strøg det smukke Ansigt over med en stinkende Salve og lod det deilige Haar filtrere sig; det var umuligt at kjende den smukke Elisa igjen.

Da derfor hendes Fader saa hende, blev han ganske for-
 skrækket og sagde, at det var ikke hans Datter; Ingen vilde
 heller kjendes ved hende, uden Lænehunden og Svalerne, men
 de vare fattige Dyr og havde ikke Noget at sige.

Da græd den stakkels Elisa og tænkte paa sine ellevs Brødre,
 der alle vare borte. Bedrøvet listede hun sig ud af Slottet, gik
 hele Dagen over Mark og Mose ind i den store Skov. Hun
 vidste slet ikke, hvor hun vilde hen, men hun følte sig saa be-
 drøvet og længtes efter sine Brødre, de vare vist ogsaa, ligesom
 hun, jagede ud i Verden, dem vilde hun søge og finde.

Kun kort Tid havde hun været i Skoven, før Matten faldt
 paa; hun var kommet reent bort fra Vej og Sti; da lagde
 hun sig ned paa det bløde Mos, læste sin Aftenbøn og helbede
 sit Hoved op til en Stub. Der var saa stille, Luften var saa
 mild, og rundt omkring i Græsset og paa Mosset skinnede, som
 en grøn Ild, over hundrede Sanct Hans-Orme; da hun med
 Haanden sagte rørte ved en af Grenene, faldt de lysende In-
 secter som Stjernefald ned til hende.

Hele Natten drømte hun om sine Brødre; de legede igjen
 som Børn, skrev med Diamantgriffel paa Guldtavle og saa i
 den deiligste Billedbog, der havde kostet det halve Rige; men
 paa Tavlen skrev de ikke, som før, kun Muller og Streger, nei
 de dristigste Bedrifter, de havde udført, Alt hvad de havde op-
 levet og seet; og i Billedbogen var Alt levende, Fuglene sang,
 og Menneskene gik ud af Bogen og talte til Elisa og hendes
 Brødre, men naar hun vendte Bladet, sprang de strax igjen ind,
 for at der ikke skulde komme Vildrede i Billederne.

Da hun vaagnede, var Solen allerede høit oppe; hun kunde
 rigtignok ikke see den, de høie Træer bredte deres Grene tæt og
 fast ud, men Straalerne spillede derude ligesom et viftende Guld-
 flor; der var en Duft af det Grønne, og Fuglene vare nær
 ved at sætte sig paa hendes Skuldre. Hun hørte Vandet pladske,

der var mange store Kildevæld, som alle faldt ud i en Dam, hvor der var den deiligste Sandbund; rigtignok vorte her tætte Buske rundt om, men paa eet Sted havde Hjortene gravet en stor Aabning, og her gik Elisa hen til Vandet, der var saa klart, at havde Vinden ikke rørt Grene og Buske saaledes, at de bevægede sig, da maatte hun have troet, at de vare malede af nede paa Bunden, saa tydeligt speilede sig der hvert Blad, baade det, Solen skinnede igjennem og det, der ganske var i Skygge.

Saa snart hun saa sit eget Ansigt, blev hun ganske forstræffet, saa bruunt og sælt var det, men da hun gjorde sin lille Haand vaad og gned Dine og Pande, skinnede den hvide Hud frem igjen; da lagde hun alle sine Klæder og gik ud i det friske Vand; et deiligere Kongebarn, end hun var, fandtes der ikke i denne Verden.

Da hun igjen var klædt og havde flettet sit lange Haar, gik hun til det sprudlende Væld, drak af sin hule Haand, og vandrede længere ind i Skoven, uden selv at vide hvorhen. Hun tænkte paa sine Brødre, tænkte paa den gode Gud, der vist ikke vilde forlade hende; han lod de vilde Skovæbler groe, for at mætte den Hungrige; han viste hende et saadant Træ, Grenene bugnede af Frugt, her holdt hun sit Middagsmaaltid, satte Støtter under dets Grene og gik saa ind i den mørkeste Deel af Skoven. Der var saa stille, at hun hørte sine egne Fodtrin, hørte hvert lille visstent Blad, der bøiede sig under hendes Fod; ikke en Fugl var der at see, ikke en Solstraale kunde trænge igjennem de store tætte Trægrene; de høie Stammer stode saa nær ved hinanden, at naar hun saa ligefrem, var det, som om det ene Bjælkegitter, tæt ved det andet, omsluttede hende; o, her var en Gensomhed, hun aldrig før havde kjendt.

Natten blev saa mørk; ikke en eneste lille Sanct Hans-Orm skinnede fra Mosset, bedrøvet lagde hun sig ned for at sove; da syntes hun, at Trægrenene oven over hende, gik til Side og

vor Herre med milde Dine saae ned paa hende, og smaa Engle tittede fremt over hans Hoved og under hans Arme.

Da hun vaagnede om Morgenens, vidste hun ikke, om hun havde drømt det, eller om det virkelig var saa.

Hun gik nogle Skridt fremad, da mødte hun en gammel Kone med Bær i sin Kurv, den Gamle gav hende nogle af disse. Elisa spurgte, om hun ikke havde seet elleve Prindsen ride igjennem Skoven.

„Nei,“ sagde den Gamle, „men jeg saae igaar elleve Svaner med Guldkroner paa Hovedet svømme ned ad Aaen her tæt ved!“

Og hun førte Elisa et Stykke længere frem til en Skrænt; nedenfor denne bugtede sig en Aa; Træerne paa dens Bredder strakte deres lange bladfulde Grene over imod hinanden, og hvor de, efter deres naturlige Vort, ikke kunde naae sammen, der havde de revet Rodderne løse fra Jorden og heldede ud over Vandet med Grenene flettede i hinanden.

Elisa sagde Farvel til den Gamle og gik langs med Aaen, til hvor denne flød ud i den store, aabne Strand.

Hele det deilige Hav laae for den unge Pige; men ikke en Seiler viste sig derude, ikke en Baad var der at see, hvor skulde hun dog komme længer bort. Hun betragtede de utallige Smaastene paa Bredden; Vandet havde flebet dem alle runde. Glas, Jern, Stene, Alt hvad der laae skjult op, havde taget Skikkelse af Vandet, der dog var langt blødere end hendes fine Haand. „Det bliver utrætteligt ved at rulle, og saa jerner sig det Haarde, jeg vil være ligesaa utrættelig! Tak for Eders Ræddom, I klare, rullende Bølger; engang, det stiger mit Hjerte mig, ville I bære mig til mine kjære Brødre!“

Paa den opskyllede Tang laae elleve hvide Svanesjer; hun samlede dem i en Bouquet, der laae Vanddraaber paa dem, om det var Dug eller Taarer, kunde Ingen see. Gensomt var der

ved Stranden, men hun følte det ikke; thi Havet frembød en evig Afverling, ja i nogle faa Timer flere, end de ferske Indføer kunne vise i et heelt Aar. Kom der en stor sort Sky, saa var det, som Søen vilde sige: jeg kan ogsaa see mørk ud, og da blæste Vinden og Bølgerne vendte det Hvide ud; men skinnede Skyerne røde og Vinden sov, saa var Havet som et Rosenblad; nu blev det grønt, nu hvidt, men i hvor stille det hvilede, var der dog ved Bredden en sagte Bevægelse; Vandet hævede sig svagt, som Bryftet paa et sovende Barn.

Da Solen var ved at gaae ned, saae Elisa elleve vilde Svaner med Guldkroner paa Hovedet flyve mod Land, de svævede den ene bag den anden; det saae ud som et langt hvidt Baand; da steg Elisa op paa Skrænten og skjulte sig bag en Busk; Svanerne satte sig nær ved hende og slog med deres store, hvide Vinger.

I det Solen var under Vandet, faldt pludseligt Svanehammen og der stode elleve deilige Prindsjer, Elisa's Brødre. Hun udstødte et høit Skrig; thi uagtet de havde forandret sig meget, vidste hun, at det var dem, følte, at det maatte være dem; og hun sprang i deres Arme, faldte dem ved Navn og de bleve saa lykkelige, da de saae og kjendte deres lille Søster, der nu var saa stor og deilig. De loe og de græd, og snart havde de forstaaet hinanden, hvor ond deres Stedmoder havde været imod dem Alle.

„Vi Brødre,“ sagde den Ældste, „flyve, som vilde Svaner, saalænge Solen staaer paa Himlen; naar den er nede, saae vi vor menneskelige Skikkelse; derfor maae vi altid ved Sol-Nedgang passe paa at have Hvile for Foden; for flyve vi da oppe mod Skyerne, maae vi, som Mennesker, styrte ned i Dybet. Her boe vi ikke; der ligger et ligesaa skjønt Land, som dette, hiin Side Søen; men Veien derhen er lang, det store Hav maae vi over, og der findes ingen D paa vor Wei, hvor vi kunne

overnatte, kun en eensom lille Klippe rager op midt derude; den er ei større, end at vi Side om Side kunne hvile paa den; gaaer Søen stærk, saa sprøiter Vandet høit over os; men dog takke vi vor Gud for den. Der overnatte vi i vor Skikkelse som Menneske, uden den kunde vi aldrig gjesste vort kjære Fædreland, thi to af Aarets længste Dage bruge vi til vor Flugt. Kun eengang om Aaret er det forundt os at besøge vort Fædrenejhem, elleve Dage tør vi blive her, flyve henover denne store Skov, hvorfra vi kunne øine Slottet, hvor vi bleve fødte og hvor vor Fader boer, see det høie Taarn af Kirken, hvor Moder er begravet. — Her synes vi Træer og Buske ere i Slægt med os, her løbe de vilde Heste hen over Sletterne, som vi saa det i vor Barndom; her synger Kulbrænderen de gamle Sange, vi dandsede efter som Børn, her er vort Fædreland, her drages vi hen og her have vi fundet Dig, Du kjære, lille Søster! to Dage endnu tør vi blive her, saa maae vi bort over Havet til et deilig Land, men som ikke er vort Fædreland! hvorledes faae vi Dig med? Vi have hverken Skib eller Baad!"

"Hvorledes skal jeg kunne frelse Eder!" sagde Søsteren.

Og de talte sammen næsten den hele Nat, der blev kun blundet nogle Timer.

Elisa vaagnede ved Lyden af Svanevingerne, der fusesede over hende. Brødrene vare igjen forvandlede og de fløi i store Kredse og tilsidst langt bort, men een af dem, den yngste blev tilbage; og Svanen lagde sit Hoved i hendes Skjød og hun klappede dens hvide Vinger; hele Dagen vare de sammen. Mod Aften kom de Andre tilbage, og da Solen var nede stode de i deres naturlige Skikkelse.

"Imorgen flyve vi herfra, tør ikke komme tilbage før om et heelt Aar, men Dig kunne vi ikke saaledes forlade! har Du Mod at følge med? Min Arm er stærk nok til at bære Dig

gjennem Skoven, skulde vi da ikke Alle have stærke Vinger nok til at flyve med Dig over Havet."

"Ja, tag mig med!" sagde Elisa.

Den hele Nat tilbragte de med at flette et Net af den smidige Bilebark og de seige Siv, og det blev stort og stærkt; paa dette lagde Elisa sig, og da Solen saa kom frem, og Brødrene forvandledes til vilde Svaner, grebe de i Nettet med deres Næb, og fløi høit mod Skyerne med den kjære Søster, der sov endnu. Solstraalerne faldt lige paa hendes Ansigt, derfor fløi een af Svanerne over hendes Hoved, at dens brede Vinger kunde give Skygge. —

De vare langt fra Land, da Elisa vaagnede; hun troede endnu at drømme, saa underligt forekom det hende, at bæres over Havet, høit igjennem Luften. Ved hendes Side laae en Green med deilige, modne Bær, og et Bundt velsmagende Nødder; dem havde den yngste af Brødrene samlet og lagt til hende, og hun tilsmilede ham taknemlig, thi hun kjendte, det var ham, som fløi lige over hendes Hoved, og skyggede med Vingerne.

De vare saa høit oppe, at det første Skib, de saae under dem, syntes en hvid Maage, der laae paa Vandet. En stor Sky stod bagved dem, det var et heelt Bjerg, og paa den saae Elisa Skyggen af sig selv, og af de elleve Svaner, saa kæmpestore fløi de der; det var et Skilderi, prægtigere end hun havde seet noget før; men altjom Solen steg høiere og Skyen blev længere bagved dem, forsvandt det svævende Skygebillede.

Den hele Dag fløi de afsted, som en susende Piiil. gjennem Luften, men dog var det langsommere end ellers, nu havde de Søsteren at bære. Der traf et ondt Veir op, Aftenen nærmede sig; angest saae Elisa Solen synke, og endnu var ei den eenomme Klippe i Havet at øine; det forekom hende, at Svanerne gjorde stærkere Slag med Vingerne. Ak! hun var Skyld i, at de ei kom hurtigt nok afsted; naar Solen var nede, vilde

de blive til Mennesker, styrte i Havet, og drukne. Da bad hun i sit Hjertes Inderste en Bøn til vor Herre, men endnu øinede hun ingen Klippe; den sorte Sky kom nærmere, de stærke Vindpust forkyndte en Storm, Skyerne stode i een eneste stor truende Bølge, der fast som Bly skjød fremad; Lyn blinkede paa Lyn.

Nu var Solen lige ved Randen af Havet. Elisa's Hjerne bævede; da skjød Ebanerne nedad, saa hastigt, at hun troede at falde; men nu svævede de igjen. Solen var halvt nede i Vandet; da først øinede hun den lille Klippe under sig, den saae ud, ikke større, end om det var en Sælhund, der stak Hovedet op af Vandet. Solen sank saa hurtigt; nu var den kun, som en Stjerne; da rørte hendes Fod ved den faste Grund, Solen sluktedes lig den sidste Gnist i det brændende Papir; Arm i Arm saae hun Brødrene staae omkring sig; men mere Plads, end netop til dem og hende, var der heller ikke. Søen slog mod Klippen, og gik som en Skyregn hen over dem; Himlen skinnede i een altid flammende Ild og Slag paa Slag rullede Tordenen; men Søster og Brødre holdt hinanden i Hænderne og sang en Psalm, hvoraf de fik Trøst og Mod.

I Dagingen var Luften reen og stille; saasnart Solen steg, fløi Ebanerne med Elisa bort fra Den. Havet gik endnu stærkt, det saae ud, da de vare høit i Veiret, som om det hvide Skum paa den sortegrønne Sø var Millioner Ebaner, der flød paa Vandet.

Da Solen kom høiere, saae Elisa foran sig, halv svømmende i Luften, et Bjergland, med skinnende Ismaasser paa Bjeldene og midt derpaa strakte sig et vist milelangt Slot, med den ene dristige Svilegang ovenpaa den anden; nedenfor ghyngede Palmeskove og Pragtblomster, store som Møllehjul. Hun spurgte, om det var Landet, hun skulde til, men Ebanerne rystede med Hovedet, thi det, hun saae, var Fata Morgana's deilige, altid omverlende Skyflot; derind turde de intet Menneske bringe. Elisa

stirrede derpaa; da styrkede Bjerge, Skove og Slot sammen, og der stode tyve stolte Kirker, alle hinanden lige, med høie Taarne, og spidse Vinduer. Hun syntes at høre Orgelet klinge, men det var Havet, hun hørte. Nu var hun Kirkerne ganske nær, da bleve disse til en heel Flaade, der sejlede hen under hende; hun saae ned, og det var kun Havtaage, der jog hen over Vandet. Ja en evig Alfverling havde hun for Die, og nu saae hun det virkelige Land, hun skulde til; der reiste sig de deilige blaa Bjerge, med Cederskove, Byer og Slotte. Længe før Solen gik ned, sad hun paa Bjeldet foran en stor Hule, der var begroet med fine, grønne Slyngeplanter; det saae ud, som det var broderede Tæpper.

„Nu skal vi see, hvad Du drømmer her inat!“ sagde den yngste Broder og viste hende hendes Sovestue.

„Gid jeg maatte drømme, hvorledes jeg skulde frelse Eder!“ sagde hun; og denne Tanke bestjættede hende saa levende, hun bad saa inderlig til Gud om hans Hjelp, ja selv isøgne vedblev hun sin Bøn; da forekom det hende, at hun fløi høit op i Luften, til Fata Morganas Skjælsot, og Feen kom hende imøde, saa smuk og glimrende, og dog lignede hun ganske den gamle Rone, der gav hende Bær i Skoven, og fortalte hende om Svanerne med Guldkronerne paa.

„Dine Brødre kan frelses!“ sagde hun, „men har Du Mod og Udholdenhed? Vel er Havet blødere end dine fine Hænder, og omformer dog de haarde Stene, men det føler ikke den Smerte, dine Fingre ville føle; det har intet Hjerte, lider ikke den Angest og Dval, Du maa udholde. Seer Du denne Brændesnelde, jeg holder i min Haand! af denne Slags vore mange rundt om Hulen, hvor Du sover; kun de der, og de, som styde frem paa Kirkegaardens Grave, ere brugelige, mærk Dig det; dem maa Du plukke, skjøndt de vil brænde din Hud i Vabler; bryd Nelderne med dine Fødder, da faaer Du Hør; med den

skal Du snøe og binde elleve Pantjerfjorter, med lange Ormer, fast disse over de elleve vilde Svaner, saa er Trolldommen løst. Men husk vel paa, at fra det Dieblif, Du begynder dette Arbeide, og lige til det er fuldendt, om der endog gaae Aar imellem, maa Du ikke tale; det første Ord, Du siger, gaaer som en brændende Dolk i dine Brøders Hjerte; ved din Tunge hænger deres Liv. Mærk Dig alt dette!"

Og hun rørte i det samme ved hendes Haand med Nelden; den var som en brændende Ild, Elisa vaagnede derved. Det var Ihs Dag, og tæt ved, hvor hun havde sovet, laae en Nælde, som den, hun havde seet i Drømme. Da faldt hun paa sine Knæ, takkede vor Herre, og gik ud af Hulen, for at begynde paa sit Arbeide.

Med de fine Hænder greb hun ned i de hæslige Nelder, de vare som Ild; store Vabler brændte de paa hendes Hænder og Arme, men gjerne vilde hun lide det, kunde hun frelse de kjære Brødre. Hun brød hver Nælde med sine nøgne Fødder, og snøede den grønne Hør.

Da Solen var nede, kom Brødrene, og de bleve forfækkede ved at finde hende saa taus; de troede, at det var en ny Trolldom af den onde Stedmoder; men da de saae hendes Hænder, begreb de, hvad hun gjorde for deres Skyld, og den yngste Broder græd, og hvor hans Taarer faldt, der følte hun ingen Smertier, der forsvandt de brændende Vabler.

Natten tilbragte hun med sit Arbeide, thi hun havde ingen Ro, før hun havde frelst de kjære Brødre; hele den følgende Dag, medens Svanerne vare borte, sad hun i sin Gensomhed, men aldrig havde Tiden fløiet saa hurtig. En Pantjerfjorte var alt færdig, nu begyndte hun paa den næste.

Da klang Jagthorn mellem Bjergene; hun blev ganske angst; Lyden kom nærmere; hun hørte Hunde gjøe; forfækket

søgte hun ind i Hulen, bandt Nelderne, hun havde samlet og heglet, i et Bundt, og satte sig derpaa.

I det samme kom en stor Hund springende frem fra Krattet, og strax efter een, og endnu een; de gjøede høit, løb tilbage, og kom frem igjen. Det varede ikke mange Minuter, saa stode alle Jægerne udenfor Hulen, og den smukkeste iblandt dem var Landets Konge, han traadte hen til Elisa, aldrig havde han seet en skønnere Pige.

„Hvor er Du kommet her, du deilige Barn!“ sagde han. Elisa rystede med Hovedet, hun turde jo ikke tale, det gjaldt hendes Brødres Frelse og Liv; og hun skjulte sine Hænder under Forklædet, at Kongen ikke skulde see, hvad hun maatte lide.

„Følg med mig!“ sagde han, „her maa Du ikke blive! er Du god, som Du er smuk, da vil jeg klæde Dig i Silke og Fløiel; sætte Guldfrønen paa dit Hoved, og Du skal boe og bygge i mit rigeste Slot!“ — og saa løstede han hende op paa sin Hest; hun græd, vred sine Hænder, men Kongen sagde: „Jeg vil kun din Lykke! eengang skal Du takke mig derfor!“ og saa foer han afsted mellem Bjergene, og holdt hende foran paa Hesten, og Jægerne jog bagefter.

Da Solen gik ned, laae den prægtige Kongestad, med Kirker og Kupler foran, og Kongen førte hende ind i Slottet, hvor store Bandspring pladsfede i de høie Marmorsale, hvor Vægge og Loft prangede med Malerier, men hun havde ikke Dine derfor, hun græd og sørgede; godvillig lod hun Dvinderne iføre hende kongelige Klæder, flette Perler i hendes Haar, og trække fine Handsker over de forbrændte Fingre.

Da hun stod der i al sin Pragt, var hun saa blendende smuk, at Hoffet bøiede sig endnu dybere for hende, og Kongen kaarede hende til sin Brud, skjøndt Erke-Biskoppen rystede med Hovedet, og hviskede, at den smukke Skovpige vist var en Her, hun blandede deres Dine og bedaarede Kongens Hjerte.

Men Kongen hørte ikke derpaa, lod Musikken klinge, de kosteligste Retter frembære, de yndigste Piger dandse om hende og hun blev ført gjennem duftende Gaver ind i prægtige Sale; men ikke et Smil gik over hendes Læber, eller frem i hendes Dine, Sorgen stod der, som evig Arv og Gie. Nu aabnede Kongen et lille Kammer tætved, hvor hun skulde sove; her var pyntet med kostelige grønne Tæpper, og lignede ganske Hulen, hvori hun havde været; paa Gulvet laae det Bundt Hør, hun havde spundet af Nelderne, og under Loftet hang Pantserstjorten, der var strikket færdig; alt dette havde en af Jægerne taget til sig, som noget Curiosit.

„Her kan Du drømme Dig tilbage i dit fordums Hjem!“ sagde Kongen. „Her er det Arbeide, som der beskæftigede Dig; nu, midt i al din Pragt, vil det mere Dig at tænke tilbage paa hiin Tid.“

Da Elisa saa dette, der laae hendes Hjerte saa nært, spillede et Smil om hendes Mund, og Blodet vendte tilbage i Kinderne; hun tænkte paa sine Brødres Frelse, kyssede Kongens Haand, og han trykkede hende til sit Hjerte, og lod alle Kirkeflokker forkynde Bryllups Fest. Den deilige, stumme Pige fra Skoven var Landets Dronning.

Da hvissede Erke-Biskoppen onde Ord i Kongens Øre, men de sank ikke ned til hans Hjerte, Brylluppet skulde staae, Erke-Biskoppen selv maatte sætte hende Kronen paa Hovedet, og han trykkede med ond Uvillie den snevre Ring fast ned over Panden, saa det gjorde ondt; dog der laae en tungere Ring om hendes Hjerte, Sorgen over hendes Brødre; hun følte ikke den legemlige Pine. Hendes Mund var stum, et eneste Ord vilde jo stille hendes Brødre ved Livet, men i hendes Dine laae der en dyb Kjærlighed til den gode, smukke Konge, der gjorde Alt for at glæde hende. Med hele sit Hjerte blev hun ham Dag for Dag mere god; o, at hun turde blot betro sig til ham, sige ham

sin Videlse! men stum maatte hun være, stum maatte hun fuldføre sit Værk. Derfor listede hun sig om Matten fra hans Side, gik ind i det lille Værelse, der var smykket, som Gulen, og hun strikkede den ene Pantserstjorte færdig efter den anden; men da hun begyndte paa den syvende, havde hun ikke mere Sør.

Paa Kirkegaarden vidste hun de Nelder groede, som hun skulde bruge, men selv maatte hun plukke dem; hvorledes skulde hun komme derud.

„O, hvad er Smerten i mine Fingre mod den Dval, mit Hjerte lider!“ tænkte hun, „jeg maa vove det! Vor Herre vil ikke slaae Haanden af mig!“ Med en Hjerte-Angest, som var det en ond Gjerning hun havde for, listede hun sig, i den maaneklare Nat, ned i Haven, gik gjennem de lange Alleer, ud paa de eensomme Gader, hen til Kirkegaarden. Der saae hun, paa en af de bredeste Liigstene sad en Kreds Lamiere, hæslige Hæder, de toge deres Bjalter af, som om de vilde bade sig, og saa gravede de med de lange, magre Fingre ned i de friske Grave, toge Ligene frem og aade deres Kød. Elisa maatte dem tæt forbi, og de fæstede deres onde Blikke paa hende, men hun læste sin Bøn, samlede de brændende Nelder, og bar dem hjem til Slottet.

Kun eet eneste Menneske havde seet hende, Erke-Bisdommen, han var oppe, naar de Andre sov; nu havde han dog faaet Ret i hvad han meente: at det ikke var, som det skulde, med Dronningen; hun var en Her, derfor havde hun bedaaret Kongen og det hele Folk.

I Skriftestolen sagde han til Kongen, hvad han havde seet, og hvad han frygtede, og da de haarde Ord kom fra hans Tunge, rystede de udskaarne Helgenbilleder med Hovedet, som om de vilde sige: det er ikke saa, Elisa er uskyldig! men Erke-Bisdommen lagde det anderledes ud, meente, at de vidnede imod

hende, at de rystede med Hovedet over hendes Synd. Da rullede to tunge Taarer ned over Kongens Kinder, han gik hjem med Tvivl i sit Hjerte; og han lod som om han sov om Natten, men der kom ingen rolig Søvn i hans Dine, han mærkede, hvorledes Elisa stod op, og hver Nat gjentog hun dette og hver Gang fulgte han sagte efter, og saa at hun forsvandt i sit Kønhammer.

Dag for Dag blev hans Mine mere mørk, Elisa saa det, men begreb ikke hvorfor, men det ængstede hende, og hvad led hun ikke i sit Hjerte for Brødrene! paa det kongelige Bløiel og Purpur randt hendes salte Taarer, de laae der som glimrende Diamanter, og Alle som saa den rige Pragt, ønskede at være Dronning. Snart var hun imidlertid tilende med sit Arbeide, kun een Pantserstjorte manglede endnu; men Hør havde hun heller ikke meer, og ikke en eneste Nælde. Gengang, kun denne sidste, maatte hun derfor paa Kirkegaarden og plukke nogle Haandfulde. Hun tænkte med Angest paa den eensomme Vandring, og paa de skrækkelige Lamier; men hendes Villie var fast, som hendes Tillid til vor Herre.

Elisa gik, men Kongen og Erke-Biskoppen fulgte efter, de saa hende forsvinde ved Gitterporten ind til Kirkegaarden og da de nærmede sig den, sad paa Gravstenen Lamierne, som Elisa havde seet dem, og Kongen vendte sig bort; thi mellem disse tænkte han sig hende, hvis Hoved endnu i denne Aften havde hvilet ved hans Bryst.

„Folket maa dømme hende!“ sagde han, og Folket dømte, hun skal brændes i de røde Luer.

Fra de prægtige Kongesale blev hun ført hen i et mørkt, fugtigt Gul, hvor Vinden peb ind ad det gittrede Vindue; istedetfor Bløiel og Silke gav de hende det Bundt Nelder, hun havde samlet, det kunde hun lægge sit Hoved paa; de haarde brændende Pantserstjorter, hun havde strikket, skulde være Dyne

og Tæppe, men intet fjærere kunde de skjænke hende, hun tog igjen fat paa sit Arbeide og bad til sin Gud. Udenfor sang Gadedrengene Spotteviser om hende; ingen Sjæl trøstede hende med et fjærligt Ord.

Da jufede mod Aften, tæt ved Gitteret, en Svanevinge, det var den yngste af Brødrene, han havde fundet Søsteren; og hun hulkede høit af Glæde, skjøndt hun vidste, at Natten, som kom, muligt var den sidste hun havde at leve i; men nu var jo Arbeidet ogsaa næsten fuldført og hendes Brødre vare her.

Erke-Biskoppen kom for at være den sidste Time hos hende, det havde han lovet Kongen, men hun rystede paa Hovedet, bad med Blik og Miner at han vilde gaae; i denne Nat maatte hun jo ende sit Arbeide, ellers var Alt til Unytte, Alt, Smerte, Taarer og de sønløse Nætter; Erke-Biskoppen gik bort med onde Ord imod hende, men den stakkels Elisa vidste, hun var uskyldig, og vedblev sit Arbeide.

De smaa Muus løb paa Gulvet, de flæbte Nelderne hen for hendes Fødder, for dog at hjælpe lidt, og Droslen satte sig ved Vinduets Gitter, og sang den hele Nat saa lyfligt den kunde, at hun ikke skulde tabe Modet.

Det var endnu ikke mere end Dagning, først om en Time vilde Solen komme op, da stod de elleve Brødre ved Slottets Port, forlangte at føres for Kongen, men det kunde ikke skee, blev der svaret, det var jo Nat endnu, Kongen sov og turde ikke vækkes. De bad, de truede, Bagten kom, ja selv Kongen traadte ud, og spurgte hvad det bethedede; da kom Solen i det samme op, og der var ingen Brødre at see, men hen over Slottet fløi elleve hvide Svaner.

Ud af Byens Port strømmede det hele Folk, de vilde see Heren blive brændt. En ussel Hest trak Karren, hvori hun sad; man havde givet hende en Kittel paa af grovt Sæffetøj; hendes heilige, lange Haar hang løst om det smukke Hoved,

hendes Kinder vare dødblege, hendes Læber bevægede sig sagte, mens Vingrene snoede den grønne Hør; selv paa Veien til sin Død slap hun ikke det begyndte Arbejde, de ti Pantser-Ekjorter laae ved hendes Fødder, den ellefte strikkede hun paa; Bøbelen forhaanede hende.

„See til Heren, hvor hun mumler! ikke en Psalmebog har hun i Haanden, nei sit lede Kogleri sidder hun med, riv det fra hende i tusinde Stykker!“

Og de trængte Alle ind paa hende og vilde sønderrive det; da kom elleve hvide Svaner flyvende, de satte sig rundt om hende paa Karren og sloge med deres store Vinger. Da begynde Hoben forfærdet til Side.

„Det er et Tegn fra Himlen! hun er vist uskyldig!“ hviskede Mange, men de vovede ikke høit at sige det.

Nu greb Bøddelen hende ved Haanden, da kastede hun ihast de elleve Ekjorter over Svanerne og der stode elleve deilige Brindser, men den yngste havde en Svanevinge istedetfor sin ene Arm, thi der manglede et Orme i hans Pantser-Ekjorte, det havde hun ikke faaet færdig.

„Nu tør jeg tale!“ sagde hun, „jeg er uskyldig!“

Og Folket, som saae, hvad der var skeet, bøjede sig for hende som for en Helgeninde, men hun sank livløs i Brødrenes Arme, saaledes havde Spænding, Angest og Smerte virket paa hende.

„Ja, uskyldig er hun!“ sagde den ældste Broder, og nu fortalte han Alt hvad der var skeet, og medens han talte, udbredte sig en Duft, som af Millioner Roser, thi hvert Brændestykke i Baalet havde slaaet Rødder og skudt Grene; der stod en dustende Hæk, saa høi og stor med røde Roser; øverst sad een Blomst, hvid og skinnende, den lyfte, som en Stjerne; den brød Kongen, satte den paa Elisæs Bryst, da vaagnede hun med Fred og Lykkelighed i sit Hjerte.

Og alle Kirkeflokker ringede af sig selv og Fuglene kom i store Flokke; det blev et Bryllupstog tilbage til Slottet, som endnu ingen Konge havde seet det.

Den lille Idas Blomster.

„Mine stakkels Blomster ere ganske døde!“ sagde den lille Ida. „De vare saa smukke iafte, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gjøre de det!“ spurgte hun Studenten, der sad i Sophaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjerter med smaa Madamer i, der dandsede; Blomster og store Slotte, hvor Dørene kunde lukkes op; det var en lystig Student! „Hvorfor see Blomsterne saa daarlige ud i Dag?“ spurgte hun igjen, og viste ham en heel Bouquet, der var ganske visnen.

„Ja veed Du, hvad de feile!“ sagde Studenten. „Blomsterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!“

„Men Blomsterne kunne jo ikke dandse!“ sagde den lille Ida.

„Jo,“ sagde Studenten, „naar det bliver mørkt og vi Andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!“

„Kan der ingen Børn komme med paa det Bal?“

„Jo,“ sagde Studenten, „smaa bitte Gaaseurter og Lillieconballer!“

„Hvor dandse de peneste Blomster,“ spurgte lille Ida.

„Har Du ikke tidt været ude af Borten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Sommeren, hvor den deilige Have er

med de mange Blomster?" Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til Dig, naar Du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtignok Bal, kan Du troe!"

"Jeg var derude i Haven igaar med min Moder!" sagde Ida, "men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster mere! hvor ere de? I Sommer saa jeg saa mange!"

"De ere inde paa Slottet!" sagde Studenten. "Du maa vide, at ligesaa snart Kongen og alle Hoffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne strax fra Haven op paa Slottet og ere lystige. Det skulde Du see! De to allersmukkeste Roser sætte sig paa Thronen, og saa ere de Konge og Dronning. Alle de røde Hanekamme stille sig op ved Siden, og staae og bukke, de ere Kammerjunker. — Saa komme alle de nydeligste Blomster, og saa er der stort Bal, de blaa Violer forestille smaa Søcadetter, de dandse med Hyacinther og Crocus, som de kalde Trøskener! Tulipanerne og de store gule Lilier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver dandset net, og at det gaaer pent til!"

"Men," spurgte lille Ida, "er der Ingen, som gjør Blomsterne Noget, fordi de dandse paa Kongens Slot?"

"Der er Ingen, som rigtigt veed af det!" sagde Studenten. "Sommetider, om Natten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der skal passe paa derude, han har et stort Knippe Nøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bagved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. Jeg kan lugte, her ere nogle Blomster inde! siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke see dem."

"Det er morsomt!" sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. "Men kunde jeg heller ikke see Blomsterne?"

"Jo," sagde Studenten, "huff bare paa, naar Du kommer derud igjen, at kige ind af Vinduet, saa seer Du dem nok."

Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang guul, Paaskelilie i Sophæen og strakte sig, det var en Hofdame!"

"Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme derud? Kan de komme den lange Wei?"

"Ja, det kan Du troe!" sagde Studenten, "for naar de ville, saa kunne de flyve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de see næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne af Stilkens høit op i Luften, og har da slaaet med Bladene, ligesom de vare smaa Vinger, og saa fløi de; og da de førte sig godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved Dagen, skulde ikke hjem igjen, og sidde stille paa Stilkens, og saa blev Bladene tilsidst til virkelige Vinger. Det har Du jo selv seet! Det kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde i den botaniske Have aldrig have været ude paa Kongens Slot, eller veed, at der er saa lystigt der om Natten. Nu skal jeg derfor sige Dig Noget, saa vil han blive saa forbauset, den botaniske Professor, der boer ved Siden af, Du kjender ham jo nok? Naar Du kommer ind i hans Have, skal Du fortælle en af Blomsterne, at der er stort Bal ude paa Slottet, saa siger den det igjen til alle de andre, og da flyve de afsted; kommer da Professoren ud i Haven, saa er der ikke en eneste Blomst, og han kan slet ikke forstaae, hvor de ere henne."

"Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!"

"Nei, det kunne de rigtignok ikke!" svarede Studenten; "men saa gjøre de Pantomime! Har Du ikke nok seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!"

"Kan Professoren da forstaae Pantomime?" spurgte Ida.

"Ja, det kan Du troe! Han kom en Morgen ned i sin Have og saa en stor Brændenælde staae og gjøre Pantomime

med Bladene til en deilig rød Nellike; den sagde, Du er saa nydelig og jeg holder saa meget af Dig! men saadan Noget kan Professorens nu slet ikke lide, og slog strax Brændenelden over Bladene, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenelde."

"Det var morsomt!" sagde den lille Ida og loe.

"Er det at bilde Barnet saadan Noget ind!" sagde den kjedelige Cancelliraad, der var kommet i Bisit og sad i Sophaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede alletider, naar han saa ham flippe de løierlige, morsomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertethv, snart en gammel Her, der red paa en Koft og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Cancelliraaden ikke lide, og saa sagde han, ligesom nu: „er det Noget at bilde Barnet ind! det er den dumme Phantastie!"

Men den lille Ida syntes dog, det var saa morsomt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at dandse hele Natten, de vare bestemt syge. Saa gif hun med dem hen til alt sit andet Legetøj, der stod paa et pent lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Duffesengen laae hendes Duffe, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: „Du maa virkelig staae op, Sophie, og tage til Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stakkels Blomster ere syge, og saa maae de ligge i din Seng, maaskee de da blive raske!" og saa tog hun Duffen op, men den saa saa tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den var vred, fordi den ikke maatte beholde sin Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Duffesengen, trak det lille Tæppe helt op om dem og sagde, nu skulde de ligge smukt stille; saa vilde hun koge Theevand til dem, at de kunde blive raske og komme op imorgen, og hun trak Gardinerne tæt om

den lille Seng, for at Solen ikke skulde skinne dem ind i Dinene.

Hele Aftenen igjennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for Vinduerne, hvor hendes Moders deilige Blomster stod, baade Hyacinther og Tulipaner, og saa hviskede hun ganske sagte: „Jeg veed nok, I skal paa Bal i Nat!“ men Blomsterne lod, som om de Intet forstod og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommet i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?“ Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancelliraaden skjendte paa og sagde vilde bilde hende Noget ind. Der var ganske stille i Sovestuen, hvor Ida laae; Natlampen brændte henne paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?“ sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetøj. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte, og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

„Nu dandse vist alle Blomsterne derinde!“ sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!“ men hun turde ikke staae op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Bare de dog vilde komme herind!“ sagde hun; men Blomsterne kom ikke og Musikken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deiligt, hun krøb ud af sin lille

Seng og gif ganske sagte hen til Døren og kigede ind i Stuen. Nei, hvor det var morsomt, hvad hun fik at see.

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gjennem Vinduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacintherne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der var slet ingen flere i Vinduet, der stod tomme Potter; nede paa Gulvet dandsede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordenlig Kjæde og holdt hverandre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Glaveret sad en stor, guul Lilie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen af ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange, gule Blomst ligenede Frøkenen, og den bar sig ogsaa ligesaadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange, gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den deilige Musik. Slet Ingen mærkede den lille Ida. Nu saae hun en stor, blaa Crocus hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetøiet stod, gaae lige hen til Duffesengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre, at de ogsaa vilde med at dandse. Den gamle Nøgmand, som Underlåben var brækket af, stod op og bukkede for de pene Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøjede.

Det var ligesom om Noget faldt ned af Bordet, Ida saae derhen, det var Fastelavns-Riset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oveni sad en lille Borduffe, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Cancelliraaden gif med; Fastelavns-Riset hoppede paa sine tre røde Træbeen midt ind imellem Blomsterne, og trampede ganske stærkt, for det dandsede

Mazurka, og den Dands kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Bordukken paa Fastelavns-Niset blev lige med Et stor og lang, snurrede sig rundt ovenover Bapiirsblomsterne og raabte ganske høit: „Er det at bilde Barnet saadan Noget ind! det er den dumme Phantaste!“ og saa lignede Bordukken ganske accurat Cancelliraaden med den brede Hat, saae ligesaa guul og gnaven ud; men Bapiirsblomsterne slog ham om de tynde Been, og saa krøb han sammen igjen og blev en lille bitte Bordukke. Det var saa morsomt at see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavns-Niset blev ved at dandse, og Cancelliraaden maatte dandse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille, gule Bordukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for ham, især de, der havde ligget i Duffesengen, og saa lod Fastelavns-Niset være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Dukke, Sophie, laae ved saa meget andet Legetøj; Røgmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste Sophie sig op, og saae ganske forundret rundt omkring. „Her er nok Bal!“ sagde hun; „hvorfor er der Ingen, der har sagt mig det!“

„Vil Du dandse med mig?“ sagde Røgmanden.

„Jo, Du er en pen En at dandse med!“ sagde hun og vendte ham Ryggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte: at nok en af Blomsterne vilde komme og engagere hende, men der kom Ingen, saa hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke En. Røgmanden dandsede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt!

Da nu ingen af Blomsterne syntes at see Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde flaaet sig, og de

vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke flaaet sig, og alle Ida's Blomster sagde Tak for den deilige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet hvor Maanen skinnede, dandsede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøiet! og hun sagde, de maatte gjerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! imorgen ere vi ganske døde; men siig til den lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Canarifuglen ligger, saa vore vi op igjen til Sommer og blive meget smukkere!“

„Nei, I maae ikke døe!“ sagde Sophie, og saa kysede hun Blomsterne; i det samme gik Salsdøren op, og en heel Mængde deilige Blomster kom dandsende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to deilige Roser, og de havde smaa Guldfroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkøier og Nelliker og de hilsende til alle Sider. De havde Musikk med, store Balmuer og Pioner blæste i Urtebælge saa de vare ganske røde i Hovedet. De blaa Klokker og de smaa hvide Sommergjække klingede, ligesom de havde Bjælder paa. Det var en morsom Musik. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dandsede Allesammen, de blaae Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Lillieconvallerne. Og alle Blomsterne kysede hinanden, det var nydeligt at see!

Til sidst sagde Blomsterne hinanden god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hen i Sengen, hvor hun drømte om Alt, hvad hun havde seet.

Da hun næste Morgen kom op, gif hun gesvindt hen til det lille Bord, for at see om Blomsterne vare der endnu, hun traf Gardinet til Side fra den lille Seng, ja, der laae de Allesammen, men de vare ganske visne, meget mere end igaar. Sophie laae i Skuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saae meget søvrig ud.

„Kan Du huske, hvad Du skulde sige mig!“ sagde den lille Ida, men Sophie saae ganske dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

„Du er slet ikke god,“ sagde Ida, „og de dandsede dog Allesammen med Dig.“ Saa tog hun en lille Papiirsæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde de døde Blomster ind i den. „Det skal være Ederes nydelige Liigkiste,“ sagde hun, „og naar siden de norske Fættre komme herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til Sommer kunne vore op og blive endnu meget smukkere!“

De norske Fættre vare to raske Drengene, de hed Jonas og Adolph; deres Fader havde foræret dem to nye Flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gif foran med Flitsbuerne paa Skuldren, og den lille Ida bagefter med de døde Blomster i den nydelige Kiste; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kyskede først Blomsterne, jatte dem aa med Kisten ned i Jorden, og Adolph og Jonas skjød med Flitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

Nabofamilierne.

Man skulde rigtignok troe, at der var Noget paa Færde i Gadekjæret, men der var ikke Noget paa Færde! Alle Wenderne, ligesom de allerbedst laae paa Vandet, nogle stod paa Hovedet, for det kunde de, satte med Fet lige i Land; man kunde see i det vaade Leer Sporene af deres Fødder, og man kunde høre et langt Stykke horte at de ffreg. Vandet kom ordenlig i Bevægelse, og nylig var det blankt, som et Speilglas, man saae deri hvert Træ, hver Busk tæt ved, og det gamle Bondehuus med Gullerne i Gavlen og Svalereden, men især det store Rosentræ fuldt af Blomster, der hang fra Wiuren næsten lige ud over Vandet, og deri stod det Hele, ligesom et Skilberi, men Altsammen paa Hovedet; og da Vandet kom i Uro, saa løb det Gne i det Andet, hele Billedet var væk. To Andefjer, der faldt af Wenderne, som fløi, vippede ordenlig op og ned, med Fet toge de Fart, ligesom om der var Vind, men der var ingen Vind, og saa laae de stille, og Vandet blev speilglat igjen, man saae tydeligt Gavlen med Svalereden, og Rosentræet saae man; hver Rose speilede sig, de vare saa deilige, men de vidste det ikke selv, for Ingen havde sagt dem det. Solen sfinnede ind imellem de fine Blade, der vare saa fyldte med Duft; og det var for hver Rose, ligesom for os, naar vi ere ret lykfsalige henne i Tanker.

„Hvor det er deiligt at være til!“ sagde hver Rose, „det Gnefte jeg veed at ønske, er at jeg kunne kysse Solen, fordi den er saa varm og klar. — Ja, Roserne dernede i Vandet vilde jeg ogsaa kysse! de ligne os ganske accurat; jeg vilde kysse de søde Fugleunger dernede i Neden; ja der er ogsaa nogle oven over os! de stikke Hovederne ud og pippe saa smaat; de have slet ingen Fjer, som deres Fader og Moder. Det er gode Na-

boer, vi have, haade dem ovenover og nedenunder. O, hvor det er deiligt at være til!"

De smaa Unger oppe og nede, — ja de nede var kun Skin i Vandet, — vare Spurve, Fader og Moder vare Spurve; de havde taget den tomme Svalerede fra ifjor, i den laae de og vare hjemme.

"Er det Ullingeboern, som svømme der?" spurgte Spurveungerne, da de saae Undesserene drive paa Vandet.

"Gjør fornuftige Spørgsmaal, naar I spørge!" sagde Moderen; "seer I ikke, at det er Fjer, levende Kjoletoi, som jeg har det og I faae det, men vort er finere! Gid vi ellers havde dem heroppe i Neden, for de varme. Jeg gad vide, hvad det var, som forfærkede Uenderne! der maa have været Noget i Vandet, for mig var det vist ikke! skjøndt jeg sagde rigtig nok noget stærkt „pip" til Jer! De thkovede Roser burde vide det, men de veed ingen Ting, de see kun paa sig selv og lugte. Jeg er inderlig kjed af de Naboer!" —

"Hør de søde, smaa Fugle deroppe!" sagde Roserne, "de begynde nu ogsaa paa at ville synge! — De kunne ikke, men det kommer nok! — Hvor det maa være en stor Fornøjelse! Det er ganske morsomt at have saadanne lystige Naboer!" —

I Galop kom i det samme to Heste, de skulde vandes; en Bondedreng sad paa den ene, og han havde taget alle sine Klæder af undtagen sin sorte Hat; den var saa stor og bred. Drengen fløitede ligesom om han var en lille Fugl, og red saa ud i det dybeste af Gadekjæret; og da han kom over mod Rosen-træet, rev han en af Roserne af og stak op i Hatten, saa troede han at være rigtig pyntet, og red saa bort med den. De andre Roser saae efter deres Søster, og spurgte hinanden: "hvor reiste hun hen?" men det vidste Ingen.

"Jeg gad nok komme ud i Verden!" sagde den Eine til den Anden, "men her hjemme i vort eget Grønne er ogsaa

deiligt! om Dagen er Solen saa varm og om Natten skinner Himlen endnu smukkere! det kan vi see igjennem de mange smaa Huller, der er paa den!"

Det var Stjernerne, som de troede vare Huller, for Roserne vidste det ikke bedre.

"Vi live op om Huset!" sagde Spurvemoderen, "og Svale-reder bringe Lykke, siger Folk; derfor ere de glade ved at have os! men de Naboer der, saadan en heel Rosenbust op ad Muren, sætter Fugtighed; jeg tænker den kommer nok bort, saa kan der dog groe et Korn. Roser ere kun at see paa og at lugte til, eller i det høieste at stikke i Hatten. Hvert Aar, det veed jeg fra min Moder, saa falde de af, Bondenonen sylter dem med Salt, de faae et franskt Navn, som jeg ikke kan sige, og heller ikke bryder mig om; og saa lægges de paa Ilden, naar der skal lugte godt. See, det er deres Levnetsløb, de ere bare for Dine og Næse. Nu veed I det!"

Da det blev Alften og Myggene dansede i den varme Luft, hvor Skyerne vare saa røde, kom Nattergalen og sang for Roserne: at det Skjønne var som Solskinnet i denne Verden, og at det Skjønne levede altid. Men Roserne troede, at Nattergalen sang om sig selv og det kunde man jo ogsaa tænke. Det faldt dem slet ikke ind, at det var dem, der skulde have Sangen, men glade vare de ved den og tænkte paa, om ikke alle de smaa Spurveunger ogsaa kunde blive til Nattergale.

"Jeg forstod meget godt hvad den Fugl sang!" sagde Spurveungerne, der var bare et Ord, jeg ikke forstod: "Hvad er det Skjønne?"

"Det er Ingenting!" sagde Spurvemoderen, "det er bare saadanne et Udseende. Oppe paa Herregaarden, hvor Duerne har deres eget Huus, og hver Dag faae Urter og Korn strøet i Gaarden, — jeg har spist med dem og det skal I ogsaa komme til! sig mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige Dig,

hvem Du er! — deroppe paa Herregaarden har de to Fugle med grønne Hals og en Top paa Hovedet; Halen kan brede sig ud, som var den et stort Hjul, og den har alle Couleurer, saa at det gjør ondt i Øinene; Paafugle kaldes de, og de er det Skjønne; de skulde pilles lidt, da saa de ikke anderledes ud, end vi Ande. Jeg havde hugget dem, dersom de ikke havde været saa store!"

"Jeg vil hugge dem!" sagde den mindste Spurveunge og han havde endnu ikke Fjer.

Inde i Bondehuset boede to unge Folk; de holdt saa meget af hinanden, de vare saa flittige og raske, der var saa nydeligt hos dem. Søndagmorgen gik den unge Kone ud, tog en heel Haandsfuld af de smukkeste Roser, satte dem i Vandglasset og stillede det midt paa Dragkisten.

"Nu kan jeg see, det er Søndag!" sagde Manden, kyssede sin søde, lille Kone, og de satte sig ned, læste en Psalme, holdt hinanden i Hænderne, og Solen skinnede ind ad Vinduerne paa de friske Roser og paa de unge Folk.

"Det er jeg kjed af at see paa!" sagde Graaspurve-Moderen, som fra Reden kigede lige ind i Stuen; og saa fløi hun.

Det samme gjorde hun næste Søndag, thi hver Søndag kom der friske Roser i Glasset og altid blomstrende Rosenhækken lige smukt; Spurveungerne, der nu havde faaet Fjer, vilde gjerne flyve med, men Moderen sagde: "I blive!" og saa blev de. — Hun fløi, men hvordan hun nu fløi eller ikke, med Gæt hang hun fast i en Fuglesnare af Hestehaar, som nogle Drengene havde bundet paa en Green. Hestehaarene trak sig fast om Benet, o saa fast, som om det skulde skjæres over; det var en Pine, det var en Skræk; Drengene sprang lige til og greb Fuglen, og de greb saa grueligt haardt. "Det er ikke Andet, end en Spurv!" sagde de, men de lode den dog ikke flyve igjen, de gik hjem med den og hver Gang den skreg, slog de den paa Næbet.

Inde i Bondegaaarden stod der en gammel Karl, der forstod at lave Sæbe til Skjægget og til Hænderne, Sæbe i Rugler og Sæbe i Stykker. Det var saadan en omvandrende, lystig gammel En, og da han saae Graaspurven, som Drengene kom med, og som de jagde at de slet ikke brød sig om, sagde han: „skal vi gjøre den skjøn!“ og det gjøs i Spurvemoderen, da han sagde det. Og op af sin Kasse, hvori der laae de deiligste Couleurer, tog han en heel Mængde skinnende Bogguld, og Drengene maatte løbe ind at skaffe et Æg, og af det tog han Hviden og den smurte han hele Fuglen over med, og klinede saa Bogguldet paa, saa var Spurvemoderen forghyldt; men hun tænkte ikke paa den Stads, hun rystede over alle Lemmer. Og Sæbe- manden tog en rød Lapp, han rev den af Toret i sin gamle Trøie, klippede Lappen til en taffet Hanekam, og klistrede den paa Hovedet af Fuglen.

„Nu skal I see Guldfuglen flyve!“ sagde han og slap Graaspurven, der i den grueligste Forsærdelse fløi afsted i det klare Solskin. „Nei, hvor den skinnede! alle Graaspurve, selv en stor Krage, og det ingen Mars Unge, bleve ganske forstræfede for det Syn, men de fløi dog bagefter, for de vilde vide hvad det var for en fornem Fugl.

„Hvorfra! hvorfra!“ skreg Kragen.

„Tøv lidt! tøv lidt!“ sagde Spurvene. Men den vilde ikke tøve lidt; i Angest og Forsærdelse fløi hun hjemad; hun var nærved at synke til Jorden og altid kom der flere Fugle til, smaa og store; nogle fløi lige tæt ind paa den for at hugge løs. See’ken En! see’ken En!“ skreg de Allesammen!

„See’ken En! see’ken En!“ skreg Ungerne, da hun kom henimod Reden. „Det er bestemt en Vaafugle-Unge! der er alle Couleurer, som skjære i Dinene, som Mo’er sagde: pip! det er det Skjønne!“ Og saa huggede de med deres smaa Næb, saa at det ikke blev muligt for hende at slippe ind, og hun var

saaledes af Forsærdelse, at hun ikke længer kunde sige „pip,“ end sige: jeg er Ederes Moder. De andre Fugle huggede den nu alle, saa hver Fjer gik af, og blodig sank Spurbemoderen ned i Rosenhækken.

„Det stakkels Dyr!“ sagde Roserne. „Kom, vi skulle skjule Dig! Held dit lille Hoved op til os!“

Spurbemoderen bredte endnu engang Vingerne ud, knugede dem saa fast til sig igjen og var død hos Rabofamilien, de friske, smukke Roser.

„Pip!“ sagde Spurveungerne i Reden, „hvor Mutter bliver af, det kan jeg ikke begribe! Det skulde dog ikke være et Fj af hende, at vi nu maae skjytte os selv. Huset har hun ladet os beholde til Arvepart! men hvem af os skal have det alene, naar vi faae Familie.“

„Ja, jeg kan ikke have Jer Andre her, naar jeg udvider mig med Kone og Børn!“ sagde den Mindste.

„Jeg faaer nok flere Koner og Børn end Du!“ sagde den Anden.

„Men jeg er ældst!“ sagde en Tredie. Allesammen kom de op at skjændes, de sloge med Vingerne, huggede med Næbet, og hums, saa blev den Ene efter den Anden puffet ud af Reden. Der laae de, og vrede vare de; Hovedet heldte de heelt om paa den ene Side og saa plirede det Die, som vendte op; det var nu deres Maade at mule paa.

Lidt kunde de flyve, og saa øvede de sig noget mere, og bleve de tilsidst enige om, at for at kunne kjende hinanden igjen naar de mødtes i Verden, vilde de sige: pip! og skrabe tre Gange med det venstre Been.

Den Unge, som blev tilbage i Reden, gjorde sig saa bred, den kunde, den var jo nu Huuseier, men længe varede det ikke. — Om Natten skinnede den røde Ild gennem Ruderne, Flammerne sloge frem under Taget, det tørre Straa gik op i Røg,

hele Huset brændte, og Spurveungen med, derimod kom de unge Folk lykkelig bort.

Da Solen næste Morgen var oppe og Alt syntes saa forfrisket som efter en mild Nattesøvn, stod der af Bondehuset ikke andet tilbage, end nogle sorte, forfullede Bjælker, der heldede sig op til Skorstenen, som var sin egen Herre; det røg stærkt fra Grunden, men foran den stod frisk og blomstrende det hele Rosentræ, der spillede hver Green og hver Blomst i det stille Vand.

„Nei, hvor deiligt de Roser staae der foran det nedbrændte Huus!“ raabte en Mand, som kom forbi, „det er det yndigste lille Billede! det maa jeg have!“ og Manden tog op af Lommen en lille Bog med hvide Blade, og han tog sin Blyant, for han var en Maler, og tegnede saa det rygende Gruus, de forfullede Bjælker op til den heldende Skorsteen, for den heldede meer og meer, men allerforrest stod den store, blomstrende Rosenhæk, den var rigtignok deilig, og var jo ogsaa ene Skyld i, at det Hele blev tegnet.

Op ad Dagen kom forbi to af Graaspurvene, som vare fødte her. „Hvor er Huset?“ sagde de, „hvor er Neden? — Pip, Alting er brændt op og vor stærke Broder er brændt med! det fik han fordi han beholdt Neden. — Roserne ere slupne godt fra det! de staae endnu med røde Kinder. De sørg da ikke for Naboens Ulykke. Ja jeg taler ikke til dem, og grimt er her, det er min Mening!“ Saa fløi de.

Ud paa Efteraaret var det en deilig Solskinsdag, man kunde ordenlig troe, man var midt i Sommeren. Der var saa tørt og reent i Gaarden foran den store Trappe hos Herremandens, og der gik Duerne, baade sorte og hvide og violette, de glindsede i Solskinnet og de gamle Duemødre brusede sig op og sagde til Ungerne, „staae i Gruppe! staae i Gruppe!“ — for saa tog de sig bedre ud.

„Hvad er det smaa Graa, der løber mellem os?“ spurgte en gammel Due, som havde Rødt og Grønt igjennem Dinene. „Smaa Graa! smaa Graa!“ sagde hun.

„Det er Spurve! skikkelige Dyr! vi have altid havt Ord for at være fromme, og saa faae vi lade dem pille op! — De tale ikke med og skrabe saa net med Benet!“

Saa de skrabe, tre Gange skrabe de med det venstre Been, men de jagde ogsaa Pip og saa kjendte de hverandre, det var tre Spurve fra det nedbrændte Huus. —

„Her er overmaade godt at æde!“ sagde Spurvene.

Og Duerne gik rundt om hverandre, brystede sig og havde indvendig Mening.

„Seer Du Brysteduen!“ sagde den Ene om den Anden, „og seer Du hende, hvor hun sluger Wërter? Hun faaer for mange! hun faaer de bedste! kurr kurr! seer Du hvor hun bliver skaldet i Kammen! seer Du det søde, det arrige Dyr! knurre, knurre!“ og saa skinnede paa dem Allesammen Dinene røde af Arrighed. „Staae i Gruppe, staae i Gruppe! Smaa Graa! smaa Graa! Knurre, knurre, kurre!“ gik det i et Væk og saaledes gaaer det endnu om tusinde Aar.

Graaspurvene spiste godt, og de hørte godt, ja de stillede sig endogsaa op, men det flødte ikke; mætte vare de; saa gik de fra Duerne og sagde indbyrdes deres Mening om dem, hoppede saa ind under Havestakittet, og da Døren der til Havestuen stod aaben, hoppede den Ene op paa Dørtrinet, han var overmæt og derfor modig: „pip!“ sagde han, „det tør jeg!“ — „Pip!“ sagde den Anden, „det tør jeg ogsaa og lidt til!“ og saa hoppede han ind i Stuen. Der var ingen Folf derinde, det faae den Tredie nok, og saa fløi han endnu længer op i Stuen og sagde: „heelt ind, eller slet ikke! det er ellers en løierlig Menneſke-Nede den!“ og hvad her er stillet op! nei hvad er det!“

Lige foran Spurvene blomstrede jo Roserne, de spillede sig

der i Vandet, og de fullede Bjælker laae op til den faldefærdige Skorsteen! — Nei, hvad var dog dette! hvor kom det ind i Herregaards-Stuen?

Og alle tre Spurve vilde flyve hen over Roser og Skorsteen, men det var en flad Bæg, de fløi imod; det Hele var et Maleri, et stort, prægtigt Stykke, som Maleren havde gjort efter sin lille Tegning.

„Pip!“ sagde Spurbene, „det er Ingenting! det seer bare ud! Pip! det er det Skønne! Kan Du begribe det, for jeg kan ikke!“ og saa fløi de, for der kom Mennesker i Stuen.

Nu gik der baade Nar og Dag, Duerne havde mange Gange kurret, for ikke at sige knurret, de arrige Dyr! Graaspurbene havde froßet om Vinteren og levet høit om Sommeren; de vare Allesammen forlovede eller gifte, eller hvad man nu vil kalde det. Unger havde de, og Enhvers Unge var, naturligviis, den fjønnefte og den flogeste; En fløi her og En fløi der, og mødtes de, saa kjendtes de paa „pip!“ og tre Skrab med det venstre Been. Den Ældste af dem, det var nu saadan en gammel En, hun havde ingen Røde og hun havde ingen Unger; hun vilde saa gjerne en Gang til en stor By og saa fløi hun til Kjøbenhavn. —

Der laae et stort Huus med mange Couleurer; det laae lige ved Slottet og Canalen, hvor der vare Skibe med Væbler og Potter. Vinduerne vare bredere for neden end for oven, og kiggede Spurbene derind, saa var hver Stue, syntes dem, ligesom om de saae ned i en Tulipan, alle mulige Couleurer og Snirkler, og midt i Tulipanen stode hvide Mennesker; de vare af Marmor, nogle vare ogsaa af Gips, men det kommer ud paa Gæt for Spurve-Dine. Oven paa Huset stod en Metalvogn med Metalheste for, og Seirens Gudinde, ogsaa af Metal, førte dem. Det var Thorvaldsens Museum.

„Hvor det skinner! hvor det skinner!“ sagde Spurbefrøfene,

„det er nok det Skjønne! pip! her er det dog større end en Baafugl!“ hun husede endnu paa fra Lille af, hvad der var det største Skjønne, Moderen kjendte. Og hun fløi lige ned i Gaarden; der var ogsaa prægtigt, der var malet Palmer og Grene op ad Væggene, og midt i Gaarden stod en blomstrende stor Rosenbust; den heldede sine friske Grene med de mange Roser hen over en Grav; og hun fløi derhen, for der gik flere Spurve, „pip!“ og tre Skrab med det venstre Been; den Hilsen havde hun mange Gange gjort i Aar og Dag, og Ingen havde forstaaet den, for de, som ere skilte ad, de træffes ikke hver Dag; den Hilsen var blevet til Vane, men idag var der to gamle Spurve og en Uge, der jagde „pip!“ og skrabe med det venstre Been.

„Jh see god Dag, god Dag!“ det var tre Gamle fra Spurveveden og saa en lille En af Familien. „Skal vi træffes her!“ sagde de. „Det er et fornemt Sted, men her er ikke meget at æde. Det er det Skjønne! pip!“

Og der kom mange Folk fra Sidekamrene, hvor de prægpige Marmorstikfælseser stode, og de gik hen til Graven, der gjemte den store Mester, som havde formet Marmorstøtterne, og Alle som kom, stode med lysende Ansigter om Thorvaldsens Grav, og Enkelte opsamlede de affaldne Rosenblade og gjemte disse. Der vare Folk langvejs fra; de kom fra det store England, fra Tydskland og Franckerige; den skjønneste Dame tog en af Roserne, og lagde den ved sit Bryst. Da troede Spurvene at Roserne regjerede her, at det hele Huus var bygget for deres Skyld, og det syntes de var rigtignok lidt for meget, men da Menneskene allesammen gjorde af Roserne, saa vilde de ikke staae tilbage. „Pip!“ sagde de, feiede Gulvet med deres Hale, og saa med det ene Øie paa Roserne; længe saa de ikke, før de vare visse paa at det var de gamle Naboer; og det var det ogsaa. Maleren, som havde tegnet Rosenbusten ved det nedbrændte Huus, havde

iden ud paa Maret faaet Lov til at grave den op, og da givet Bygmesteren den, thi ingen Roser var deiligere; og han havde sat den paa Thorvaldsens Grav, hvor den, som Billedet paa det Skjønne, blomstrede og gav sine røde, duftende Blade at bæres som Erindring til fjerne Lande.

„Har I faaet Ansættelse herinde i Byen?“ spurgte Spurve. Og Roserne nikkede; de kjendte de graa Naboer og bleve saa glade ved at see dem.

„Hvor det er velsignet at leve og blomstre, at see gamle Venner og hver Dag milde Ansigter! Her er ligesom om det hver Dag var en stor Helligdag!“

„Pip!“ sagde Spurve, „jo det er de gamle Naboer! deres Herkomst fra Gadekjæret huske vi! pip! hvor de ere komne til Vre! Somme komme da ogsaa sovende til det. Og hvad Mart der er ved saadan en rød Klat, veed jeg ikke! — Og der sidder da et visstent Blad, for det kan jeg see!“

Og saa nippede de i det, saa at Bladet faldt af, og friskere og grønnere stod Træet, og Roserne duftede i Solskinnet paa Thorvaldsens Grav, til hvis udødelige Navn deres Skjønhed sluttede sig.

Kloffen.

Om Aftenen i de snevne Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkekloffe, men det var kun et Dieblif den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan

en Raaben og det forsthyrrer. „Nu ringer Astenklokken!“ sagde man, „Nu gaaer Solen ned!“

De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længer fra hinanden med Haver og smaa Marker, saae Astenhimlen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klangen af Klokken, det var som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, dustende Skov; og Folk saae derhen, og bleve ganske høitidelige. —

Nu gik mange Tider, den Gne sagde til den Anden: „Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, deilig Klang, skulde vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den“. Og de rige Folk de kjørte og de fattige de gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Biletræer, der vorte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saae op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditør og han hang en Klokke op ligeover sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de, at det havde været saa romantisk, og det bethyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikrede, at de vare trængte ind i Skoven lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokketklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den Gne skrev en heel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kjært, klogt Barn, ingen Melodi var deiligere end Klokkens Klang.

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at Den, som ret kunde opdage hvorfra Lyden kom, skulde saae Titel af „Verdens Klokker“ og det selv om det ikke var en Klokke.

Nu gik da Mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld, men der var kun Een, som kom hjem med en Slags

Forflaring. Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog, at Klokke-Lyden kom fra en meget stor Ugle i et huult Træ, det var saadan en Wiisdoms-Ugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han anjat som Verdens Klokker og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men ligemeget vidste man.

Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med Gæt til vorne Mennesker, Barnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store, ubekjendte Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og det Alle paa Tre nær, den Eine af dem skulde hjem og prøve sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var blevet confirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommet med! den Anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Confirmations-Kjole og Støvlerne hos Bertens Søn og dem maatte han levere af paa bestemt Klokketæt; den Tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artig Barn og det vilde han blive, selv som Confirmand, og det skal man ikke gjøre Nar af! — men det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted; Solen skinnede og Fuglene sang og Confirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Ombeder endnu og vare alle Confirmander for vor Herre.

Men snart blev to af de Mindste trætte og saa vendte de To om til Byen igjen; to Smaapiger satte sig og bandt Krands,

de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Piletræerne, hvor Conditoren boede, saa sagde de: „see saa, nu ere vi herude; Kloffen er jo egentlig ikke til, den er bare saadant Noget, man bilder sig ind!“

Da lod i det samme dybt i Skoven Kloffen saa sødt og høitideligt, at Fire, Fem bestemte sig til dog at gaae noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordenligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner vorte næsten altfor høit, blomstrende Convolvuli og Brombær-Ranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revet itu. Der laae store Klippeblokke begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem og underligt sagde det ligesom „fluf, fluf!“

„Det skulde dog ikke være Kloffen!“ sagde en af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. „Det maa man rigtigt studere!“ og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Ebler heldede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Kloffe. Skulde det være den, man havde hørt. Ja, derom vare de Alle enige, paa En nær, han sagde, at den Kloffe var for lille og fin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneske-Hjerte; han som talte var en Kongesøn, og saa sagde de Andre: „saadan En vil nu altid være flogere.“

Saa lod de ham gaae alene, og altsom han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Gensomheden; men endnu hørte han den lille Kloffe, som de Andre vare saa fornøiede

med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sjunget til Theevand; men de dybe Klokkeslag lød dog stærkere, det var snart ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra Benstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie saa kort, at man ret kunde see hvor lange Haandled han havde. De kjendte begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Bertens Søn; det havde han gjort og var nu i Træskoe og de fattige Klæder gaaet afsted alene, thi Kloffen flang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

„Saa kunne vi jo gaae sammen!“ sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ørmer og sagde: han var bange for, at han ikke kunde gaae saa rask med, desuden meente han, at Kloffen maatte søges til Høre, thi den Blads havde jo alt Stort og Herligt.

„Ja, saa mødes vi slet ikke!“ sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene rev hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods. Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rister, men Solen skinnede dog paa hans Wei, og det er ham vi nu følge med, for en rask Knejs var han.

„Kloffen vil og maa jeg finde!“ sagde han, „om jeg saa skal gaae til Verdens Ende!“

De ækle Abefatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. „Skal vi dænge ham!“ sagde de; „skal vi dænge ham; han er en Kongesøn!“

Men han gik usfortrøden dybere og dybere ind i Skoven hvor der vorte de forunderligste Blomster, der stod hvide Stjerne-

Lilier med blodrøde Støvtraade, himmelblaa Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Ubletræer, hvor Ublerne ganske og aldeles saae ud som store, skinnende Sæbebobler, tænk bare hvor de Træer maatte straaie i Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, vorte prægtige Ege og Bøge, og var et af Træerne revnet i Barken, saa vorte her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og slog med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra en af disse dybe Søer Kloffenklang op til ham, men saa mærkede han dog nok, at det var ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven at Kloffenklang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød som Ild, det blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sine Knæ, sang sin Aftenpsalm og sagde: „Aldrig finder jeg hvad jeg søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog een gang kan jeg maaskee endnu see den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største Træer!"

Og han greb i Ranker og Rødder, flattede op ad de vaade Stene, hvor Vandflangerne snoede sig, hvor Skruptudsen ligesom gjædede af ham; — men op kom han før Solen endnu ganske var nede, seet fra denne Høide, o, hvilken Pragt! Havet, det store, herlige Hav, der væltede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort, skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes, Alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang og Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en stor, hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Sløiels-Klæde og Himlen selv den store Kuppel: deroppe fluktedes de røde Farver, idet Solen forsvandt, men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da, og Kongesønnen

bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Skoven, — og i det samme, fra den høire Sidegang, kom med de korte Armer og med Træskoer den fattige Confirmand; han var kommen der ligesaa tidlig, kommet der ad sin Vej, og de løb hinanden imøde og holdt hinanden i Hænderne i Naturens og Poetsens store Kirke, og over demklang den usynlige, hellige Klokke, salige Aander svævede i Dands om den til et jublende Halleluja!

Stoppenaalen.

Der var engang en Stoppenaal, der var saa fin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

„Seer nu bare til, hvad I holde paa!“ sagde Stoppenaalen til Vingrene, der toge den frem. „Tab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg istand til aldrig at findes igjen, saa fin er jeg!“

„Der er Maade med!“ sagde Vingrene og saa klemte de hende om Livet.

„Seer I, jeg kommer med Suite!“ sagde Stoppenaalen, og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Vingrene styrede Naalen lige mod Rokkepigenes Løffel, hvor Overlæderet var revnet og nu skulde det syes sammen.

„Det er nedrigt Arbejde!“ sagde Stoppenaalen. „Jeg gaaer aldrig igjennem, jeg knækker! jeg knækker!“ — og saa knaf hun. „Sagde jeg det ikke nok!“ sagde Stoppenaalen, „jeg er for fin!“

Nu duer hun ikke til Noget, meente Vingrene, men de

maatte dog holde fast, Koffepigen dryppede Lak paa hende, og stak hende saa foran i sit Tørklæde.

„See, nu er jeg en Brystnaal!“ sagde Stoppenaalen; „jeg vidste nok, at jeg kom til Ure; naar man er Noget, bliver man altid til Noget!“ og saa loe hun indvendig, for man kan aldrig see udvendig paa en Stoppenaal, at den leer; der sad hun nu saa stolt, som om hun kjørte i Karreet og saae til alle Sider.

„Maa jeg have den Ure at spørge om De er af Guld?“ spurgte hun Knappenaalen, som var Nabo. „De har et deiligt Udseende og deres eget Hoved, men lille er det! De maa see til at det voxer ud, thi man kan ikke Alle lækkes paa Enden!“ og saa reiste Stoppenaalen sig saa stolt i Veiret, at hun gik af Tørklædet og i Vassen, just som Koffepigen skulde ud.

„Nu gaar vi paa Rejse!“ sagde Stoppenaalen; „bare jeg ikke bliver borte!“ men det blev hun.

„Jeg er for fin for denne Verden!“ sagde hun, da hun sad i Rendestenen. „Jeg har min gode Bevidsthed og det er altid en lille Fornøjelse!“ og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humeur.

Og der seilede Alleslags hen over den, Binde, Straa, Stumper af Aviser. „See, hvor de seile!“ sagde Stoppenaalen. „De veed ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker! jeg sidder her. See, der gaar nu en Binde, den tænker paa ingen Ting i Verden uden paa „Binde“ og det er den selv, der flyder et Straa, see hvor det svaier, see hvor det dreier! tænk ikke saa meget paa Dig selv, Du kunde støde Dig paa Brostenene! — der flyder en Avis! — glemt er det, som staaer i den og dog breder den sig! — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed hvad jeg er og det bliver jeg!“

En Dag var der Noget, der skinnede saa deiligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det

var et Glasfæskaar, og da det skinnede, saa talte Stoppenaalen til det og gav sig tilkjende som Brystnaal! „De er nok en Diamant?“ — „Ja, jeg er saadant Noget!“ og saa troede den Ene om den Anden, at de vare rigtig kostbare og saa talte de om hvor hovmodig Verden var.

„Ja, jeg har boet i en Kiste hos en Jomfru,“ sagde Stoppenaalen, „og den Jomfru var Koffepige; hun havde paa hver Haand fem Fingre, men noget saa indbildsk, som de fem Fingre, har jeg ikke kjendt, og saa var de kun til for at holde mig, tage mig af Kiste og lægge mig i Kiste!“

„Var der Glands ved dem?“ spurgte Glasfæskaaret.

„Glands!“ sagde Stoppenaalen, „nei, der var Hovmod! de vare fem Brødre, alle fødte „Fingre,“ de holdt sig ranke op til hverandre, skjøndt af forskjellig Længde; den yderste af dem: Lommeltot, var kort og tyk, han gik udenfor Beledet, og saa havde han kun eet Knæ i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han sagde: at blev han hugget af et Menneske, saa var hele det Menneske spoleret for Krigstjeneste. Slipot kom i Sødte og Suurt, pegede paa Sol og Maane, og det var ham, der klemte, naar de skrev; Længemand faae de andre over Hovedet; Guldbrand gik med Guldring om Maven og lille Peer Spillemand bestilte ikke Noget og deraf var han stolt. Pral var det og Pral blev det, og saa gik jeg i Vassen!“

„Og nu sidde vi og glindse!“ sagde Glasfæskaaret. I det samme kom der mere Vand i Rendestenen, den strømmede over alle Bredder og rev Glasfæskaaret med sig.

„See nu blev det forfremmet!“ sagde Stoppenaalen, „jeg bliver siddende, jeg er for fin, men det er min Stolthed og den er agtværdig!“ og saa sad den rank og havde mange Tanter.

„Jeg skulde næsten troe, at jeg er født af en Solstraale, saa fin er jeg! synes jeg ikke ogsaa, at Solen altid søger mig

under Vandet. Al, jeg er saa fin, at min Moder ikke kan finde mig, havde jeg mit gamle Die, som knak, saa troer jeg at jeg kunde græde! — skjøndt jeg gjorde det ikke — græde det er ikke fiint!”

En Dag laae der nogle Gadedrenge og ragede i Rende-
stenen, hvor de fandt gamle Søn, Skillinger og saadant Noget.
Det var Griseri, men det var nu deres Fornøielse.

„Al!” sagde den Ene, han stak sig paa Stoppenaalen.
„Det er ogsaa en Tyr!”

„Jeg er ingen Tyr, jeg er en Trøfen!” sagde Stoppenaalen,
men Ingen hørte det; Laffet var gaaet af den og fort var den
blevet, men fort gjør tyndere, og saa troede den, at den var
endnu finere, end før.

„Der kommer en Eggestal seilende!” sagde Drengene, og
saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

„Hvide Bægge og selv fort!” sagde Stoppenaalen, „det
klæder! saa kan man dog see mig! — Vare jeg ikke bliver søsyg,
for saa knækker jeg mig!” men den blev ikke søsyg og den knak
sig ikke.

„Det er godt mod Søsyge at have Staalnave og saa altid
huske paa, at man er lidt mere end et Menneske! nu er mit
gaaet over! jo finere man er, desmere kan man holde ud.”

„Kraft!” sagde Eggestallen, der gif et Vognmandslæs
over den. „Hu, hvor det klemmer!” sagde Stoppenaalen, „nu
bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!” men den knak
ikke, skjøndt der gif et Vognmandslæs over; den laae paa langs
— og der kan den blive liggende!

Lille Luf.

Ja, det var den lille Luf, han hed egentlig ikke Luf, men dengang han ikke kunne tale rigtig endnu, kaldte han sig selv Luf; det skulde bethyde Carl, og det er godt man veed det; han skulde passe sin Søster Gustave, som var meget mindre, end han, og saa skulde han ogsaa lære sin Lectie, men de to Ting vilde ikke gaae paa eengang. Den stakkels Dreng sad med sin lille Søster paa Skjødets og sang alle de Viser, han kunde, og imidlertid skottede Dinene til Geographie-Bogen, der laa aaben for ham; han skulde til imorgen kunne udenad alle Bjerne i Sjællands Stift og vide om dem Alt, hvad der kunde vides.

Nu kom hans Moder hjem, for hun havde været ude, og hun tog den lille Gustave; Luf løb til Vinduet og læste saa at han næsten læste sig Dinene ud, for det var nær ved at blive mørkt og det blev mere, men Moder havde ikke Raad til at købe Lys.

„Der gaaer den gamle Vaskerkone omme fra Strædet!“ sagde Moderen, idet hun saa ud ad Vinduet. „Hun kan knap bære sig selv og saa maa hun bære Spanden fra Posten; spring Du ud, lille Luf, og vær en velsignet Dreng! hjælp den gamle Kone!“

Og Luf sprang ligestrax og hjalp, men da han saa kom hjem, var det mørk Aften, Lys var der ikke at snakke om, han skulde i sin Seng; det var en gammel Slagbænk; i den laa han og der tænkte han paa sin Geographie-Lectie: Sjællands Stift og Alt hvad Læreren havde fortalt. Der skulde rigtignok have været læst, men det kunde han jo ikke nu. Geographie-Bogen stak han ind under sin Hovedpude, for han havde hørt, at det skulde hjælpe bethdeligt til at huske sin Lectie, men det er ikke til at stole paa.

Der laae han nu og tænkte og tænkte, og saa var det lige med Get, som om Nogen kysede ham paa Dine og Mund, han sov og sov dog ikke; det var ligesom om han saa den gamle Vasserkones milde Dine see paa ham, og hun sagde: „det vilde være en stor Synd, om Du ikke skulde kunne din Lectie! Du hjælp mig, nu skal jeg hjælpe Dig, og vor Herre vil altid gjøre det!”

Og lige med Get saa kriblede og krablede Bogen under Hovedet paa lille Luf:

„Kykelfy! put! put!” det var en Høne, der kom og det fra Rjøgeby. „Jeg er en af Rjøgehøns!” og saa sagde den hvor mange Indvaanere, og om Slaget der havde staaet, og det var nu ikke Noget at tale om.

„Krible krable, bums!” der dumpede En; det var en Fugl af Træ, som nu kom; det var Vapegøien fra Fugleskydningen i Præstø. Den sagde, at der var ligesaa mange Indvaanere, som den havde Søn i Livet; og den var noget stolt: „Thorvaldsen har boet paa Hjørnet af mig. Bums! jeg ligger deiligt!”

Men lille Luf laae ikke, han var med Get til Hest. I Galop, i Galop gik det. En prægtigklædt Ridder med skinnende Hjelmbugt og vaiende Sjerbugt havde ham foran sig paa Hesten og de red, igjennem Skoven til den gamle By, Vordingborg, og den var en stor, en levende By; høie Taarne knejede paa Kongeborgen, og Vysene skinnede langt ud igjennem Vinduerne; derinde var Sang og Dands; Kong Valdemar og stadselige unge Hoffrøkener gik i Dandsen. — Det blev Morgen, og ligesom Solen kom, sank Byen hen og Kongens Slot, det ene Taarn efter det andet, tilsidst stod kun eet eneste paa Banken, hvor Slottet havde staaet, og Byen var saa lille bitte og saa fattig, og Skoledrengene kom med deres Bøger

under Armen og sagde: „2000 Indvaanere!“ men det var ikke sandt, saa mange var der ikke.

Og lille Luf laae i sin Seng, han syntes at han drømte og at han ikke drømte; men Nogen var der tæt ved ham:

„Lille Luf! lille Luf!“ blev der sagt; det var en Sømand, en ganske lille Person, som om det kunde være en Cadet, men det var ikke en Cadet. „Jeg skal hilse saa meget flittig fra Corsøer, den er en By, som er i Opkomst! den er en levende By, den har Dampskib og Postvogn; engang skulde den altid kaldes æfel, men det var gammel Mening. „Jeg ligger ved Havet,“ siger Corsøer, „jeg har Landevei og jeg har Lystskov, og jeg har født en Digter, som var morsom, og det ere de ikke Alle. Jeg har villet sende et Skib rundt om Jorden, jeg gjorde det ikke, men kunde have gjort det, og saa lugter jeg saa deilig, lige ved Borten, der blomstre de yndigste Roser!“

Lille Luf saae dem, det blev Rødt og Grønt for hans Dine, men da der kom Ro i Couleurerne, var det en heel skovgroet Skrænt tæt ved den klare Fjord; og oven over laae en prægtig gammel Kirke med to høie, spidse Kirketaarne: fra Skrænten sprang Kilderne i tykke Vandstraaler, saa at det pladskede efter, og tæt ved sad en gammel Konge med Guldkrone om sit lange Haar; det var Kong Hroar ved Kilderne; det var ved Roeskilde By, som man kalder den nu. Og hen over Skrænten, ind i den gamle Kirke, gik alle Danmarks Konger og Dronninger Haand i Haand, alle med Guldkrone paa, og Orglet spillede og Kilderne rislede. Den lille Luf saae Alt, hørte Alt. „Glem ikke Stænderne!“ sagde Kong Hroar.

„Lige med Gæt var Alting borte igjen; ja, hvor blev det af! det var ligesom man vender et Blad i en Bog. Og nu stod der en gammel Kone, det var en Lugekone, hun kom fra Sorø, hvor der vorer Græs paa Torvet. Hun havde sit graa

Lærreds Forklæde over Hovedet og ned ad Ryggen; det var saa vaadt, det maatte have regnet: „ja, det har det!“ sagde hun og saa kunde hun noget Morsomt af Holbergs Comedier og hun vidste om Baldemar og Absalon; men lige med Gæt, saa krøb hun sammen, rokkede med Hovedet, det var ligesom om hun vilde springe: „foar!“ sagde hun, „det er vaadt, det er vaadt, det er gravstille godt — i Sørø!“ hun var lige med Gæt en Frø, „foar!“ og saa var hun den gamle Kone igjen. „Man maa klæde sig efter Veiret!“ sagde hun. „Det er vaadt, det er vaadt! min By er ligesom en Flaske; man kommer ind ved Proppen, og der maa man ud igjen! jeg har havt Maller og nu har jeg friske rødnuksede Drengene paa Bunden af Flasken; der lære de Blisdom: Græst! Græst! Hebraist! foar!“ det klang ligesom naar Frøerne slynge, eller man gaaer i Mosevand med store Støvler. Det var altid den samme Lyd, saa eens, saa kjedelig, saa kjedelig at lille Luf faldt i en ordenlig Søvn, og den kunde han have godt af.

Men ogsaa i denne Søvn kom en Drøm, eller hvad det nu var: hans lille Søster Gustave med de blaa Dine og det gule, krøllede Haar var med Gæt en voren, deilig Pige, og uden at have Binger paa kunde hun flyve og de fløi henover Sjælland, over de grønne Skove og de blaa Blande.

„Hører Du Hanegal, lille Luf! kykeky! Hønsene flyve op fra Rjugeby! Du faaer en Hønsesgaard, saa stor, saa stor, Du vil ikke lide Sult og Nød! Bapegøien skal Du skyde, som man siger, Du bliver en rig og lykkelig Mand! din Gaard skal kneise, som Kong Baldemars Taarn, og rigt skal den bygges med Billedstøtter af Marmor, som dem fra Præstø-Hjørne, Du forstaaer mig nok. Dit Navn skal med Roes flyve vidt ud om Verden, som Skibet, der skulde have gaaet fra Corsøer, og i Roeskilde By — — „hust paa Stænderne!““ sagde Kong Hroar; der skal Du tale godt og klogt, lille Luf,

og naar Du saa kommer engang i din Grav, skal Du sove saa stille — —".

"— Som om jeg laae i Sorø!" sagde Luf, og saa vaagnede han; det var klar Morgen, han kunde ikke huske det mindste af sin Drøm, men det skulde han heller ikke, for man maa ikke vide hvad der kommer.

Og han sprang ud af Sengen og læste i sin Bog og kunde saa sin Lectie lige strax. Og den gamle Vasserkone stak Hovedet ind ad Døren, nikkede til ham og sagde:

"Tak for igaar, du velsignede Barn! vor Herre lade din bedste Drøm blive opfyldt!"

Den lille Luf vidste slet ikke, hvad han havde drømt, men see, det vidste vor Herre!

Styggen.

I de hede Lande, der kan rigtignok Solen brænde! Folk blive ganske mahognibrune; ja i de allerhedeste Lande brændes de til Negere, men det var nu kun til de hede Lande en lærd Mand var kommet fra de kolde; der troede han nu at han kunde løbe om, ligesom der hjemme, jo det blev han snart vænnet fra. Han og alle fornuftige Folk maatte blive inde, Vindues-Skodder og Døre bleve lukkede den hele Dag; det saae ud som hele Huset sov eller der var Ingen hjemme. Den smalle Gade med de høie Huse, hvor han boede, var nu ogsaa bygget saaledes, at Solfinnet fra Morgen til Aften maatte ligge der, det var virkelig ikke til at holde ud! — Den lærde Mand fra de kolde Lande, det var en ung Mand, en klog Mand, han syntes, han sad i en gloende Døn; det tog paa ham, han blev

ganste mager, selv hans Skygge frøb ind, den blev meget mindre end hjemme, Solen tog ogsaa paa den. — De levede først op om Aftenen, naar Solen var nede.

Det var ordenlig en Fornøjelse at see paa; saasnart Lyset blev bragt ind i Stuen, strakte Skyggen sig heelt op ad Væggen, ja saa gar hen ad Loftet, saa lang gjorde den sig, den maatte strække sig for at komme til Kræfter. Den Lærde gif ud paa Altanen, for at strække sig der, og altsom Stjernerne kom frem i den deilige klare Luft, var det for ham, som kom han tillive igjen. Paa alle Altaner i Gaden, og i de varme Lande har hvert Vindue en Altan, kom Folk frem, for Luft maa man have, selv om man er vant til at være mahogni! Der blev saa levende oppe og nede. Skomagere og Skræddere, alle Folk flyttede ud paa Gaden, der kom Bord og Stol, og Lyset brændte, ja over tusind Lys brændte, og den Ene talte og den Anden sang, og Folk spadserede, Vognene kjørte, Møblerne gif: klingelingeling! de har Klokker paa; der blev Liig begravede med Psalmesang, Gadedrengene skød med Troldkjællinger, og Kirkeklokkerne ringede, jo der var rigtig nok levende nede paa Gaden. Kun i det ene Huus, som laae ligeoverfor hvor den fremmede lærde Mand boede, var der ganske stille; og dog boede der Nogen, for der stod paa Altanen Blomster, de groede saa deiligt i den Solhede, og det kunde de ikke, uden at de bleve vandede, og Nogen maatte jo vande dem; Folk maatte der være. Døren derovre kom ogsaa op ud paa Aftenen, men der var mørkt derinde, i det mindste i det forreste Værelse, dybere inde fra lød Musik. Den fremmede lærde Mand syntes, den var ganske mageløs, men det kunde nu ogsaa gjerne være, at han kun bildte sig det ind, for han fandt Altning mageløst derude i de varme Lande, naar der kun ingen Sol havde været. Den Fremmedes Vert sagde, at han ikke vidste, hvem der havde leiet Gjenboens Huus, man saa jo ingen Folk og hvad Musiken angik, syntes han, at den var gruelig

kjedelig. „Det er ligesom om En sad og øvede sig paa et Stykke, han ikke kan komme ud af, altid det samme Stykke. „Jeg faaer det dog ud!“ siger han nok, men han faaer det dog ikke ud hvorlænge han spiller.“

En Nat vaagnede den Fremmede, han sov for aaben Altandør, Gardinet foran den løftede sig i Vinden, og han syntes at der kom en forunderlig Glands fra Gjenboens Altan, alle Blomsterne skinnede som Flamme i de deiligste Farver, og midt imellem Blomsterne stod en slank, yndig Jomfru, det var som om ogsaa hun lygte; det skar ham virkelig i Dinene, han sukkede dem nu ogsaa saa forfærdelig meget op og kom lige af Sønnen; i eet Spring var han paa Gulvet, ganske sagte kom han bag Gardinet, men Jomfruen var borte, Glandsen var borte; Blomsterne skinnede slet ikke, men stod meget godt, som altid; Døren var paa Klem, og dybt indeklang Musiken saa blød og deilig, man kunde ordentlig falde hen i søde Tanker derved. Det var dog ligesom en Trolldom og hvem boede der? Hvor var den egentlige Indgang? Hele Stue-Etagen var Boutik ved Boutik, og der kunde Folk jo dog ikke altid løbe igjennem.

En Aften sad den Fremmede ude paa sin Altan, inde i Stuen bag ved ham brændte Lyset og saa var det jo ganske naturligt, at Skyggen af ham gik over paa Gjenboens Bæg; ja der sad den lige over for mellem Blomsterne paa Altanen, og naar den Fremmede rørte sig, saa rørte Skyggen sig ogsaa, for det gjør den. —

„Jeg troer min Skygge er det eneste Levende, man seer derovre!“ sagde den lærde Mand. „See hvor net den sidder mellem Blomsterne, Døren staaer halv paa Klem, nu skulde Skyggen være saa snild og gaae indensfor, see sig om, og saa komme og fortælle mig hvad den havde seet! ja, Du skulde gjøre Gavn!“ sagde han i Spøg; „vær saa god at træde indensfor! naa! gaaer Du?“ og saa nikkede han til Skyggen og Skyggen nikkede igjen.

„Ja ja gaa, men bliv ikke borte!“ og den Fremmede reiste sig og hans Skygge ovre paa Gjenboens Altan reiste sig ogsaa; og den Fremmede dreiede sig og Skyggen dreiede sig ogsaa; ja derjom Noget ordenlig havde lagt Mærke dertil, da havde de tydeligt kunnet see, at Skyggen gik ind ad den halbaabne Altandør hos Gjenboen, lige idet den Fremmede gik ind i sin Stue og lod det lange Gardin falde ned efter sig.

Næste Morgen gik den lærde Mand ud for at drikke Kaffe og læse Aviser. „Hvad er det?“ sagde han, da han kom ud i Solskinnet, „jeg har jo ingen Skygge! saa er den virkelig gaaet i Afstes og ikke kommet igjen; det er noget kjedeligt Noget!“

Og det ærgrede ham, men ikke saa meget fordi at Skyggen var borte, men fordi han vidste, at der var en Historie til om en Mand uden Skygge, den kjendte jo alle Folk hjemme i de kolde Lande, og kom nu den lærde Mand der og fortalte sin, saa vilde de sige, at han gik og lignede efter, og det behøvede han ikke. Han vilde derfor slet ikke tale derom, og det var fornuftigt tænkt.

Om Aftenen gik han ud paa sin Altan igjen, Lyset havde han meget rigtig sat bagved sig, for han vidste, at Skyggen vil altid have sin Herre til Skjærm, men han kunde ikke lokke den; han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge, der kom ingen; han sagde: hm! hm! men det hjalp ikke.

Uergerligt var det, men i de varme Lande der vorer nu Alting saa gesvindt; og efter otte Dages Forløb mærkede han, til sin store Fornøjelse, at der vorede ham en ny Skygge ud fra Benene, naar han kom i Solskin, Roden maatte være blevet steddende. Efter tre Uger havde han en ganske taalelig Skygge, der, da han begav sig hjem til de nordlige Lande, vorte paa Reisen meer og meer, saa at den tilsidst var saa lang og saa stor at det Halve var nok.

Saa kom den lærde Mand hjem og han skrev Bøger om

hvad der var Sandt i Verden og om hvad der var Godt og hvad der var Smukt, og der gik Dage og der gik Aar; der gik mange Aar.

Da sadde han en Aften i sin Stue og saa banker det ganske sagte paa Døren.

„Kom ind!“ siger han, men der kom Ingen; saa lukker han op og der stod for ham saadan et overordenlig magert Menneske, saa han blev ganske underlig. Forresten var Mennesket særdeles fint klædt paa, det maatte være en fornem Mand.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?“ spurgte den Lærde.

„Ja, det tænkte jeg nok!“ sagde den fine Mand, „at De ikke kjendte mig! jeg er blevet saa meget Legeme, jeg har ordenlig faaet Kjød og Klæder. De har nok aldrig tænkt at see mig i saadan en Velmagt. Kjender De ikke Deres gamle Snygge? Ja De har vist ikke troet at jeg mere kom igjen. Mig er det gaaet særdeles vel siden jeg sidst var hos Dem, jeg er i alle Henseender blevet meget formuende! skal jeg købe mig fri fra Tjenesten, saa kan jeg!“ og saa raslede han med et heelt Bundt kostbare Signeter, som hang ved Uhrket, og han stak sin Haand ind i den tykke Guldkjæde, han bar om Halsen; nei, hvor alle Fingrene glimrede med Diamants Ringe! og det var Altsammen virkeligt.

„Nei, jeg kan ikke komme til mig selv!“ sagde den lærde Mand, „hvad er dog alt det!“

„Ja, noget Almindeligt er det ikke!“ sagde Snyggen, „men De selv hører jo heller ikke til det Almindelige, og jeg, det veed De nok, har fra Barnsbeen traadt i Deres Fodspor. Saasnart De fandt, jeg var moden til at gaae alene ud i Verden, gik jeg min egen Vej; jeg er i de allerbrillanteste Omstændigheder, men der kom en Slags Rængsel over mig efter engang at see Dem før De dør, De skal jo døe! jeg vilde ogsaa gjerne gjensee disse Lande, for man holder dog altid af Fædrelandet. —

Jeg veed De har faaet en anden Skygge igjen, har jeg Noget at betale til den eller Dem? De vil være saa god at sige det."

"Nei, er det virkelig Dig!" sagde den lærde Mand, "det er dog høist mærkværdigt! aldrig havde jeg troet at Ens gamle Skygge kunde komme igjen som Menneske!"

"Siig mig hvad jeg har at betale!" sagde Skyggen, "for jeg vil nødig staae i nogen Slags Gjæld!"

"Hvor kan Du tale saaledes!" sagde den lærde Mand, "hvad Gjæld er her at snakke om! vær saa fri som Nogen! jeg glæder mig overordenlig ved din Lykke! sidd ned, gamle Ven! og fortæl mig bare lidt om, hvorledes det er gaaet til, og hvad Du faae øvre hos Gjenboens, der i de varme Lande!"

"Ja, det skal jeg fortælle Dem," sagde Skyggen og satte sig ned, "men saa maa De ogsaa love mig, at de aldrig til Nogen her i Byen, hvor de endogsaa træffer mig, siger at jeg har været Deres Skygge! jeg har isinde at forlove mig; jeg kan føde mere end een Familie!" —

"Vær ganske rolig," sagde den lærde Mand, "jeg skal ikke sige Nogen hvem Du egentlig er; her er min Haand! jeg lover det og en Mand et Ord!"

"Et Ord en Skygge!" sagde Skyggen, og saaledes maatte den jo tale.

Det var ellers virkelig ganske mærkværdigt, hvormeget Menneske den var; ganske forklædt var den og i det allerfineste sorte Klæde, lakerede Støvler, og Hat der kunde smække sammen, saa at den blev bar Pul og Skygge, ikke at tale om hvad vi allerede veed, her var Signeter, Guldhalskjæde og Diamantringe; jo Skyggen var overordenlig godt klædt paa, og det var just det, som gjorde, at den var ganske et Menneske.

"Nu skal jeg fortælle!" sagde Skyggen, og saa satte den sine Been med de lakerede Støvler saa haardt, den kunde, ned paa Græset af den lærde Mands nye Skygge, der laae som en

Pudelhund ved hans Fødder, og det var nu enten af Hovmod eller maaskee for at faae den til at hænge ved; og den liggende Skygge holdt sig saa stille og rolig, for ret at høre efter; den vilde nok vide, hvorledes man saaledes kunde komme løs og tjene sig op til sin egen Herre.

„Veed De, hvem der boede i Gjenboens Huus?“ sagde Skyggen, „det var den deiligste af Alle, det var Poesien! Jeg var der i tre Uger og det er ligejaa virkende, som om man levede i tre tusind Aar og læste Alt hvad der var digtet og skrevet, for det siger jeg og det er rigtigt. Jeg har seet Alt og jeg veed Alt!“

„Poesten!“ raabte den lærde Mand! „ja, ja — hun er tidt Gremet i de store Byer! Poesten! ja jeg har seet hende et eneste kort Dieblif, men Sønnen sad mig i Dinene! hun stod paa Altanen, og skinnede som Nordlyset skinner! Fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, Du gik ind ad Døren og saa — —!“

„Saa var jeg i Forgemakket!“ sagde Skyggen. „De har altid siddet og seet over til Forgemakket. Der var slet intet Lys, der var en Slags Luemørke, men den ene Dør stod aaben ligesom den anden i en lang Række Stuer og Sale; og der var lyst op, jeg var reent blevet slaaet ihjel af Lys, var jeg kommet heelt ind til Somsruen; men jeg var besindig, jeg gav mig Tid og det skal man gjøre!“

„Og hvad saae Du saa?“ spurgte den lærde Mand.

„Jeg saae Altting, og jeg skal fortælle Dem det, men, — det er slet ingen Stoltthed af mig, men — som Fri og med de Kundskaber jeg har, ikke at tale om min gode Stilling, mine fortræffelige Omstændigheder, — saa ønskede jeg gjerne at De vilde sige De til mig!“

„Om Forladelse!“ sagde den lærde Mand, „det er gammel Vane, som sidder fast! — De har fuldkommen Ret! og jeg skal huske det! men nu fortæller De mig Alt hvad De saae!“ —

„Alting!“ sagde Skyggen, „for jeg saae Alt og jeg veed Alt.“

Hvorledes saae der ud i de inderste Sale?“ spurgte den lærde Mand. „Var der som i den friske Skov? Var der som i en hellig Kirke? Vare Salene som den stjerneklare Himmel, naar man staaer paa de høie Bjerger?“

„Alting var der!“ sagde Skyggen. „Jeg gif jo ikke ganske heelt ind, jeg blev i det forreste Værelse i Tusmørket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saae Alting og jeg veed Alting! Jeg har været ved Poeskens Hof i Forgemakket.“

„Men hvad saae De? Gif gjennem de store Sale alle Oldtidens Guder? Kæmpede der de gamle Helte? Legede søde Børn og fortalte deres Drømme?“

„Jeg siger Dem, jeg var der og De begriber, jeg saae Alting, hvad der var at see! var De kommet derover, var De ikke blevet til Menneſke, men det blev jeg! og tillige lærte jeg at kjende min inderste Natur, mit Medføde, det Familieſkab jeg havde med Poesken. Ja den Gang jeg var hos Dem, tænkte jeg ikke over det, men altid, De veed det, naar Sol gif op og Sol gif ned, blev jeg saa underlig stor; i Maanekken var jeg næsten ved at være tydeligere end De selv; jeg forstod ikke den Gang min Natur, i Forgemakket gif det op for mig! jeg blev Menneſke! — Moden kom jeg ud, men De var ikke længere i de varme Lande; jeg flammede mig som Menneſke ved at gaae som jeg gif, jeg trængte til Støvler, til Klæder, til hele denne Menneſke-Verden, som gjør et Menneſke kjendeligt. — Jeg tog Wei, ja, Dem siger jeg det, De sætter det jo ikke i nogen Bog, jeg tog Wei til Rageskens Skjort, under det skjulte jeg mig; Konen tænkte ikke paa hvor meget hun gjemte; først om Aftenen gif jeg ud; jeg løb om i Maanekken paa Gaden; jeg gjorde mig lang op ad Wiuren, det kildrer saa deiligt i Ryggen! jeg løb op og jeg løb ned, figgede ind ad de høieste Vinduer, ind i Salen

og paa Taget, jeg figgede hvor Ingen kunde figge og jeg saae hvad ingen Andre saae, hvad Ingen skulde see! Det er i Grunden en nedrig Verden! jeg vilde ikke være Menneſke, dersom det nu ikke engang var antaget, at det var Noget at være det! Jeg saae det Allerutænkeligste hos Konerne, hos Mændene, hos Forældre og hos de søde, mageløse Børn; — jeg saae," sagde Skyggen, „hvad ingen Menneſker maatte vide, men hvad de Allesammen saa gjerne vilde vide, Ondt hos Naboen. — Havde jeg skrevet en Avis, den var bleven læst! men jeg skrev lige til Personen selv, og der blev en Forfærdelse i alle Byer hvor jeg kom. De blev saa bange for mig! og de holdt saa overordenlig af mig. Professorerne gjorde mig til Professor, Skrædderne gav mig nye Klæder, jeg er godt forsynet; Myntmesteren slog Mynt for mig, og Konerne sagde, jeg var saa fæn! — og saa blev jeg den Mand jeg er! og nu siger jeg Farvel; her er mit Kort, jeg boer paa Solsiden og er altid hjemme i Regnveir!" og saa gik Skyggen.

„Det var dog mærkeligt!" sagde den lærde Mand.

Nar og Dag gik, saa kom Skyggen igjen.

„Hvorledes gaaer det?" spurgte den!

„Ak!" sagde den lærde Mand, „jeg skriver om det Gode og det Skjemme, men Ingen bryder sig om at høre Sligt, jeg er ganske fortvivlet, for jeg tager mig det saa nær!"

„Men det gjør jeg ikke!" sagde Skyggen, „jeg bliver fed, og det er det man skal see at blive! ja De forstaaer dem ikke paa Verden. De bliver daarlig ved det. De maa rejse! jeg gjør en Rejse til Sommer; vil De med? Jeg gad nok have en Rejsefammerat! vil De rejse med, som Skygge! Det skal være mig en stor Fornøjelse at have Dem med, jeg betaler Rejsen!"

„Det gaaer vel vidt!" sagde den lærde Mand.

„Det er ligesom man tager det!“ sagde Skyggen. „De vil have grumme godt af at reise! vil De være min Skygge, saa skal De faae Alting frit paa Reisen!“

„Det er for galt!“ sagde den lærde Mand.

„Men saadan er nu Verden!“ sagde Skyggen, „og saaledes bliver den!“ og saa gik Skyggen.

Den lærde Mand havde det slet ikke godt, Sorg og Plage fulgte ham, og hvad han talte om det Sande og det Gode og det Skjønne, det var for de Fleste ligesom Roser for en Ro! — han var ganske syg tilsidst.

„De seer virkelig ud ligesom en Skygge!“ sagde Folk til ham, og det gjøs i den lærde Mand, for han tænkte ved det.

„De skal tage til et Bad!“ sagde Skyggen, som kom og besøgte ham, der er ikke Andet for! jeg vil tage Dem med for gammelt Bekjendtskabs Skyld; jeg betaler Reisen og De gjør Beskrivelsen og er saadan lidt morsom for mig paa Veien! jeg vil til et Bad, mit Skjæg groer ikke ud som det skulde, det er ogsaa en Sygdom, og Skjæg maa man have! Vær De nu fornuftig og tag imod Tilbudet, vi reise jo som Kammerater!“

Og saa reiste de; Skyggen var da Herre og Herren var da Skygge; de kjørte med hinanden, de red og gik sammen, Side ved Side, forud og bagefter, saaledes som Solen stod; Skyggen vidste altid at holde sig paa Herrepladsen; og det tænkte den lærde Mand nu ikke saadanne over; han var et meget godt Hjerte, og særdeles mild og venlig, og da sagde han en Dag til Skyggen: „da vi nu saaledes ere blevne Rejsekammerater, som vi er det, og vi tillige ere vorne op fra Barndommen sammen, skulle vi saa ikke drikke Duus, det er dog mere fortroligt!“

„De siger Noget!“ sagde Skyggen, som jo nu var den egentlige Herre. „Det er meget ligefremt og velmeent sagt, jeg vil være ligesaa velmenende og ligefrem. De, som en Lærd

Mand, veed vistnok hvor underlig Naturen er. Somme Mennesker kunne ikke taale at røre ved graat Papir, saa faae de ondt; Andre gaaer det gennem alle Lemmer, naar man lader et Søm gnide mod en Glasrude; jeg har ligesaadan en Følelse ved at høre Dem sige Du til mig, jeg føler mig ligesom trykket til Jorden i min første Stilling hos Dem. De seer at det er en Følelse, det er ikke Stolthed; jeg kan ikke lade Dem sige Du til mig, men jeg skal gjerne sige Du til Dem, saa er det Halve gjort!"

Og saa sagde Skyggen Du til sin forrige Herre.

"Det er dog vel galt." tænkte han, „at jeg maa sige De, og han siger Du!" men nu maatte han holde ud.

Saa kom de til et Bad, hvor der vare mange Fremmede og imellem disse en deilig Kongedatter, som havde den Sygdom, at hun faae altfor godt, og det var nu saa ængsteligt.

Ligestrax mærkede hun, at han der var kommet, var en ganske anden Person end alle de Andre; „han er her for at faae sit Skjæg til at vore, siger man, men jeg seer den rette Aarsag, han kan ikke kaste Skygge."

Nysgjerrig var hun blevet; og saa gav hun sig strax paa Spadseretouren i Tale med den fremmede Herre. Som en Kongedatter behøvede hun ikke at gjøre mange Omstændigheder, og saa sagde hun: „Deres Sygdom er, at De ikke kan kaste Skygge."

„Deres Kongelige Høihed maa være betydelig i Bedring!" sagde Skyggen, „jeg veed, Deres Onde er, at De seer alt for godt, men det har tabt sig, De er helbredet, jeg har just en ganske usædvanlig Skygge! Seer De ikke den Person, som altid gaaer med mig! Andre Mennesker have en almindelig Skygge, men jeg holder ikke af det Almindelige. Man giver sin Tjener finere Klæde i Liberiet end man selv bruger, og saaledes har jeg ladet min Skygge pudse op til Menneske! ja, De seer, at jeg

endogsaa har givet ham en Skygge. Det er meget kostbart, men jeg holder af at have Noget for mig selv!" —

"Hvad?" tænkte Brindsessen, "skulde jeg virkelig være kommet mig! Dette Bad er det første der er til! Vandet har i vor Tid. ganske forunderlige Kræfter. Men jeg tager ikke bort, for nu bliver her morjont; den Fremmede synes jeg overordentlig om. Bare hans Skjæg ikke voxer, for saa reiser han!"

Om Aftenen i den store Balsal dandsede Kongedatteren og Skyggen. Hun var let, men han var endnu lettere, saadan en Danser havde hun aldrig havt. Hun sagde ham, fra hvad Land hun var, og han kjendte Landet, han havde været der, men da var hun ikke hjemme; han havde figget ind ad Vinduerne foroven og forneden, han havde seet baade det Ene og det Andet, og saa kunde han svare Kongedatteren og gjøre Anthydninger, saa hun blev ganske forundret; han maatte være den viseste Mand paa hele Jorden! hun fik saadan en Ugtelse for hvad han vidste, og da de saa dandsede igjen, saa blev hun forliebt, og det kunde Skyggen godt mærke, for hun var særdig at see lige igjennem ham. Saa dandsede de nok engang og saa var hun lige ved at sige det, men hun var besindig, hun tænkte paa sit Land og Rige og paa de mange Mennesker, hun skulde regjere over. "En viis Mand er han," sagde hun til sig selv, "det er godt! og deiligt danser han, det er ogsaa godt, men mon han har grundige Kundskaber, det er ligesaa vigtigt! han maa examineres." Og saa begyndte hun saa smaat at spørge ham om noget af det Allervanskeligste, hun kunde ikke selv have svaret paa det; og Skyggen gjorde et ganske underligt Ansigt.

"Det kan De ikke svare paa!" sagde Kongedatteren.

"Det hører til min Børne-Lærdom," sagde Skyggen, "jeg troer saagar min Skygge derhenne ved Døren kan svare derpaa!"

„Deres Skygge!“ sagde Kongedatteren, „det vilde være høist mærkeligt!“

„Ja, jeg siger ikke bestemt, at han kan!“ sagde Skyggen, „men jeg skulde troe det, han har nu i saa mange Aar fulgt mig og hørt efter, — jeg skulde troe det! men Deres Kongelige Høihed tillader, at jeg gjør Dem opmærksom paa, at han har saa megen Stoltthed af at gaae for et Menneſke, at naar han ſkal være i rigtig Humeur, og det maa han være for at ſvare godt, ſaa maa han behandles ganſke ſom et Menneſke.“

„Det kan jeg godt lide!“ sagde Kongedatteren.

Og ſaa gif hun hen til den lærde Mand ved Døren, og hun talte med ham om Sol og Maane, og om Menneſkene baade udenpaa og indeni, og han ſvarede ſaa fløgt og godt.

„Hvad det maa være for en Mand, der har ſaa viis en Skygge!“ tænkte hun, „det vilde være en reen Beſtyggen for mit Folk og Rige, om jeg valgte ham til min Gemal; — jeg gjør det!“

Og de vare ſnart enige, baade Kongedatteren og Skyggen, men Ingen ſkulde vide derom, før hun kom hjem i ſit eget Rige.

„Ingen, ikke engang min Skygge!“ sagde Skyggen, og det havde han nu ſaadan ſine egne Tanker ved! —

Saa vare de i Landet, hvor Kongedatteren regjerede, naar hun var hjemme.

„Hør, min gode Ven!“ sagde Skyggen til den lærde Mand, „nu er jeg blevet ſaa lykkelig og mægtig, ſom Nogen kan blive, nu vil jeg ogsaa gjøre noget Særdeles for Dig! Du ſkal altid boe hos mig paa Slottet, kjøre med mig i min kongelige Vogn og have hundrede tusinde Rigsdaler om Aaret; men ſaa maa Du lade Dig kalde Skygge af Alle og Enhver; Du maa ikke ſige, at Du har nogensinde været Menneſke, og engang

om Aaret, naar jeg sidder paa Altanen i Solskin og lader mig see, maa Du ligge ved mine Fødder, som en Skygge skal; jeg kan sige Dig, jeg gifter Kongedatteren! i Aften skal Brylluppet holdes.

„Nei, det er dog altfor galt!“ sagde den lærde Mand, „det vil jeg ikke, det gjør jeg ikke; det er at bedrage hele Landet og Kongedatteren med! Jeg siger Alting! at jeg er Mennesket, og at Du er Skyggen, Du er bare flædt paa!“

„Det er der Ingen som troer!“ sagde Skyggen, „vær fornuftig, eller jeg kalder paa Bagten!“ —

„Jeg gaaer lige til Kongedatteren!“ sagde den lærde Mand. „Men jeg gaaer før!“ sagde Skyggen, „og Du gaaer i Arrest!“ — og det maatte han, for Skildvagterne, de lystrøde ham, som de vidste Kongedatteren vilde have.

„Du ryster!“ sagde Kongedatteren, da Skyggen kom ind til hende, „er der skeet Noget? Du maa ikke blive syg til aften, nu vi skal have Bryllup.“

„Jeg har oplevet det Grueligste, der kan opleves!“ sagde Skyggen, „tænk Dig — ja saadan en stakkels Skyggehjerne kan ikke holde Meget ud; — Tænk Dig, min Skygge er blevet gal, han troer at han er Mennesket og at jeg — tænk Dig bare, — at jeg er hans Skygge!“

„Det er frygteligt!“ sagde Prindsessen, „han er dog spærret inde?“

„Det er han! Jeg er bange, han kommer sig aldrig.“

„Stakkels Skygge!“ sagde Prindsessen, „han er meget ulukkelig; det er en sand Belgjerning at frie ham fra den Smule Liv, han har, og naar jeg rigtig tænker over det, saa troer jeg det bliver nødvendigt, at det bliver gjort af med ham i al Stilhed!“

„Det er rigtignok haardt!“ sagde Skyggen, „for det var en tro Tjener!“ og saa gav han ligesom et Suk.

„De er en ædel Character!“ sagde Kongedatteren.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Kanonerne gik af: bum! Soldaterne præsenterede Gevær. Det var et Bryllup! Kongedatteren og Skyggen gik ud paa Altanen for at lade sig see og faae nok en Gang Hurra!

Den lærde Mand hørte ikke Noget til alt det, for ham havde de taget Livet af. —

Det gamle Huus.

Der var omme i Gaden et gammelt, gammelt Huus, det var næsten tre hundrede Aar, det kunde man læse sig til paa Bjælken, hvor Aarstallet var skaaret ud tilligemed Tulipaner og Humle-ranfer; der stod hele Vers bogstaverede som i gamle Dage, og over hvert Vindue var der i Bjælken snittet et Ansigt som vrængede: den ene Etage gik et langt Stykke ud over den anden, og lige under Taget var en Bly-Rende med Dragehoved; Regnvandet skulde løbe ud af Gabet, men det løb ud af Maven, for der var Hul paa Renden.

Alle de andre Huse i Gaden vare saa nye og saa nette, med store Ruder og glatte Vægge, man kunde nok see, at de vilde ikke have Noget at gjøre med det gamle Huus; de tænkte nok: „hvor længe skal det Skrummel staae til Spectakel her i Gaden; saa løber Karnappet saadan ud, at Ingen fra vore Vinduer kan see, hvad der skeer i den Kant! Trappen er saa bred som til et Slot og saa høi som til et Kirketårn. Jerngelsænderet seer jo ud som Døren til en gammel Begravelse, og saa har det Messingknapper. Det er flaut!“

Lige over for i Gaden var ogsaa nye og nette Huse og de tænkte som de andre, men ved Vinduet her sad en lille Dreng med friske røde Kinder, med klare straalende Øine, han syntes rigtignok bedst om det gamle Huus, og det baade i Solskin og i Maaneskin. Og saae han over paa Muren, hvor Ralken var gaaet af, saa kunde han sidde og udfinde der alle de underligste Billeder, affurat hvorledes Gaden havde seet ud før med Trapper, Karnapper og spidse Gavle; han kunde see Soldater med Hellebarder, og Tagrender der løb om som Drager og Lindorme. — Det var rigtignok et Huus at see paa! og derovre boede en gammel Mand, som gif i Skjægs Burer, havde en Kjøle med store Messingknapper og en Baryk, som man kunde see var en virkelig Baryk. Hver Morgen kom der til ham en gammel Karl, som ryddede op og gif Grinder, ellers var den gamle Mand i de Skjægs Burer ganske alene i det gamle Huus; imellem kom han hen til Vindues-Ruden og saae ud, og den lille Dreng nikkede til ham, og den gamle Mand nikkede igjen, og saa vare de Bekjendte og saa vare de Venner, skjøndt de aldrig havde talt med hinanden, men det kunde da ogsaa være det samme.

Den lille Dreng hørte sine Forældre sige: „den gamle Mand derovre har det meget godt, men han er saa skræffelig ene!”

Næste Søndag tog den lille Dreng og købte Noget ind i et Stykke Papir, gif ned i Porten, og da han, som gif Grinder, kom forbi, sagde han til ham: „hør! vil Du bringe den gamle Mand derovre dette fra mig! jeg har to Tinsoldater, dette er den ene; han skal have den, for jeg veed at han er saa skræffelig ene.”

Og den gamle Karl saae ganske fornøiet ud, nikkede og bar Tinsoldaten over i det gamle Huus. Siden kom der Bud om den lille Dreng ikke havde lyst til selv at komme over at gjøre

Besøg, og det fik han Lov til af sine Forældre, og saa kom han over i det gamle Huus.

Og Messingknapperne paa Trappe-Gelænderet skinnede meget stærkere end ellers, man skulde troe at de vare polerede i Anledning af Besøget, og det var som om de udskaaarne Trompetere — for der var udskaaet i Døren Trompetere, som stod i Tulipanerne — blæste af alle Kræfter, Kinderne saae meget tykkere ud end før. So de blæste: „Tratteratra! den lille Dreng kommer! tratteratra!“ — og saa gik Døren op. Hele Gangen var med gamle Portraiter, Riddere i Harnisk og Fruer i Silkekjoler; og Harniskerne raslede og Silkekjolerne raslede! — Og saa kom der en Trappe, den gik et stort Stykke opad og et lille Stykke ned — og saa var man paa en Altan, der rigtignok var meget skrøbelig, med store Guller og lange Sprækker, men der vorte Græs og Blade op af dem allesammen, for hele Altanen udenfor, Gaarden og Muren, var med saa meget Grønt, det saae ud som en Have, men det var kun en Altan. Her stode gamle Urtepotter, som havde Anstigt og Udsel-Drer; Blomsterne de vorte nu ligesom de vilde. I den ene Potte løb det over alle Bredder med Nelliker, det vil sige med det Grønne, Skud ved Skud, og ganske tydeligt sagde det: „Luften har klappet mig, Solen har kysset mig og lovet mig en lille Blomst paa Søndag, en lille Blomst paa Søndag!“

Og saa kom de ind i et Kammer, hvor Væggene vare med Svinelæders Betræk og der var trykt Guldblomster paa.

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelæder bestaaer!“

sagde Væggene.

Og der stode Rænestole saa høiryggede, saa udskaaarne, og med Arme paa begge Sider. „Sid ned! sid ned!“ sagde de; „Uh, hvor det knager i mig! nu faaer jeg nok Gigt ligesom det gamle Skab! Gigt i Ryggen, uh!“

Og saa kom den lille Dreng ind i Stuen, hvor Karnappet var og hvor den gamle Mand sad.

„Tak for Tinsoldaten, min lille Ven!“ sagde den gamle Mand. „Og Tak fordi Du kommer over til mig!“

„Tak! Tak!“ eller „Knak! Knak!“ sagde det i alle Meublerne; de vare saa mange, at de næsten stode hverandre iveien for at see den lille Dreng.

Og midt paa Væggen hang et Skilderi med en deilig Dame, saa ung, saa glad, men ganske flædt paa som i gamle Dage, med Budder i Haaret og Klæder, som stode stive; hun sagde hverken „tak“ eller „knak,“ men saae med sine milde Dine paa den lille Dreng, som strax spurgte den gamle Mand: „hvor har Du faaet hende?“

„Omme hos Marschandiseren!“ sagde den gamle Mand. „Der hænge saa mange Billeder; Ingen kjender eller bryder sig om dem, for de ere begravede Allesammen, men i gamle Dage har jeg kjendt hende, og nu er hun død og borte i et halvhundrede Aar!“

Og under Skilderiet hang bag Glas en Bouquet visne Blomster; de vare vist ogsaa et halvhundrede Aar, saa gamle saae de ud. Og Perpendikelen paa det store Uhr gik frem og tilbage og Viseren dreiede og Alting i Stuen blev endnu ældre, men det mærkede de ikke.

„De jige hjemme,“ sagde den lille Dreng, „at du er saa fræffelig ene!“

„O!“ sagde han, „de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme og besøge mig, og nu kommer Du ogsaa! — Jeg har det meget godt!“

Og saa tog han ned af Hylden en Bog med Billeder, der vare hele lange Optog, de forunderligste Karreeter, som man ikke seer dem nu til Dags, Soldater som Kløverknegt og Borgere med vaiende Faner; Skrædderne havde deres med en Sax, som

blev holdt af to Løber, og Skomagerne deres uden Støvle, men med en Drn, som havde to Hoveder, for Skomagerne maae have Alting saaledes, at de kunne sige: det er et Par. — Jo det var en Billedbog!

Og den gamle Mand gik ind i den anden Stue for at hente Sultetøi, Æbler og Nødder; — der var rigtignok vel-signet ovre i det gamle Huus.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Tinsoldaten, som stod paa Dragtstøtten; „her er saa eensomt og saa sørgeligt; nei, naar man har været i Familielis, kan man ikke vænne sig til dette her! — Jeg kan ikke holde det ud! den hele Dag er saa lang og Aftenen er endnu længer! her er slet ikke, som ovre hos Dig, hvor din Fader og Moder talte saa fornøiede, og hvor Du og alle 3 søde Børn gjorde saadant et deiligt Spectakel. Nei hvor den gamle Mand har det eensomt! troer Du han faaer Kys! troer Du han faaer milde Dine, eller Juletræ! Han faaer ikke Noget, uden Begravelse! — jeg kan ikke holde det ud!“

„Du maae ikke tage det saa sørgeligt!“ sagde den lille Dreng, „jeg synes her er saa deiligt, og alle de gamle Tanter, med hvad de kunne føre med sig, komme jo og gjøre Besøg!“

„Ja, dem seer jeg ikke og dem kjender jeg ikke!“ sagde Tinsoldaten, „jeg kan ikke holde det ud!“

„Det maa Du!“ sagde den lille Dreng.

Og den gamle Mand kom med det meest fornøiede Ansigt, det deiligste Sultetøi, Æbler og Nødder, og saa tænkte den lille Dreng ikke paa Tinsoldaten.

Lykkelig og fornøiet kom den lille Dreng hjem, og der gik Uger og der gik Dage, og der blev nikket til det gamle Huus og fra det gamle Huus, og saa kom den lille Dreng derover igjen.

Og de udskaarne Trompetere blæste: „tratteratra! der er den lille Dreng! tratteratra!“ og Sværd og Rustning paa Ridder-

billederne raslede og Silkefjolerne raslede, Spinelæderet talte og de gamle Stole havde Gigt i Ryggen: „av!“ det var affurat ligesom første Gang, for derovre var den ene Dag og Time ligesom den anden.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Linsoldaten, „jeg har grædt Tin! her er altfor sørgeligt! lad mig heller gaae i Krig og miste Arme og Been! det er dog en Forandring. Jeg kan ikke holde det ud! — nu veed jeg hvad det er at have Besøg af sine gamle Tanter, med hvad de kunne føre med! jeg har haft Besøg af mine, og Du kan troe, det er ingen Fornøjelse i Længden, jeg var tilsidst nær ved at springe ned af Dragtstigen. Alle I derovre i Huset saae jeg saa tydeligt, som om I virkelig var her; det var igjen den Søndagmorgen, som Du veed nok! Alle I Børn stode foran Bordet og sang Ederes Psalmes, som I synge den hver Morgen; I stode andægtige med foldede Hænder, og Fader og Moder vare ligesaa høitidelige, og saa gik Døren op og den lille Søster Maria, som ikke er to Aar endnu, og som altid dandser, naar hun hører Musik eller Sang, hvad Slags det endogsaa er, blev sat ind, — hun skulde det nu ikke, — og ja begyndte hun at dandse, men kunde ikke komme i Tact, for Tonerne vare saa lange, og saa stod hun først paa det ene Been og heldede Hovedet helt forover, og saa paa det andet Been og heldede Hovedet helt forover, men det vilde ikke slaae til. I stode meget alvorlige, Allesammen, skjøndt det var nok svært, men jeg loe indvendig og derfor faldt jeg ned af Bordet og fik en Bule, som jeg endnu gaaer med, for det var ikke Ret af mig at lee. Men det Hele gaaer nu igjen indeni mig, og Alt hvad jeg saadan har oplevet; og det er nok de gamle Tanter med hvad de kunne føre med! — Siig mig, om I synge endnu om Søndagen? Siig mig lidt om den lille Maria! og hvordan har min Kammerat det, den anden Linsoldat! ja han er rigtignok lykkelig! jeg kan ikke holde det ud!“

„Du er foræret bort!“ sagde den lille Dreng; „Du maa blive. Kan Du ikke indsee det?“

Og den gamle Mand kom med en Skuffe, hvori der var Meget at see, baade „Kridthuus,” og „Balsombøsse,” og gamle Kort, saa store og saa forghyldte, som man aldrig seer dem nu. Og der blev aabnet store Skuffer og Glaveret blev aabnet, det var med Landskab indvendigt paa Laaget, og det var saa højt da den gamle Mand spillede paa det; og saa nynnede han en Vise.

„Ja, den kunde hun synge!“ sagde han og saa nikkede han til Portraitet, som han havde kjøbt hos Marschandiseren, og den gamle Mand's Dine de skinnede saa klare.

„Jeg vil i Krig! jeg vil i Krig!“ raabte Tinsoldaten saa høit han kunde og styrtede sig lige ned paa Gulvet. —

Ja, hvor blev han af? Den gamle Mand søgte, den lille Dreng søgte, borte var han og borte blev han. „Jeg finder ham nok!“ sagde den Gamle, men han fandt ham aldrig! Gulvet var alt for aabent og hullet; — Tinsoldaten var faldet gennem en Sprække og der laae han i aaben Begravelse.

Og den Dag gik og den lille Dreng kom hjem, og Ugen gik og der gik flere Uger. Vinduerne vare ganske frosne; den lille Dreng maatte sidde og aande paa dem for at faae et Righul over til det gamle Huus, og der var Sneen fhyget ind i alle Snirkler og Indskrifter, den laae heelt op over Trappen, ligesom om der var Ingen hjemme, og der var heller Ingen hjemme, den gamle Mand var død.

Om Aftenen holdt en Vogn udenfor, og ned i den bar man ham i hans Kiste, han skulde ud at ligge paa Landet i sin Begravelse. Der kjørte han nu, men Ingen fulgte, alle hans Venner vare jo døde. Og den lille Dreng kyskede paa Fingeren efter Kisten, da den kjørte.

Nogle Dage efter blev der Auction paa det gamle Huus,

og den lille Dreng saae fra sit Vindue, hvor man bar bort: de gamle Riddere og de gamle Damer, Urtepotterne med lange Dren, de gamle Stole og de gamle Skabe, Noget kom her og Noget kom der; Portraitet af hende, som var fundet hos Marschandiseren, kom til Marschandiseren igjen og der hang det altid, for Ingen kjendte hende mere, og Ingen brød sig om det gamle Billede.

I Foraaret rev man Huset selv ned, for det var et Skrummel, sagde Folk. Man kunde see fra Gaden lige ind i Stuen til det Svineskinds Betræk, som blev flenget og revet; og det Grønne om Altanen hang ganske viltsomt om de faldende Bjælker. — Og saa blev der ryddet op.

„Det hjalp!“ sagde Nabohusene.

*

*

*

Og der blev bygget et deiligt Hus med store Vinduer og hvide, glatte Mure, men foran, hvor egentlig det gamle Hus havde staaet, plantedes en lille Have og op ad Naboen's Mure vorte vilde Viinranke; foran Haven kom et stort Jerngitter med Jernport, det saae stadseligt ud, Folk stod stille og kiggede derind. Og Spurveene hang sig i Sneseviis paa Viinrankerne, snakkede i Munden paa hverandre, saa godt de kunde, men det var ikke om det gamle Hus, for det kunde de ikke huske, der var gaaet saa mange Aar, at den lille Dreng var voxet op til en heel Mand, ja en dygtig Mand, som hans Forældre havde Fornøielse af; og han var lige blevet gift og med sin lille Kone flyttet ind i Huset her, hvor Haven var; og han stod hos hende der, idet hun plantede en Markblomst, som hun fandt saa yndig. Hun plantede den med sin lille Haand og klappede Jorden til med Fingrene. — Nu! hvad var det? Hun stak sig. Der sad noget Spidst lige op af den bløde Jord.

Det var — ja tænkt! det var Tinsoldaten, ham, som var blevet borte oppe hos den gamle Mand, og var rumlet og tumlet mellem Tømmer og Gruus og tilsidst havde ligget mange Aar i Jorden.

Og den unge Kone tørrede Soldaten, først med et grønt Blad og saa med sit fine Rømmetørklæde, det havde saadan en deilig Lugt! og det var for Tinsoldaten, ligesom om den vaagnede op af en Dvale.

„Lad mig see ham!“ sagde den unge Mand, loe og rystede saa med Hovedet. „Ja ham kan det nu ikke være, men han husker mig paa en Historie med en Tinsoldat, jeg havde, da jeg var en lille Dreng!“ og saa fortalte han sin Kone om det gamle Huus, og den gamle Mand, og om Tinsoldaten, han sendte over til ham, fordi han var saa skrækkelig ene, og han fortalte det saa affkurat, som det virkelig havde været, saa at den unge Kone fik Taarer i Øinene over det gamle Huus og den gamle Mand.

„Det kan dog være at det er den samme Tinsoldat!“ sagde hun, „jeg vil gjemme den og huske paa Alt hvad Du har fortalt mig; men den gamle Mands Grav maa Du vise mig!“

„Ja den veed jeg ikke,“ sagde han, „og Ingen veed den! alle hans Venner vare døde, Ingen passede den og jeg var jo en lille Dreng!“

„Hvor han maa have været skrækkelig ene!“ sagde hun.

„Skrækkelig ene!“ sagde Tinsoldaten, „men deiligt er det, ikke at blive glemt.“

„Deiligt!“ raabte Noget tæt ved, men Ingen uden Tinsoldaten saae, at det var en Rap af det Svineladers Betræk; det var uden al Forgyldning, det saae ud, som vaad Jord, men en Mening havde det og den sagde det:

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelader bestaaer!“

Dog det troede Tinsoldaten ikke.

H ø r r e n.

Hørren stod i Blomster. Den har saadanne deilige blaa Blomster saa bløde som Bingerne paa et Møl og endnu meget finere. — Solen skinnede paa Hørren og Regnskyerne vandede den, og det var ligesaa godt for den, som det er for Smaabørn at blive vaskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørren.

„Folk siger, jeg staaer saa udmærket godt,“ sagde Hørren, „og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Etykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af Alle! Jeg har det saa godt, og jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin muntre op og hvor den Regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!“

„Ja, ja, ja!“ sagde Gjerdestavene, „Du kjender ikke Verden, men det gør vi, der er Knuder i os!“ og saa knagede de saa ynkelig:

„Snip snap snurre
Basselurre,
Bisen er ude!“

„Nei, den er ikke!“ sagde Hørren, „Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre hvor jeg vorer, jeg kan føle jeg har Blomst! jeg er den Allerlykkeligste!“

Men en Dag kom der Folk og tog Hørren i Toppen og ruskede den op med Rod, det gjorde ondt: og den blev lagt i Vand ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild, ligesom den skulde steges, det var grueligt.

„Man kan ikke altid have det godt!“ sagde Hørren, „man maa prøve Noget, saa veed man Noget!“

Men det blev rigtignok slem. Hørren blev knækket og

brækket, skættet og heglet, ja hvad vidste den hvad det hed; den kom paa Røkken, snurre rur! det var ikke muligt at holde Tænderne samlede.

„Jeg har været overordenlig lykkelig!“ tænkte den i al sin Pine! Man maa være glad ved det Gode, man har haft! Glad, glad, o!“ — og det sagde den endnu da den kom paa Væben — og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørren, hver eneste Urt, blev til det ene Stykke!

„Ja, men det er jo mageløst! det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo Gjerdestavene de vidste rigtig nok god Besked med deres

„Snip snap snurre
Basselurre!“

Vigen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt Noget, saa er jeg ogsaa nu bleven Noget for det; jeg er den Lykkeligste af Alle! — Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget Andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke påsæt, og Vand faaer man kun naar det regner. Nu har jeg Opvartning! Vigen vender mig hver Morgen, og med Vandkanden faaer jeg Megnbad hver Aften; ja Præstekonen selv har holdt Tale over mig og sagt, at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!“

Nu kom Lærredet i Huus, nu kom det under Sar. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøjelse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintoi, af det man ikke nævner, men som alle Mennesker maae have; det var tolv Stykker af det.

„Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er det man skal gjøre, det er den rette Fornøjelse.

Vi ere blevne tolv Stykker, men vi ere Alle dog eet og det samme, vi er eet Dousin! Hvor det er en mageløs Lykke!"

Dg Mar gif, — og saa kunde det ikke holde længer.

"Gengang maa det jo være forbi!" sagde hvert Stykke, "jeg gad jo gjerne holdt noget længer, men man maa ikke forlange umulige Ting!" Dg saa bleve de revne i Stumper og Laser, de troede at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og kugte, ja de vidste ikke selv hvad — og saa bleve de deiligt fint hvidt Papir!

"Nei, det er en Overraskelse! og en deilig Overraskelse!" sagde Papiret; "nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en mageløs Lykke!" Dg der blev skrevet paa det de allerdeiligste Historier, og Folk hørte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Belsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

"Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blaa Blomst paa Marken! hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Rundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu engang virkelig saa! Vor Herre veed, at jeg slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Veilighed maatte gjøre, for at være til! Dg saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Gæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: „Visen er ude!" saa gaar den just over i noget meget Spiere og Bedre; nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Mennesker, kunne læse mig! Det er det Rimeligste! Før havde jeg blaa Blomster, nu har jeg for hver Blomst de deiligste Tanker! Jeg er den Allerlykkeligste!"

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt, hvad der stod skrevet paa det, sat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for saa kunde uendelig

flere Folk faae Gavn og Glæde deraf, end om det eneste Papir, som det Skrevne var paa, havde løbet Verden rundt, og var blevet flidt op paa Halsveien.

„Ja, det er nu det Allerformuſtigſte!“ tænkte det beſkrevne Papir. „Det faldt mig ſlet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Værelſet ligesom en gammel Bedſtefader! Det er mig, der er ſkrevet paa, Ordene flød af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Du kan der rigtignok blive beſtilt Noget! Nei, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!“

Saa blev Papiret ſamlet i Bunt og lagt paa Hylden. „Man har godt af at hvile paa ſin Gjerning!“ ſagde Papiret. „Det er meget rigtigt at man ſamlar ſig og kommer til Eftertanke om hvad der boer i En. Nu forſt veed jeg rigtigt, hvad der ſtaaer i mig! Og kjende ſig ſelv, det er det egentlige Fremſkridt. Hvad mon der nu vil komme? Noget fremad ſkeer der, det gaaer altid fremad!“ —

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorſtenen, det ſkulde brændes, for det maatte ikke ſælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Puddersukker. Og alle Børnene i Huſet ſtod rundt om, de vilde ſee det bluſſe, de vilde ſee i Afſen de mange røde Ildgnifter, der ligesom løbe afſted og flukkes, den ene efter den anden, ſaa geſvindt — det er Børnene der gaae af Skole, og den allerſidſte Gnift er Skolemesteren; tidt troer man han er gaaet, men ſaa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bunt paa Ilden. Uh! hvor det fløg op i Lue. „Uh!“ ſagde det, og lige i det ſamme blev det en heel Flamme; den gik ſaa høit i Veiret, ſom aldrig Hørren havde kunnet løſte ſin lille blaa Blomſt, og ſkinne ſom aldrig det hvide Linne havde kunnet ſkinne; alle de ſkrevne Bogſtaver bleve i et Diebliſt ganſke røde, og alle Ord og Tanker gik op i Lue.

„Nu gaaer jeg lige op i Solen!“ ſagde det inde i Flam-

men, og det var som tusinde Stemmer sagde det i een, og
 Flammen slog gjennem Ekorstenen heelt oven ud; — — og
 finere end Flammen, ganske usynlig for Mennestenes Dine,
 svævede smaa bitte Væsner, ligesaa mange som der havde været
 Blomster paa Hørrn. De vare endnu lettere end Flammen, der
 fødte dem, og da den slukkedes og der kun var tilbage af Papiret
 den sorte Aske, dansede de endnu en Gang hen over den og
 hvor de rørte saae man deres Fodspor, det var de røde Gnister:
 „Børnene gif af Skole og Skolemesteren var den Sidste!“ det
 var en Fornøielse at see paa, og Husets Børn stod og sang ved
 den døde Aske:

„Snip snap snurre
 Bæselure!
 Bisen er ude!“

Men de smaa usynlige Væsener sagde hver: „Bisen er al-
 drig ude! Det er det Deiligste ved det Hele! Jeg veed det, og
 derfor er jeg den Allerlykkeligste!“

Men det kunde Børnene hverken høre eller forstaae, og det
 skulde de ikke heller, for Børn maae ikke vide Alting.

Vanddraaben.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadan et rundt
 Brilleglas, der gjør Alting hundred Gange større end det er?
 Naar man tager og holder det for Diet og seer paa en Vand-
 draabe ude fra Dammen, saa seer man over tusinde underlige
 Dyr, som man ellers aldrig seer i Vandet, men de ere der og
 det er virkeligt. Det seer næsten ud, som en heel Tallerken fuld

af Reier, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Been, Ender og Kanter af hverandre, og dog ere de glade og fornøjede, paa deres Maade.

Nu var der engang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Krible-Krable, for det hed han. Han vilde alletider have det Bedste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaae, saa tog han det med Trolldom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Diet og seer paa en Vanddraabe, der var taget ude fra en Byt Vand i Grøsten. Nei hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og sprang, traf i hverandre og aad af hverandre.

„Ja, men det er jo afføheligt!“ sagde gamle Krible-Krable, „kan man ikke faae dem til at leve i Fred og Ro, og hver passe sit!“ og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaae og saa maatte han trolde. „Jeg maa give dem Couleur, at de kunne blive tydelige!“ sagde han, og saa heldte han ligesom en lille Draabe rød Viin i Vanddraaben, men det var Hæreblood, den allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saae ud som en heel By af nøgne Wildmænd.

„Hvad har Du der?“ spurgte en anden gammel Trolde, som ikke havde Navn og det var just det Gine ved ham.

„Ja kan Du gætte, hvad det er,“ sagde Krible-Krable, „saa skal jeg forære Dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!“

Og Trollden, som intet Navn havde, saae igjennem Forstørrelsesglasset. Det saae virkelig ud som en heel By, hvor alle Menneſker løb om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at see hvor den Gne puffede og stødte den Anden, hvor de nippedes og nappedes, bed hinanden og traf hinanden frem. Hvad der var nederst skulde øverst og hvad der var øverst

fulde nederst! „see! see! hans Been er længer end mit! baf! væk med det! der er En som har en lille Knop bag Dret, en lille uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine meer! og de hakkede i den, og de trak i ham og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad En saa stille som en lille Jomfru, og ønskede 'alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende og de sled i hende og de aad hende!”

„Det er overordenlig morsomt!” sagde Trollden.

„Sa men hvad troer Du det er?” spurgte Krible-Krable.

„Kan Du finde det ud?”

„Det er da godt at see!” sagde den Anden, „det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo Allesammen hinanden. En stor By er det!”

„Det er Grøstevand!” sagde Krible-Krable.

Den lykkelige Familie.

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtignok et Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er det ligesom et heelt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved, saa er det i Regnveir næsten ligesaa godt som en Paraply, for det er saa forfærdeligt stort. Aldrig vorer en Skræppe alene, nei hvor der groer een, der groe flere, det er en stor Deilighed, og al den Deilighed er Sneglemad. De store, hvide Snegle, som fornemme Folk i gamle Dage lod lave til Fricassee, spiste og sagde „hum! hvor det smager!” for de troede nu det smagte saa deiligt, de levede af Skræppeblade og derfor bleve Skræpperne saaede.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længere spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare ikke uddøde, de vorte og vorte over alle Gange og alle Bede, man kunde ikke mere faae Bugt med dem, det var en heel Skræppe-skov, hist og her stod et Uble- og et Blomme-Træ, ellers kunde man nu aldrig have tænkt, at det var en Have; Alt var Skræpper, — og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle.

De vidste ikke selv, hvor gamle de vare, men de kunde godt huske, at de havde været mange flere, at de var af en Familie fra fremmede Lande, og for dem og deres var hele Skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste, at der var endnu Noget til i Verden, som hed Herregaarden, og deroppe blev man fogt, og saa blev man jort og saa blev man lagt paa Sølvfad, men hvad videre der skete vidste man ikke. Hvorledes det iøvrigt var at blive fogt og at ligge paa Sølvfad, kunde de ikke tænke sig, men deiligst skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Skruptudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Bessed, ingen af dem havde været fogt eller ligget paa Sølvfad.

De gamle, hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de; Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til for at de kunde blive fogt og lagt paa Sølvfad.

De levede nu meget eensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille almindelig Snegl til sig, som de opdrog som deres egen, men den Lille vilde ikke vore, for han var almindelig; men de Gamle, især Mutter, Sneglemutter, syntes hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde see det, han da vilde føle paa det lille Sneglehuus, og saa følte han og fandt, at Mutter havde Ret.

Gen Dag var det stærkt Regn.

„Hør hvor det tromme-romme-rommer paa Skræpperne!“ sagde Sneglesfader.

„Der kommer ogsaa Draaber!“ sagde Sneglemo'er. „Det løber jo lige ned ad Stilken! Du skal see her bliver vaadt! Jeg er glad ved vi have vort gode Huus og den Lille ogsaa har sit! Der er rigtignok gjort mere for os end for alle andre Skabninger; man kan da see, at vi er Herstabet i Verden! Vi have Huus fra Fødselen og Skræppestoven er saaet for vor Skyld —! jeg gad vidst, hvor langt den strækker sig og hvad der er udenfor!“

„Der er ikke Noget udenfor!“ sagde Sneglesfa'er. Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke Noget at ønske!“

„Jo,“ sagde Mo'er, „jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Sølvfad, det er alle vore Forfædre blevne, og Du kan troe, der er noget aparte ved det!“

„Herregaarden er muligviis faldet sammen!“ sagde Sneglesfa'er, „eller Skræppestoven er voret hen over den, saa at Menestene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men Du iler altid saa forfærdeligt og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ad den Stilk, jeg faaer ondt i Hovedet naar jeg seer op paa ham!“

„Du maa ikke skjende“, sagde Sneglemo'er, „han fryr saa sindig, vi faae nok Fornøielse af ham og Andet have vi Gamle jo ikke at leve for! Men har Du tænkt paa det: hvor faae vi en Kone til ham. Troer Du ikke der langveis inde i Skræppestoven skulde være Nogen af vor Art?“

„Sorte Snegle troer jeg nu nok der er“, sagde den Gamle, „sorte Snegle uden Huus, men det er saa simpelt og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Commission til Myrerne, de løbe frem og tilbage, som om de havde Noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!“

„Jeg veed rigtignok den Allerdeiligste!“ sagde Myrerne, „men jeg er bange det gaaer ikke, for hun er Dronning!“

„Det gjør ikke Noget!“ sagde de Gamle. „Har hun Huus?“

„Hun har Slot!“ sagde Myrerne, „det deiligste Myreslot med syv hundrede Gange!“

Tak!“ sagde Sneglemo’er, „vor Søn skal ikke i en Myres tue! veed I ikke bedre, saa give vi det i Commisſion til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solſkin, de kjende Skræppeſkoven forinden og foruden.“

„Vi have en Kone for ham!“ sagde Myggene, „hundrede Menneſteſtridt herfra ſidder paa en Stikkelsbærbuſt en lille Snegl med Huus, den er ganſke eensom og gammel nok til at gifte ſig. Det er bare hundrede Menneſteſtridt!“

„Ja lad hende komme til ham!“ sagde de Gamle, „han har en Skræppeſkov, hun har kun en Buſt!“

Og ſaa hentede de den lille Snegle-Frøken. Det varede otte Dage før hun kom, men det var juſt det Rare ved det, ſaa kunde man ſee, hun var af Arten.

Og ſaa holdt de Bryllup. Ser Sanct-Hans Orme lyſte ſaa godt de kunde; ellers gif det Hele ſtille af, for de gamle Snegle-Folk kunde ikke taale Svær og Lystighed! men en deilig Tale blev der holdt af Sneglemo’er, Fatter kunde ikke, han var ſaa bevæget, og ſaa gav de dem i Arv den hele Skræppeſkov og ſagde, hvad de altid havde ſagt, at det var det Bedſte i Verden, og naar de levede redelig og ſikkelig og formerede ſig, vilde de engang og deres Børn komme paa Herregaarden, blive fogte forte og lagte paa Sølvfad.

Og efter at den Tale var holdt, krøb de Gamle ind i deres Huus og kom aldrig mere ud; de ſov. Det unge Snegle-Bar regjerede i Skoven og fik et ſtort Afkom, men de blev aldrig fogte, og de kom aldrig paa Sølvfad; ſaa ſluttete de deraf, at Herregaarden var faldet ſammen, og at alle Menneſter

i Verden vare uddøde, og da Ingen jagde dem imod, saa var det jo sandt; og Regnen slog paa Skræppebladene, for at gjøre Tromme-Musik for deres Skyld, og Solen skinne for at give Skræppestoven Couleur for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

Historien om en Moder.

Der sad en Moder hos sit lille Barn, hun var saa bedrøvet, saa bange for at det skulde døe. Det var saa blegt, de smaa Dine havde lukket sig, det trak saa sagte Veiret, og imellem med et dybt Drag ligesom om det sukede; og Moderen saae endnu mere forrignfuld paa den lille Sjæl.

Da bankede det paa Døren og der kom en fattig, gammel Mand svøbt ligesom i et stort Hestedækken, for det varmer, og det trængte han til, det var jo kold Vinter; Alting udenfor laae med Is og Snee, og Vinden blæste saa at det skar i Ansigtet.

Og da den gamle Mand rystede af Kulde, og det lille Barn sov et Dieblis, gik Moderen hen og satte Ol i en lille Potte ind i Kaffelovnen, at det kunde varmes til ham; og den gamle Mand sad og vuggede, og Moderen satte sig paa Stolen tæt ved ham, saae paa sit syge Barn, der trak saa dybt Veiret, og løftede den lille Haand.

„Troer Du ikke nok, at jeg beholder ham?“ sagde hun, „vor Herre vil ikke tage ham fra mig!“

Og den gamle Mand, det var Døden selv, han nikkede saa underligt, det kunde lige saa godt bethyde Ja, som Nei. Og Moderen saae ned i sit Skjød og Taarerne løb hende over

Børnene; — hendes Hoved blev saa tungt, i tre Nætter og Dage havde hun ikke lukket sine Øjne, og nu sov hun, men kun et Øjeblik, saa foer hun op og rystede af Kulde: „hvad er det!“ sagde hun og saa til alle Sider; men den gamle Mand var borte og hendes lille Barn var borte, han havde taget det med sig; og henne i Krogen snurrede og snurrede det gamle Uhr, det store Blylod løb lige ned til Gulvet, bum! og saa stod ogsaa Uhret stille.

Men den stakkels Moder løb ud af Huset og raabte paa sit Barn.

Derude, midt i Sneen, sad en Kone i lange, sorte Klæder og hun sagde: „Døden har været inde i din Stue, jeg saa han skyndte sig bort med dit lille Barn; han gaaer stærkere til end Vinden, han bringer aldrig tilbage hvad han tog!“

„Sig mig blot hvad Bei han gif!“ sagde Moderen, „sig mig Beien og jeg skal finde ham!“

„Jeg veed den!“ sagde Konen i de sorte Klæder, „men før jeg siger den, maa Du først synge for mig alle de Viser, Du har sunget for dit Barn! jeg holder af dem, jeg har hørt dem før, jeg er Natten, jeg saa dine Taarer, mens Du sang dem!“

„Jeg vil synge dem alle, alle!“ sagde Moderen, „men standse mig ikke, at jeg kan naae ham, at jeg kan finde mit Barn!“

Men Natten sad stum og stille, da vred Moderen sine Hænder, sang og græd, og der var mange Viser, men endnu flere Taarer; og saa sagde Natten: „gaa til høire, ind i den mørke Granskov, der saa jeg Døden tage Bei med dit lille Barn!“

Dybt inde i Skoven krydsede Beiene sig, og hun vidste ikke længer, hvor hun skulde gaae; da stod der en Tornebush, der var hverken Blad eller Blomst paa den, det var jo ogsaa i den kolde Vintertid og der hang Isflag paa Grenene.

„Har Du ikke seet Døden gaae forbi med mit lille Barn?"

„Jo!" sagde Tornebusken „men jeg siger Dig ikke, hvilken Vei han tog, uden at Du først vil varme mig op ved dit Hjerte! jeg fryser ihjel, jeg bliver til bare Is!"

Og hun trykkede Tornebusken til sit Bryst, saa fast, for at den ret kunde opvarmes, og Tornene gik lige ind i hendes Kjød, og hendes Blod flød i store Draaber, men Tornebusken skjød friske grønne Blade og der kom Blomster paa i den kolde Vinter-Nat, saa varmt var der ved en bedrøvet Moders Hjerte; og Tornebusken sagde hende Veien, som hun skulde gaae.

Da kom hun til en stor Sø, hvor der hverken var Skib eller Baad. Søen var ikke froset nok til at den kunde bære hende, og heller ikke aaben og lav nok til at kunne vade gjennem, og over den maatte hun, vilde hun finde sit Barn; saa lagde hun sig ned for at drikke Søen ud, og det var jo umuligt for et Menneske; men den bedrøvede Moder tænkte, at der dog kunde skee et Mirakel. —

„Nei, det gaaer aldrig!" sagde Søen, „lad os To hellere see at blive enige! jeg holder af at samle paa Berler og dine Dine ere de to klareste jeg har seet, vil Du græde dem ud til mig, saa skal jeg bære Dig over til det store Drivhuus, hvor Døden boer og passer Blomster og Træer; hver af dem er et Menneskeliv!"

„O, hvad giver jeg ikke for at komme til mit Barn!" sagde den forgrædte Moder og hun græd endnu mere og hendes Dine sank ned paa Havsens Bund og bleve to kostbare Berler; men Søen løftede hende, som om hun sad i en Gynge, og hun fløi i en Svingning til Kysten paa den anden Side, hvor der stod et milebredt, underligt Huus; man vidste ikke om det var et Bjerg med Skov og Huler, eller om det var tømret op, men den stakkels Moder kunde ikke see det, hun havde jo grædt sine Dine ud.

„Hvor skal jeg finde Døden, som gif med mit lille Barn!“ sagde hun.

„Her er han ikke kommet endnu!“ sagde den gamle Grav-Kone, som gif og skulde passe paa Dødens store Driuhuus. „Hvor har Du kunnet finde herhen og hvem har hjulpet Dig?“

„Vor Herre har hjulpet mig!“ sagde hun, „han er barmhjertig og det vil Du ogsaa være! hvor skal jeg finde mit lille Barn!“

„Ja, jeg kjender det ikke,“ sagde Konen, „og Du kan ikke see! — Mange Blomster og Træer ere vienede i Nat, Døden vil snart komme og plante dem om! Du veed vel, at hvert Menneske har sit Livstræ eller sin Blomst, saaledes som nu Enhver er indrettet; de see ud, som andre Værter, men de har Hjerte=Slag; Barne=Hjerte kan ogsaa banke! gaa efter det, maaskee kan Du kjende dit Barns; men hvad giver Du mig for at sige Dig, hvad Du mere skal gjøre!“

„Jeg har ikke Noget at give,“ sagde den bedrøvede Moder, men jeg vil gaae for Dig til Verdens Ende!“

„Ja, der har jeg ikke Noget at gjøre!“ sagde Konen, „men Du kan give mig dit lange, sorte Haar, Du veed nok selv det er fjønt, og det kan jeg lide! Du skal faae mit hvide igjen, det er altid Noget!“

„Forlanger Du ikke Andet,“ sagde hun, „det giver jeg Dig med Glæde!“ Og hun gav hende sit smukke Haar og fik den Gamles sneehvide igjen.

Og saa gif de ind i Dødens store Driuhuus, hvor Blomster og Træer vorte underligt imellem hverandre. Der stode fine Hyacinther under Glasflokker, og der stode store bomstærke Pioner; der vorte Vandplanter, nogle saa friske, andre halvshge, Vandsnogene lagde sig paa dem, og sorte Krebs klemte dem om Stilkene. Der stode deilige Palmetræer, Ege og Plataner, der

stod Petersillie og blomstrende Timian; hvert Træ og hver Blomst havde sit Navn, de vare hver et Menneskeliv, Mennesket levede endnu, Gen i China, Gen i Grønland, rundt omkring i Verden. Der vare store Træer i smaa Potter, saa at de stode saa forfædte og vare færdige ved at sprænge Potten, der var ogsaa mange Steder en lille kjedelig Blomst i fed Jord, med Mos rundt om og dægget og pleiet. Men den bedrøvede Moder bøiede sig over alle de mindste Planter og hørte inden i dem hvor Menneskehjertet bankede, og imellem Millioner kjendte hun sit Barns.

„Det er det!“ raabte hun og strakte Haanden ud over en lille blaa Krokus, som hang ganske syg til den ene Side.

„Rør ikke ved Blomsten!“ sagde den gamle Kone, „men stil Dig her, og naar saa Døden kommer, jeg venter ham før jeg veed det, lad ham da ikke rykke Planten op, og tru Du med at Du vil gjøre det med de andre Blomster, saa bliver han bange! han skal svare vor Herre til dem, Ingen tør rykkes op før han giver Lov.“

Med Gæt fusede det iiskoldt igjennem Salen, og den blinde Moder kunde mærke, at det var Døden der kom.

„Hvor har Du kunnet finde Vei herhen?“ spurgte han, „hvor kunde Du komme hurtigere end jeg?“

„Jeg er en Moder!“ sagde hun.

Og Døden strakte sin lange Haand hen imod den lille fine Blomst, men hun holdt sine Hænder fast om den, saa tæt og dog bange for at hun skulde røre ved et af Bladene. Da blæste Døden paa hendes Hænder, og hun følte at det var koldere end den kolde Vind, og hendes Hænder faldt matte ned.

„Du kan dog ikke gjøre Noget imod mig!“ sagde Døden.

„Men det kan vor Herre!“ sagde hun.

„Jeg gjør kun hvad han vil!“ sagde Døden, „jeg er hans

Urtegaardsmand! jeg tager alle hans Blomster og Træer og planter dem ud i den store Paradisets Have i det ubekjendte Land, men hvorledes de der groe og hvorledes der er, tør jeg ikke sige Dig!"

"Giv mig mit Barn tilbage!" sagde Moderen og græd og bad; med Gæt greb hun med hver Haand om to smukke Blomster tæt ved og raabte til Døden: "jeg river alle dine Blomster af, for jeg er i Fortvivlelse!"

"Rør dem ikke!" sagde Døden. "Du siger, at Du er ullykkelig, og nu vil Du gjøre en anden Moder ligejaa ullykkelig —!"

"En anden Moder!" sagde den stakkels Kone og slap strax begge Blomsterne.

"Der har Du dine Dine, sagde Døden, "jeg har fisket dem op af Søen, de skinne saa stærkt; jeg vidste ikke, at det var dine; tag dem igjen, de ere nu klarere end før, see saa ned i den dybe Brønd tæt ved, jeg skal nævne Navnene paa de to Blomster, Du vilde rive op og Du seer deres hele Fremtid, deres hele Menneskeliv, seer, hvad Du vilde forstyrre og ødelægge!"

Og hun saae ned i Brønden; og det var en Lyksalighed at see, hvor den Ene blev en Velsignelse for Verden, see, hvormegen Lykke og Glæde der udfoldede sig rundt om. Og hun saae den Andens Liv og det var Sorg og Nød, Rædsel og Glendighed.

"Begge Dele er Guds Villie!" sagde Døden.

"Hvilken af dem er Ulykkens Blomst og hvilken er Velsignelsens?" spurgte hun.

"Det siger jeg Dig ikke," sagde Døden, "men det skal Du vide af mig, at den ene Blomst var dit eget Barns, det var dit Barns Skjæbne Du saae, dit eget Barns Fremtid!"

Da streg Moderen af Skræk: "hvilket af dem var mit

Barn! s'ig mig det! frels den Ustyldige! frels mit Barn fra al den Glendighed! bær det heller bort! bær det ind i Guds Rige! glem mine Taarer, glem mine Bønner og Alt hvad jeg har sagt og gjort!"

"Jeg forstaaer Dig ikke!" sagde Døden. "Vil Du have dit Barn tilbage, eller skal jeg gaae med det derind, hvor Du ikke veed!" —

Da vred Moderen sine Hænder, faldt paa sine Knæ og bad til vor Herre: "Hør mig ikke, hvor jeg beder imod din Villie, som er den bedste! hør mig ikke! hør mig ikke!"

Og hun bøiede sit Hoved ned i sit Skjød.

Og Døden gik med hendes Barn ind i det ubekjendte Land.

Slipperne.

Der var en Gang en fin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Støvleknegt og en Redefant, men han havde de deiligste Slipper i Verden, og det er om Slipperne vi skulle høre en Historie. — De vare nu saa gamle, at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det at de kom i Vast med et Strømpebaand.

"Nei!" sagde Slipperne, "nu har jeg aldrig seet Nogen saa slank og saa fin, saa blød og saa nysfelig. Maa jeg ikke spørge om Deres Navn?"

"Det siger jeg ikke!" sagde Strømpebaandet.

"Hvor hører De hjemme?" spurgte Slipperne.

Ven Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare paa.

„De er nok Livbaand!“ sagde Flipperne, „saadan indvortes Livbaand! jeg seer nok, De er baade til Nytte og Stads, lille Jomfru!“

„De maa ikke tale til mig!“ sagde Strømpebaandet, „jeg synes jeg har slet ikke givet Anledning!“

„Jo, naar man er saa deilig som De!“ sagde Flipperne, „det er Anledning nok!“

„Lad være at komme mig saa nær!“ sagde Strømpebaandet. „De seer saa mandfolkeagtig ud!“

„Jeg er ogsaa fin Cavaleer!“ sagde Flipperne, „jeg har Støvleknegt og Rodekam!“ og det var nu ikke sandt, det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede.

„Kom mig ikke nær!“ sagde Strømpebaandet, „det er jeg ikke vant til!“

„Snerpe!“ sagde Flipperne, og saa bleve de tagne af Vassen! de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og blev saa lagt paa Stryggebræt; der kom det varme Jern.

„Frue!“ sagde Flipperne, „lille Enkefrue!“ jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent ud af Føldeerne, De brænder Hul i mig! uh! — Jeg frier til Dem!

„Lad!“ sagde Stryggejernet og gik stolt hen over Flipperne; for det bildte sig ind det var en Dampkedel, der skulde ud paa Jernbanen og trække Vogne.

„Lad!“ sagde det.

Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papir-Særen og skulde flippe Flosset af.

„O!“ sagde Flipperne! „De er nok første Dandserinde! hvor De kan strække Been! det er det Undigste jeg har seet! det kan intet Menneske gøre Dem efter!“

„Det veed jeg!“ sagde Særen.

„De fortjente at være Grevinde!“ sagde Flipperne, „Alt

hvad jeg har, er en fin Cavaleer, en Støvleknegt og en Rodefam —! bare jeg havde Grevskab!"

"Frier han!" sagde Saren, for den blev vred, og saa gav den ham et ordenligt Klip, og saa var han kassjeret.

"Jeg maa nok frie til Rodefammen!" Det er mærkeligt, hvor De beholder alle Deres Tænder, lille Frøken!" sagde Flipperne. "Har De aldrig tænkt paa Forlovelse!"

"Jo, det kan De nok vide!" sagde Rodefammen, "jeg er jo forlovet med Støvleknegten!"

"Forlovet!" sagde Flipperne; nu var der ingen Flere at frie til, og saa foragtede han det.

En lang Tid gik, saa kom Flipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Klude-Selskab, de fine for sig, de grove for sig, saaledes som det skal være. De havde Alle Meget at fortælle, men Flipperne meest, det var en ordenlig Bralhaus.

"Jeg har haft saa frygtelig mange Kjærestes!" sagde Flipperne, "jeg kunde ikke gaae i No! jeg var nu ogsaa fin Cavalleer, med Stivelse!" jeg havde baade Støvleknegt og Rodefam, som jeg aldrig brugte! — De skulde have seet mig dengang, seet mig, naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første Kjæreste, hun var Livbaand, saa fin, saa blød og saa nydelig, hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! — Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive fort! Der var den første Dandsferinde, hun gav mig den Flenge, jeg nu gaaer med, hun var saa glubsk! min egen Rodefam var forliebt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjæresteforg. Ja, jeg har oplevet Meget af den Slags! men det gjør mig meest ondt for Strømpebaandet, — jeg mener Livbaandet, der gik i Vandballen. Jeg har Meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!"

Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men

Flipperne blev netop til dette Stykke hvide Papir, vi her see, hvorpaa Historien er trykt, og det var fordi at de pralede saa frygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal vi tænke paa, at vi ikke bære os ligesaadan ad, for vi kunne saamæn aldrig vide, om vi ikke ogsaa engang komme i Kludekassen og blive gjort til hvidt Papir og faae vor hele Historie trykt for paa, selv den allerhemmeligste, og maa saa selv løbe om og fortælle den, ligesom Flipperne.

